

JEDNA

THE WITCHING HOUR

Copyright © 1990 by Anne O'Brien Rice

Translation © A. & Z. Ereugers, 1995

Cover art and illustrations © Zdeněk Netopil, 1995

Paseka:

ISBN 80-7185-178-7 (1. díl)

ISBN 80-7185-037-3 (soubor)

Knižní klub:

ISBN 80-7176-860-X (1. díl)

ISBN 80-7176-861-8 (soubor)

Doktor se probudil s pocitem strachu. Zase jednou se mu zdálo o tom starém domě v New Orleansu. Viděl ženu v houpacím křesle. Viděl toho muže s hnědýma očima.

Dokonce i teď, v tomto tichém hotelovém pokoji, vysoko nad centrem New Yorku pociťoval znepokojující zmatek. Mluvil s tím mužem. Ano, pomozte jí. Ne, to je jen sen. Musím se probudit.

Doktor se posadil na posteli. Žádný zvuk kromě hučení klimatizace. Proč na to myslí dnes večer v hotelu Parker Meridien? Chvilí nemohl setrást představu starého domu. Znovu viděl tu ženu - její skloněnou hlavu, prázdný pohled. Téměř slyšel bzучení hmyzu za sítí staré verandy. A ten muž mluvil, aniž pohyboval rty. Vosková figurína, již někdo vdechl život...

Dost, Přeslaň.

Vstal z postele a tiše přešel po kobercem pokryté podlaze, až se ocitl před průsvitnou bílou záclonou, přes niž se zahleděl na černé začouzené střechy a matné neony odrážející se na cihlových zdech. Mezi mraky se nad pochmurnou betonovou fasádou protějščího domu objevilo suětlo úsvitu. Nebylo tu žádné ochromující horko. Žádná omamující vůně růží či gardénů.

Pomalů se mu vyjasňovalo v hlavě.

Vzpomněl si na anglického gentlemana v hotelovém baru. To on způsobil, že se mu všechno znovu vybavilo - jeho poznámka k barmanovi, že právě přijel z New Orleansu a že to je město plné duchů a přízraků. Angličan byl vlídný člověk, zřejmě skutečný gentleman ze Starého světa, v lehkém proužkovaném obleku se zlatým řetízem od hodinek u kapsičky u vesty. Kde dnes ještě můžete potkat takového člověka - člověka s ostrým melodickým

5

x5

xxx x: xx.....

,.

:

1; n

x

1

přízvukem anglického herce a jasnýma, jakoby nestárnoucíma modrýma nčima.

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

Doktor se k němu otočil a řekl: "Ano, máte naprostou pravdu. Sám jsem v New Orleansu viděl přízrak, a není to tak dávno..." Vtom se zmateně zaražil. Podíval se před sebe na broušenou sklenici s bourbonem, v níž už roztál led, na ostrý odlesk světla na jejím dně.

Bzučení much v létě, pach léků. Takové množství Thorazinu? Nemohlo dojít k omylu?

Angličan však projevil zdvořilý zájem. Pozval doktora, aby s ním povečeřel, říkal, že takové příběhy sbírá. Doktor byl chvíli v pokušení pozvání přijmout. Ten člověk mu byl sympatický, okamžitě k němu pocítil důvěru, a způsob jeho chování ho uklidňoval. V baru se příjemně sedělo, bylo to světlé a veselé místo plné pohybu a lidí, na hony vzdálené zapadlému, pochmurnému domu v New Orleansu, tomu smutnému starému městu, bobtnajícímu ve věčném karibském vedru svým tajemstvím.

Ale doktor nemohl svůj příběh vyprávět.

"Kdybyste si to někdy rozmyslel, zavolejte mi," požádal ho Angličan. "Jmenuji se Aaron Lightner." Podal doktorovi vizitku s názvem organizace. "Dalo by se říct, že sbíráme strašidelné příběhy - tedy jen ty pravdivé."

TALAMASCA

Pozorujeme

a jsme vždy přítomni

Bylo to zvláštní moto.

Ano, proto se mu to všechno vybavilo. Musel to způsobit Angličan a jeho podivná vizitka s evropskými telefonními čísly, Angličan, který zítra odjíždí do Kalifornie, protože se tam chce setkat s někým, kdo nedávno utonul a byl přiveden zpět k životu. Doktor o tomto případu četl v newyorských novinách: šlo o člověka, který jako někteří jiní lidé prošel klinickou smrtí, údajně zahlédl "světlo" a vrátil se do života.

Mluvili spolu o tom utonulém. "Víte, on prohlašuje, že se u něj teď projeví nadpřirozené schopnosti," vysvětloval Angličan, "a to nás samozřejmě zajímá. Podle všeho, když se něčeho dotkne holou rukou, dozví se o tomto předmětu jisté skutečnosti. Říká se tomu psychometrie."

To vzbudilo doktorův zájem. Sám o několika takových pacientech slyšel. Jestli si dobře vzpomínal, většinou to byli lidé, kteří prodělali infarkt. Jeden

"

z těch, kdo se "vrátili, tvrdil, že nahlédl do budoucnosti. Jsou to takzvané "zážitky na prahu smrti". Na podobné téma se dnes v odborných časopisech objevuje čím dál víc článků.

6

"Ano," vysvětloval Lightner, "nejobsáhlejší výzkum v této oblasti provádějí lékaři, především kardiologové."

"Neběžel před několika lety nějaký film o ženě, která se vrátila se schopností léčit?" zajímal se doktor. "Zvláštní film."

"Vidím, že v tomto směru nemáte předsudky," usmál se potěšeně Angličan. "Nechcete mi přece jen vyprávět o svém přízraku? Strašně rád bych to slyšel. Odlétám až zítra před polednem. Dal bych nevímco za to, abych ten příběh znal!"

Ne, ten příběh ne. Nikdy.

Ted', když doktor zůstal sám v hotelovém pokoji plném stínů, pocítil znovu strach. Už zase slyší tikání hodin v dlouhé zaprášené chodbě v New Orleansu. A šoupaní nohou své pacientky, již vede ošetřovatelka. Opět cítí ten letní pach domu v New Orleansu, pach horka a starého dřeva. Ten muž k němu hovoří...

Až do onoho jara doktor nevstoupil do domu postaveného v New Orleansu před občanskou válkou. Dům vepředu skutečně zdobily bílé rýhované sloupy, z nichž však opadávala barva. Dlouhý šedofialový městský dům v tmavém koutu Zahradní čtvrti se dvěma obrovskými duby, které jakoby hlídaly jeho vchod, byl považován za klasicistní. Krajkový vzor železného plotu připomínal růže a prorůstaly jím popínavé rostliny - nachová vistirie, žluté psí víno a tmavě růžové bougainvillee.

Rád na chvíli stanul na mramorových schodech, aby si prohlédl dórské sloupy, ověncené omamně vonícími květy. Slunce pronikalo pokroucenými větvemi v pruzích světla, v nichž tančil prach. Ve spleti jasně zelených listů pod otlučenými římsami zněla píseň včel. Nevadilo, že tu vládlo přití

a vlhko.

Dům ho pokaždé okouzlil, když se k němu přibližoval liduprázdnými ulicemi. Pomalu kráčet po nerovném a popraskaném chodníku vydlážděném cihlami do vzoru rybí kosti nebo šedými plochými kameny, pod nenarušenou klenbou dubových větví, propouštějících mihotavé světlo a zahalujících nebe zeleným závojem. Pokaždé se zastavil u největšího stromu, jehož pokroucené kořeny nadzvedaly železný plot. Kmen stromu by nedokázal obejmout. Strom dosahoval od chodníku až k samotnému domu, jeho větve se otíraly o okenice za zábradlím balkonů, listy se mísily s květy popínavých rostlin.

Nicméně očividné známky rozkladu ho zneklidňovaly. Pavouci tkali své jemné a složité sítě přes železné krajkové růže. Někde bylo už železo hodně zrezavělé a pod dotykem se rozpadalo v prach. Na místech, kde se dřevo verand a balkonů spojovalo se zábradlím, většinou zetlelo skrz naskrz.

7

"

=xx "ix ":

r

! x..

, x \ k .,
, t x

"

5

t

š

:

Navíc se dál v zahradě skrýval bazén, velký podlouhlý osmiúhelník, ohraničený plochými kameny, z něhož se stal močál s černou vodou, porostlý divokými kosatci. Už jen jeho zápach byl odpuzující. Žily v něm žáby. Bylo je

slyšet za soumraku, kdy provozovaly své ošklivé a skřehotavé koncerty. Na člověka padl smutek, když si všiml dvou malých vodotrysků, které ještě pořád vysílaly proudy vody do toho bláta. Toužil bazén vypustit, vyčistit, kdyby to bylo nutné vydrhnout jeho strany vlastníma rukama. Snil o tom, že správně rozbitou balustrádu a vytrhá plevel z kamenných květináčů.

I na obstarožních tetách své pacientky - slečnách Carle, Millie a Nancy - pozoroval známky zvětralosti a rozkladu. Nespočívalo to v šedivých vlasech a brýlích s kovovými obroučkami. Spočívalo to v jejich chování a vůni kafru, již měly načichlé šaty.

Jednou se zatoulal do knihovny a sundal z police knihu. Z jejích stránek se na něj vysypali malí černí broučci. Polekaně vrátil knihu na místo.

Kdyby v domě měli klimatizaci, mohlo všechno dopadnout jinak, ale tenkrát se říkalo, že je na to příliš velký. Stropy se tyčily do výšky víc než čtyř metrů. Takhle s sebou lehký vánek přinášel pach plísně.

Ovšem o jeho pacientku se staraly dobře, to musel uznat. Ošetřovatelka Viola, milá stará černoška, ji přiváděla každé ráno na chráněnou verandu a večer ji odváděla dovnitř.

"Vůbec s ní nejsou problémy, pane doktore. Tak pojd'te, slečno Deirdre, ukážeme panu doktorovi, jak umíte chodit." Viola svou pacientku zvedla z křesla a krok za krokem ji trpělivě posunovala dopředu.

"Jsem u ní už sedm let, pane doktore. Je to moje milá holčička."

Už sedm let. x Není divu, že se jí nohy v kotnících stácejí dovnitř a že se ruce zvedají k hrudi, jestliže jí je ošetřovatelka nepřitiskne znovu do klína.

Projdou spolu obě části velkého salonu, kolem harfy a zaprášeného křídla značky Bösendorfer, až do velké a široké jídelny s vybledlými nástěnnými malbami mechem pokrytých dubů a obdělávaných plantáží.

Nohy v bačkorách šoupající se po prošlapaném perském koberci. Té ženě je jedenačtyřicet, přesto vypadá zároveň staře i mladě - shrbené bledé dítě, nedotčené starostmi či vášněmi dospělých. Deirdre, měla jsi vůbec někdy milence? Tančila jsi někdy v tomhle salonu?

Na policích knihovny stály účetní knihy vázané v kůži s dávnými letopočty nadepsanými vybledlým fialovým inkoustem: 1756, 1757, 1758... Na každé bylo zlatým písmem vytištěno rodové jméno Marxfair.

Ach, tyhle staré jižanské rody! Jak jim záviděl jejich tradice. Nemuselo vždycky dojít k takovému úpadku. Když na to přijde, on nezná celá jména svých prarodičů, ani neví, kde se narodili.

8

Mayfairůvi - starobylý koloniální klan. Na stěnách visely olejomalby mužů a žen v oblecích z osmnáctého století právě tak jako daguerrotypie a ferotypie i vybledlé fotografie. Zažloutlá mapa Saint-Domingue - jestli pak se tak ještě jmenuje? - ve špinavém rámu na chodě. A tmavoucí obraz velkého plantážnického domu.

Což teprve šperky, které mívala na sobě jeho pacientka! Jistě je zdělila, byla to všechno starobylá práce. Jaký to mělo význam zdobit takovými šperky ženu, která už sedm let nepromluvila, ani se o své vůli nepohnula?

Ošetřovatelka vyprávěla, že slečně Deirdre nikdy nesundává řetízek se smaragdovým přívěskem, ani když ji koupe.

"Svěřím vám malé tajemství, doktore. Nikdy se ho nedotýkejte!"

A proč ne? chtěl se zeptat. Ale neřekl nic. Znepokojeně pozoroval, jak ošetřovatelka nasazuje nemocné rubínové náušnice a brilantový prsten.

Jako by oblékala mrtvolu, pomyslel si. A venku tmavé duby natahují své pařáty k zaprášeným sítím v oknech. Zahrada se tetelí v otupujícím žáru.

"Podívejte se na ty vlasy," pronesla ošetřovatelka s láskou. "Už jste někdy viděl tak krásné vlasy?"

Pacientka skutečně měla černé husté vlnité a velmi dlouhé vlasy. Ošetřovatelka je ráda kartáčovala, pozorovala, jak se prameny znovu stácejí, jakmile se uvolní z kartáče. A pacientčiny oči byly navzdory prázdnému pohledu jasně modré. Ovšem tu a tam jí z koutku úst skanula tenounká stříbřitá stružka sliny a na bílé noční košili udělala tmavou skvrnu.

"Je to neuvěřitelné, že se nikdo nepokusil jí ty šperky ukradnout," poznamenal doktor napůl sám pro sebe. "Je tak bezmocná."

Ošetřovatelka si ho změřila s prezíravým, vědoucím úsměvem.

"Nikdo, kdo v tomhle domě kdy pracoval, by se o to nepokusil."

"Vždyť tu na verandě sedí celé hodiny sama. Je jí vidět až z ulice."

Smích.

"Nedělejte si starosti, doktore. Nikdo z okolí není takový blázen, aby sem

třeba jen vstoupil. Starý Ronie seká trávnik snad jenom proto, že to dělá už věčnost, nějakých třicet let. Navíc to Ronie nemá v hlavě v pořádku."

"Přece jen..." Ale zarazil se. Tak to, že takhle mluví přímo před tou tichou ženou, jejíž oči se jen občas malounko pohnou, jejíž ruce spočívají tam, kam jí je ošetřovatelka položila, jejíž nohy se bezvládně opírají o holou podlahu? Jak je snadné se zapomenout, zapomenout na úctu k tomuto tragickému stvoření. Nikdo nemá představu, co je schopná vnímat.

"Někdy byste s ní mohla jít na sluníčko," doporučil doktor. "Je tak bledá." Věděl však, že procházka v zahradě nepřipadá v úvahu, i kdyby se člověk vyhnul páchnoucímu bazénu. Trnité bougainvillee prorážely větvemi divoké

9

.. . .

! -

. . .

xxř7. ,

Navíc se dál v zahradě skrýval bazén, velký podlouhlý osmiúhelník, ohra-
ničený plochými kameny, z něhož se stal močál s černou vodou, porostlý di-
vokými kosatci. Už jen jeho zápach byl odpuzující. Žily v něm záby. Bylo je
slyšet za soumraku, kdy provozovaly své ošklivé a skřehotavé koncerty. Na
člověka padl smutek, když si všiml dvou malých vodotrysků, které ještě po-
řád vysílaly proudy vody do toho bláta. Toužil bazén vypustit, vyčistit, kdyby
to bylo nutné vydrhnout jeho strany vlastníma rukama. Snil o tom, že spra-
ví rozbitou balustrádu a vytrhá plevel z kamenných květináčů.
I na obstarožních tetách své pacientky - slečnách Carle, Millie a Nancy

- pozoroval známky zvětralosti a rozkladu. Nespočívalo to v šedivých vla-
sech a brýlích s kovovými obroučkami. Spočívalo to v jejich chování a vůni
kafru, jíž měly načichlé šaty.

Jednou se zatoulal do knihovny a sundal z police knihu. Z jejích stránek
se na něj vysypali malí černí broučci. Polekaně vrátil knihu na místo.

Kdyby v domě měli klimatizaci, mohlo všechno dopadnout jinak, ale ten-
krát se říkalo, že je na to příliš velký. Stropy se tyčily do výšky víc než
čtyř

metrů. Takhle s sebou lehký vánek přinášel pach plísně.

Ovšem o jeho pacientku se staraly dobře, to musel uznat. Ošetřovatelka
Viola, milá stará černoška, ji přiváděla každé ráno na chráněnou verandu
a večer ji odváděla dovnitř.

"Vůbec s ní nejsou problémy, pane doktore. Tak pojd'te, slečno Deirdre,
. ukážeme panu doktorovi, jak umíte chodit." Viola svou pacientku zvedla

z křesla a krok za krokem ji trpělivě posunovala dopředu.

"

Jsem u ní už sedm let, pane doktore. Je to moje milá holčička."

Už sedm let! Není divu, že se jí nohy v kotnících stácejí dovnitř a že se ru-
ce zvedají k hrudi, jestliže jí je ošetřovatelka nepřitiskne znovu do klína.

Projdou spolu obě části velkého salonu, kolem harfy a zaprášeného kříd-
la značky Bósendorfer, až do velké a široké jídelny s vybledlými nástěnnými

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1
malbami mechem pokrytých dubů a obdělávaných plantáží.

Nohy v bačkorách šoupající se po prošlapaném perském koberci. Té ženě je jedenačtyřicet, přesto vypadá zároveň staře i mladě - shrbené bledé dítě, t:ř, . nedotčené starostmi či vášněmi dospělých. Deirdre, měla jsi vůbec někdy

milence? Tančila jsi někdy u tomhle salonu?

Na poli vny stály úč nihy vá
cích kniho etní k zané v kůži s dávnými letopoč-
, " ty nadepsanými vybledlým fialovým inkoustem:1756,1757,1758... Na každé
. x. x bylo zlatým písmem vytištěno rodové jméno Mayfair.

Ach, tyhle staré jižanské rody! Jak jim záviděl jejich tradice. Nemuselo vždycky dojít k takovémuhle úpadku. Když na to přijde, on nezná celá jména svých prarodičů, ani neví, kde se narodili.

Mayfairůvi - starobylý koloniální klan. Na stěnách visely olejomalby mužů a žen v oblecích z osmnáctého století právě tak jako daguerrotypie a ferotypie i vybledlé fotografie. Zažloutlá mapa Saint-Domingue -jestlipak se tak ještě jmenuje? - ve špinavém rámu na chodbě. A tmavnoucí obraz velkého plantážnického domu.

Což teprve šperky, které mívala na sobě jeho pacientka! Jistě je zdělila, byla to všechno starobylá práce. Jaký to mělo význam zdobit takovými to šperky ženu, která už sedm let nepromluvila, ani se o své vůli nepohnula?

Ošetřovatelka vyprávěla, že slečně Deirdre nikdy nesundává řetízek se smaragdovým přívěškem, ani když ji koupe.

"Svěřím vám malé tajemství, doktore. Nikdy se ho nedotýkejte!"

A proč ne? chtěl se zeptat. Ale neřekl nic. Znepokojeně pozoroval, jak ošetřovatelka nasazuje nemocné rubínové náušnice a briliantový prsten.

Jako by oblékala mrtvolu, pomyslel si. A venku tmavé duby natahují své pařáty k zaprášeným sítím v oknech. Zahrada se tetelí v otupujícím žáru.

"

Podívejte se na ty vlasy," pronesla ošetřovatelka s láskou. "Už jste někdy viděl tak krásné vlasy?

Pacientka skutečně měla černé husté vlnité a velmi dlouhé vlasy. Ošetřovatelka je ráda kartáčovala, pozorovala, jak se prameny znovu stáčí, jakmile se uvolní z kartáče. A pacientčiny oči byly navzdory prázdnému pohledu jasně modré. Ovšem tu a tam jí z koutku úst skanula tenounká stříbřitá stružka sliny a na bílé noční košili udělala tmavou skvrnu.

"Je to neuvěřitelné, že se nikdo nepokusil jí ty šperky ukradnout," poznamenal doktor napůl sám pro sebe. "Je tak bezmocná."

Ošetřovatelka si ho změřila s prezíravým, vědoucím úsměvem.

"Nikdo, kdo v tomhle domě kdy pracoval, by se o to nepokusil."

, vždyť tu na verandě sedí celé hodiny sama. Je jí vidět až z ulice."

Smích.

"Nedělejte si starosti, doktore. Nikdo z okolí není takový blázen, aby sem už třeba jen vstoupil. Starý Ronie seká trávník snad jenom proto, že to dělá věčnost, nějakých třicet let. Navíc to Ronie nemá v hlavě v pořádku."

,Přece jen..." Ale zarazil se. Jak to, že takhle mluví přímo před tou tichou ženou, jejíž oči se jen občas malounko pohnou, jejíž ruce spočívají tam, .kam

jí je ošetřovatelka položila, jejíž nohy se bezvládně opírají o holou podlahu?

Jak je snadné se zapomenout, zapomenout na úctu k tomuto tragickému stvoření. Nikdo nemá představu, co je schopná vnímat.

,Někdy byste s ní mohla jít na sluníčko," doporučil doktor. "Je tak bledá." Věděl však, že procházka v zahradě nepripadá v úvahu, i kdyby se člověk vyhnul páchnoucímu bazénu. Trnité bougainvillie prorážely větvemi divné

višně. Baculatí andílkové, postříkaní blátem, vykukovali zpod přerostlé libery jako strašidla.

Přesto si tu kdysi hrály děti.

Nějaký chlapec nebo dívka vyryl slovo Lasher do silného kmene obří myrty, která rostla u plotu na vzdáleném konci zahrady. Hluboké zářezy byly tak omšelé, že na voskovém pozadí kůry bíle svítily. Je to divné slovo. Na větvi jednoho dubu ještě visela dřevěná houpačka.

Doktor došel až k tomu osamělému stromu a na chvíli se posadil na houpačku. Ušlyšel zaskřípání zrezivělých řetězů a pak ucítil, jak se pohnuly, když se zapřel nohou o pošlapanou travu.

Jižní křídlo domu mu z této perspektivy připadalo obrovské a nepředstavitelně nádherné, protože kvetoucí popínavé keře se šplhaly kolem zelených okenic až k dvojitému komínu nad druhým patrem. Tmavý bambus v mírném vánku fukal o štukování. Lešknoucí se banánovníky rostly tak hustě vedle sebe a tak vysoko, že tvořily na pozadí cihlové zdi úplnou džungli.

Toto staré místo se podobalo jeho pacientce - bylo plné krásy, ale zapomenuté časem a nedotčené každodenním shonem.

Tvář měla bezpochyby krásnou, jen kdyby se v ní odráželo aspoň trochu života. Viděla vůbecjemné fialové hrozný vistárie, chvějící se za sítí verandy, nebo spleť ostatních květů? Dohlédla mezi stromy přes ulici až k bílým sloupům protějščího domu?

Jednou vyjel nahoru se svou pacientkou a její ošetřovatelkou malým výtahem, staříčkým, ale výkonným, který měl mosaznou mříž a prošoupaný koberec. Když výtah začal stoupat, výraz Deirdryny tváře se vůbec nezměnil. Doktora znepokojovalo vrčení motoru. Nedovedl si ho představit jinak než jako cosi prastarého, zašlého, mastného od oleje a pokrytého vrstvou prachu.

Pochopitelně se na celou rodinu vyptával starého lékaře v sanatoriu.

"Vzpomínám si, že když jsem byl ve vašem věku," odpověděl mu starý lékař, "chtěl jsem je vyléčit všechny. Byl jsem připraven diskutovat s paranoiky, schizofreniky jsem toužil přivést zpět do skutečnosti a vyburcovat katoniky. Dejte jí každý den její dávku, chlapče. Už z ní zůstal jen stín toho, co bývala. Víte, teď se jen snažíme, aby se pokud možno nerozčilila a nedostala se do stavu rozrušení."

Rozrušení? Proto se jí tedy dávaly tak silné léky? I kdyby je přestala užívat zítra, trvalo by aspoň měsíc, než by jejich účinky plně odezněly. Dávky léků byly tak velké, že by jiného pacienta mohly zabít. Tělo si na ně muselo postupně zvyknout.

Jak mohl někdo odhadnout skutečný stav této ženy, když léky dostávala takovou dlouhou dobu? Kdyby se mu třeba podařilo udělat jí encefalogram...

Zabýval se jejím případem asi měsíc, a pak si vyžádal její chorobopis. Byla to čistě rutinní záležitost, a proto si toho nikdo nevšiml. Celé jedno odpoledne strávil v sanatoriu u svého psacího stolu a luštil škrabopis desítek lékařů, jejich nejasné a protichůdné diagnózy - manio-depresivní psychóza, paranoia, naprostá vyčerpanost, bludy, psychické zhroucení, deprese, pokus o sebevraždu. Historie její choroby začala už zřejmě v dospívání. Ne, dokonce ještě dřív, protože v deseti letech Deirdre kdosi vyšetřoval pro podezření na

"demenci".

Jaké jádro se skrývalo za tou hromadou abstrakcí? Z které si čmáraniny zjistil, že Deirdre v osmnácti letech porodila holčičku, vzdala se jí a onemocněla "těžkou paranoiou". Snad proto ji v jednom ústavu léčili elektrickými šoky a v druhém inzulinovými? Co prováděla ošetřovatelkám, které se o ni odmítaly starat s odůvodněním, že je "fyzicky napadla"?

Jednou "utekla" a znovu byla "svěřena do ústavní péče". Další stránky chyběly, vypadly záznamy několika let. Nealéčitelné poškození mozku oznamoval zápis z roku 1976. Pacienka převedena do domácího ošetřování, předepsán Thorazin jako prevence zmitauých křečí a zuřivosti.

Z chorobopisu doktor nezískal dobrý pocit, nevyplýval z něj žádný příběh, neodhaloval pravdu. Nakonec ho úplně odradil. Mluvila s ní snad celá baterie lékařů tak, jak s ní teď mluví on, když vedle ní sedí na verandě?

"To máme dnes krásný den!" A ten zdejší vánek, tak provoněný. Vůně gar-dénů ho téměř omamovala, ale přesto ji měl rád. Na chvíličku zavřel oči.

Protivila si ho, vysmívala se mu, věděla vůbec, že je tam? Všiml si, že se jí ve vlasech tu a tam objevují stříbrné nitky. Ruku měla studenou, nepříjem-

nou na dotek.

Vešla ošetrovatelka, v ruce modrou obálku. Vyndala z ní fotografii.

"Podívej se, Deirdre, je od tvé dcery. Oslavila dvacáté čtvrté narozeniny." Nastavila fotografii tak, aby ji viděl i doktor. Světlovlasá dívka na palubě velké bílé jachty, vlasy vlající ve větru. Hezká, moc hezká. V sanfranciském záliu, 1983.

Výraz ženiny tváře se nezměnil. Ošetrovatelka jí odhrnula černé vlasy z čela. Přistrčila fotografii blíž k doktorovi. "Vidíte ji? Bude doktorka!" Pokývla hlavou s náznakem převahy. "Připravuje se na atestaci, bude z ní doktorka jako vy, abyste věděl."

Je to možné? Cožpak ta mladá žena nikdy nepřijede domů, aby se podívala na svou matku? Najednou se mu zprotivila. Bude z ní pěkná doktorka, to tedy ano.

Kdy měla jeho pacientka naposled na sobě šaty nebo boty? Byl by jí strašně rád pustil rádio. Možná by se jí líbila hudba. Ošetrovatelka se celé odpoledne dívala vzadu v kuchyni na televizní seriály.

Nakonec pojal k ošetrovatelce stejnou nedůvěru, jakou měl k tetám.

Ta vysoká, která mu dávala šky - slečna Carla -, ještě pracovala jako právnička, i když už musela oslavit sedmdesátku. Do kanceláře na Carondelet Street a zpátky jezdila taxíkem, protože se jí už špatně nastupovalo do tramvaje, kterou jezdila do práce padesát let, jak mu sdělila, když ho jednou potkala u branky. "To víte," vyprávěla mu ošetrovatelka jednou odpoledne, když pomalu a opatrně kartáčovala Deirdre vlasy. "Slečna Carla je moc chytřá. Pracuje pro soudce Fleminga. Byla jedna z prvních žen, co vystudovaly práva na Loyolově univerzitě. Začala tam chodit, když jí bylo sedmnáct. Je to dcera toho soudce McIntyry a vždycky na něj byla strašně pyšná."

Slečna Carla s pacientkou nikdy nemluvila, aspoň ne v doktorově přítomnosti. Zato ta korpulentní stará dáma, slečna Nancy, byla na ni ošklivá, o tom byl doktor přesvědčen.

"Říká se, že slečna Nancy moc do školy nechodila," probírala ošetrovatelka rodinnou historii. "Vždycky se doma starala o ostatní. Dřív tu s nimi žila i stará slečna Belle."

Ze slečny Nancy číselo něco mrzutého, téměř ordinárního. Ušmudlaná, neupravená, vždycky v zástěře, ale přesto mluvila s ošetrovatelkou nadřazeným nepřirozeným tónem. Kdykoliv se podívala na Deirdre, objevil se jí na rtech zlý úšklebek.

V domě žila i slečna Millie, nejstarší z obyvatelek, jakási sestřenice, typická stará dáma v černém hedvábí a šněrovacích botách. Nikdy nevycházela bez svých obnošených rukaviček a černého slaměného klobouku se závojem. Pro doktora měla milý úsměv a pro Deirdre polibek. "To je můj milovaný chudáček," říkala traslavým hlasem.

Jednou odpoledne doktor přistihl slečnu Millie, jak stojí na popraskaných kamenech u bazénu.

/I

"Už není kde začít, doktore, smutně zašeptala.

Neslušelo se, aby se jí vyptával, ale tato poznámka vzbudila jeho zájem.

"Jak ráda tu Stella plavala," pokračovala stará dáma. "Vybudovala ho Stella, která měla tolik plánů a snů. Víte, Stella nechala instalovat výtah. Takové věci dělala Stella. A jaké pořádala večírky! Vždyť já sama pamatuju stovky lidí v domě, na trávníku plno stolů a ty kapely, co tu vyhrávaly! Jste příliš mladý, doktore, abyste pamatoval tu břešknou hudbu. Stella nechala ušít závěsy do obou částí velkého salonu. Ted' už jsou příliš staré na to, aby se daly vyčistit. Řekli nám, že by se rozpadly, kdybychom se o to pokusily. Stella také nechala vydláždit cestičky kolem bazénu těmito kameny. Víte, podobnými, jako jsou ty staré před domem a kolem domu..." Zarazila se, ukazujíc na delší stranu domu směrem k terase, zarostlé plevelem. Zdálo se, že nemůže promluvit. Pomalu vzhledla k vysokému oknu v podkroví.

12

Byl by se chtěl zeptat, kdo je Stella.

"Chudinka naše Stella."

Představoval si všude po stromech rozvěšené lampiony.

Třeba ty dámy byly jen příliš staré. A ta mladá, budoucí lékařka nebo co, žila tři tisíce kilometrů odtud.

Slečna Nancy mlčenlivou Deirdre komandovala. Pozorovala ošetrovatel-

ku, jak s pacientkou chodí a pak zakřičela Deirdre do ucha.

"Zvedej přece ty nohy. Víš moc dobře, že bys mohla chodit sama, jen kdybys chtěla."

"Slečna Deirdre má uši v pořádku," přerušila ji ošetřovatelka. "Doktor řekl, že vidí a slyší dobře."

Jednou zkusil zpovídat slečnu Nancy, když zametala chodbu v prvním patře, protože si myslel, že mu třeba ve vzteku aspoň něco objasní.

"Pozorujete na ní někdy nějakou změnu? Promluvila vůbec... třeba jediné slovo?"

Úkošem se na něj podívala. Kulatá tvář se jí leskla potem, na kořeni nosu se rýsovala hluboká červená rýha od brýlí.

"Řeknu vám, co bych ráda věděla já," odsekla. "Kdo se o ni bude starat, až tady nebudeme! Myslíte, že to bude ta její rozmazlená dceruška z Kalifornie? Ta ani neví, jak se její matka jmenuje. Ty fotky posílá Ellie Mayfairová:"

Pohrdavě odfrkla. "Ellie Mayfairová nevstoupila do tohoto domu ode dne, kdy se holčička narodila. Přijela sem jen proto, aby tu malou odsud odvezla. Nic jiného ji nezajímalo, protože sama nemohla mít děti a k smrti se bála, že ji manžel kvůli tomu opustí. Stal se tam z něj známý právník. Víte, kolik Carla zaplatila Ellie, aby to dítě odvezla? Aby se postarala, že se nikdy nevrátí domů? Carle strašilo v hlavě jediné: dostat to nemluvné z domu. Přinutila Ellie podepsat nějaký papír." Trpce se usmála a utřela si ruce o zástěru. "Prostě šlo o to poslat ji do Kalifornie s Ellie a Grahamem, do přepychového domu s velkou jachtou v sanfranciském zálivu. Tam žije dcera Deirdre."

Aha, takže ta mladá dáma nic neví, pomyslel si doktor v duchu, ale nahlas to neřekl.

II

Jen ať Carla a Nancy tady bydlí a pékně se o všechno starají," pokračovala. "To se pořád v naší rodině omílá dokolečka. Ať Carla platí a Nancy drhne schody a vaří... A co, k sakru, kdy udělala Millie? Millie prostě chodí do kostela a zá nás za všechny se modlí. Tetička Millie je k ničemu právě tak, jako bývala teta Belle. Počkejte! Povím vám, co tetička Millie umí nejlíp. Stříhat květiny. Teta Millie tu a tam ostríhá růže, ty růže, co tamhle rostou, jak se jím zamane."

Slečna Nancy se ošklivě zasmála hlubokým hlasem a prošla kolem něj do pacientčiny ložnice, třímajíc smeták za ohmatanou násadu.

13

∴

.

.

xI

,
x x1 x xY
,

x I
"

!J
"

a

;

.

"Víte, dnes už si nemůžete dovolit požádat ošetřovatelku, aby vytřela podlahu! Ne, kdepak, k tomu by se přece nesnížila. Mohl byste mi laskavě vysvětlit, proč by ošetřovatelka nemohla vyčistit?"

Pokoj, kde spala Deirdre, byl v nejlepším pořádku. Zdálo se, že je to největší ložnice v domě, vzdušná místnost s oknem na sever. V mramorovém krbu popel. A což teprve postel, v níž jeho pacientka spala! Jeden z těch těžkých kusů vyrobených koncem minulého století, nad nímž se tyčila nebesa z ořechového dřeva a surového hedvábí.

Potěšila ho vůně vosku na podlahu a čistého ložního prádla. Jenomže místnost byla přeplněná nemožnými religiózními předměty. Na mramorovém toaletním stolku stála socha Matky boží s obnaženým rudým srdcem, na první pohled odporný kýč. Vedle ležel kříž s Kristem, jehož tělo bylo zkrouceno křečí a naturalisticky vybarveno až po tmavou krev vytékající z ran po hřebících. V červených sklenicích hořely svíčky vedle pahýlu usychající palmy.

Doktor se zeptal: "Myslíte, že ty věci tady vnímá?"

"Starou belu," ujistila ho slečna Nancy. Jak urovnávala věci v prádelníku, vystupovala z něj vůně kafru. "Tomuhle domu opravdu hodně pomůžou!"

Na tepaných mosazných lampách visely růžence, dokonce i na vybledlých saténových stínítkách. Působilo to dojmem, že se v pokoji celá desetiletí nic nepohnulo. Záhyby žlutých krajkových záclon, místy ztřeštěných, pohlcovaly slunce a vydávaly své vlastní mdlé světlo.

Na mramorové desce nočního stolu ležela šperkovnice. Otevřená. Jako kdyby její obsah neměl žádnou cenu, i když tomu bylo právě naopak. Dokonce i doktor, jehož znalosti v této oblasti byly minimální, poznal, že se jedná o pravé šperky.

Všiml si, že vedle šperkovnice stojí fotografie pacientčiny hezké světlovlasé dcery, zpod ní vykukuje starší a trochu vybledlý obrázek z doby, kdy to bylo malé půvabné děvčátko.

Na okraji bylo něco napsáno. Stačil přečíst *Pacific Heights School, 1966*.

V okamžiku, kdy se dotkl sametem vyloženého víka šperkovnice, slečna Nancy se otočila a skoro na něj zakřičela.

"Ani na to nesahejte!"

"Proboha, ženská, snad si nemyslíte, že jsem zloděj!"

"Je toho moc, doktore, co nevíte o tomhle domě. A ani o své pacientce. Proč si myslíte, že jsou všechny okenice rozbité? Skoro vypadávají z pantů. Proč si myslíte, že všude opadáva omítka?" Zavrtěla hlavou, až se jí stařecké tváře roztráslly, bezkrevné rty se pevně sevřely. "Ať někdo zkusí spravit ty okenice. Jen ať vyleze na žebřík a začne opravovat fasádu."

14

"Já vám nerozumím," hlesl doktor.

"Prostě se jejich šperků nikdy nedotýkejte. To se vám snažím sdělit, doktore. Nedotýkejte se tady ani ničeho jiného, když nemusíte. Například tamhleten bazén. Je celý zanesený spadlým listím a špínou, ale ze starých vodotrysků do něj stále teče voda. Přemýšlel jste o tom někdy? Jen je zkuste zavřít, doktore!"

"Ale kdo...?"

"Ty šperky radši nechte na pokoji. Uobře vám radím, doktore."

"Kdyby se tu s něčím pohnulo, promluvila by?" zeptal se bez okolků. Už ho to přestalo bavit. Z této tety neměl takový strach jako ze slečny Carly.

Stará paní se rozesmála. "Ne, tu by nedonutilo promluvit nic," odpověděla pak jízlivě. Přirazila zásuvku. Skleněné kuličky růžence zacinkaly o sošku Ježíše. "A teď mě omluvte, musím ještě uklidit koupelnu."

Doktor se podíval na vousatého Ježíše, jehož ruka ukazovala k trnové koruně zarývající se mu do srdce.

Možná že se tu všechny zbláznily. Možná že se zblázní i on, pokud z toho

domu brzy neodejde.

Jednou, když se ocitl sám v jídelně, uviděl znovu slovo Lasher napsané jakoby prstem ve vrstvě prachu na stole. Velké ozdobné L. Co to jen může znamenat? pomyslel si. Když se tam druhý den odpoledne vrátil, byl prach utřený. Stalo se poprvé, že někdo uklidil v místnosti, kde stříbrný čajový servis na příborníku úplně zčernal stářím. I nástěnné malby byly zašlé, přestože při podrobnějším zkoumání na nich rozeznal výjevy z plantáže, dokonce i stejný dům, kterého si všiml na obraze v hale. Až při důkladné prohlídce lustru doktor zjistil, že do něj není zavedená elektřina. Na svícnech zůstaly ještě zbytky vosku. Ach, ten smutek, který celý dům vyvolával!

Ani v noci doma ve svém moderním bytě s vyhlídkou na jezero nepřestával o své pacientce dumat. Leží teď sama v posteli s otevřenýma očima?

"Možná je moje povinnost..." Jenže jaká povinnost? Její lékař je známý psychiatr. Přece nemůže zpochybňovat jeho závěry. Nemůže udělat něco bláznivého - například vzít ji na výlet nebo jí přinést na verandu rádio. Nebo přestat se sedativy a čekat, co se stane.

Nebo zvednout telefon a spojit se s její dcerou, budoucí lékařkou. Přinutila Ellie podepsal nějaký papír. Ve čtyřadvaceti je člověk už dost starý na to, aby se mohl dozvědět o vlastní matce.

V každém případě zdravý rozum velí, aby se čas od času udělala přestávka v podávání léků. A co céfkové přehodnocení Deirdřina zdravotního stavu? Musel to aspoň navrhnout.

15

"Jen jí dávejte určené dávky," rozhodl starý lékař. "Zůstaňte u ní hodinu denně. To je vše, co se od vás chce." Tentokrát v jeho slovech zazněl jistý chlad. Ten starý blázen!

Není divu, že doktor měl radost, když u ní jedno odpoledne uviděl toho muže.

Stalo se to začátkem září, ještě bylo teplo. Neznámého viděl už od hranky. Stál na verandě vedle ní, hovořil k ní, ruku položenou na opěradle křesla.

Vysoký, hnědovlasý, štíhlý muž,

Doktor najednou pocítil k Deirdre zvláštní majetnický vztah. Někaký mužský, kterého nezná, u jeho pacientky?! Přesto se s ním vlastně chtěl seznámit. Vždyť by mu mohl vysvětlit spoustu věcí. Ty staré tetičky nadělaly se vším tajností! A choval se jako blízký přítel. Ve způsobu, jakým stál, bylo něco důvěrného, i v tom, jak se k mlčenlivé Deirdre nakláněl. Když doktor na verandu dorazil, už tam nikoho nenašel, v předních místnostech také ne.

Jakmile se objevila ošetřovatelka, vzrušeně jí oznamoval: "Před chvílkou jsem tady viděl nějakého muže. Mluvil se slečnou Deirdre."

"Já nikoho neviděla," zněla rychlá odpověď.

Slečnu Nancy objevil v kuchyni, vylupovala hrášek. Dlouze se na něj zadívala a pak zavrtěla hlavou, až se jí zatřásla dvojité brada. "Neslyšela jsem nikoho vejít."

Jestli to nebylo k zbláznění! I když musel přiznat, že se jednalo jen o okamžik, o letmý pohled skrz okno. Ale ne! Toho muže tam viděl!

"Proč se mnou nemůžete mluvit oslovil Deirdre, když zůstali sami.

Připravoval injekci, "Proč mi nemůžete říct, jestli chcete návštěvy, jestli je to pro vás důležité..." Měla tak hubenou paži! Podíval se na ni, jehlu přichystanou. Upřeně na něj hleděla.

"

Deirdre?"

Srdce se mu rozbušilo.

Oči se jí stočily nalevo a zírala přímo před sebe, nemá a netečná jako kdokoliv předtím. Vedro, které si doktor nakonec oblíbil, se náhle zdálo nesnesitelné. Zatočila se mu hlava, připadalo mu, že omdlí. Za špinavými, zaprášenými okny se vlnil trávník, Aspoň to tak působilo.

Vždyť ještě nikdy v životě neomdlel! Když o tom přemýšlel nebo se o to alespoň snažil, uvědomil si, že s tím mužem mluvil. Ano, ten muž tu byl, ale ne teď, před chvílkou. Jenomže uprostřed hovoru najednou ztratil nit, ne, tak to nebylo, nemohl si jenom vzpomenout, jak dlouho spolu hovořili. Měl divný pocit, že to trvalo dlouho. Pouze si nedokáže vzpomenout, jak to vlast-

ně začalo!

Doktorovi se postupně začalo v hlavě vyjasňovat a chtěl si svého společní-

16

ka lépe prohlédnout. Co to vlastně říkal? tlíplně ho zmátlo, že tu neviděl nikoho kromě Deirdre, a přece právě teď říkal tmavovlasému muži:

"Samozřejmě, přestat s injekcemi..." O absolutní oprávněnosti jeho postoje se nedalo pochybovat, starý doktor - "Ten starý blázen!" poznamenal hnědovlasý muž - by ho teď měl slyšet!

Jejich chování k Deirdre bylo opravdu zruďné, a navíc její dcera žila daleko v Kalifornii...

Otrásl se. vyskočil. Co se stalo? Usnul v proutěném křesle a něco se mu zdálo. Bzučení včel začalo jeho uším znít až nesnesitelně hlasitě a vůně gar-dénů jako by ho náhle omámila. Pohlédl vlevo přes zábradlí směrem k tera-se. Nepohnulo se tam něco?

Jen větve stromů nad jeho hlavou, jimiž províval vánek. Ten půvabný ta-nec, při němž jeden strom předává poselství druhému, pozoroval doktor v New Orleansu nejméně tisíckrát. Objímal ho příjemný žár. Přestats injekce-mi! To ji probudí.

Pomalu a nemotorně se před ním po okně šplhal vzhůru pestrébarevný motýl. Doktor obdivoval jeho nádherná křídla. Avšak postupně se soustředil na tělíčko motýla, malé, lesklé a černé. Z motýla se stal pouhý hmyz, a to vel-mi odpudivý!

"Musím domů," hlasitě oznámil doktor, i když nebylo komu. "Necítím se nejlíp, asi bych si měl lehnout."

Jméno toho muže. Jak znělo? Před chvílí to věděl, takové neobvyklé jméno - aha, tedy tohle to slovo znamená... Vlastně je krásné... Počkat, už to zase začíná. To nepřipustí!

"Slečno Nancy!" Doktor udělal pár kroků.

Jeho pacientka se stále dívala před sebe. Najejím županu zářil těžký sma-ragd a celý svět byl naplněn zeleným světlem, chvějícími se listy a fialovými skvrnami bougainvillie.

"To vedro," zašeptal. "Dal jsem jí vůbec injekci?" Panebože, vždyť upustil injekci na zem a ona se rozbila!

"Volal jste mé, doktore?" zeptala se slečna Nancy. Stála před ním ve dve-řích salonu a upřeně ho pozorovala, otírajíc si ruce o zástěru. Za ní vykuko-vala černošská služebná s ošetřovatelkou.

"Nic se neděje, jenom to vedro," zamumlal. "Upadla mi stříkačka. Aie mám samozřejmě jinou."

Jak si ho prohlížely, jak ho zkoumaly. Myslíte si, že už taky blázním?

A pak toho muže příští pátek odpoledne uviděl znova.

Doktor přišel pozdě, neboť ho zdržel akutní případ v sanatoriu. Dorazil na First Street, když už se začalo stmívat. Nechtěl vyrušovat rodinu při večeři. Celou cestu až k brance běžel.

17

Muž stál ve stínu přední nekryté verandy. Sledoval doktora se založenými pažemi, ramenem se opíral o sloup, tmavé oči doširoka otevřené, jako kdyby o něčem hluboce přemítal. Vysoký, štíhlý, ve skvěle padnoucím obleku.

"Aha, tak tady jste," pronesl doktor s úlevou. Stoupal po schodech, ruku připravenou ke stisku. "Jsem dnktor Petrie, velmi mě těší."

A vtom -jak to popsat? Prostě najednou nikde nikdo.

"Takhle to prostě bylo!" oznámil v kuchyni slečně Carle. "Viděl jsem ho na verandě a on se rozplynul do vzduchu."

"Co máme my společného s tím, co jste vy viděl?" odsekla slečna Carla. Podivná odpověď. Tahle dáma byla pěkně tvrdá. Ani v pokročilém věku se u ní neprojevovala žádná známka slabosti. Vzprímený postoj, tmavomodrý gabardénový kostým, uhrančivý pohled zpod brýlí v kovových obroučkách, ústa jako tenká čárka.

"Slečno Carlo, toho muže jsem viděl se svou pacientkou. Jak všichni víme, je úplně bezmocná. Jestliže neznámá osoba si jen tak přichází a odchází..."

Na slovech však nezáleželo. Bud' mu ta ženská nevěřila, nebo jí to bylo jed-no. Slečna Nancy, která u kuchyňského stolu hlasitě vidličkou vyškrabovala hrnec, se na něj ani nepodívala. Avšak výraz na tváři slečny Millie, to bylo ně-co! Oči jí tékaly z Carly na doktora a zpátky: zjevně byla hrozně rozčilená.

To je ale domácnost!

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

Doktor, vrcholně podrážděný, nastoupil do malého zaprášeného výtahu a zmáčkl černý knoflík na mosazné destičce.

Sametové závěsy byly zatažené a v ložnici, téměř ponořené do tmy, blikaly svíčky v červených sklenicích. Na stěně se míhal stín sošky Matky boží. Nepodařilo se mu hned najít vypínač. A pak se stejně rozsvítila jen jediná malá lampička u postele. Přímo u ní ležela otevřená šperkovnice. To byla povídaná!

Když uviděl Deirdre ležící s otevřenýma očima, sevřelo se mu hrdlo. vykartačované vlasy se rozestíraly po flekatém polštáři. Na tvářích postřehl neobvyklý ruměnec.

Pohnula rty?

Lasher, .:

Zašeptání. Co to bylo? vždyť přece řekla Lasher! To jméno, jehož si všiml už na kmeni stromu a viděl ho napsané v prachu na jídelním stole. A taky ho slyšel někde vyslovit... Díky tomu totiž věděl, že se jedná o jméno. Z toho, že jeho katatonická pacientka promluvila, ho úplně zamrazilo. Ale kde-pak, určitě si to jen představoval. Hrozně si přál, aby se uskutečnila ta zá-
račná změna, jenomže tam ležela v transu jako vždycky. S takovou dávkou Thorazinu, jaká by někoho jiného zabila...

18

Odložil hrašnu na kraj postele. Opatrně naplnil injekční stříkačku a přitom ho napadlo, jako už několikrát, co kdyby to neudělal, co kdyby snížil dávku na polovinu, na čtvrtinu nebo jí nedal nic, jenom tam seděl a pozoroval ji. Co kdyby... Představoval si, že ji bere za ruku a odvádí z domu. Viděl se,

jak ji odváží na venkov. Idou ruku v ruce pěšinou ve vysoké trávě až ke stráni nad řekou. A ona se usmívá, vlasy jí povlávají ve větru...

Co je to za nesmysl? Je půl sedmé a už dávno měla dostat injekci. Stříkačka je připravená.

Najednou do něj něco strčilo. Byl si tím jist, i když nedokázal přesně určit, kde se ho to dotklo. Podklesly mu nohy, upadl, stříkačka mu vyletěla z ruky.

Když se vzpamatoval, klečel a v pološeru zíral na chuchvalce prachu na holé podlaze pod postelí.

"Co se to, k sakru..." ujelo mu. Nemohl najít injekční stříkačku. Pak ji uviděl o několik metrů dál, pod skříní. Rozbitou, rozdrcenou, jako kdyby na ni někdo dupl. Všechna obsah vytekl z plastické ampule na dřevěná prkna podlahy.

"Tak počkat!" zašeptal doktor. Zvedl tu rozbitou věc ze země a chvíli ji držel v ruce. Samozřejmě že měl s sebou další stříkačky, ale tohle bylo už po-druhé, co se přihodilo něco takového... A už opět stál u postele, pozoroval nehybnou pacientku a přemýšlel, jak se to vlastně - totiž, co se to tu, pro-boha, děje?

Náhle pocítil sálavé teplo. Něco se v pokoji pohybovalo a lehce šelestilo. Nejspíš kuličky růžence omotaného kolem mosazné lampy. Šel si otřít čelo. Vtom si začal uvědomovat, dokonce i v okamžiku, kdy se díval na Deirdre, že na druhé straně postele stojí jakási postava. Viděl tmavé šaty, vestu, kabát s černými knoflíky. Vzhlédl a oznamoval, že to 'e ten muž.

y y P , J

Ve zlomku vteřiny jeho pochyby prerostly v hrůzu. Tentokrát to už nemohl považovat za nejistotu, ani za snovou představu. Ten muž tam stál a upřeně na něj zíral. Upíral na něj měkké hnědé oči. A najednou tam nebyl. V pokoji se ochladilo. Vánek nadouval závěsy. Doktor se přistihl, že křičí. Přesněji řečeno, řve.

V deset hodin téhož večera mu byl tento případ odebrán. Starý psychiatr se obtěžoval přijít až do jeho bytu v domě u jezera, aby mu to osobně sdělil. Sešli spolu k jezeru a tam se procházeli po vybetonovaném břehu.

"S těmi starými rodinami se nelze dohadovat. Ajistě se nechcete dostat do konfliktu s Carlottou Mayfairovou. Ta ženská se zná s kým. Nevěřil byste, kolik lidí je jí nebo soudci Flemingovi zavázáno za to nebo ono. A jsou to lidé, kterým ve městě leccos patří, a kdybyste chtěl..."

19

1

t.

,

k x' [

;

i ::::x; .

;

!"

"Říkám vám, že jsem to viděl trval na svém doktor.

Ale starý lékař ho propustil. V očích, jimiž si doktora přeměřil, se zračilo podezření, i když příjemný tón jeho hlasu se nezměnil.

"Ty staré rodiny." Doktor neměl do toho domu už nikdy vstoupit.

Nepronesl ani slovo. Ve skutečnosti si připadal bláhově. Nepatřil k lidem, kteří věří na duchy! A teď se nedokázal přimět k tomu, aby předložil inteligentní argumenty týkající se pacientky, jejího stavu a zřejmě potřeby čas od času její stav znovu zhodnotit. Nešlo to. Jeho sebedůvěra se úplně zhroutila.

Přitom mohl přísahat, že tu postavu viděl. Viděl ji třikrát. A nemohl zapomenout na odpoledne, kdy došlo k onomu neurčitému, imaginárnímu rozhovoru. Ten muž tam tenkrát byl, ovšem nezhmotnil se! A doktor dokonce znal jeho jméno, jistě... jmenoval se Lasher!

Avšak i kdyby nebral v úvahu onen jakoby snový rozhovor-připsal ho na vrub ticha, strašlivého horka a s(ova vyrytého do kůry stromu -, o těch dalších dvou setkáních se nedalo pochybovat. Viděl trojrozměrou živou bytost. Nikdy ho nikdo nepřinutí, aby to popřel.

Jak týdny mýjely a jemu se nedařilo plně se ponořit do práce v sanatoriu, začal o svém zážitku psát: dopodrobna ho popisoval. Ten muž měl lehce zvlněné vlasy a velké oči. Plet stejně bledou jako ta nebohá nemocná žena. Byl mladý, asi tak pětadvacet let. Z výrazu jeho tváře se nedalo nic vyčíst. Doktor si dokonce pamatoval jeho ruce - nijak zvláštní, ale pěkně utvářené. Překvapilo ho, že na tak hubeného muže měl velice souměrnou postavu. Jenom jeho šaty působily neobvykle, oušem ne střihem, ten byl konečkonců docela běžný. Ten dojem neobvyklosti vyvolávala spíš látka, podivně hladká jako tvář toho muže. Jako kdyby všechno - šaty, tělo, obličej - bylo vytvořeno ze stejného materiálu.

Jednou ráno se doktor probudil s podivně jasnou myšlenkou: záhadný muž si nepřál, aby Deirdre dostávala sedativa! Věděl, že jí to škodí. Ona sama byla úplně bezbranná, nemohla se hájit. To zjevení ji ochraňovalo!

Kdo však, pro boha živého, něčemu podobnému uvěří? pomyslel si doktor a zatoužil vrátit se domů do Maine a pracovat na klinice svého otce, ne v tomto vlhkém cizím městě. Otec by mu rozuměl. Ale ne, nerozuměl. Asi by se vylekal.

Snažil se vyvíjet nějakou činnost. Jenomže sanatorium bylo velmi nudné místo. Neměl příliš mnoho práce. Starý psychiatr mu dal několik nových případů, bohužel nepřiliš zajímavých. Přitom v práci musel pokračovat, aby od sebe odvrátil podezření, které starý lékař vůči němu chovaf.

Podzim přešel v zimu a doktorovi se o Deirdré začalo zdát. Ve snu ji viděl uzdravenou, plnou života, jak si svižně vykračuje ulicemi města a vlasy jí vla-

20

jí ve větru. Když se z takového snu probudil, uvažoval, jestli snad ta žena ne-

f
zemřela. Pripadalo mu to pravděpodobné. Když nastalo jaro a doktor prožil ve městě už celý rok, posedla ho myšlenka, že musí ten dům znovu vidět. Tramvají dojel až na Jackson Avenue a odtud šel pěšky, jak to vždycky dělával. Dům se vůbec nezměnil, trnité bougainvillee kolem balkonů byly v plném květu, v prerostlé zahradě poletovala hejna bílých motýlků, libera prostrko-

5x

vala své malé oranžové květy černým mřížovým plotu. A na postranní verandě seděla v houpacím křesle Deirdre, chráněná závo-

jem zrezivělých drátěných výpletů.

Doktor pocítil tíživou bolest. Pravděpodobně byl zneklidněný víc než kdy v životě. Někdo pro ni musí něco udělat.

Potom bloudil bez cíle, až nakonec došel na špinavou a hlučnou ulici.

Všiml si zaplivané místní hospody. Vstoupil dovnitř a pocítil vděk za klimatické a poměrný klid, jež rušily pouze hlasy několika starších mužů povídajících si u baru. Pití si odnesl k nejvzdálenějšímu dřevěnému stolu.

Stav Deirdre Mayfairové ho vefmi trápil. A záhadné zjevení všechno ještě zhoršovalo. Vzpomněl si najejí dceru v Kalifornii. Může si dovolit jí zavolat? Jako lékař lékaři... Ale vždyť ani neví, jak se ten muž jmenuje.

"Navíc nemá právo se do toho míchat," pronesl jen tak pro sebe. Upil trochu piva a vnímal jeho chlad. "Lasher," zašeptal. Co je to vlastně za jméno?

;tx"s,: "x =

Mladá lékařka z Kalifornie by ho jistě považovala za blázna! Znovu se zhluboka napil piva.

Najednou měl pocit, že se v hospodě oteplilo. Jako kdyby někdo otevřel dveře větru vanoucímu z pouště. Zdálo se, že si toho dokonce všimli i staříci

I
hádaající se u piva. Viděl, jak si jeden z ničeho nic otřel obličej špinavým kapesníkem a pokračoval v hádce.

Doktor pozvedl sklenici a vtom uviděl přímo před sebou toho záhadného muže, jak sedí u stolu blízko dveří do ulice.

Tentýž voskový obličej, hnědé oči. Stejně šaty neurčitého střihu z té neobvyklé látky, tak hladké, že v tlumeném světle slabě světélkovala.

Staříci klidně pokračovali v konverzaci, přesto doktor pocítil stupňující se hrůzu, takovou, jakou zažil v zešeřelém pokoji Deirdre Mayfairové.

Muž seděl úplně klidně a nepohnutě na něj zíral. Nedělilo je ani deset metrů. Denní světlo procházející předními okny hospody zcela zřetelně do-

p
adalo muži na rameno a osvětlovalo ze strany jeho tvář.

On je tady. Doktor měl náhle ústa plná slin. Asi mu bude špatně. Zřejmě omdlí. Budou si myslet, že je opilý. Pánbůh ví, co se stane... Vynaloží velké úsilí, aby se mu přestala trást ruka, v níž držel sklenici. Stejně úsilí musel vy-

nałożyć, aby úplně nezpanikařil, jak se mu to stalo u Deirdre v pokoji.

21

A pak, bez jakéhokoliv varování, se muž zavlhl jako obraz promítaný na plátno, načež zmizel doktorovi před očima. Výčepem to studeně protáhlo.

Hospodský se otočil, aby zachytil ušpiněný ubrousek. Kdesi práskly dveře. Konverzace se najednou zdála hlasitější. Doktor pocítil slabé hučení v hlavě.

"Už blázním!" zašeptal.

Od té doby by se nepřiblížil k domu Deirdre Mayfairové za nic na světě.

Když se následující večer vracel do svého bytu u jezera, znovu toho muže

spatřil. Stál na ulici pod lampou před hřbitovem na Canal Boulevard, zcela zřetelně viditelný ve žlutém světle na pozadí křídově bílé hřbitovní zdi.

Byl to jen mžik, ale doktor věděl, že se nemýlí. Začal se trást. Chvilku si nemohl vzpomenout, jak má zařadit rychlost, a pak řídil nesoustředěně, zbrkle, jako kdyby ho ten muž pronásledoval. Neměl pocit bezpečí, dokud za sebou nezavřel dveře svého bytu.

Příští pátek uviděl toho muže za denního světla, jak nehybně stojí na trávě na Jackson Square. Žena, která tudy procházela, se po té tmavovlasé postavě ohlédla. Samozřejmě, byl to on, stejný jako kdykoliv předtím! Doktor proběhl ulicemi Francouzské čtvrti. Před jakýmsi hotelem si vzal taxík a řidiči řekl, aby ho odtud odvezl, nezáleží na tom kam.

Jak dny mýjely, doktorův strach se měnil v hrůzu. Nemohl jíst ani spát. Nedokázal se na nic soustředit. Pohyboval se jako ve snu. Kdykoliv se setkal se starým psychiatrem, měřil si ho s tichým vztekem.

Jak jen může, pro všechno na světě, dát tomu zjevení najevo, že se už nikdy k té ubohé ženě v houpacím křesle nepřiblíží? Že už jí nedá žádnou injekci, žádné léky! Už nejsem nepřítel, copak to nevíš?

Požádat o pomoc nebo pochopení kohokoliv ze svých známých by znamenalo ohrozit svou pověst, možná dokonce svou kariéru. Psychiatr, který je stejný blázen jako jeho pacienti! Byl zoufalý. Musí odsud pryč. Kdo ví, kdy se to zjevení znovu ukáže? Co kdyby přišlo za ním až sem?

Konečně v pondělí ráno seděl v kanceláři starého lékaře, nervy napjaté k prasknutí. Ruce se mu trásly. Nerozhodl se, co řekne, věděl jen, že to už dál nevydrží. Po chvilce si uvědomil, že mele cosi o tropickém vedru, bolestech hlavy, bezesných nocích a o tom, jak je nutné, aby rychle přijali jeho výpověď.

Ještě téhož odpoledne odjel z New Orleansu.

Až když byl v bezpečí, v ordinaci svého otce v Portlandu ve státě Maine, konečně mohl vypovědět všechno, co měl na srdci.

"V tom obličejí nikdy nebylo nic hrozného," vysvětloval. "Naopak. Byl podivně prázdný. Mírný jako tvář Krista na obraze v pokoji mé pacientky. Jen se na mě díval. Ale nechtěl, abych Deirdre dával injekce! Snažil se mě zastrašit."

Jeho otec byl shovívavý člověk. Neodpověděl ihned. Pak začal pomalu vyprávět o podivných věcech, jichž byl svědkem za léta práce na psychiatrických odděleních, o lékařích zdánlivě nakažených neurózami a psychózami, jimiž trpěli jejich pacienti. Viděl, jak se z jistého lékaře stal jednoho dne katatonik přímo mezi katatoniky, které léčil.

"Důležité je, aby sis, Larry, odpočinul," zakončil otec. "Abys nechal celou záležitost odeznít. A abys o tom nikdy nikomu neupravěl."

Uběhlo několik let. Doktor byl ve své práci v Maine úspěšný. Postupně si vybudoval soukromou praxi, zcela nezávislou na otci.

A přízrak? Ten zanechal v New Orleansu spolu se vzpomínkami na Deirdre Mayfairovou, věčně sedící v houpacím křesle.

Přesto v něm přetrvávala obava, že by někdy někde ten přízrak mohl znovu uvidět. Měl neustále strach, že když už se něco takového jednou stalo, může se to z úplně jiných důvodů stát i podruhé. Doktor za oněch vlhkých, tmavých dnů v New Orleansu zažil skutečnou hrůzu a jeho názor na svět už nikdy nebyl takový jako předtím.

Jak stál u okna ztemnělého hotelového pokoje v New Yorku, zjistil, že se ho ta záležitost znovu zmocňuje. Proto se pokusil, ostatně tak jako už stokrát předtím, svůj podivný příběh analyzovat. Snažil se dopátrat jeho hlubšího významu.

Skutečně ho ten mlčenlivý přízrak v New Orleansu sledoval, anebo to jen špatně pochopil?

Možná že se ho ten muž vůbec nepokoušel poděsit. Možná ho jen úpěnlivě žádal, aby nezapomínal na tu ženu! Možná to byla bizarní projekce zoufalých představ jeho pacientky, představa vyslaná myslí, která neměla žádné jiné komunikační prostředky.

Jenomže takové úvahy mu nepřinášely žádné uklidnění. Trápilo ho poomyšlení, že ta bezmocná žena o něco žádá prostřednictvím spektrálního posla, jenž z neznámých příčin nemůže mluvit, může se jen na malý okamžik objevit.

Kdo by mu tyto podivné úkazy dokázal vysvětlit? Kdo by se odvážil potvrdit, že se doktor nemýlí?

Snad Aaron Lightner, ten anglický sběratel příběhů o nadpřirozených zjeveních, který mu dal vizitku se slovem Talamasca? Říkal, že by rád pomohl utopenému muži v Kalifornii: "Třeba neví, že se to nestalo jenom jemu. Možná je na mně, abych mu pověděl, že i jiní lidé se vrátili od prahu smrti s podobnými dary."

ax

n 1 .

,. ; rx .

t' .',:

,.

5

px·:I. ..

,. . 1 ~
m

l..

\ ..
n

.

,

22 23

Proč by to nepomohlo i jemu? Kdyby věděl, že není jediný, kdo se setkal s přízrakem?

Ovšem to, že přízrak viděl, nebylo zdaleka nejhorší. Něco horšího než strach ho zaneslo zpátky na zastíněnou verandu k malátné postavě ženy

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

v houpacím křesle: pocit viny, který ponese celý život-že pro ni neudělal víc, že se nespojil s její dcerou v San Francisku.

Nad městem se začalo rozednívat. Pozoroval, jak se mění barva nebe, jak se pomalu osvětluje špinavá protější zed'. Pak přešel ke skříni a vyndal z kapsy kabátu Angličanovu vizitku.

TALAMASCA

Pozorujeme

a jsme uždg přítomni

Zvedl sluchátko telefonu.

Vyprávěl víc než hodinu, což ho překvapilo, ale postupně se mu vybavovaly všechny podrobnosti. Nevadil mu zapnutý magnetofon s blikajícím červeným světýlkem. Koneckonců neuvedl žádná jména, čísla domů, dokonce ani data. Zmínil se o New Orleansu a o starém domě. A mluvil a mluvil. Ted' si uvědomil, že se ani nedotkl snídaně, jen vyprazdňoval jeden šálek kávy za druhým.

Lightner se projevil jako skvělý posluchač, plný pochopení. Ani jedinkrát ho nepřerušil. Ale doktorovi se neulevilo. Naopak. Když bylo po všem, připadal si jako hlupák. Pozoroval Lightnera, jak ukládá magnetofon do aktovky, a měl sto chutí ho požádat, aby mu tu kazetu dal.

Nakonec to byl Lightner, kdo pokládá několik bankovek za snídani na stůl prolomil ticho.

"Je tu ještě něco, co bych vám měl vysvětlit," řekl. "Myslím, že vás to uklidní."

Co by to mohlo být?

"Vzpomínáte si," pokračoval Lightner, "jak jsem vás upozornil, že sbírám příběhy o nadpřirozených úkazech?"

"Samozřejmě."

"Vím o tom starém domě v New Orleansu. Viděl jsem ho. A zaznamenal jsem si vyprávění dalších lidí, kteří zahlédli toho muže, jehož jste popsal."

Doktor zůstal jako omráčený. Ta slova zněla naprosto přesvědčivě. Byla pronesena s takovou vážností a jistotou, že jim doktor bez jakýchkoli pochybností uvěřil. Poprvé si Lightnera podrobně prohlédl. Ten člověk byl starší, než na první pohled vypadal. Bylo mu asi šedesát pět, možná sedmdesát let. Doktor si znovu uvědomil, jak si ho Lightner podmaňuje svým výrazem, tak vlídným, důvěřivým a zároveň budícím důvěru.

"Další lidé," zašeptal doktor. "Víte to jistě?"

"Vyslechl jsem různá svědectví, některá velmi podobná tomu vašemu.

Říkám vám to proto, abyste si uvědomil, že to nebyl výplod vaší fantazie. A ahyste se tím přestal trápit. Mimochodem, Deirdre Mayfairové byste stejně nepomohl. Carlotta Mayfairová by to nikdy nedovolila. Měl byste celou tu záležitost pustit z hlavy. Už si s tím vůbec nedělejte starosti."

V tom okamžiku pocítil doktor takovou úlevu, jako kdyby mu katolický kněz po zpovědi řekl: Dávám ti rozhřešení. Pak mu teprve v plném rozsahu došlo, co mu Lightner odhalil.

"Vy ty lidi znáte!" pronesl tiše. Cítil, jak se mu hrne krev do tváří. Ta žena byla jeho pacientka. Náhle se ho zmocnil zmatek.

"Ne. Jenom o nich vím," odpověděl Lightner. "A to, co jste mi řekl, je naprosto důvěrné. Prosím, věrte mi. Vzpomeňte si, že jsme při nahrávání rozhovoru nepoužili žádná jména. Dokonce ani vaše nebo moje."

"Přesto vás musím požádat, abyste mi tu kazetu dal," pronesl doktor nervózně. "Prozradil jsem některé důvěrné informace. Neměl jsem tušení, že víte, o kom mluvím."

Lightner okamžitě vyndal malou kazetu a vložil ji doktorovi do ruky. vypadal úplně klidně. "Samozřejmě, je vaše," řekl. "Chápu vás."

Doktor jen zamumlal poděkování, protože upadal do stále větších rozpátek. Avšak pocit úlevy ho přesto neopouštěl. Vždyť i jiní viděli ten přízrak. Tento člověk o tom věděl. Nelhal. Doktor není ani nikdy nebyl blázen. Někde hluboko v duši se mu usadil slabý pocit hořkosti vůči jeho šéfovi v New Orleansu, vůči Carlottě Mayfairové, vůči té nemožné slečně Nancy...

"Důležité je," přerušil jeho myšlenky Lightner, "abyste se tím už neznepokojoval."

"Máte pravdu," odpověděl doktor. "Ale je to strašné. Ta žena, a těch léků..."

Ne, raději ne... Ztichl, zadíval se na kazetu a na prázdný šálek od kávy. "Nevíte, je ještě..."

"Je na tom stejně. Byl jsem tam vloni. Slečna Nancy, ta, kterou jste neměl příliš v lásce, zemřela. Nedávno ji následovala i slečna Millie. Tu a tam dostáváte zprávy od lidí odtamtud a podle nich se stav Deirdre nezměnil."

Doktor si povzdechl. "Ano, skutečně o nich víte všechno... všechny je znáte jménem."

"Pak mi, prosím, věřte," pokračoval Lightner, "když vám říkám, že i jiní

25

~~

.

viděli ten přízrak. Nebyl to výplod vašeho chorého mozku. A nesmíte se tak nerozumně trápit."

Doktor si ho ještě jednou pozorně prohfědl. Lightner si zapnul aktovku, potom se podíval na letenku. Zřejmě zjistil, že je v pořádku, a zastrčil ji do kapsy.

"Chtěl bych vám ještě něco poradit a pak musím spěchat na letiště. Nemluvte o tom, co jste zažil. Stejně by vám nikdo nevěřil. Uvěří jen ti, kdo prošli podobnou zkušeností. Je to smutné, ale hluboce pravdivé."

"Souhlasím s vámi," povzdechl si doktor. Přestože by se byl strašně rád zeptal, nevěděl jak. "Vy jste...?"

"Ano, viděl jsem ho," odpověděl Lightner. "Bylo to skutečně děsivé. Přesně, jak jste to popsal." Chystal se odejít.

"Kdo je ten muž? Duch? Strašidlo?"

"Vlastně nevím. Všechny zprávy jsou si podobné. A v tom domě se už po léta nic neděje. Ale už musím jít. Ještě jednou vám děkuji, a kdybyste se mnou chtěl někdy mluvit, víte, kde mě zastihnete. Moji vizitku máte." Podal doktorovi ruku. "Na shledanou."

"Ještě chvíličku. Co její dcera? Co se s ní stalo? Byla lékařkou někde na západě."

"Ted' už pracuje jako chirurgka." Lightner se podíval na hodinky. "Myslím, že neurochirurgka. Právě složila zkoušky. Získala atestaci, říkáte tomu tak? Já ji ovšem osobně neznám. Čas od času o ní slýchám. Jen jednou se naše cesty zkřížily." Odmrlčel se a pak se téměř formálně usmál. "Na shledanou, doktore, a ještě jednou vám děkuji."

Doktor zůstal ještě dlouho sedět a přemýšlel. Cítil se lépe, nesrovnatelně lépe. To se nedalo popřít. Nelitoval, že Lightnerovi svůj příběh vypověděl. Vlastně celé setkání mohl považovat za dar, za něco, co mu seslal osud, aby z jeho beder sejmul nejtěžší břemeno jeho života. Lightner znal celý případ a rozuměl mu. Lightner znal dceru jeho pacientky.

Lightner poví té mladé lékařce všechno, co by měla vědět, pokud to ovšem už neudělal. Ano, doktor se zbavil toho břemene. Už ho netížilo. Jestli tížilo Lightnera, na tom ted' nezáleželo.

Dodatečně se doktorovi vybavila ta nejpodivnější myšlenka, něco, co už ho léta nenapadlo. Nikdy nebyl v tom starém domě za silného lijáku. Jak by asi bylo krásné pozorovat déšť velkými okny, slyšet ho bubnovat na střechu verandy! Škoda že propásl takovou příležitost. Tehdy na to často myslel, ale nikdy tam déšť nezažil. A déšť v New Orfeansu bývá tak nádherný.

Proč se k tomu zase vrací? Snaží se přece tohle všechno pustit z hlavy. Opět si uvědomil, že přijímá Lightnerova ujištění, jako by byla pronesena ve

26

zpovědnici, jako by to byla slova naplněná autoritou víry. Ano, pustí to všechno z hlavy.

Přivolal číšnici. Měl hlad. Ted', když už mohl jíst, si dá snídani. A bez přílišného přemýšlení vyndal z kapsy Lightnerovu vizitku, podíval se na čísla, která může zavolat, kdyby se chtěl na něco zeptat a která nehodlal nikdy vytočit, roztrhal kartičku na kousky, vysypal je do popelníku a přiložil k nim hořící zápalku.

27

i

4 9

s " x

'
xnv
D, yE

Místnost se v devět hodin večer utápěla ve tmě až na modré světlo televize. Vznášel se v ní přízrak paní Havishamové, postavy z jeho milované knihy Nadějně vyhlídky, oblečené do svatebních šatů.

Kdyby se podíval z okna bez záclon, uviděl by střed San Franciska - se skupením staveb světélkující v řídké mlze, a přímo pod sebou přes Liberty Street by spatřil vykukující střechy domků ve stylu královny Anny, lak miloval Liberty Street! Jeho dům, asi nejvyšší z celé ulice, snad kdysi sloužil jako panské sídlo. Dnes to byl jen krásný dům vévodící svému okolí, kam z Castra nedoléhá žádný hluk ani shon.

Zrestauroval si ho sám. Věděl o každém hřebíku, trámu, liště. V horkém slunci, jen v kalhotách a bez košile, položil tašky na střechu, dokonce si bez cizí pomoci i chodníček k domu vylil betonem.

Jedině v tomto domě se cítil bezpečně, nikde jinde. Po celé čtyři týdny ani nevyšel ze svého pokoje, s výjimkou malé přilehlé koupelny.

Jak hodiny mijely, ležel v posteli, horké ruce v černých kožených rukavicích, které nemohl a nechtěl sundat, a zíral na přízračnou černobílou televizní obrazovku před sebou. Připustil, aby se jeho sny odvíjely podle toho, co si pouštěl. Přehrával si nejrůznější videokazety, které měl rád, filmy, na něž před lety chodil se svou matkou. Staly se z nich pro něj "filmy o domech", protože mimo nádherných příběhů o lidech, z nichž mnozí zůstali dodnes jeho hrdinové a hrdinky, v nich vystupovaly i domy. Venkovské sídlo Manderley ve filmu Žitá a mriá, rozpadající se dům paní Havishamové v Nadějných uhlídkách, krásný dům na jednom z londýnských náměstí ve filmu Plynové lampy. V panském sídle nad mořem se půvabná tanečnice v Čeroených střechách dozvěděla, že z ní brzy udělají primabalerínu.

Ano filmy o domech, filmy dětských snů, v nichž jsou domy stejně důležité jako postavy. Díval se na ně a pil přitom jedno pivo za druhým. Usínal a zase se probouzel. Ruce v rukavicích ho bolely. Nebral telefony. Nikomu neotvíral. Starala se o něj teta Vivian.

Teta Vivian k němu občas zašla do pokoje. Přinesla mu další pivo nebo něco k jídlu. Jídlo nechával téměř vždy nedotčené. "Michaeli, něco musíš sníst," starostlivě říkala. S úsměvem odpovídal: "Až za chvíli, tetičko."

S nikým se nestýkal, s nikým nemluvil, jenom s doktorem Morrisem. Ten mu však nemohl pomoci - ostatně jeho přátelé také ne. A ti už s ním ani nechtěli mluvit. Odradil je neustálým opakováním svého příběhu, jak byl hodinu mrtvý a pak zase procitl k životu. A on zase neměl vůbec chuť mluvit se stovkami neznámých lidí, kteří chtěli, aby jim předvedl své nadpřirozené schopnosti.

Ze svých nadpřirozených schopností se cítil k smrti unavený. Copak to ni-

kdo nechápal? vždyť to byl trik vhodný tak do salonu: sundat si rukavice a dotýkat se věcí. Ano, zjevovaly se mu jednoduché obrazy a výjevy z běžného života. "Tuto tužku jste včera dostal od nějaké ženy v kanceláři. Imenuje

se Gert, nebo "Tento medailonek ste dnes ráno v ndala a rozhodla se, že si ho vezmete. Ale vlastně jste to ani nechtěla. Chtěla jste si vzít perly, jenomže jste je nemohla najít."

Je to pouze cosi čistě fyzického, jakási anténa, kterou možná před tisíci lety lidské bytosti uměly používat.

Copak nikdo nedokázal pochopit jeho skutečnou tragédii? Že si nemohl vzpomenout, co viděl, když se utopil? "Tetičko Vivian," trpělivě vysvětloval. "Já jsem opravdu viděl lidi tam nahoře. Všichni jsme byli mrtví. Byli jsme mrtví. leden každý z nás. Já si mohl vybrat, jestli se chci vrátit. Poslali mě zpátky s nějakým posláním."

Teta Vivian, světlejší vydání jeho zemřelé matky, na to vždycky jenom přikývla. "To víš, že ano. Možná si za nějaký čas vzpomeneš."

za nějaký čas.

Jeho přátelé k němu byli nakonec ostřejší. "Michaeli, mluvíš jako blázen. Lidem, co se utopí, se to stává. Prostě je zase vzkříší. To je všechno. Žádné zvláštní posláním."

"To je pěkná pakárna, Miku."

Therese jenom plakala. "Podívej se, k ničemu ti nejsem, Michaeli. Už nejsi to, co jsi býval."

Ne. To už není. Ten člověk, co býval, se utopil. Pořád dokola se snaží upamatovat na své zachránění, na tu ženu, která ho vytáhla z vody a přivedla k životu. Kdyby s ní tak mohl ještě mluvit, kdyby se doktoru Morrisovi po-

m, h ' .

1 x

b x g

†

,

† ,7

,

28 29

vedlo ji najít... lenom chtěl od ní na vlastní uši slyšet, jestli něco řekl. Zeptal

by se jí, sundal rukavice a vzal ji za ruku. Možná že by si jejím prostřednictvím na něco vzpomněl...

Doktor Morris se ho pokoušel znovu vyšetřit.

"Nechte mě na pokoji. Najděte tu ženskou. Vím, že to můžete udělat. Sám jste mi prozradil, že vám volala a představila se."

S nemocnicemi skončil. Nezajímaly ho další vyšetření mozku a elektroencefalogramy, ani injekce, ani prášky.

Pivu, tomu rozuměl. Věděl, jak s ním nakládat. Pivo mu někdy pomohlo, že si skoro vzpomínal...

...Ocitl se tam nahoře v jakési říši. Lidé - spousty lidí. Čas od času se mu všechno objevilo před očima, i když zastřené pavučinkovým závojem. Spatřil ji... kdo byla ta žena? Něco mu sdělovala... a vtom to už zase nevěděl.

"Udělám to, udělám. I kdybych měl při tom umřít!"

Opravdu jim to slíbil? Jak by si sám dokázal vymyslet představy tak vzdálené jeho světu, který sestával ze solidních a reálných věcí? Proč se mu zjevovaly podivné záblesky z New Orleansu, z jeho dětství?

Nerozuměl tomu. Už ani nerozeznal, co je a není důležité.

Věděl, že je Michael Curry, že mu je osmačtyřicet let, má ušetřeno několik milionů a asi zrovna tolik uloženo v nemovitostech. To bylo štěstí - jeho stavební firma totiž přestala fungovat. Nemohl ji řídit. Ztratil své nejlepší truhláře a malíře. Odešli ke konkurenci. Přišel o velkou zakázku, o niž dost stál. lednalo se o přestavbu a renovaci starého hotelu na Union Street.

Věděl také, že kdyby si sundal rukavice a čehokoliv se dotkl - zdí, podlahy, plechovky od piva, otevřeného výtisku Dauida Copperfielde ležícího před ním -, zase by to začalo: útržky bezvýznamných informací by mu probleskovaly hlavou a asi by se z toho zbláznil. Pokud se mu to už nestalo.

Věděl, že předtím, než utonul, byl šťastný. Ne dokonale, ale šťastný. Vedl dobrý život.

Toho rána, kdy se to stalo, se probudil pozdě a se silnou potřebou vzít si jeden den volna. Zrovna se to hodilo. Jeho dělníci neměli s prací problémy, takže je nemusel kontrolovat. Bylo prvního května a z ničeho nic se mu vybavila vzpomínka z dětství, vzpomínka na dlouhou vyjížd'ku autem z New Orleansu až na Floridu. Určitě to bylo o Velikonocích, ale jistě to nevěděl, a všichni, kdo by mu to mohli potvrdit -jeho rodiče nebo babička s dědečkem-, už nežili.

Pamatoval si na jasně zelenou vodu a bílou pláž, na teplo a na písek, který pod jeho nohama vypadal jako cukr.

30

Všichni se při západu slunce vrhli do vln. Nikde ani známka po chladu nadcházejícího večera. A přesto, že na nebi ještě viselo obrovské oranžové slunce, stál na obloze i jasně zářící půlměsíc. Jeho matka ho na to upozornila: "Podívej se, Michaeli." Také jeho otcí se tam moc líbilo, přestože na tyhle věci nikdy nebyl. Dokonce přiznal, že to místo je nádherné.

Úplně ho ta vzpomínka zabořila. To jediné, co ho v San Francisku sužovalo, bylo chladné a lezavé počasí. Nikdy nikomu už potom nevysvětlil, proč právě vzpomínka na teplo Jihu ho ten den inspirovala k procházce po sanfranciském zálivu na Ocean Beach. Vždyť chladnější místo v celé oblasti snad neexistovalo a on dobře věděl, jak jednotvárně až hrozně může oceán působit pod vybledlým a nevlídným nebem, jak se ostrý vítr dokáže dostat pod kůži.

Přesto se tam vydal. Sám na opuštěnou pláž toho potemnělého bezbarvého odpoledne, hlavu plnou představ jižního moře a starého packardu se stžženou střechou, provázeného něžným, laskavým jižním vánkem.

Cestou z města si nepustil v autě rádio, takže neslyšel varování o nebezpečí výskytu vysokých přílivových vln. Ale i bez toho věděl, že Ocean Beach je ošidné místo. Každý rok tam příliv smete do moře jak turisty, tak místní obyvatele.

Asi o tom i trochu přemýšlel, když šplhal po skalách pod restaurací Na útesech. Zrádné místo, a pěkně to tam klouže. Avšak nebál se, že upadne, ani moře se nebál. Neměl strach z ničeho. Začal znovu snít o Jihu, o létě v New Orleansu, když kvete jasmín. Vybavovala se mu vůně čajů o páté na babiččiny dvorku.

Musel upadnout do bezvědomí, jakmile ho ta vlna srazila. Nepamatoval se, jak ho to smetlo do moře, ale přesně si vzpomínal, že stoupal nahoru do nekonečného prostoru a díval se dolů na své tělo, které se houpalo na vzedmutých vlnách. Viděl mávat nějaké lidi, další utíkali do restaurace, aby přivolali pomoc. Ano, moc dobře chápal, co ti lidé dělají. Jak se na ně díval, ne-

měl pocit, že je vidí, prostě o nich věděl. Připadal si tam nahoře lehký a bezpečný, ten pocit se vlastně nedal ani popsat. Byl volný, tak volný a svobodný, že nerozuměl úzkosti lidí tam dole a nechápal, proč se tak strachují o jeho tělo, zmítané vlnami.

Pak začala druhá část jeho zážitku. To už musel být mrtvý. Zjevovaly se mu nádherné věci, přicházeli i jiní mrtví a v tu chvíli jasně pochopil nejjednodušší i nejsložitější záležitosti života a zároveň důvod, proč se musí vrátit zpátky. Ano, jakési vstupní dveře, slib - a najednou se řítíl dolů a bez obtíží vklouzl do svého těla ležícího na palubě nějaké lodi. Do těla, které utonulo a asi hodinu bylo mrtvé, a teď celé bolelo. Navrátil se zpátky do života, upře-

31

A
Mň

5x x . .
x=x

ně hleděl nahoru a všechno věděl. Věděl přesné, co od něj chtěli. Bylo báječné, že věděl.

V těchto prvních vteřinách se zoufale snažil vypovědět, kde byl a co zažil, to své dlouhé a úžasné dobrodružství. Určitě mluvil! Avšak jediné, na co si teď byl schopen vzpomenout, byla intenzivní bolest v prsou, v rukou a nohou. A také nejasná postava křehké ženy s jemnou tváří, s vlasy schovanými pod kapucou, s šedýma očima, které na okamžik zazářily tak mocně, že ho zcela oslnily. Tichým hlasem ho uklidňovala, ať se nebojí, že o něj bude postaráno.

Nedovedl si představit, jak se jí podařilo dostat ho z moře a vypumpovat mu vodu z plic. Jenomže v té chvíli o tom nic nevěděl.

Nějací lidé ho zvedli, položili na nosítka a přikurtovali. Celé jeho tělo bylo naplněno bolestí. Vítr mu šlehal do obličeje, oči neudržel otevřené. Nosítka se zvedla do vzduchu.

Pak už jenom zmatek. Ztratil snad zase vědomí? Prošel chvílí pravdy a úplného zapomnění? Nikdo mu nemohl vysvětlit, co se stalo během letu až na to, že se ho snažili co nejdříve dostat na břeh, kde čekala sanitka a novináři.

Vybavil si blesky fotoaparátů, to ano, a lidi opakující jeho jméno. A pak ještě sanitku a někoho, kdo se mu snažil zavést injekční jehlu do žíly. Zdálo se mu, že zaslechl hlas tety Vivian. Žadonil, aby přestali. Musí si sednout. Přece ho nemůžou zase přivázat! Ne!

"Jen klid, pane Curry. Klid, prosím vás! Honem, pojd'te mi s tím chlapem někdo pomoci!" Opět ho připoutávali a chovali se k němu jako k vězni. Pral se, ale k ničemu to nevedlo. Někdo mu píchl injekci do paže. Tma se k němu přibližovala.

Náhle uviděl ty seshora, vrátili se k němu. Začali mu zase něco říkat. "Rozumím," odpovídal. "Nenechám k tomu dojít. Pojedu domů. Víím, kde to je. Pamatuju si to..."

Když se probudil, svítilo kolem jasné umělé světlo, Nemocniční pokoj. Připojili ho k různým přístrojům. U postele seděl jeho nejlepší přítel Jimmy Barnes. Pokusil se mu něco říct, ale okamžitě ho obklopili lékaři a ošetrovatelky.

Ohmatávali mu ruce, nohy, kladli mu otázky. Jenomže on se nedokázal natolik soustředit, aby jim na ně správně odpovídal. Neustále se mu míhaly před očima obrazy ošetrovatele, uklízeček, nemocničních chodeb. Co to má všechno znamenat? Znal jméno ošetřujícího lékaře - Randy Morris - a také věděl, že doktor před odchodem do práce políbil svoji ženu Dennie. Jak to, sakra, věděl? Představy se mu doslova cpaly do hlavy. Nemohl to

32

snést. Měl pocit horečky a strachu, zdálo se mu, že částečně spí, ale zároveň

vnímá.

Otrásl se hrůzou. Pokoušel se jasně myslet. "Poslouchejte," šeptal. "Uždyť se snažím!" Nakonec mu došlo, o co jde, proč s ním stále něco dělají. Utopil se a oni prostě chtějí zjistit, zda nenastalo nějaké poškození mozku.

"Nestarejte se o mě. Nechte mě na pokoji! Vždyť jsem v pořádku. Je mi dobře. Musím jenom co nejdřív odsud' vypadnout a sbalit si věci. Musím domů do New Orleansu, hned teď'..."

Tolik toho je třeba zařídit: zamluvit si letenku, zrušit firmu... Vstupní dveře, jeho slib a jeho poslání, to bylo to nejdůležitější".

Co se vlastně děje? Proč musí domů? Znovu se objevily útržky nejružnějších představ - ošetřovatelek uklízejících v tomto pokoji, někoho, kdo před pár hodinami umýval jeho chromovanou postel, zatímco on spal... At'to přesiane! Musí se soustředit na to nejzávažnější, na svoje poslání.

A vzápětí si to uvědomil. Nemohl si na svoje poslání vzpomenout! Nedokázal si vybavit, co během té doby, kdy byl mrtvý, zažil! Nic. Nic z toho, co mu říkali - ani lidi, ani místa. Nevzpomínal si vůbec na nic. To přece není možné! Všechno se zdálo naprosto jasné. A oni na něj spoléhali, i když ho řesvědčovali:, Michaeli, víš, že se tam nemusíš vracet, můžeš odmítnout. Jenomže on slíbil, že to udělá, že... Ale co? Určitě se mu to vybaví náhle jako zablesknutí, jako zapomenutý sen.

Posadil se, třebaže si při tom vytrhl z paže jednu z mnoha jehel, a požádal o papír a pero.

Musíte ležet klidně:'

" " nebylo o čem psát! Vzpom-

"Ted' ne. Něco si potřebuju zapsat. Jenomže í
nal si, jak stojí na skále a myslí na to dávné léto na Floridě, na teplé moře...
A potom až na tu mokrou věc, celou bolavou, totiž na sebe, ležícího na no-
sítkách.

Ušlechto, co se stalo mezi tím, zmizelo.

Zavřel oči a snažil se ignorovat jak podivnou horkost svých rukou, tak ošetřovatelku, která ho tlačila zpátky na polštář. Někdo žádal Jimmyho, aby opustil pokoj. Jimmy se bránil. Proč se mu pořád zjevovaly tak nepodstatné věci jako uklízečky, ošetřovatelčin manžel a pak ta jména? Jak to, že je všechna znal?

"

Takhle na mě nesahejte," ozval se. Jediné, co ho zajímalo, byl ten zážitek tam vysoko nad oceánem. To především.

Najednou vzal do ruky pero. "Bud'te, prosím vás, zticha..."

A už to měl. Iakmile se dotkl pera, viděl ošetřovatelku, jak toto pero vydává ze zásuvky stolku v inspekčním pokoji. Dotkl se papíru - objevil se

33

obraz nějakého mužského, který papír uložil do kovové skříňky. A noční stolek? Ten v něm vyvolal představu ženy, jež ho naposled umývala hadrem plným bacilů, kterým předtím stírala vedlejší pokoj. Pak jakéhosi člověka; prováděl něco s rádiem.

Dál tu byla jeho postel. Poslední pacientka před ním, nějaká paní Ona Patricková, na ní zemřela včera v jedenáct hodin dopoledne, dávno předtím, než se vůbec rozhodl vydat na výlet na Ocean Beach. Are! Vypněte to! Zahlédl její tělo v nemocniční márnici. "Už to nevydržím!"

"Co je vám?" ptal se ho doktor Morris. "Povězte mi to." Jimmy se s někým hádal na chodbě. Zaslechl i Stacyho hlas. Stacy a Jimmy, jeho nejlepší přátelé.

Michael se trásl. "Pojd'te sem, doktore," zašeptal. "Chci s vámi mluvit. Jen na mě, prosím vás, nesahejte."

Gestem vyjadřujícím zoufalství si projel prsty vlasy. Ta úleva! Nic se mu nezjevilo, nic necítil. Pomalu se nořil do spánku s myšlenkou, že ona přijde, jako to už udělala předtím, přijde a on všemu porozumí. Už skoro spal, když si uvědomil, že ale neví, kdo ta žena je.

Musí domů. Domů, po všech těch dlouhých letech, v nichž si svůj domov

vlastně znovu vysnil...

"Zpátky tam, kde jsem se narodil," mumlal. Těžko se mu mluvilo. Strašně se mu chtělo spát. "Jestli mi ještě dáte nějaký lék, tak přísahám, že vás zabiju."

Jeho přítel Jimmy mu následující den přinesl kožené rukavice. Michael pochyboval, že to pomůže, ale řekl si, že to zkusí. Jeho rozčilení už málem hraničilo se šílenstvím. A navíc moc mluvil. Mluvil se všemi.

Jakmile mu novináři zavolali, horečně jim vykládal, co se s ním děje. Když se probíjeli do jeho pokoje, zase mluvil, snažil se rozpomenout a opakoval pořád dokola: "Nevzpomínám si, na nic si nevzpomínám." Podávali mu věci, aby se jich dotýkal a on jim popisoval, co vidí. "Nedává to žádný smysl."

Kamery točily, bzučely a cvakaly. Lékaři všechny novináře nakonec vyhodili. Michael se bál dotknout i přístroje. Odmítal jíst. Chodili za ním zaměstnanci z celé nemocnice a strkali mu do rukou rozličné předměty.

Ve sprše se opřel o stěnu a uviděl zase tu mrtvou ženu. Strávila v nemocnici tři týdny. "Nechci se sprchovat. Jsem nemocná. Copak tomu nerozumíš?" bránila se. Její snacha ji však přinutila. Michael z koupelny musel pryč. Vyčerpaně se svalil na postel a schoval ruce pod polštář.

Když si navlékal rukavice, problesklo mu hlavou několik mlhavých obra-

34

zů. Promnul si pomalu ruce, takže všechno se mu v hlavě úplně rozostřilo, jedna představa překrývala druhou, myslí mu hučela jména a pak - ticho.

Nejistě se natáhl pro nůž, ležící na podnose s jídlem. Něco zahlédl, ale jen nejasně, jakoby z dálky, a zase ticho a nic. Zvedl sklenici a napil se mléka. Jenom záchvěv. To je něco! Rukavice fungovaly.

Ted' se musí dostat z nemocnice! Ale nechtěli mu to dovolit. "Už žádný rentgen mozek! Mozek mám v pořádku," ohrazoval se. "K šílenství mé dohánějí ruce."

A všichni mu chtěli pomáhat. Doktor Morris, vedoucí oddělení, přátelé, jeho teta Vivian. Na jeho žádost se doktor Morris spojil s posádkou sanitky, pobřežní policí, s lékaři z pohotovosti, s majitelkou lodi, která mu poskytla první pomoc a přivedla ho k životu dřív, než k její jachtě dorazila pobřežní policie. Doslova s každým, kdo by si mohl vzpomenout na cokoli, co Michael řekl. Koneckonců, vždyť i jediné slovo mohlo protrhnout závoj zapomnění.

Avšak žádné takové slovo se nenašlo. Když Michael poprvé otevřel oči, něco mumlal, což potvrdila majitelka jachty, ale nezachytila nic, co by dávalo smysl. Opakoval jedno slovo, snad začínalo na L, možná to bylo jméno. Nic víc. Pak ho převzala pobřežní policie a v sanitce se pral. Museli ho krotit.

Stejně si přál, aby se mohl s těmi lidmi setkat. Obzvláště s tou ženou, co ho zachránila. Řekl to i novinářům.

Jimmy a Stacy u něj zůstávali pozdě do noci. Každé ráno se objevila teta Vivian. Nakonec přišla i Therese, bojácná, vylekaná. Neměla ráda nemocnice a nemocné lidi nemohla vystát. Jen se smál. Najednou ho něco napadlo. Sundal si rukavice a chytil ji za ruku.

Bojím se, nemám tě ani moc ráda, ušichni se kolem tebe točí, už se na to všechno oykašli, neuěřim ti, že ses tam někde v moři utopil, je to blbost, už chci odsud uypadnout, měl jsi mě zavolat.

"Běž domů, miláčku," poradil jí.

Jednou, když neměl žádné návštěvy, mu jedna z ošetřovatelek strčila do ruky stříbrné pero. Tvrdě spal. Rukavice ležely na stolku.

"Rekněte mi její jméno," šeptala.

"Vidím stůl, ale jméno neznám.

"Zkuste to pořádně!"

"Krásný mahagonový stůl se zelenou psací podložkou."

"A co ta žena, co tím perem psala?"

"

Allison."

"Aha. A kde je?"

', Nevím."

'Zkuste to znovu.'

35

"Říkám vám, že to nevím. To pero vám dala, vy jste si ho uložila do kahelky a dnes ráno jste ho vyndala. Vidím jenom představy, obrázky, nemám po-
nětí, kde je. Vy jste v kavárně a tím perem čmáráte po ubrousku. Chcete mi
ten ubrousek ukázat."

"Že je mrtvá?"

"Už jsem vám jednou řekl, že nevím. Nevidím to. Vidím jenom Allison.
Napsala tím perem na kus papíru, co potřebuje koupit. Chcete po mně snad,
sakra, abych vám to přečetl?"

"Vždyť přece musíte vidět víc než tohle."

"No prostě nevidím!" Navlékl si rukavice. Už ho nikdo nepřinutí, aby si je
sundal.

Příští den nemocnici opustil.

Následující tři týdny znamenaly jenom utrpení. Ozvalo se mu několik čle-
nů pobřežní policie a řidič sanitky, nicméně mu nesdělili nic, co by mu po-
mohlo. A co se týče té ženské z jachty, nechtěla se s ním spojit a doktor
Morris jí zaručil anonymitu. Mezitím pobřežní policie v tisku přiznala, že si
jméno té jachty nezapsali a ani nezjistili její registrační číslo. Jedny noviny
plavidlo popsaly jako zaoceánskou jachtu. V této chvíli se mohla pohybovat
třeba na druhém konci světa.

Michael si v té době uvědomil, že svůj příběh vyprávěl příliš mnoha lidem.
Každý populární časopis v zemi s ním chtěl dělat rozhovor. Nemohl vyjít
z domu, aniž zakopával o nějaké novináře nebo narážel na úplně cizí lidi tří-
mající něco v ruce: peněženku nebo fotografii. Telefon u něj doma nepřestá-
val zvonit, před jeho dveřmi se hromadila pošta. I když si neustále balil kuf-
ry a připravoval se k odjezdu, nemohl se přinutit k tomu, aby to skutečně
udělal. Místo toho se opíjel. Celý den pil pivo a pak někdy, když ho pivo už
nedokázalo pořádně otupit, si dal ještě whisky.

Jeho přátelé se snažili zůstat k němu loajální. Jeden po druhém s ním ho-
vořili a pokoušeli se ho uklidnit, přinutit ho přestat s pitím, ale k ničemu to
nevedlo. Stacy mu dokonce předčítal, jelikož on sám toho nebyl schopen.
Každého už unavoval a věděl o tom.

Skutečnost byla taková, že jeho mozek neustále horečně pracoval.
Pokoušel se pochopit svoje zážitky, dešifrovat je. I když si nic konkrétního
nepamatoval, domníval se, že celé té strašné, otřesné věci nějak rozumí.
Avšak také věděl, že jenom donekonečna omílá témata o "životě a smrti",
o tom, co se stalo "tam nahoře" nebo o tom, jak se smazávají hranice mezi
životem a smrtí v masové kultuře i ve skutečném umění. Ale copak si toho
nikdo nevšiml? Uždyť těcbto témat byly plné romány i filmy, stačilo je jen
trochu sledovat.

36

A on to přece viděl ještě předtím, než se mu to stalo. Tak například Berg-
manův film Fanny a Alexander. V něm mrtví navštěvují živé a hovoří s nimi.
A to samé platí pro Ironcweed. Copak v Šepotech a výkřicích mrtví nevstávají
a nemluví? Ted' zrovna hěžela nová komedie, v níž probíhala komunikace
mezi naším a oním světem. Toto téma se objevovalo ještě častěji ve filmech
lehčího žánru. Vezměme si Ženu u bílém, s holčičkou zjevující se v ložnici
malého chlapce, nebo film Julia s Miou Farrowovou, kterou v Londýně stra-
ší mrtvé dítě.

"Michaeli, ty jsi cvok."

"Proboha, vždyť se vůbec nejedná jenom o špatné horory! V umění na to
narážíme všude. Třeba kniha Bilg hotel. Četl to někdo z vás? Příběh nekončí
smrtí hrdinky, ale pokračuje jejím posmrtným životem. Říkám vám, brzy se
něco stane. Hranice mezi životem a smrtí se stírá, já sám jsem mluvil s mrt-
vými a stejně všichni máme někde v podvědomí, že se ta hranice rozpadá."

"Michaeli, prosím tě, musíš se uklidnit. Ta věc s tvýma rukama..."

"O tom mluvit nehodlám." Ale byl blázen, přiznával si to, a bláznem chtěl
zůstat. Líbilo se mu to. Zvedl telefon a objednal si další basu piv. Tetička ne-

musí chodit ven a tahat pro něj nákupy. A ještě měl dobrou skotskou, Glenlivet, pěkně si ji zašil, a Jacka Danielse. Mohl se přece klidně upít k smrti. Bez problému.

Nakonec telefonicky rozpustil svoji firmu. Když se předtím snažil pracovat, chlapi, které zaměstnával, mu pokaždé dali jasně najevo, aby šel radši domů. Pořád jim něco vykládal, přeskakoval z tématu na téma, takže jim vlastně překážel v práci.

A pak ten novinář, který ho žádal, aby předvedl své schopnosti nějaké ženě ze Sonoma County. A další věc, která ho přímo mořila a s níž se nikomu nesvěřil: ať už se lidí dotýkal nebo ne, stejně ho jejich zastřené emoce, jež z nich vyzařovaly, rušily.

Asi se jednalo o nějaké volné telepatické síly, proti nimž žádné rukavice nepomáhaly. Nedoléhaly k němu v podobě informací, jen jako poměrně silné představy pravdy a lži, lásky a nelásky. Často se dostal do zajetí těchto představ do té míry, že nerozeznával, co mu lidé říkají, a viděl jen jejich pohyby jící se rty.

Tento energú nabitý "důvěrný vztah" k lidem, pokud se to tak dalo označit, ho od nich naprosto odcizoval.

Během jednoho odpoledne zrušil všechny smlouvy, zajistil svým zaměstnancům jinou práci a zavřel obchůdek na Castru, kdek se prodávaly mosazné kliky, vodovodní kohoutky a různé původní doplňky viktoriánských domů. Bylo mu dobře. Uchýlil se k životu za zavřenými dveřmi a zataženými zá-

,I

Michaelův tatínek byl až do své smrti hasičem. Zahynul v plamenech požáru na Tchoupitoulas Streetjednoho odpoledne, když bylo Michaelovi sedmáct let. Tato událost se stala milníkem v Michaelově životě. Jeho prarodiče v té době už nežili a maminka ho odvezla do svého rodného města, do San Franciska.

Nikdy ani v nejmenším nepochyboval, že mu Kalifornie dala mnoho dobrého. I dvacáté století mu dalo mnoho dobrého. Stal se prvním členem rodiny, který studoval a získal diplom, žil ve světě knih, obrazů a krásných domů.

I kdyby jeho otec nezemřel, Michael by stejně nekrácel v jeho šlépějích. Doutnaly v něm touhy a přání, o nichž se jeho předkům ani nesnilo.

Nebyla to jen hudba, která k němu přišla oné letní noci. Od doby, kdy se naučil číst, miloval knihy; v devíti letech hltať Dickense a celý život si střežil

jako velký poklad jeho román Nadějně uylllidy. Proto svoji milovanou stavební firmu, kterou později založil v San Francisku, pojmenoval Nadějně uylllidy.

Ve školní knihovně byl ponořen až po uši do Nadějných uyllldek nebo Dauida Copperfielda a ostatní kluci po něm stříleli papírové kuličky, štípali ho, vyhrožovali mu, že ho zmlátí, když se nepřestane chovatjako "srab"; tento výraz používali irští emigranti pro každého, kdo se nedokázal chovat tvrdě a surově, a zároveň jím vyjadřovali pohrdání věcmi, jež se vzpíraly okamžitému vysvětlení.

Avšak nikdo se Michaela neodvážil mlátit. Po otci totiž zdědil zdravé grázlovství a potrestal kohokoliv, kdo se o to jenom pokusil. Dokonce už jako dítě byl robustní a neobyčejně silný, a proto jakákoliv fyzická akce, i když souvisela s násilím, pro něj nepředstavovala žádný problém. Rád se pral. Kluci se rychle naučili, že ho mají nechat na pokoji. On se zase naučil skrývat tajemství své duše, a když byl náhodou příliš sdílný, děti mu to prominuly. Byl všeobecně oblíben.

A co teprve procházky, ty dlouhé procházky, na které se vydával sám, což nikdo z jeho vrstevníků nedělal. Později ani jeho dívky této zálibě nerozuměly. Rita Mae Dwyerová se mu posmívala. Marie Louise prohlašovala, že je blázen. "Co těma procházkama, prosím tě, sleduješ?" Avšak on procházky miloval a už jako malý kluk se pokradmo vydával přes Magazine Street, oddělující úzké, slunci vystavené uličky jeho rodiště od širokých stinných ulic Zahradní čtvrti.

V Zahradní čtvrti se nacházely nejstarší domy v New Orleansu, sídla dřímající v rozsáhlých zahradách za obrovskými duby. Michael se procházel

v tichu po cihlami vydlážděných chodnících, ruce hluboko v kapsách, někdy si pískal a snil o tom, že tady někde bude mít svůj dům. Dům s bílými sloupy

42

a cestičkami dlážděnými kameny. Pořídí si křídlo, úplně stejné jako ty nástroje, které vídal za francouzskými okny. Na jeho oknech budou viset krajkové záclony a v místnostech křišťálové lustry. V příjemném chladu knihovny, kde police budou dosahovat ke stropu, si celé dny bude číst Dickense a krvavě rudé azalky budou vykukovat zábradlím balkonu.

Cítil se jako Dickensův mladý hrdina Pip, pošilhávající po tom, o čem věděl, že musí mít, ale zároveň věděl, že to nikdy mít nebude.

V této své vášni pro dlouhé procházky nebyl úplně sám. Jeho matka ji sdílela s ním: asi to byl jeden z mála velkých darů, které od ní dostal.

Milovala staré stavby a rozuměla jim zrovna tak jako on. Když byl Michael hodně malý, brala ho do této tiché svatyně starobylých domů, ukazovala mu svá oblíbená místa a anglické trávníky, často zpola zakryté keři kamélů. Naučila ho naslouchat zpěvu ptáků v dubech a hudbě skrytých vodotrysků.

Nejvíce však obdivovala jeden starý tmavý dům. Michael na něj nikdy nezapomene. Bylo to vznešené ponuré městské sídlo, po němž se plazily větve bougainvillee. Téměř zakrývaly postranní balkony. Když tento dům na svých toulkách míjeli, často viděli vzadu v zanedbané zahradě postavu zvláštního muže, osaměle stojícího mezi přerostlými křovinami. Ve změti splývající zeleně se úplně ztrácel. Stíny listoví ho zakrývaly tak dokonale, že si ho náhodní chodci ani nepovšimli.

Vlastně Michael s maminkou v té době spolu hráli takovouto hru: Ona vždycky tvrdila, že toho muže nevidí a Michael jí na to odpovídal: "Ale on tam je, mami." Načež ho maminka požádala: "Dobře, Michaeli, tak mi pěkně pověz, jak vypadá."

"No, má hnědé vlasy, oči taky a šaty, jako by šel na nějakou slavnost. Ale mami, on se na nás dívá! Nemůžeme tady takhle stát a koukat na něj:"

"Michaeli, žádný muž tam není," snažila se ho přesvědčit maminka.

"Mami, ty mě schválně zlobíš."

Avšak při jedné příležitosti maminka toho muže také uviděla, a vůbec se jí nelíbil. Nebylo to ani u toho domu, ani v zarostlé zahradě.

Stalo se to o Vánocích. Michael byl ještě malý chlapec a u postranního oltáře v kostele sv. Alfonse postavili betlém s Ježíškem ležícím v jesličkách. Maminka a Michael si tam šli kleknout. Jak nádherné se jim zdály sochy Panny Marie a Josefa v životní velikosti! Ježíšek se usmíval a natahoval baculaté ručičky. Odevšad zářilo světlo, plameny svící se mihotaly a v kostele bylo slyšet šoupání nohou a tlumený šepot.

Byly to zřejmě první Vánoce, na které si Michael pamatoval. V každém případě ten muž tam stál, ukrytý ve stínu kazatelny. Opatrně se rozhlížel, a když Michaela uviděl, malinko se na něj usmál tak, jak to vždycky dělával.

43

Měl na sobě oblek, ruce sepjaté a klidný výraz ve tváři. Vypadal úplně stejně jako u toho domu v Zahradní čtvrti.

"Podívej, mami, tamhle je," vyhrkl Michael. "Ten muž ze zahrady."

Michaelova maminka se na toho muže po očku poohlédla a se strachem od něj pohled rychle odvrátila. Zašeptala Michaelovi do ucha: "Nekoukej tam!"

Když odcházeli z kostela, otočila se, aby se ještě jednou podívala.

"Je to ten ze zahrady," tvrdošíjně trval na svém Michael.

"O čem to, proboha, mluvíš?" zeptala se ho maminka. "Z jaké zahrady?"

K příští procházce si zase vybrali First Street. Michael toho muže znovu uviděl a snažil se na to maminku upozornit. Avšak ona hrála jejich starou hru, škádčila ho a opakovala, že tam nikdo není.

Smáli se a všechno bylo v pořádku. V té době se nezdálo, že to je důležité, nicméně Michael na tyto příhody nikdy nezapomněl.

Pro něj bylo nejdůležitější, že si s maminkou vždycky užili spoustu legrace a byli dobří kamarádi.

O něco později dala maminka Michaelovi další dar: začali chodit do kina. Jezdili v sobotu do města tramvají na odpolední představení. "Miku, to není nic pro chlapy," říkával tatínek. Nikdo ho také nepřemlouval, aby s nimi na bláznivé filmy chodil.

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

Michael na to raději neodpovídal a jak čas šel, naučil se pokrčit rameny a usmát se, a nakonec ho tatínek nechal na pokoji a maminku také, což pro něj bylo možná ještě těžší. Stejně by si ani ona, ani Michael svá sobotní odpoledne vzít nenechali. Prostřednictvím zahraničních filmů člověk jakoby vstupoval do jiného světa. Jejich příběhy naplňovaly Michaela mučivou úzkostí i nevyjádřitelným štěstím.

Nikdy nezapomněl na Mrtvou a žiuou, Čeruené sfřeoičky, Hoffmanovy povídky a italské zpracování opery Aida. A co teprve nádherný příběh klavíristy ve filmu Nezapomenutelná píseň. Miloval Césara a Kleopatru s Claudem Rainsem a Vivien Leighovou a v The Late George Apley s Ronaldem Colmanem uslyšel nejkrásnější mužský hlas. Aspoň si to v té době myslel.

Někdy však některým filmům nerozuměl, mátlý ho. A pokud jde o titulky, ty nikdy nestačil číst. Vbritských filmech zase herci mluvili příliš rychle a jejich úsečná výslovnost mu činila potíže.

Maminka mu občas po cestě domů některé nejasnosti vysvětlovala. Jeli tramvají, přejeli svoji zastávku a dojeli až k vilové čtvrti, do Carrolton Avenue. Tam jim bylo spolu dobře. Na té ulici stály domy podobné palácům, trochu až nevkusné a křiklavé, vystavěné po občanské válce a zdaleka ne tak nádherné jako sídla v Zahradní čtvrti, ale přesto luxusní a nekonečně zajímavé.

44

Ta tichá bolest, kterou pociťoval během jejich vyjížděk, kdy si toho tolik přál a chápal tak málo! Někdy si z otevřeného okna tramvaje utrhl kvetoucí větvíčku myrty. Snil o tom, že je Maxim de Winter. Přál si znát jména všech skladeb klasické hudby, které slyšel v rádiu a které miloval, chtěl si vybavit nesrozumitelná slova, jež používali hlasatelé.

I když je to podivné, i ve filmových hororech dávaných u nich ve špinavém kině na Magazine Street se dalo nahlédnout do stejně elegantního světa bohatých lidí. Tytéž knihovny vykládané dřevem, vysoké krby, muži ve smokingích a půvabné ženy - to všechno vedle Frankensteina nebo Drakulooy dcery. Uhlazený doktor Van Helsing a tentýž Claude Rains, jehož ve výstavném kině ve městě viděl hrát Césara, tady kokrhoal jako šílenec v Neviditelném.

Ať se tomu bránil sebevíc, Michael začal irskou čtvrt nenávidět. Měl rád svou rodinu, měl rád kamarády, avšak dvojdomky s nepatrnými předními dvorky a nízkými ploty, jichž stálo dvacet v jednom bloku, ty už rád neměl. Zprotivil se mu bar na rohu, kde v zadní místnosti neustále vyřvávala hudební skřín, zprotivily se mu tlusté ženské v květovaných šatech, které na ulici mlátily své děti řemenem.

Nesnášel davy lidí, co v sobotu navečer nakupovaly na Magazine Street. Zdálo se mu, že děti mají špinavé šaty i obličeje. Mladé prodavačky byly na lidi hrubé, chodník páchl po zvětralém pivu. Zápach se táhl i starými byty nad obchody u železniční tratě, kde bydlelo několik Michaelových nemajetných přátel. Člověk ho cítil u ševce, v obchodech, kde spravovali rádia, dokonce i v kině. Všudypřítomný zápach Magazine Street! Koberce ve starých budovách vypadaly jako použité obvazy a stejně tak čpěly. Všude vrstvy prachu. Jeho matka by si v životě na Magazine Street nešla nic koupit, ani kdyby to měla být špulka nití. Radši prošla Zahradní čtvrtí, na Avenue skočila do tramvaje a jela do Canal Street.

Michael se za svoji nenávisť styděl. Styděl se úplně stejně jako Pip v Nadějných ohyldkách. Ale čím víc toho viděl a poznával, tím víc v něm narůstal pocit opovržení.

Nejvíce ho popuzovali lidé. Styděl se za jejich nepěkný přízvuk, podle něhož každý poznal, že pocházejí z irské čtvrti, přízvuk, který byl stejný tady, v Bostonu či Brooklyn, kdekoli, kde se usadili Irové a Němci, aspoň se to říkalo. "My víme, že jste z redemptoristické školy," křičely děti z vilové čtvrti. "Slyšíme to, mluvíte jinak než my." A myslely to velmi pohrdlivě.

Michael neměl rád ani jeptišky s obhroublými, hlubokými hlasy, které byly malé chlapce, kdykoli se jim žachtělo, a ponižovaly je, jak je napadlo. Znelíbily se mu kvůli jedné příhodě. Když mu bylo šest let, jeptišky odtáhly

45

ze třídy chlapce, který vždycky vyvedl nějakou neplechtu, a dovlekly ho do dívčí třídy. Tam ho donutily vlézt do odpadkového koše plného smetí, kde před všemi malými holčičkami musel stát. Rozplakal se. Jeptišky do něho

strkaly a ječely: "Jen si v tom koši zůstaň, ty neřáde. Af tě ani nenapadne vy-lézt!" Holčičky to musely sledovat a později o tom chlapcům vyprávěly.

Tato příhoda Michaela ohromila. Pocítil příšernou hrůzu, nevyjádřitelnou slovy, že by se to mohlo stát jemu, i když zároveň věděl, že by to nepřipustil. Pral by se a potom by od otce dostal nářez. Bití vždycky viselo ve vzduchu, vyhrožovalo se jím, ale nikdy k němu až na pár ran řemenem nedošlo.

Michael cítil násilí v otci, v dědečkovi, ve všech mužích, které znal.

A Michael také věděl, že mohlo kdykoliv propuknout a vtáhnout ho do sebe. Kolikrát jen viděl děti, jak je jejich otcové mlátí bičem? Kolikrát musel poslouchat tatínkovo kruté ironické žertování o tom, jak ho jeho otec řezal? Michael se bál ochromujícím strachem, bál se úskočné děsivé tělesnosti rány, která dopadne.

Proto se z něho i přes jeho neposednost a tvrdohlavost stal ve škole téměř svatoušek ještě dávno předtím, než si uvědomil, že učení potřebuje k usku-tečnění svých snů. Ve třídě ho nebylo slyšet a vždycky měl hotové domácí úkoly. Strach z neznalosti, hrůza z bití a ponížení ho poháněly zrovna tak ja-ko později jeho ctižádost.

Proč tomu tak nebylo u ostatních? To se nikdy nedozvěděl, ale když se nad tím po letech zamýšlel, zdálo se mu, že klíč k jeho osobě byla jeho vysoká přizpůsobivost. Učil se z toho, co kolem sebe viděl, a podle toho se i měnil.

Rodiče jeho adaptabilitu neměli. Jeho matka byla trpělivá, to ano, ovláda-la svou nechuť, kterou pocífovala ke zlovykům lidí kolem sebe. Nesnila však žádné sny, nespřádala plány, neměla tvořivou sílu. Nikdy necítila potřebu změnit se a nikdy toho moc neudělala.

A Michaelův otec? To byl ztřeštěný, neotesaný chlap, prudás, jehož lidé měli rádi, neohrožený bojovník s ohněm, což mu vyneslo mnohá vyzname-nání za statečnost. Zemřel, když se snažil zachránit jiný lidský život. Bylo to pro něj přirozené, ale zrovna tak bylo v jeho povaze stáhnout se do ulity pře-de vším, čemu nerozuměl, nebo co neznal. Před opravdu vzdělanými lidmi se cítil "malý" a tento pocit nesnášel, zřejmě z marnivosti.

"Dělej si úkoly," říkával, neboť se to od něj očekávalo. Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že Michael ve farní škole s přeplněnými třídami a s unavenými přepracovanými jeptiškami hltá, co mu přijde pod ruku, a že vlastně získává dobré vzdělání.

I když podmínky ve škole zdaleky nebyly ideální, jeptišky naučily děti číst a psát dobře. Pravda, někdy je při tom trestaly bitím, nicméně je naučily pra-

vopis i krasopis, vtloukly jim do hlavy násobilku a dokonce vyučovaly lati-nu, dějepis a literaturu. Dokázaly zkrotit výtržníky a udržet si pořádek. Michael je nikdy nepřestal nenávidět, to ho nepřešlo, ale musel jim přiznat, že se obcas zmínily, i když dost neobratně, o věcech duchovních, o věcech, které jsou v životě důležité.

Když bylo Michaelovi jedenáct, staly se tři věci, jež měly na jeho budoucí život dramatický dopad. Ta první věc byla návštěva jeho tety ze San Francis-ka a druhá bylo objevení veřejné knihovny.

Teta Vivian, matčina sestra, nepobyla v New Orleansu dlouho. Přijela vla-kem. Setkali se na nádraží. Teta bydlela v hotelu Pontchartrain na St. Char-les. Den po svém příjezdu pozvala Michaela a jeho rodiče na večeři. Měli ve-čeřet v honosné hotelové jídelně. Michaelův otec pozvání odmítl: pře-ce nepůjde do nějaké přepychové restaurace, a navíc měl oblek v čistírně.

Alé Michal šel. Vykračoval si, zvědavý, nastrojený chlapíček, se svou mat-kou Zahradní čtvrtí.

Restaurace v hotelu mu vyrazila dech. Tichý pohádkový svět ozářený sví-cem, bílé ubrusy. A číšníci. Ti ve svých černých oblecích s tuhými, naškro-benými košilemi vypadali jako duchové nebo spíš jako upíři z filmů.

Michael ten večer učinil jeden mimořádně důležitý objev: jeho matka a je-jí sestra se v tomto čarokrásném světě chovaly jako doma. Vyprávěly si a při-tom se tlumeně smály, číšníka se ptaly jednou na nějaké podrobnosti ohled-ně želví polévky, podruhé chtěly vědět něco o sherry, pak zase o bílém vínu, které pily k večeři.

Michaelova úcta k jeho matce touto večeří nesmírně stoupla. Vždyť ona nepředstírala, že je dáma. Byla na takový život zvyklá! Také pochopil, proč někdy pláče a říká, že by chtěla zpátky do San Franciska.

Po odjezdu sestry mamince nebylo dobře. Ležela v posteli a všechno, kro-mě vína, odmítala. Vínem se léčila, jak Michaelovi vysvětlila. Seděl u ní, tu a tam jí něco předčítal, vystrašený, když nepromluvila třeba i celou hodinu.

Uzdravila se. Vstala a život šel dál.

Michael na večeri v restauraci nemohl zapomenout, naopak, přemýšlel o ní. Kolem hotelu Pontchartrain chodil často. S tichou závistí pozoroval lidi v krásných šatech, čekající pod hotelovou stříškou na své limuzíny nebo taxíky. Co ho to posedlo, že chtěl žít v jejich světě? Chtivost? Snad ta krása obsahovala i něco duchovního. Zmateně hloubal nad mnoha věcmi. Tolik toužil všechno se naučit, pochopit a něco vlastnit. A přece nakonec vždycky skončil v krámě u Smitha, kde si četl comicsy.

A pak přišel náhodný objev ve veřejné knihovně. O existenci knihovny věděl už předtím, ale to, co mu mohla poskytovat, zjišťoval postupně. Michael

47

zrovna hledal v oddělení pro děti něco zábavného ke čtení, když si náhle na vrchní polici všiml otevřené knihy o šachách. Byla to vlastně učebnice šachu.

Je nutné podotknout, že šachy připadaly Michaelovi jako vysoce romantická záležitost. Proč, to sám neuměl nikomu vysvětlit, vždyť ani nikdy ve skutečnosti šachovnici neviděl. Knihu si půjčil, vzal domů a začal ji číst. Jeho tatínek na to přišel a smál se mu. Sám šachy hrát uměl, hrál je na hasičské stanici. Člověk se přece nemůže naučit hrát podle knížky! To je hloupost.

Michael s ním nesouhlasil a dodal, že už se něco naučil.

"Dobře," na to tatínek. "Nauč se to a pak si s tebou zahraju."

To byla báječná představa. Další člověk, co umí šachy! A možná si spolu koupí i šachovnici. Michael přečetl knihu ani ne za týden. Naučil se hrát. Hodinu otci odpovídal na všechny otázky.

"No, tomu tedy nemůžu věřit," prohlásil tatínek. "Ale ty to umíš! Ted' už potřebuješ jenom šachy." Potom odjel do města, a když se vrátil s šachovnicí a figurkami, předčilo to veškeré Michaelovo očekávání. Figurky byly opravdové figurky, nejenom symboly, které znal z knihy. Na koni seděl rytíř, věž vypadala jako hrad a vezla se na hřbetě slona, královna měla pod korunou dlouhé vlasy.

Samozřejmě že všechno bylo vyrobeno z umělé hmoty a tatínek šachy koupil v levném obchodu u Holmese. Ale jaký to byl rozdíl ve srovnání s knížkou! Michael se nemohl dost vynadivat a vůbec nevadilo, že tatínek říkal koni "šiml". Hráli šachy, a o to šlo. Od té doby je spolu hrávali často. Avšak Michaelův náhodný objev nespočíval v tom, že tatínek umí šachy, ani v tom, že je vlastně laskavý, protože šachy koupil. To bylo samosebou báječné a společná hra je sblížila. Pro Michaela velikost objevu spočívala ve zjištění, že mu knihy mohou dát nejenom zábavu, ale že se z nich i něco naučí. Mohou ho odvést od planého a bolestného snění k něčemu konkrétnímu

; a užitečnému.

Naučil se něco z knihy. Něco, o čem ostatní tvrdili, že se to dá naučit jen z praxe.

V knihovně se ted' choval s větší jistotou. Povídal si s knihovnicemi, dozvěděl se o věcném katalogu. A pak začal nahodile a jako posedlý studovat nejruznější předměty.

Nejdřív si vybral auta. O autech v knihovně našel spoustu knih. Zkoumal jejich motory, naučil se rozeznávat značky aut a svými vědomostmi oslnil jak tatínka, tak dědečka.

Po autech vyhledal v katalogu informace o požárech a hasičích. Přečetl si

48

o hasičských spolcích v největších městech, kdy byly založeny a jak se vyvíje-ly, prostudoval typy hasičských aut, jejich výrobu, nastudoval nejznámější požáry v dějinách - a zase měli s otcem a dědečkem společné téma.

Michael byl na vrcholu blaha. Pocítil obrovskou moc. A hned se pustil do tajného studia, s nímž se nikomu nesvěřil. První předmět jeho zájmu byla hudba.

Pro začátek si vybral knihy o hudbě pro děti: vždyť hudba je obtížný předmět a je potřeba začít od nejjednoduššího. Pak přešel ke knihám pro mladé posluchače, kde si přečetl příběhy o geniálním chlapci Mozartovi, nešťastném hluchém Beethovenovi, šíleném Paganinim, který údajně upsal svoji duši ďáblu. Přečetl si definice symfonie, concertina a sonáty. Seznámil se s notami, jejich hodnotami a trváním, objevil mollové a durové stupnice.

Naučil se určit nástroje v symfonickém orchestru.

Pak přišly na řadu domy. Netrvalo dlouho a byl schopen poznat klasicismus, rozeznal stavby v italském a viktoriánském stylu a všechno, co odlišuje různé slohy a typy domů. Naučil se identifikovat korintské a dórské sloupy. Nedočkavě chodil se svými novými vědomostmi po Zahradní čtvrti a jeho láska k budovám a starým věcem se prohlubovala a sílila.

Ano, bylo to, jako kdyby vyhrál první cenu v loteriu. Už neexistoval žádný důvod, aby žil ve zmatku a úzkostech. Všechno si mohl "načíst" z knih. Sobotní odpoledne trávil tím, že studoval knihy o umění, literatuře, architektuře, řecké mytologii, o různých vědách. Dokonce četl i knihy o moderním malířství, x'pěře a baletu a modlil se, aby ho při tom nepřistihl tatínek, protože by si z něj dělal legraci a posmíval se mu.

Třetí věc, která se mu ten rok přihodila, byla návštěva koncertu v Městské koncertní hale. Michaelův otec jako mnoho dalších hasičů míval v době svého volna ještě jedno zaměstnání. Ten rok pracoval v koncertní hale, kde prodával občerstvení. Michael mu šel jednou večer pomáhat, přestože to bylo ve všední den, ale Michael si to moc přál. Toužil vidět, jak Městská koncertní hala vypadá a co se tam děje. Nakonec maminka souhlasila.

Protože měl otci pomáhat až o přestávce, po níž pak měli odejít, Michael se před začátkem koncertu vyšplhal až nahoru na galerii. Našel si prázdné místo, sedl si a čekal, jaký bude koncert. Studenti na balkonu mu připomínali studenty z filmu Červené střešičky, jak tam seděli plni očekávání. A pak se hlediště začalo zaplňovat krásně oblečenými lidmi z lepších čtvrtí New Orleansu. Orchester se už sešel a ladil. Michael dokonce zahlédl toho podivného štíhlého muže z First Street. Seděl hluboko pod ním, tvář otočenou vzhůru, s pohledem upřeným na Michaela, jako kdyby ho tam nahoře mohl rozeznat.

49

To, co následovalo, odneslo Michaela někam daleko. Ten večer hrál vynikající houslista Isaak Stern Beethovenův koncert pro housle a orchestr, divokou, krásnou a zároveň prostou a výmluvnou skladbu. Takovou hudbu Michael ještě nikdy neslyšel. Nebyl okamžik, kdy by té hudbě nernzuměl, kdy by ji přestal vnímat. Dávno po koncertu si ještě pohvizdoval základní melodu, vybavoval si úžasný zvuk celého orchestru, tak plný a jímavý, a hlavou mu zněly vysoké, přímo do srdce pronikající tóny Sternových houslí.

Avšak touha, která se v něm po tomto zážitku zrodila, narušila jeho dosavadní život. Ještě nikdy nezažil, že by tak trpěl svým okolím jako ve dnech, jež následovaly po koncertu, ale nedával to najevo. Tento pocit si nechával pro sebe, právě tak jako držel v tajnosti své znalosti, které získával studiem v knihovně. Bál se svého narůstajícího snobismu, věděl, že kdyby své pocity nekrotit, pohrdal by i lidmi, které má rád.

Nemohl unést pomyslení, že by nemiloval svou rodinu, že by se za ni styděl. Chápal, že mu vadí malichernosti, a za svůj nevdek by se nenáviděl.

Klidně si mohl dovolit nesnášet lidi v jejich ulici. To bylo v pořádku. Ale přece musel žít v souladu s těmi, pod jejichž střechou žil, bylo zapotřebí mít je rád a vážit si jich.

Přirozené a samozřejmě si vážil své babičky, jež celý život těžce pracovala. Kdykoliv přišel domů, vždycky měla pro něj na plotné připravenou kapustu s uzeným. Svůj život trávila vařením, žehlením, prádlem, které vyndávala z proutěného košíku a věšela na dvorečku,

Miloval svého dědečka, drobného starého pána. Když měl Michael přijít ze školy, čekával na něj na schůdkách jejich domku. Vyprávěl mu nádherné příběhy ze starých časů, jichž se Michael nikdy nemohl nabažít.

A co teprve tatínek! Neohrožený bojovník s ohněm, hrdina. Takového člověka si nemohl nevážit. Michael za ním často chodíval na hasičskou stanici na Washington Avenue. Tam si vždycky sedl s ostatními muži, jako by byl jeden z nich, a když byl vyhlášen poplach, umíral touhou jet s nimi. Nikdy mu to nedovolili. Strašně se mu líbila rychle vyjíždějící auta, houkačky, žebříky. Nicméně žil ve strachu, že se jednoho dne sám stane hasičem. Hasičem a nicím víc, a bude muset žít v malém nepohodlném dvojdomku.

Jak maminka dokázala mít tyhle lidi ráda, to byl příběh, kterému Michael příliš nerozuměl. Den po dni se snažil mírnit její tiché neštěstí. Byl pro ni nejbližším člověkem, jediným přítelem, ale zachránit ji nemohlo nic a on to věděl. Tady v Irish Channel byla maminka ztracená duše, žena mluvící a oblékající se lépe než ostatní. Prosila, aby se směla vrátit do práce, chtěla pra-

covat v obchodním domě jako úřednice v odbytu. Tatínkova odpověď byla vždycky zamítavá. Matka žila jenom svými lacinými vydáními románů Johna

50

Dicksona Carra, Daphne Du Maurierové a dalších; pozdě večer seděla v pokoji na pohovce, oblečená kvůli vedru pouze do kombiné, všichni ostatní spali a ona pomalu upíjela víno z láhve zabalené do hnědého papíru.

Tatínek ji občas říkal "slečinka ze San Franciska". "Moje matka pro tebe dělá úplně všechno, to snad víš, ne?" předhazoval jí. Když vypila příliš mnoho vína a z opilosti začala brebkat, což se stávalo jen výjimečně, tatínek se na ni díval s naprostým pohrdáním. Nicméně jí v pití nebránil, opila se opravdu jen málokdy. Otci především vadila představa ženy pijící z láhve celý večer jako chlap. Michael to věděl, aniž mu to kdo musel zdůrazňovat.

Možná se Michaelův otec bál, že kdyby jí poroučel a omezoval, opustila by ho. Byl hrdý na její krásu, na její štíhlou postavu, na to, jakým způsobem mluvila. Někdy jí víno dokonce koupil sám. Třeba i láhev portského či sherry, přestože tohle pití obzvlášť nesnášel. "Je to jenom pro ženský, sladký a ulepený," povídal Michaelovi. Také to však bylo pití pro tuláky a opilce z ulice, a to Michael také dobře věděl.

Michael si neuměl odpovědět na otázku, zda jeho matka otce nenávidí. Někdy během dětství se dozvěděl, že matka je o osm let starší než otec, i když ten věkový rozdíl nebyl na pohled patrný. Jeho tatínek byl fešák a vypadalo to, že maminka si to myslí také. Většinou se ke svému manželovi chovala mile, ale ona byla milá ke každému. Nic na světě by ji nepřinutilo znovu otěhotnět, a kvůli tomu se rodiče hádali. Hádali se strašně, i když tlumeně, za jedinými zavřenými dveřmi jejich malého obydlí, v zadní ložnici.

Příběh svých rodičů se Michael dozvěděl až po smrti maminky. Vyprávěla mu ho jeho teta a nikdy si nebyl jist, do jaké míry je pravdivý. Rodiče se do sebe zamilovali ke konci války v San Francisku, kdy jeho otec sloužil u námořnictva. Tatínkovi uniforma moc slušela a holky na něj letěly.

"Vypadal jako ty, Miku," tvrdila mu teta po letech. "Černé vlasy a modré oči, silné ruce, stejné jako ty. A pamatuješ se přece na tatínkův hlas, takový hluboký a sametový. Vůbec nevadil ten jeho irský přízvuk."

A tak se maminka "zabouchlá". Když tatínek musel zpátky na moře, posílal jí krásné poetické dopisy, aby si ji k sobě připoutal a získal ji, Avšak ty do-

pisy nepsal otec. Psal je jeho kamarád na lodi, vzdělaný muž, který je prokládal citáty a nejrůznějšími metaforami. Maminka to nepoznala.

Maminka se vlastně zamilovala do těch dopisů, a když zjistila, že čeká Michaela, s důvěrou, již jí dopisy dodaly, odešla na jih. Tam byla beze všeho srdečně přijata do rodiny prostými a dobrými lidmi, kteří jim vystrojili svatbu v kostele sv. Alfonse hned, jakmile Michaelův otec dostal dovolenku.

Jaký to asi pro ni musel být šok! Úzká ulice bez stromů, malý domek s průchozími místnostmi, její nová tchyně, která obsluhovala muže u večeře, ale sama si k jídlu nikdy nesedla.

51

Teta Michaelovi také prozradila, že když byl ještě v kočárku, jeho otec mamince přiznal, jak to ve skutečnosti s těmi dopisy bylo. Maminka se strašně rozzuřila a pokusila se ho zabít. Všechny dopisy spálila na zadním dvorku. Nakonec se uklidnila a snažila se přizpůsobit. Vždyť měla malé dítě, bylo jí přes třicet a její rodiče už nežili. Zůstala jí sestra a bratr někde v San Francisku, takže vlastně jí nezbylo nic jiného než žít s otcem svého dítěte. Mimo to Curryovi nebyli špatní lidé.

Za to, že ji přijala těhotnou, maminka svoji tchyni opravdu milovala. O lásce těch dvou žen Michael věděl, byla to pravda. Maminka ošetřovala stařenku během její smrtelné nemoci až do konce.

Oba, dědeček i babička, zemřeli toho roku, kdy Michael začal studovat na střední škole. Babička na jaře a dědeček dva měsíce po ní. I když během Michaelova dětství zemřelo mnoho tet a strýčků, pohřby jeho prarodičů byly první, jichž se zúčastnil, a vryly se mu do paměti navždy.

Oslnily ho všechny ty rekvizity, nádhera, kterou tolik obdivoval. Vlastně ho znepokojovalo, že zařízení pohřebního ústavu Lonigan a synové jakož i limuzíny s šedivým polstrováním, dokonce květiny a dobře oblečení zaměstnanci mu připomínali atmosféru z elegantních filmů, kterých si tolik cenil. Viděl kolem sebe fidi, co spolu hovořili uhlazeně a tlumenými hlasy, krotíce

své hrubé, vulgární způsoby, všiml si drahých koberců a vyřezávaného nábytku, opájela ho vůně lilů a růží.

Připadalo mu, že když člověk zemře, přijde rovnou do světa filmů jako Žiuá a mrtvá, Červené střevlčky a Nezapomenutelná píseň a jeden či dva dny před tím, než ho uloží do země, bude obklopen krásnými věcmi.

Spojení dvou světů ho zaměstnávalo hodiny a hodiny. Když v kině na Magazine Street viděl podruhé Frankensteinovu nevěstu, díval se už jenom na velkolepé domy, poslouchal lahodný způsob řeči a studoval oblečení. To ho zajímalo víc než cokoli jiného a přál si o tom všem s někým mluvit. Avšak když se o tom snažil hovořit se svou dívkou Marú Louisou, nechápala, o co mu jde. Chození do knihovny považovala za pitomost a evropské filmy ji nebavily.

V jejích očích viděl stejný výraz jako u svého otce. Nebyl to strach z neznámého. Byl to výraz odporu, a Michael nechtěl vzbuzovat odpor.

Navíc teď chodil na střední školu. Všechno se měnilo. Někdy se opravdu bál, že nastal čas, kdy se jeho sny navždy zhroutí a skutečný svět se ho zmocní a nepustí. Zdálo se, že ostatní lidé si to také myslí. Jednoho večera seděl otec Marie Louisy na zápraží, chladně si ho měřil a rozčiloval se: "Proč si mluješ, že zrovna ty půjdeš na univerzitu? Kde na to vezme tvůj táta prachy?" Odplivl si na chodník a s nechutí se na Michaela zahleděl. Zase ten odpor.

52

Michael pokrčil rameny. V té době v New Orleansu neexistovaly státní školy. "Třeba půjdu do Baton Rouge nebo dostanu stipendium," vysvětloval.

"Zlatý oči!" bručel si ten člověk pro sebe. "A co takhle hasič? To tě nenapadlo? Aspoň z poloviny tak dobřej jako tvůj táta!"

Možná měli všichni pravdu. Nastal čas myslet také na jiné věci. Michael dorostl téměř 180 centimetrů. Na dítě z Irish Channel něco neslýchaného! I v rodině Curryových to byl rekord. Tatínek koupil starého packarda a během týdne syna naučil řídit. Michael si začal přivydělávat jako poslíček v květinářství na St. Charles Avenue.

Až do druhého ročníku vydržely Michaelovi jeho ambiciózní představy, ale pak na ně začal zapomínat. Pustil se do fotbalu, objevil, že má talent a než se nadál, běžel po stadionu v City Park a všichni řvali nadšením. "Sejmul ho Michael Curry," ozývalo se z amplionů. Marie Louisa mu v telefonu hlasem jako v extázi šeptala, že je úplně v jeho moci a že si s ní může dělat "cokoliv".

Pro redemptoristickou školu, která vždycky byla tou nejchudší školou pro bílé v New Orleansu, také nastaly dobré časy. Přišla nová ředitelka, vylezla si na lavičku na školním dvoře a mikrofonom povzbuzovala hráče před zápasem! Pošílala do City Park obrovské davy fanoušků. Zanedlouho shromáždila skupiny studentů, které vybíraly po centech peníze na novou tělocvičnu. A školní fotbalový tým předváděl zázraky. Vyhrával jeden zápas za druhým, zdálo se, že snad jen silou vůle, prostě jim to fantasticky šlo, přestože soupeři hráli lepší fotbal.

Knihy Michaela stále zajímaly, ale fotbal se tento rok pro něj stal tím nej důležitějším v jeho životě. Bylo to přesně to, co potřeboval k vybití své agre sivity, síly i frustrace. Ve škole byl jednou z hvězd. Každé ráno na sobě cítil pohledy dívek, když procházel uličkou při ranní mši.

A pak se ten sen uskutečnil! Michaelův tým vyhrál městský šampionát. Vydědenci to dokázali, haranti z druhé strany Magazine Street, děti, které mluví tím svým legračním přízvukem, takže každý pozná, že jsou z Irish Channel.

Dokonce noviny Times-Picayune nešetřily chválou. Stavba tělocvičny byla na nejlepší cestě, Marie Louisa a Michael si "to" odbyli a užírali se hrůzou, jestli Marie Louisa neotěhotněla.

V té době Michael málem všechno prohrál. Nechtěl nic víc než dotýkat se Marie Louisy i tam dole, toužil být s ní. Chtěl vydělat nějaké peníze, aby ji mohl brát na vyjížd'ky packardem. Na masopustní karneval Mardi Gras se oba převlékli za piráty, vydali se do Francouzské čtvrti, pili pivo a mazlili se a líbali na lavičce na Jackson Square. Jak se blížilo léto, Marie Louisa začínala mluvit čím dál víc o svatbě.

53

i

Michael nevěděl co dělat. Cítil, že k Marú Louise patří, avšak nerozuměl si s ní. Nesnášela filmy, na něž ji bral. A když mluvil o studiu na univerzitě, řekla mu, že je snílek.

Pak přišla zima posledního roku na střední škole. Mrzlo a New Orleans zažil svůj první sníh v tomto století. Vyučování skončilo dřív a Michael si sám zašel do Zahradní čtvrti. Procházel se ulicemi, které zkrásněly bílou příkrývkou a pozoroval vločky, jak se měkce a tiše snášejí kolem něho. Nepřál si sdílet tuto chvíli s Marú Louisou. Místo toho vychutnával tento okamžik s domy a stromy, které miloval, a těšil se z nevídaného pohledu na zasněžené balkony a tepaná zábradlí.

Děti si hrály na ulicích, auta se pomalu pohybovala po ledu a nebezpečně prokluzovala v zatáčkách. Nakonec Michael došel pomalu domů, ruce tak zkrehlé, že téměř nemohl otočit klíčem v zámku. Doma našel plačící matku.

Tatínek zemřel. Zahynul při požáru v nějakém skladišti ve tři hodiny odpoledne, když se snažil vytáhnout z ohně svého kolegu.

Proto se Michael a jeho maminka rozloučili s Irish Channel. Koncem května byl dům na Annunciation Street prodán. Hodinu po tom, co Michael dostal závěrečné vysvědčení před oltářem sv. Alfonse, nasedli s maminkou do autobusu mířícího do Kalifornie.

Ted' Michael může studovat na univerzitě, seznámit se s lidmi, kteří mluví spisovnou angličtinou, a obklopit se předtím nedostupnými věcmi. Všechno se mu vyplnilo.

Jeho teta Vivian žila u Golden Gate Park v pěkném bytě, plném tmavého nábytku a obrazů. Bydleli u ní, dokud si nekoupili vlastní byt jen o pár ulic dál. Michael se okamžitě přihlásil na univerzitu. Mohl si to dovolit, protože jeho tatínek uzavřel vysokou životní pojistku.

Michael se do San Franciska zamiloval. Pravda, bylo tam pořád chladno a foukal ostrý vítr. Ale jemu se líbily temné barvy, které ve městě převládaly, obzvláště okr, olivová zeleň, římská červen a různé tmavošedé odstíny. Nádherně zdobené viktoriánské domy mu připomínaly krásná neworleanská panská sídla.

Zapsal se na univerzitu do letních přípravných kurzů, aby dohnal matematiku a fyziku. Neměl proto čas, aby se mu stýskalo po domově nebo po Marú Louise a vůbec už neměl čas přemýšlet o jiných dívkách. Když se neučil, tak se snažil poznávat San Francisco. Chtěl vědět, v čem spočívá rozdíl mezi tímto městem a New Orleansem, proč jsou ta dvě města tolik odlišná.

Zdálo se mu, že chudina, do níž v New Orleansu patřil, v tomto městě neexistuje, dokonce hasiči a policisté zde mluví uhlazeně, pěkně se oblékají a vlastní výstavné domy. Nebylo možné rozeznat, z jaké čtvrti kdo pochází.

54

I chodníky zde byly neuvěřitelně čisté a lidé se k sobě chovali zdrženlivě a zdvořile.

Když Michael zašel do parku na Golden Gate, byl udiven chováním lidí, které tam potkal. Rozhodně nevypadali jako vetřelci, naopak zdánlivě dodávali půvab tmavězelenému trávníku a stromům. Jezdili na báječných kolech, posedávali na sametové trávě s piknikovými koši nebo naslouchali nedělním koncertům, které se pořádaly v pavilonu ve tvaru mušle. Také městská muzea, plná obrazů starých mistrů, byla pro Michaela velkým objevem. V neděli se do nich nahrnuli obyčejní lidé s dětmi a zdálo se, že takové návštěvy považují za samozřejmost.

O víkendech vždycky ze svého studia ukradl pár hodin, které využil k toulení po muzeu De Younga, kde v posvátné úctě zíral na El Grekův obraz sv. Františka z Assisi, na světcův výraz plný nepokoje a na jeho šedivé propadlé tváře.

"I tohle je Amerika?" ptával se sám sebe Michael. Připadalo mu, že přišel z jiné země do světa, jež zahlédl ve filmech nebo v televizi. Samozřejmě to nebyl svět evropských filmů s jejich překrásnými stavbami a smokingy, ale svět nejnovějších amerických filmů a televizních pořadů, ve kterých se zdálo všechno uspořádané a civilizované.

A Michaelova maminka se tady cítila šťastná, opravdu šťastná, jak ji nikdy předtím neviděl. Pracovala v obchodě u Magnina, kde prodávala kosmetiku jako kdysi před lety, a spokojeně ukládala ušetřené peníze ze svého výdělku do banky. O sobotách a nedělích chodila na návštěvu k sestře a občas ke svému staršímu bratrovi, strýčkovi Michaelovi, něžnému opilci, který prodával porcelán u Gumpse na Post Street.

Jednou večer o víkendu si s maminkou zašli do starého divadla na před-

stavení *Mg Fair Lady*. Michaelovi se to strašně líbilo. Potom často chodívali do malých divadel, kde viděli pozoruhodné hry jako *Caligulu* Alberta Camu-se, Gorkého *Na dně* a podivnou směsicí monologů založenou na díle Jamese Joycea nazvanou *Odisseus ve městě v noci*. Michael byl z toho unešen. Strýček mu slíbil, že ho v sezoně vezme na *Bokému*. Michael se vděčností nezmohl ani na slova díky. Připadalo mu, jako by jeho dětství v New Orleansu nikdy neexistovalo. Zbožňoval centrum San Franciska: Rachotící tramvaje, přeplněné ulice, velký obchodní dům s laciným zbožím, kde mohl hodiny stát nepovšimnut u stánku s knihami a číst si.

Obdivoval luxusní obchody na Union Square, stánky s květinami, kde za pár šestáků prodávali kytice rudých růží. Hrozně rád chodil s matkou do malých kin, byln jich asi deset, kde dávali filmy jako *Nikdy v neděli* s Melinou

55

Mercouriovou a Fellíniho *Sladké žiuto*, nejkrásnější film, jaký kdy Michael viděl. A pak tu byly komedie s Alecem Guinnessem, Bergmanovy temné a pochmurné filozofické filmy a spousta dalších z Japonska, Španělska, Francie. V San Francisku na ně chodilo hodně lidí a nepovažovalo se to za nic mimořádného.

Měf hrozně rád posezení u kávy s ostatními studenty letního kurzu, ve velké jasně ozářené restauraci u Fostrů na Sutter Street, kde se poprvé v životě setkal s orientálem, se židy z New Yorku, se vzdělanými černochoy, hovořícími kultivovaným jazykem, ale také se staršími lidmi, kteří kradli čas svým rodinám a chodili znovu do školy jen pro radost ze studia.

Během této doby Michael pochopil malou záhadu rodiny své matky. Po kouskách si poskládal, že její rodina byla velmi bohatá. Rozházet rodinné jmění až do posledního centu se podařilo maminčině babičce z otcovy strany. Nic po ní nezbylo, jen jedna vyřezávaná židle a tři krajinky v těžkých zdobených rámech. A přece se o ní mluvilo jako o úžasné osobě. Jeden by si myslel, že v ní rodina vidí jakousi nadpozemskou bytost, která procestovala celý svět, živila se kaviárem a ještě než přišla úplně na buben, dokázala syna poslat na Harvard.

Tento syn - otec Michaelovy matky - se upil po smrti své ženy, krásné irsko-americké dívky z Mission District v San Francisku. Příliš se o ní nemluvilo, teprve později vyšlo najevo, že spáchala sebevraždu. Michaelův dědeček, který bez přestání pil až do okamžiku, kdy ho ranila mrtvice a zemřel

zanechal svým třem dětem malý roční důchod. Michaelova maminka a teta Vivian dokončily své vzdělání v klášterní škole Svatého srdce a našly si práci odpovídající jejich vzdělání. Strýček Michael byl přesná kopie otce, říkávaly sestry s povzdechem, když on opilý koňakem usnul na pohovce.

Michael neznal kromě svého strýčka žádného prodavače, který prodával vsedě. Ke Gumpsovi se strýc vracel opilý z oběda, posadil se, celý zbrunátnělý a malátný, ze své židle ukazoval prstem na krásný porcelán a podával potřebné informace. Zákazníci, většinou mladé páry před svatbou, se přitom rozmyšleli, co mají koupit. Lidem připadal okouzlující. O vzácném porcelánu věděl všechno a byl to hrozně příjemný člověk.

Jak se Michael postupně dozvídal historii rodiny své matky, ledacos se mu vyjasnilo. Časem pochopil, že maminčiny hodnoty jsou totožné s hodnotami bohatých lidí, aniž si to ona uvědomuje. Do kina chodila, protože to bylo zábavné, ne kvůli kulturnímu zážitku. A chtěla, aby Michael šel na univerzitu jenom proto, že tam je to správné místo, kde má mladý muž být. S naprostou přirozeností nakupovala v luxusním obchodě pro mladé gentlemany, odkud měl Michael ty správné svetry a košile, aby vypadal jako univerzitní student.

56

O ctižádosti a pohnutkách střední vrstvy neměla ponětí ani ona, ani její sestra nebo bratr. Práce u Magnina se jí líbila, protože to byl nejluxusnější obchodní dům v San Francisku a setkávala se tam s milými lidmi stejného druhu. Ve volných chvílích pila víno, a to čím dál tím víc, četla si své romány a navštěvovala přátele. Šťastná, spokojená osoba.

Nakonec ji víno zabilo. Jak ubíhaly roky, stávalo se jí pití nezbytností, i když nepřestala být dámou, každý večer za zavřenými dveřmi usrkávala

z křišťálové sklenice. Vždycky usnula dávno předtím, než byl čas jít do postele. Jednou v noci upadla v koupelně a rozbila si hlavu. Omotala si ji ručníkem a usnula, aniž si uvědomila, že stále krvácí. Nakonec vykrvácela. Když Michael vyrazil dveře, už nežila. To se stalo v domě na Liberty Street, který Michael koupil a zrestauroval pro svoji rodinu. V době, kdy maminka zemřela, strýček už byl po smrti. Také kvůli pití, i když v jeho případě tomu říkali mrtvice.

Přes svoji letargii a nakonec i hostejnost k celému světu byla maminka na Michaelovu ctižádost a úspěchy hrdá. Rozuměla jeho pohnutkám, protože rozuměla jemu, a on jediný dával jejímu životu smysl.

Michaelova ctižádost se rozhořela plamenem, jakmile začal studovat na univerzitě.

V rozlehlém univerzitním městečku, plném studentů z nejrůznějších vrstev, se Michael cítil nenápadný, plný síly a nadšení pustit se do opravdového studia. Bylo to jako za starých časů ve veřejné knihovně. Jenomže teď, když něco přečetl, dostával zápočty. Dostával hodnocení za to, že chtěl porozumět záhadám, které před něj život v minulých letech stavěl a on se musel se svou zvědavostí schovávat, aby se mu ostatní nesmáli.

Nemohl uvěřit svému štěstí. Na přednáškách zůstával báječně anonymní mezi studenty, kde si všichni se svými batůžky a penály byli rovni. Zaujatě naslouchal profesorům a chytrým otázkám kolegů. Prokládal si svůj studijní plán přednáškami o umění, hudbě, chodil na srovnávací literaturu, přibíral si i herectví a drama a pozvolna tak získával humanitní vzdělání starého typu.

Jako hlavní obor si nakonec zvolil historii, jednak proto, že měl tento předmět rád, uměl ho a mohl bez problémů složit bakalářské zkoušky, a zároveň z toho důvodu, že by na další obor, který ho lákal, na architekturu, nestačil. To byla jeho poslední ambice, ale nezvládal matematiku, ať se snažil sebevíc, a nemohl proto dosáhnout tak dobrých známek, aby ho na čtyřleté postgraduální studium na školu architektury vzali. Miloval historii také proto, že to byla společenská věda, jež se s odstupem snažila vypátrat, jak svět funguje. O to se Michael vlastně pokoušel už jako dítě v New Orleansu.

Syntézy, teorie a přehledy pro něj byly úplně přirozené. Protože pocházel

57

'...; I
;
,

z natolik jiného, jakoby cizího světa, a protože byl tak uchvácen moderním způsobem života v Kalifornii, pohled historika mu poskytoval útěchu. Především rád četl dobře napsané knihy o městech v různých dobách, takové knihy, v nichž se popisovala doba, události a místa s přihlédnutím k jejich vzniku, sociologickému a technickému pokroku, společenskému vývoji i literatuře a umění.

Michael se cítil víc než spokojený. Když začaly docházet peníze z otcovy pojistky, nastoupil na částečný úvazek k tesaři, specializujícímu se na obnovení krásných viktoriánských staveb v San Francisku. Zase začal studovat knihy o domech jako kdysi dávno.

V době, kdy dokončoval bakalářská studia, by ho jeho starší přátelé z New Orleansu nepoznali. Stále ještě měl postavu hráče amerického fotbalu, široká ramena a mohutný hrudník, navíc ho tesařina udržovala v dobré formě. Jeho charakteristické rysy - černé, kudrnaté vlasy, velké modré oči i lehce pihovatý obličej - se nezměnily. Avšak na čtení nosil brýle s tmavými obroučkami a jeho běžné oblečení se skládalo z hrubě pletených svetřů a tvrdého saka se záplatami na loktech. Dokonce kouřil dýmku, kterou si vždycky dával do pravé kapsy.

V jedenadvaceti letech buď pracoval doma nebo mlátil do trámů kladivem nebo rychle psal dvěma prsty ročníkovou práci na téma Hon na čarodějnice v Německu v 17. století.

Po dvou měsících psaní diplomové práce se ještě začal připravovat na úplně jinou zkoušku. Byla to státní zkouška, která by ho oficiálně opravňovala k přijímání zakázek v různých řemeslnických oborech. Pracoval jako malíř, učil se štukatérství, pokládání kachlíků, prostě všemu, co bylo nějakým způsobem spojené se stavebnictvím, aby si ho mohl kdokoli najmout na jakoukoliv práci.

Ve studích pokračoval, hluboká sociální nejistota mu nedovolila jinak,

ale už tenkrát věděl, že žádné potěšení v práci na univerzitě nemůže uspokojit jeho potřebu pracovat rukama, na čerstvém vzduchu, šplhat po žebřících, rozmachovat se kladivem a potom večer pocítit fantastický pocit vyčerpanosti po dobře vykonané fyzické práci. Nic mu nemohlo nahradit jeho milované krásné domy.

Okouzlovalo ho, když viděl výsledky své práce: opravené střechy, zrestaurovaná schodiště, kdysi zašlé podlahy přivedené k nejvyššímu lesku. Strašně rád oškraboval starý lak z jemně vyřezávaných sloupků zábradlí, balustrád, zárubní dveří. S nadšením učedníka se od každého mistra, pod nímž pracoval, něco naučil. Iakmile mohl, zpovídal architekty; dělal si kopie podrobných plánů, aby je mohl dále studovat. Byl zabořen do knih, které se věnovaly restaurátorství především viktoriánských staveb.

58

Někdy se mu zdálo, že miluje domy víc než lidi. Miloval je tak, jako námořníci milují své lodě. Po práci se sám procházel místnostmi do kterých vdechl nový život, s Iáskou se dotýkal parapetů, hladil mosazné kliky na dveřích a sametově hebký štuk. Slyšel, jak k němu dům promlouvá.

Postgraduální studium skončil za dva roky, právě v době, kdy na amerických univerzitách propukaly protestní bouře proti válce ve Vietnamu a drogy se staly módní záležitostí mezi mladými lidmi, valícími se do Haight Ashbury v San Francisku. Bylo to však ještě dost dlouho před tím, než udělal státní zkoušky opravňující ho k podnikání ve stavebnictví a než si založil vlastní podnik.

Světlu dětí květin, politických revolucí a osobní proměny pomocí drogy nikdy pořádně nerozuměl, ani ho to nijak zvlášť nezaujalo. Chodil tancovat do Avalon Ballroom při hudbě ftolling Stones, kouřil marihuanu, občas zapálil vonnou tyčinku. Pouštěl si desky Bismilla Kahna a Ravi Shankara. Dokonce se zúčastnil se svou mladou přítelkyní akce "Bud' u toho" v parku Golden Gate, kde Timothy Leary nařídil svým přívržencům, aby se "naladili, doladili a padli". Ale příliš ho to nepřitahovalo.

Historik v jeho nitru neuměl podlehnout plytkému a často hloupému revolučnímu řečnění, které slyšel kolem sebe. Musel se tiše smát salonnímu marxismu svých přátel. Vždyť neměli ani ponětí, co to je dělník. S hrůzou sledoval ty, co měl rád, jak si zcela ničí duševní rovnováhu a někdy i mozek a schopnost myšlení silnými halucinogenními drogami.

Ale poučil se ze všeho, co prožil. Poučil se při hledání cesty k pochopení. A velká psychedelická láska k barvám a vzorů, k východní hudbě a dekoracím nevyhnutelně ovlivnila jeho vkus. Troufal si později fvrdit, že revoluce v šedesátých letech podvědomě obohatila každého Američana. Přivedla lidi k tomu, že se vrátili k renovaci starých domů. Postavily se skvělé komplexy budov pro veřejnost s náměstíčky a zákoutími plnými květin, vybudovala se moderní nákupní střediska s mramorovými podlahami, vodotrysky a květinovými záhony. 'I'o všechno vyrostlo z těch rozhodujících let, kdy hippies z Haight Ashbury vyvěšovali z oken svých bytů kapradí a zahalovali svůj otrávený nábytek zářivě barevnými indickými přehozy, dívky si zastrkávaly příslušné květiny do rozevlátých vlasů, muži vyměnili své nudné obleky za pestré košile a nechali si narůst dlouhé vlasy.

Michael ani na chvíli nezapochyboval, že toto období bouří, drogového šílenství a divoké hudby zanechalo přímý vliv na jeho práci. Po celé zemi se mladé dvojice otočily zády k hranatým malým domkům na předměstích a s novou láskou k různorodým tvarům, materiálům a detailům se obrátily k půvabným starým domům v centrech měst. V San Francisku se takových domů nacházelo bezpočet.

59

Na Michaela zákazníci museli čekat, měl dlouhý pořadník. Jeho firma Axádějně vyhlídkg byla schopná renovovat, restaurovat i stavět, a proto se mu brzy sešly zakázky ze všech koutů města. Vejít do nějakého zpuštělého domu na Victorian či Divisadero Street mu způsobovalo rozkoš, zvláště když mohl klidně prohlásit: "Jistě, za půl roku vám z toho udělám palác." Tato práce mu přinášela odměnu. Jeho krásné a podrobné výkresy si získaly proslulost. K některým projektům ani nemusel přizvat architekta. Jeho sny se začaly naplňovat.

Ve svých dvaatřiceti letech zakoupil starobylý dům na Liberty Street, zrestauroval ho zevnitř i zvenku a vybudoval tam byty pro svoji matku a tetu. On sám bydlel v nejvyšším patře s vyhlídkou na světla ve středu města.

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

Přesně tak si to vždycky přál. Knihy, krajkové záclony, klavír, starožitnosti - ted' to tedy měl. Směrem ke kopcům si postavil verandu, kde sedal a opájel se nestálým sluncem severní Kalifornie. Věčná mlha z oceánu se často rozplynula, než dorazila ke kopcům v jeho čtvrti. A tak dosáhl nejenom nádhery a přepychu, které vídával v dobách svého dětství, ale zachytil i trochu slunce a tepla, na něž nemohl zapomenout.

Ve věku třiceti pěti let jeho čistý zisk činil tolik, že z něj mohl vyčlenit jeden milion a uložit ho do cenných papírů. Vypracoval se sám, navíc získal dobré vzdělání. Miloval San Francisco, protože cítil, že mu dalo všechno, co chtěl.

I když Michael našel sám sebe jako ostatně mnozí jiní v Kalifornii a podařilo se mu to tak, že jeho styl byl v souladu se stylem jemu podobných, zůstal vždycky, alespoň do jisté míry, tím houževnatým, neústupným klukem z Irish Channel, který si chlebem přistrkoval hrášek na vidličku.

Nikdy se úplně nezbavil drsného irského přízvuku, a když mfuvil na stavbě s dělníky, sklouzl do něj jako by nic. Některých dalších návyků a zlovyků se také nezbavil, věděl o nich a chápal, že tvoří součást jeho osobnosti.

Způsob, jak se s tím vším vyrovnával, byl pro Kalifornii naprosto přijatelný. Své návyky neskrýval. Koneckonců patřily k němu. Neviděl nic špatného na tom, když vstoupil do nějaké přepychové restaurace s vybranou kuchyní se slovy: "Dejte mi maso s bramborami." Maso a brambory mu od dětství moc chutnaly a jedl je, kdykoliv to bylo možné, přestože se tím připravoval o potěšení z jiných jídel. Nedělal si hlavu s tím, že když s někým mluvil, měl cigaretu v koutku úst přesně tak, jak to vždycky dělával jeho otec.

Se svými liberálními přáteli vycházel dobře, asi hlavně proto, že se s nimi neměl potřebu přit. Jakmile se začali hádat a křičeli na sebe u piva kvůli situaci v zemích, kde nikdy nebyli a kam ani nikdy nepojedou, kreslil si na ubrousky obrázky vymyšlených domů.

60

Jestliže se vložil do hovoru, aby se podělil o své myšlenky, dělal to spíše v abstraktní rovině, jako by zdálky, protože byl odjinud a z jiného času.

Necítil se doma v Americe dvacátého století. A proto ho nepřekvapovalo, ale ani nermoutilo, že mu nikdo nevěnuje příliš pozornosti.

Ať už se politická debata dotýkala jakéhokoli tématu, on se vždycky ztožňoval s těmi, kdo byli stejně plní vášně a nadšení jako on. S malíři, hudebníky, mistry svého řemesla, s lidmi s nějakou posedlostí. Měl velký počet přátel a milenek mezi americkými židy ruského původu. Zdálo se, že oni rozumějí jeho základní touze žít smysluplný život, zasahovat, i když jen v malém měřítku, do dění ve světě uskutečněním svých představ. Snil o domech

které by postavil podle vlastních návrhů, viděl, jak by přeměnil ve starém San Francisku celé bloky domů na enklávy kavárniček, knihkupectví, malých hotýlků.

Tu a tam přemýšlel o minulosti. Zvláště po smrti své matky. New Orleans se mu zdál téměř vymyšlený, jako by neexistoval. Lidé v Kalifornii se domnívali, že jsou svobodní, ale jací to byli konformisté! Když se to tak vezme, každý, ať už přišel z Kansasu, Detroitu nebo z New Yorku, nakonec dospěl ke stejným liberálním názorům, ke stejnému stylu myšlení i oblékání. Někdy to bylo až k smíchu. Slyšel od kamarádů na vlastní uši věty typu: "Co se bojkotuje tenhle týden?" nebo "Nemáme být proti?"

Zanechal za sebou město zarytých fanatiků, ale také město samorostlých a originálních lidí. V hlavě mu znělo vyprávění dědečka, jak se jako malý kluk propíchl do německého kostela jenom proto, aby slyšel, jak zní německá latina. A jak za babičky Gelfandové, která se provdala do rodiny Curryových a byla jediným členem rodiny německého původu, křtili novorozeňata v německém kostele Panny Marie jenom proto, aby jí udělali radost, a pak je rychle vzali ke sv. Alfonsovi, kde je tajně pokřtili znovu, ale tím

jediným správným, totiž irským způsobem. A to vše za účasti stejného trpělivého kněze, jenž provedl oba obřady.

A jeho strýčkové, kteří umírali jeden po druhém během jeho dospívání. To nebyli jen tak obyčejní mužští. Ještě je slyší vyprávět, jak plavali přes Mississippi tam a zpátky, což se za Michaela už nedělalo, jak skákali ze střech vysokých skladů u řeky, když se opili, nebo přivazovali na šlapky svých kol jakási pádla a snažili se přejet řeku.

Tyto vzpomínky se odvíjely jako příběhy. Příběhy vyplňovaly letní večery a noci. Třeba ten o bratranci Jamiem Joeovi Currym v Alžíru, z něhož se stal takový náboženský fanatik, že ho museli přikovat řetězy ke sloupu, nebo o strýčkovi Timothy, který se zbláznil po požití tiskařské barvy, ucpal všechny pukliny a škvíry kolem dveří a oken novinami a trávil čas vystřihováním tisíců a tisíců panenek z papíru.

61

A co teprve teta Lelia, iež se jako dívka zamilovala do mladého Itala a až jako sešlá stará panna se dozvěděla, že její bratři ho jednoho večera zbili a vyhnali z Irish Channel. Kdepak, jejich rodina žádného prašivého Itala nepotřebuje. Celý život pro toho chlapce tesknila. Když jí to řekli, v záchvatu zuřivosti převrátila prostřený stůl.

Dokonce i jeptišky vyprávěly příběhy, především ty starší jako sestra Bridget Marie, která u nich po dva týdny suplovala, když byl Michael v osmé třídě. Taková malá, laskavá, pořád ještě s irským přízvukem. Vůbec je neučila, povídala jim příběh o irských strašidlech v Tipperary a o čaroděinících - a to byste nevěřili - ze Zahradní čtvrti.

Nejlepší příběhy těchto let byly ty, které psal život sám. Jak doma vařili pivo a stáčeli do láhví, jak žili jen s dvěma olejovými lampami v celém domě, jak vždycky v pátek večer nalili vodu do sedací vany, aby se všichni mohli před krbem v pokoji postupně vykoupat. Prostě život. Michael vzpomínal na prádlo, které se vyvařovalo na dvorku v kotli nad ohněm, na vodu z cisteren obrostlých zeleným mechem, na sítě proti moskytům zatahované kolem postelí, než šel člověk spát, na věci dnes asi úplně zapomenuté.

Vzpomínky k němu doléhaly v podivných záblescích. Cítil vůni Iněných ubrousků, které babička žehlila předtím, než je uložila do spodní zásuvky prádelníku z ořechového dřeva. Pamatoval si chuť krabí polévky se sušenkami a pivem, strach nahánějící zvuk bubnu při průvodu o masopustním karnevalu. Viděl ledaře, jak po zadních schodech vláčí obrovitánský kus ledu na vycpaných ramenou. A pořád slyšel ty báječné hlasy, které se mu kdysi zdály tak hrubé, ale nyní mu připadalo, že jejich nositelé mají neobyčejně bohatou slovní zásobu a dramatickou vyjadřovací schopnost vycházející z čisté lásky k jazyku.

Ty historky o obrovských požárech, o slavných stávkách tramvajáků. Nebo o nakladačích bavlny, kteří si zpívali, když namáhavě cpali žoky do lodí v dobách, než se začaly používat kompresory.

S odstupem času se tento svět zdál úžasný. V kalifornu mu dost často všechno připadalo sterilní. Stejně šaty, auta, problémy. Možná že sem Michael opravdu nepatřil a patřit nebude. Ale také zcela určitě nepatřil tam. Tak dlouho ten vzdálený svět neviděl!

Přál si, aby byl tenkrát těm lidem věnoval víc pozornosti. Tehdy se však bál. Jak by teď byl rád, kdyby si mohl popovídat s tatínkem, posedět s ním a s ostatními bláznivými hasiči před jejich stanicí na Washington Avenue.

A opravdu byly duby ve skutečnosti tak mohutné? A klenuly se přes celou ulici jako zelený tunel až dolů k řece?

Viděl před sebou barvu soumraků, v nichž se vracíval domů z fotbalového

62

tréninku. Iak krásné byly oranžové a růžové květy libery deroucí se železnými plůtky. A to nebe! Existovalo ještě jinde na světě tak žhnoucí nebe, přecházející z růžové do nachové a nakonec do zlaté nad střechami rodinných domků? Druhé takové místo na zemi nebylo.

A pak Zahradní čtvrt, jeho zamilovaná Zahradní čtvrt! Jeho vzpomínky na ni byly tak nádherné, až mu to připadalo podezřelé.

Někdy se mu o ní zdálo. Teplý, trpytící se ráj, ve kterém se viděl procházet mezi překrásnými paláci, obklopenými věčně kvetoucími květinami a chvějícími se listy. Pak se probudil a přemýšlel. Ano, byl jsem tam zpátky, tam na First Street. Byl jsem doma. Ale tak to přece nemohlo být, nemohlo! Potom zatoužil znovu všechno vidět.

Některé domy se k němu vracely. Ten velký a honosný na Coliseu a Third Street, celý bílý až po železná zábradlí. A co teprve rezidence s terasami po stranách, vysoké budovy s dvojitými komíny! Ty miloval nejvíc.

Pamatoval si i lidi, jež na svých toulkách zahlédl. Pány v lehkých modro-

bílé proužkovaných oblecích a slamácích, dámy s hůlkami, černošské chůvy v naškrobených modrých uniformách, tlačící před sebou kočárky s bílými miminky. A toho muže, toho zvláštního, dokonale oblečeného muže ze zpuštělé zahrady na First Street.

Chtěl tam zajet, aby si porovnal vzpomínky se skutečností. Chtěl vidět ten malý domek na Annunciation Street, kde vyrostl, a také kostel sv. Alfonse, kde jako malý kluk ministroval. A hned přes ulici kostel Panny Marie s gotickými oblouky a dřevěnými sochami svatých, kam chodil občas také ministrovat. Byly nástropní malby ve sv. Alfonsu opravdu tak půvabné?

Někdy, když podřimoval, představoval si sám sebe v tom tak důvěrně známém kostele na Štědrý den, kdy tam na půlnoční mši bývalo přeplněno. Na oltáři září svíce. Slyší zpívat "Adeste Fideles". Štědrý večer, poryvy deště narážejí na dveře, a později doma v koutě září malý stromek a v krbu se miho-tají modravé plamínky plynového hořáku. Byly tak krásné a krásný byl i stromek se svými svíčkami, které symbolizovaly světlo světa, a ozdůbkami jako dary tří mudrců z východu. Zelené větve stromku představovaly příslib léta i uprostřed zimy.

Najednou se mu zase vybavilo procesí o půlnoční mši. První šly malé holčičky z první třídy oblečené jako andělé. Vyšly ze sakristie a pokračovaly uličkou mezi lavicemi. Cítil vůni zelených větví mísící se s vůní květin a tavícího se vosku. Viděl Ritu Mae Dwyerovou, Marú Louisu Guidryovou a svou sestřenku Patricíu Anne Beckerovou a všechny další trapičky. V bílých šatech s nalepenými křídly vypadaly půvabně a nevinně, úplně jako andělci, a ne jako ty strašné potvory, jak je znal ze školy. To bylo kouzlo Vánoc. Pak přišel domů a pod rozsvíceným stromečkem ležely dárky.

63

Procesí. Kolik jich jen bylo! Ale ty k Panné Marú neměl nikdy moc rád. Měl ji v hlavě spojenou s přísnými jeptiškami, které malé chlapce hodné trápily, a proto k ní nedokázal cítit tu správnou oddanost. Byl z toho smutný až do doby, kdy už byl starší a přestalo ho to zajímat.

Vánoce však vždycky slavil. To mu a jeho náboženství zůstalo. Zvláštní pocit kolem těchto svátků ho nikdy neopustil, protože za nimi cítil tisíciletou historii, která se ztrácela v hlubokých lesích, kde kolem ohňů tančili pohané. Měl rád kolébku s usmívajícím se děťátkem a tu slavnostní chvíli o půlnoci, kdy přichází na svět Spasitel.

Je zapotřebí zdůraznit, že Michael v Kalifornii držel a cítil Štědrý večer jako jediný z náboženských svátků. Oslavoval ho tak, jako jiní slaví Nový rok. Představoval pro něj symbol nového počátku: čas, kdy je člověk vykoupen, jeho selhání a slabosti jsou odpuštěny a může začít znovu. Dokonce i když zůstal sám, seděl u skleničky vína v místnosti ozářené jen malým stromkem až do půlnoci. Uvědomoval si, že na jeho poslední Vánoce v New Orleansu sněžilo. Tenkrát padal sníh. Snášel se ve větru jemně a potichu i v té chvíli, kdy jeho otec propadl hořící střechou skladiště na Tchoupitoulas Street.

Tak nebo onak, domů se za ta léta nikdy nepodíval.

Nikdy mu to nevyšlo. Vždycky se snažil dodržet termíny a čas, který mu zbyl na dovolenou, trávil v Evropě nebo v New Yorku, kde chtěl vidět co nejvíc památek a navštívit nejrůznější muzea a galerie. Kdo by se zajímal o karneval Mardi Gras v New Orleansu, když se dalo jet dó Ria? Proč jezdit na americký Jih, když jižní Francie tolik lákala?

Michael dost často přemýšlel o tom, že vlastně získal všechno, po čem na procházkách starou Zahradní čtvrtí toužil. Měl by jet zpátky, aby se přesvědčil, že si nelže do kapsy. Přece jen zažil v San Francisku chvíli, kdy cítil jakousi prázdnotu, kdy měl dojem, že na něco čeká, na něco nesmírně důležitého a nemá ponětí, co to je.

Jednu věc nenašel - velkou a trvalou lásku. Avšak tušil, že pravý čas ještě nenastal. Možná pak svou nevěstu vezme domů a při svých procházkách po hřbitově a starých ulicích nebude sám. Kdo ví? Třeba by tam mohl i chvíli zůstat, aby si prošel všechna známá místa.

Michael měl za svůj život několik známostí a aspoň dvě z nich se podobaly manželství. Obě dívky byly židovky ruského původu, vášnivé, oduševnělé, nezávislé. Michael byl na ty kultivované a chytré dámy nezměrně pyšný. Tyto známosti vycházely jak z rozumových, tak citových základů. Michael se svými milenkami rozmloval; mluvil dlouho do noci, po milování, nad pizzou a pivem, při východu slunce.

Hodně se z těchto vztahů naučil. Jeho nesobecká upřímnost tyto ženy ve-

lice přitahovala a Michael do sebe bez obtíží nasával všechno, co mu mohly nabídnout. Rády s ním cestovaly do New Yorku, na Riviéru nebo do Řecka, okouzloval je svými vědomostmi a nadšením z toho, co viděl. Naopak ony s ním sdílely svou oblíbenou hudbu, malíře, nejmilejší jídla, názory na starožitný nábytek i na oblékání. Elizabeth ho naučila nakupovat luxusní obleky od bratrů Brookových a košile od Paula Stewarta. Judith ho vzala k Bullockovi a Jonesovi pro jeho první koverkotový plášť a ukázala mu holičství, kde mu udělali ten správný účes. Vedle ní začal rozeznávat jednotlivé značky evropských vín, naučil se po italsku vařit těstoviny a kromě toho poznal, že barokní hudba je stejně dobrá jako hudba pozdější doby, kterou tak miloval.

Smál se tomu, ale učil se. Obě ženy ho šádílily kvůli jeho pihám a statné postavě, kvůli tomu, jak mu černé vlasy spadaly do velkých modrých očí, jak mu slušela černá vázanka, bavilo je, že ho jejich rodiče zbožňovali, a těšilo je jeho rošťácké kouzlo. Elizabeth mu říkala "hromotluk se zlatým srdcem" a Judith ho překřtila na boxera. Bral je na box, na basketbalové zápasy, ale i na pivo do dobrých barů, a pokud to neuměly, při nedělních zápasech v parku Golden Gate je naučil rozumět fotbalu a ragby. A když měly zájem, ukazoval jim jak se bránit při rvačce na ulici. Ovšem to bylo spíš žertem. Chodil s nimi také do opery a na koncerty, což činil s fanatickým zápalem. Jejich prostřednictvím objevil svět Dava Brubecka, Milese Davise, Billa Evanse a Kronos Quarteta.

Svou vnímavostí a vášnivostí se Michaelovi nechtěně dařilo získat téměř každého. Své dívky okouzloval i drsností, která se projevila, jakmile měl vztek nebo se cítil nějak ohrožen. Rázem se z něj stal kluk z ulice v Irish Channel. Působilo to přesvědčivě a s jistou podvědomou sexualitou. Na ženy také dělala dojem jeho zručnost, fortel, s nímž zacházel s kladivem a hřebíky, a v neposlední řadě jeho nebojácnost. Strachu z ponížení v skrytu duše dobře rozuměl. Také jeho děsily iracionální úzkosti z dětství, avšak strach z něčeho konkrétního? Jako dospělý nevěděl, co to znamená. Když uslyšel v noci pláč nebo křik, byl první, kdo šel zjistit, co se děje.

To mezi vzdělanými muži nebylo běžné. Stejně jako pro něj charakteristický přístup k sexu: přímý a vášnivý. Miloval se prostě a bez rafinovaností, nebo naopak s fantazí a komplikovaně, podle toho, jak to chtěly. Ráno po probuzení nebo v noci, líbilo se mu to kdykoliv, což mu získávalo ženskou přízeň.

První rozchod, to bylo s Elizabeth, pokládal Michael za svou chybu. Nedokázal jí být věrný, byl na to příliš mladý. Elizabeth měla jeho chování

s konečnou platností dost, a i když přísahal, že pro něj jeho "dobrodružství" nic neznamenala, sebrala si věci a opustila ho. Nemohl se z toho vzpamatoval, velmi ho to zkusilo. Odjel za ní do New Yorku, ale k ničemu to nevedlo. Vrátil se domů do prázdného bytu a půl roku se ze zoufalství opíjel. Nemohl uvěřit tomu, že se Elizabeth provdala za nějakého profesora z Harvardu, a když se po roce rozvedla, málem to oslavoval.

Letěl do New Yorku, aby ji utěšil, ale v Metropolitan Museum se pohádali a celý zpáteční let mu každou chvíli vyhrkly slzy. Musel vypadat hrozné smutné, protože jedna z letušek si ho vzala domů a celé tři dny o něj pečovala.

Když se Elizabeth objevila příští léto, v Michaelově životě už pevně zakotvila Judith.

Judith a Michael spolu žili téměř sedm let a nikoho nenapadlo, že by se mohli rozejít. Potom Judith otěhotněla a proti Michaelově přání si nechala dítě vzít.

Pro Michaela to bylo jedno z nejhorších zklamání v životě a jejich lásku zničilo.

Michael nebral Judith právo na rozhodování. Neuměl si představit svět, v němž by se ženám takové právo upíralo. Historik v jeho nitru si uvědomoval, že zákony proti potratu není možné vnucovat, jelikož neexistoval žádný vztah, který by se podobal vztahu matky k nenarozenému dítěti.

Ne, opravdu nezpochybňoval její právo, vždyť ho sám obhajoval; nicméně si nikdy nepředstavoval, že žena žijící s ním v přepychu a naprosté sociální jistotě, s níž by se oženil v okamžiku, kdy by mu to dovolila, si jejich dítě

ne-
chá vzít.

Michael Judith prosil, aby to nedělala. Bylo to přece jejich dítě a on, jeho otec, po něm zoufale toužil a nesl pomyšlení, že mu nedají možnost žít. Vždyť to dítě nemuselo vyrůstat s nimi, pokud by Judith nechtěla. Michael by zařídil, aby o něj bylo dobře postaráno někde jinde. Má tolik peněz! Navštěvoval by ho sám a Judith by o tom nemusela vědět. Představoval si chůvy a vychovatelky, dobré školy, všechno to, co on nepoznal. Dítě mělo jeho krev: považoval to nenarozené dítě za živoucí bytost, což bylo pro Michaela nejdůležitější. Neviděl důvod, proč by mělo zemřít.

Judith jeho argumenty vystrašily. Rozhodla se rychle. Nechtěla se zrovna v této době stát matkou. Nebyla na to připravená. Doktorát již téměř dokončila, ale zbývalo jí napsat dizertaci. A nechtěla použít své tělo jenom k tomu, aby někomu jinému dala dítě. Nesl pomyšlení, že by měla dítě porodit a hned se ho vzdát. Nemohla by s tím pocitem žít. Tomu Michael nerozuměl a ji to neuvěřitelně trápilo. Brala jako samozřejmost, že má právo dítě nechtít a podle toho se zachovat. Možnost potratu pro ni představovala jakousi

66

záchrannou síť. A teď cítila, že je ohrožena její svoboda, důstojnost a zdravý rozum.

Stále mu opakovala, že až na to budou oba připraveni, určitě si dítě pořídí. Rodičovství je volba a děti, které nejsou chtěné oběma rodiči, by se na svět přivádět neměly.

Michael to nechápal. Copak je pro dítě lepší nechat ho zemřít než ho opustit? Proč by se měla Judith cítit provinile, kdyby dítě porodila a dala ho pryč, když jí ho nevdá zabít? Ano, souhlasil s tím, že oba rodiče mají dítě chtít. Ale proč by měl mít jen jeden rodič právo rozhodnout, že se dítě vůbec nenarodí? Nebyli ani chudí, ani nemocní. Dítě nebylo důsledkem znásilnění. Vždyť prakticky žili v manželství a on by si Judith samozřejmě vzal, kdyby si to přála. Mají toho tolik, co by dítěti mohli dát! I kdyby s nimi nežilo, mohli by pro ně udělat spoustu věcí. Proč by, sakra, to malé stvoření mělo zmizet. Neříkejte, že to není stvoření, vždyť je na cestě se stát člověkem, jinak by ho Judith nechtěla zabít. Copak, pro lásku boží, není novorozeně živoucí bytost?

Probírali to pořád dokola, hádky se stupňovaly, argumenty komplikovaly. Přeli se na osobní i filozofické rovině a k ničemu to nevedlo.

Nakonec Michael nabídl Judith řešení. Jestliže Judith jejich dítě porodí, Michael si ho vezme k sobě a Judith ani jeho, ani dítě už v životě neuvidí. A on jí na oplátku dá cokoli, co si bude přát a co bude pokládat za protihodnotu. Cokoli! Když ji k tomu přemlouval, plakal.

Judith to úplně zničilo. Michael dal přednost dítěti před ní! Pokoušel se koupit její tělo, její utrpení jenom proto, aby získal tu věc, co v ní roste. Už s ním nemohla zůstat pod jednou střechou. Proklela ho, vyčetla mu jeho původ, omezenost a především jeho absolutní necitlivost vůči ní. Napadlo ho vůbec, že pro ni potrat také není jednoduché rozhodnutí? Avšak instinktivně věděla, že s tím brutálním fyzickým procesem musí skoncovat, že musí zničit ten zárodek života, k jehož početí nikdy nemělo dojít a který je na ní

ted' závislý, roste proti její vůli a ničí Michaelovu lásku k ní a jejich společný život.

Michael už ji nemohl ani vidět. Když chce jít, tak ať si jde. Toužil po jejím odchodu. Neprál si vědět, který den a kterou hodinu bude jejich dítě zabito. Padl na něj děs a všechno kolem zešedivělo. Nic ho netěšilo, nic mu nechutnalo. Jako by jeho svět sevřelo kovové přitní a všechny barvy a city vybledly. Věděl, že se Judith trápí, ale pomoci jí nemohl. Vlastně ji neuměl přestat nenávidět.

Přemýšlel o tom, jak je jeptišky ve škole pohlavkovaly. Pamatoval si stisk prstů na paži, když ho jedna z nich strkala zpátky do řady, uvědomoval si tu pouhou moc a zbytečnou brutalitu. Samozřejmě současná situace se s jeho

67

vzpomínkami nedala srovnávat. Judith byla dobrý člověk, starostlivý a něž-

ný. Dělal prostě to, o čem si myslela, že dělat musí. Michael se však cítil úplně stejně bezmocný jako tenkrát, kdy jeptišky v černých, strašidelně vypadajících hábitech hlídaly na chodbách a dupaly v mužských střevících po vyleštěné dřevěné podlaze.

Judith se odstěhovala, když byl Michael v práci. Účet za interrupci z bostonské nemocnice přišel o týden později. Michael poslal šek a Judith už nikdy neviděl.

Po této změně se z Michaela stal samotář. Nikdy nevyhledával náhodné známosti, teď se jich přímo děsil. Když se s nějakou dívkou miloval, choval se nanejvýš opatrně, protože už nestál o žádné děti, předem odsouzené k zániku.

Dostal se do stavu, kdy nebyl schopen na mrtvé dítě, nebo spíš na zárodek dítěte, zapomenout. Myslel na něj, pojmenoval ho, říkal mu Kryštůfek. Nikdo to nevěděl. V té době začal vnímat i embrya ve filmech, v reklamách na filmy v novinách.

Filmy byly vždycky v Michaelově životě velmi důležité, tvořily tu větší a stálou součást jeho vzdělávání. Tak tomu bylo i teď. Ve ztmavlém sále kina upadal do transu. Cítil niterný vztah mezi tím, co se děje na plátně a mezi svými sny i podvědomím, a také souvislost s úsilím porozumět světu, v němž žil.

Avšak v této době začal vidět zvláštní věci, o kterých ostatní nemluvili. Zdálo se mu, že příšery současného filmu nápadně připomínají mrtvá embrya, která se každodenně vyhazují na gynekologických klinikách v celé zemi.

Třeba ve Scottově Veřelci se narodí malá stvůra z hrudi muže, vřeštěcí zárodek, který si uchová svoji podobu, i když doroste a požívá lidské oběti, A co teprve jeden z Lynchových filmů, kde se nešťastnému páru nenarodí dítě, ale bez přestání vriskající embrya!

Jednu dobu mu připadalo, že v hororech se vyskytuje víc zárodků, než by dokázal spočítat. Spříznění, Vlkodlaci a Leviathan, a pak ty svíjející se potvory narozené z kukel v Inozi zlodějí mrtvol. Nemohl se na tu scénu dívat, když ji znovu uviděl na Castru, a musel z kina odejít.

Jenom pánbůh ví, kolik takových filmů existuje. Když si člověk vzpomene na nové zpracování Mouchy: copak se hlavní hrdina nekrouť jako embryo? AMoucha IL s opakujícími se představami znovuzrození? Tematika zrodu je zřejmě nevyčerpatelná. Anebo Hlavoun, kde přímo před vašimi očima vyroste z mrtvého embrya pomstyktivý, odporně běsnící démon z Appalačského pohorí s abnormálně velkou hlavou.

Michael se snažil rozluštit, co to má znamenat. Věříme tomu, že máme

68

morální právo kontrolovat počet narozených dětí. Netrpíme kvůli tomu pocitem viny, ale potom se nám zdají nepříjemné sny o dětech smetených do věčnosti. Nebo se bojíme, že tyto bytosti si na nás, nikdy nedospělé a nezodpovědné, dělají nárok a chtějí z nás udělat rodiče? Nenarozená embrya z pekla! Té myšlence se proti své vůli trpce zasmál.

Jen si vezmeme vriskající embryonální hlavičky ve filmu Věc Johna Carpentera! A co, pro boha živého, dnes už klasický film Rosemarg má dělátko, anebo ten připitomělý film Žijel o zrůdném miminku, které z hlady zabije mlékaře. Před těmi představami se nedalo utéci. Všude kolem novorozeňata a embrya. Kam se podíval, tam byla.

Přemítal o tom stejně jako kdysi v mládí o honosných domech a elegantních lidech z černobílých hororů.

Nemělo cenu o tom hovořit s přáteli. Ti se domnívali, že Judith byla v práci, a nikdy by nepochopili Michaelovy úvahy. Byl přesvědčen, že se v hororech odrážejí naše noční můry. A právě v této době jsou lidé posedlí zrodem a rozením, protože tento problém se obrací proti nim, ve vzpomínkách se vrátil do starého kina v New Orleansu a znovu sledoval Frankensteinovu nevěstu. Tenkrát lidi děsila věda.

Co s tím? Nemohl na to přijít. Vždyť nebyl historik ani sociolog. Možná nebyl ani dost chytrý. Pracoval jako stavař a asi bude nejlepší, když se bude zabývat starými dubovými podlahami nebo leštěním mosazných kohoutků.

A mimo to nemohl říct, že by nenáviděl ženy. Rozhodně ne. Ani z nich neměl strach. Někdy mu připadaly lepší než muži, laskavější, jemnější. Většinou byl v ženské společnosti raději než v mužské. Nepřekvapovalo ho ani to, že mu rozuměly mnohem víc, až na tento jediný případ, a k tomu, co chtěl vyjádřit, přistupovaly s větším pochopením a sympatiemi než kterýkoliv jeho kamarád.

Když zavolala Elizabeth, dychtivá roznítit starý plamínek jejich lásky, Michael celý rozrůstavý nasedl do letadla a odletěl za ní do New Yorku. Strávili spolu víkend v naprosté blaženosti, narušené jen Michaelovou ostražitostí vzhledem k možnému otěhotnění. Byl tím úplně posedlý. Určitě se dají zase dohromady, to je jasné, oba dva to věděli. Cítili, že jsou jenom krůček od toho, aby prožili vzácnou chvíli dokonalého splynutí. Ale Elizabeth nechtěla opustit Východní pobřeží a Michael si nedovedl představit, že by jeho podnik mohl fungovat na Manhattanu. Budou si psát a nechají si to projít hlavou; budou si telefonovat. Počkají a uvidí.

Jak čas míjel, Michael ztrácel víru, že někdy najde takovou lásku, po jaké toužil.

Svět, v němž žil, byl plný lidí, kteří ji nenašli. Měli přátele, svobodu, úro-

69

veň, bohatství, dobré zaměstnání, ale žádnou opravdovou lásku. Takové byly podmínky moderního života a platily stejně i pro něj. Zvykl si na to, bral to jako holou skutečnost.

Měl spoustu kamarádů, kolegů i spolužáků z univerzity a rozhodně si nemohl stěžovat na nedostatek ženské společnosti. Když mu bylo čtyřicet osm let, spočítal si, že na všechno má ještě dost času. Vypadal mladě a také se tak cítil stejně jako lidé v jeho věku kolem něj. A pořád měl ty své odzbrojující pihy. Ženám se líbil, to bylo jasné. Vlastně zjistil, že je nyní přitahoval víc, než když byl mladý a přesprávil dychtivý.

Kdo ví? Možná se jeho nezávazný vztah k Therese, mladé dívce, s níž se nedávno seznámil na koncertě, změní v něco hlubšího. Byla příliš mladá, čehož si byl vědom a někdy se na sebe kvůli tomu zlobil. Ale pak zavolala a řekla: "Michaeli, teď jsi mě měl volat ty! Ty si se mnou děláš, co chceš!" Nerozuměl tomu, ale výsledek byl, že šli do restaurace a po večeři k ní.

Chyběla mu jenom opravdová láska? Nebylo to ještě něco jiného? Jednoho rána se probudil a uvědomil si zcela jasně, že léto, na které celé ty roky čekal,

nikdy nepřijde. To odporné vlhko v San Francisku mu pronikalo až do mor-ku kostí. Tady Michael nikdy nezažije teplé noci provoněné jasmínem. Nikdy sem nedoletí teplý vánek od řeky. Ale s tím se musí smířit, říkal si. Vždyť San Francisco je teď jeho město. Proč by měl jezdit domů?

A přece se mu zdálo, že město postrádalo sytý okr a římskou červeň. Kolem sebe viděl jenom šedohnědou sépiovou barvu a jeho mysl otupovalo nebe, neustále zatažené a šedivé.

Dokonce i krásné domy, které restauroval, mu někdy připadaly jako kulisy, v nichž postrádal hlubší tradici. Nic víc než vyumělkované pastí, které zachycovaly nikdy neexistující minulost. Měly vytvořit iluzi celistvosti pro všechny ty lidi, co žili ze dne na den v až hysterickém strachu ze smrti.

Ale ne, měl štěstí a věděl to. Jistě ho v životě ještě očekává něco dobrého.

Tak to byl Michaelův život, život, který skončil, protože se Michael prvního května utopil. Přezil to a vrátil se zpět mezi živé: posedlý vidinami, neustále dokola drmolící o živých a mrtvých, neschopný sundat z rukou rukavice ze strachu, co by mohl vidět - ten nekonečný řetěz nesmyslných představ. Přijímal od lidí citové impulzy, aniž se jich dotýkal.

Od toho hrozného dne uplynuly tři a půl měsíce. Therese z jeho života zmizela a přátelé také. A on se stal vězněm svého domu na Liberty Street.

Nechal si změnit číslo telefonu. Na horu nahromaděné pošty nereagoval. Tetička Vivian vycházela zadními dveřmi, aby nakoupila těch pár věcí, které se nedaly objednat telefonicky.

70

"Ne, Michael tady už nebydlí," zdvořile párkrát řekla do telefonu.

Pokaždé, když to uslyšel, se musel smát. Uždyť je to pravda. V novinách se

psalo, že "zmizel. Tomu se tak smál. Tak jednou za deset dní zavola-l Stacymu a Jimovi, že stále žije, a pak zavěsil. Pokud se o něj přestali zajímat, vyčítat jim to nemohl.

Ted' ležel ve tmě na posteli a zase se díval na televizní obrazovku, kde se odehrávaly dobře známé výjevy z Nadějných uhlídek. Slečna Havishamová ve svých na cáry se rozpadajících svatebních šatech vypadala jako duch a ho-

vořila s mladým Pipem, představovaným Johnem Millsem, který se právě chystal vydat do Londýna.

Proč vlastně Michael marnil čas? Měl by se vypravit do New Orleansu. Byl však na to příliš opilý. Byl tak opilý, že ani nedokázal zavolat na rezervaci le-

tenek. Mimo to ho neopouštěla naděje, že ho zavolá doktor Morris, který znal jeho tajné číslo. Doktor Morris, jemuž prozradil svůj jediný plán.

"Strašně se potřebuju setkat s tou ženskou," svěřil se mu. "Víte, s tou, co mě zachránila. Z té lodi. Kdyby se to povedlo, sundal bych si rukavice, vzal ji za ruce, mluvil bych s ní, a možná bych si na něco vzpomněl. Víte, o čem mluvím?"

"Michaeli, jste pod obraz. Slyším to."

"To je jedno. Tak to teď se mnou je. Jsem namazanej a budu namazanej, ale poslouchajte, co říkám. Kdybych se dostal zpátky na tu lod'..."

"

Tak co?"

"Prostě, kdybych se dostal na palubu té lodi, sáhnul si na prkna holejma rukama. Víte, ty prkna, kde jsem ležel..."

"Michaeli, to je šílenost"

"Doktore, zavolejte jí. Já vím, že můžete. Nebo když nechcete, dejte mi její číslo."

"Co vás to napadá? Mám jí zavolat a říct, že chcete lézt po palubě její lodi, abyste zachytil jakési vibrace? Michaeli, ona má svaté právo, aby přesně toho byla ušetřena; třeba v žádné psychické síly nevěří:"

"Ale vy věříte! Víte, že to funguje!"

"Chci, abyste šel zpátky do nemocnice."

Michael vzteky třáskl telefonem. Žádné injekce, iádná vyšetření, už ne, děkuji pěkně. Doktor Morris volal ještě mnohokrát, nicméně vzkaz byl vždycky stejný: "Michaeli, vraťte se do nemocnice. Děláme si o vás starosti. Chceme vás vyšetřit:"

Nakonec slíbil: "Pokud vystrízlivíte, zkusím to. Víím, kde tu dámu hledat."

Vystrízlivět. Michael o tom přemýšlel právě teď, na posteli ve tmě. Popadl nejbližší plechovku s pivem. Jen to luplo, jak ji otevřel. Nejlepší bylo opíjet se

pivem. Do jisté míry to vlastně znamenalo zůstat strízlivý, vždyt' si do něj ani nenalil vodu nebo whisky! To by bylo opravdové opíjení, o tom on něco věděl.

Zavolej doktora Morrise! Řekni mu, že jsi tak strízlivý, že víc už to nejde.

Snad to udělal. Nebo se mu to zdálo, možná že se zase někam vzdaloval. Bylo tak příjemné ležet v posteli, tak příjemné být opilý, necítit žádnou nerovozitu, tlak nebo nutkání a bolest z toho, že si nedokázal vzpomenout...

Slyšel tetičku viv: "Tady máš večeri."

Jenomže on se procházel v New Orleansu ulicemi Zahradní čtvrti. To teplo a vůně nočního jasmínu! Když si pomyslel, že už po léta tu sladkou těžkou vůni necítil a neviděl planoucí nebe za velkými duby! Najednou rozeznával každý, i ten nejmenší lístek. Kořeny dubů nadzvedaly dláždění. Uo prstů ho štípal studený vítr.

Studený vítr. Vlastně nebylo léto, spíš zima. Sychravá a chladná zima v New Orleansu a oni spěchali tmou, aby stihli poslední karnevalový průvod večer v úterý na Mardi Gras, pořádaný nejznámější karnevalovou společností Comus.

Krásné jméno, pomyslel si ve svém snění, ale i zázračné, vytanulo mu ještě někde dál na mysli. A daleko vepředu spatřil na St. Charles Avenue průvod s pochodněmi a uslyšel bubny, kterých se vždycky bál.

"Dělej, Michaeli," pobízela ho maminka. Vlekla ho tak, že se skoro nedotýkal nohama země. Ulice potměněla, zima byla tak lezavá jako chlad přicházející z oceánu.

"Mamí, podívej." Ukázal za železný plot. Zatahal ji za ruku. "V zahradě je ten muž."

Jejich stará hra. Říkávala, že tam žádný muž není a oba se tomu potom smáli. Ten muž tam však stál stejně jako vždycky, vzadu na okraji trávníku za holými větvemi popínavé myrty. Viděl Michaela? Zdálo se, že ano. Dávali se jeden na druhého.

"

Nemáme teď na toho muže čas, Michaeli."

"Ale mamí, je tam, podívej..."

Průvod společnosti Comus. Dechovka za pochodu vyhrávala ryčnou muziku, pochodně zářily. Dav se nahnul do ulic. Z alegorických vozů házeli muži v lesklých kostýmech a třpytivých maskách skleněné náhrdelníky a dřevěné korále. Lidé se o ně prali. Michael se tiskl k matčině sukni: nenáviděl ty bubny. Nějaké tretky mu spadly k nohám.

Karneval konečně skončil a na ulicích se válelo plno odpadků. Foukal studený vítr, od úst šla pára. Po cestě domů, která trvala dlouho, zase uviděl toho muže, stojícího na stejném místě jako předtím. Tentokrát se však nena-
máhal, aby na to maminku upozornil.

"Musím jet domů," šeptal ve spánku. "Musím tam jet."

Před očima mu vyvstal dům na First Street, železrie, jakoby krajkové zábradlí, postranní veranda s uvolněnou sítí proti hmyzu. A ten muž v zahradě. Bylo podivné, že vypadal pořád stejně. Ten poslední květen v New Orleansu mu Michael na procházce na rozloučenou se známými ulicemi pokývl hlavou na pozdrav a ten muž zvedl ruku a zamával.

"Ano, musím jet," opakoval. Avšak ti, kdo za ním přišli, když byl mrtvý, by mu měli dát nějaké znamení. Přece musí vědět, že si teď na nic nevzpomíná. Určitě by mu měli pomoci. Hranice mezi mrtvými a živými se otvírá. Přejdi ji. Ale žena s černými vlasy mu říkala: "Nezapomeň, máš možnost volby!"

"Já jsem si to přece nerozmyslel! Jenom si nemůžu vzpomenout."

Posadil se. V pokoji byla tma. Žena s černými vlasy. Co to měla kolem krku? Musí se sbalit. Odjede na letiště. Vstupní dveře. Třinácté. Rozumím. Za dveřmi obývacího pokoje seděla ve světle jediné lampy teta Vivian a šila. Lokl si trochu piva. Pak plechovku pomalu dopil.

"Pomozte mi, prosím vás," zamumlal do prázdna. "Pomozte mi."

Zase spal. Foukal vítr a karnevalové bubny ho naplňovaly hrůzou. Bylo to varování? Proč neskočíš, slyšel říkat zlou hospodyní nešťastné, vystrašené ženě u okna v Mrtvé a živé. Copak vyměnil kazetu? Nepamatoval si na to. Jsme teď přece v Manderley! Mohl přísahat, že to byla slečna Havishamová. Slyšel ji šeptat Estelle do ucha: "Můžeš mu zlomit srdce." Pip to také slyšel, ale stejně byl do ní zamilovaný.

Opravím ten dům. Pustím do něj světlo. Estello, budeme navždy šťastní, To není ten školní dvůr, ta pustá školní chodba vedoucí do jídelny. Sestra Clement k němu přistupuje: "Zpátky do řady, chlapče!" Jestli mě uhodí jako Tonyho Vedrose, zabiju ji.

Tetička Viv stála v té tmě vedle něj,

"Opil jsem se," oznámil jí.

Dala mu do ruky studené pivo. Je tak hodná.

"Pane bože, to mi to chutná."

"

"Někdo by s tebou chtěl mluvit."

"

Kdo? Je to dáma?"

"Příjemný pán z Anglie..."

"Tetičko, ne!"

"Ale to není novinář. Aspoň to tvrdí. Je to opravdu milý pán. Jmenuje se Lightner. Říká, že přijel až z Londýna. Právě přiletěl z New Yorku a šel rovnou k nám."

"Ted' ne. Řekni mu, aby šel pryč. Tetičko, musím jet zpátky. Musím do New Orleansu. Musím zavolat doktora Morrise. Kde je telefon?"

Vysoukal se z postele, zatočila se mu hlava, na chvíli se zastavil, než závrat přeshla. Nebylo to k ničemu. Ruce a nohy měl jako z olova. Upadl zpátky na postel, zpátky do snů. Kráčel domem slečny Havishamové. Ten muž v zahradě na něj kýval.

Někdo vypnul televizi. "Spi už," slyšel z dálky tetu Vivian.

Její kroky se vytratily. Nezvonicel telefon?

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1
"Copak mi nikdo nepomůže?" zašeptal.

V
TRI

I

x', i

74

Ten tak půjdeš okolo. Trochu se projdeš po Magazine Street a pak po First Street a mineš ten velkolepý, ale omšelý dům. Přesvědčíš se, jestli je v průčelních oknech rozbité sklo. Přesvědčíš se, jestli Deirdre Mayfairůvá ještě stále sedí na postranní kryté verandě. Vždyť nemusíš zajít do domu a zeptat se na její zdraví.

Co si vlastně myslíš, že by se mohlo stát?

Otec Mattingly se na sebe zlobil. Byla vlastně jeho povinnost tu rodinu navštívit, než odjede zpátky na Sever. Kdysi byl duchovním v jejich farnosti. Znal je všechny. A uplynul už víc než rok od té doby, kdy tu na Jihu byl naposled, kdy viděl slečnu Carlu, kdy se zúčastnil pohřbu slečny Nancy.

Před několika měsíci mu jeden z mladých kněží napsal, že to s Deirdre Mayfairovou jde z kopce. V poslední době má ruce atrofú. Zkroucené téměř až k hrudi, což je v podobných případech běžné.

A šeky na částku tisíc dolarů od slečny Carly chodí pravidelně jako vždy. Zdá se, že teď jednou za měsíc - na redemptoristickou farnost, a to bez jakýchkoli podmínek. Za ta léta to dělá pěkné jmění.

Otec Mattingly by tam rozhodně měl zajít, vykonat zdvořilostní návštěvu a osobně poděkovat, stejně jako to dělával před lety.

Kněží na faře už dnes Mayfairovy neznali. Neznali ty staré příběhy. Nikdy nebyli pozváni do toho domu. Do té staré smutné farnosti, v níž se počet farníků neustále zmenšoval, kde krásné kostely byly dnes zamčené kvůli vandálům a starší budovy se rozpadaly, přišli teprve nedávno.

Otec Mattingly si vzpomínal na doby, kdy se první ranní mše zúčastnilo každý den mnoho lidí a kdy se svatby a pohřby konaly po celý týden jak v kos-

75

tele Panny Marie, tak u sv. Alfoiise. Pamatoval májová procesí i kostel praskající ve švech při novénách a půlnočních mších. Ale dnes už tu nežily staré irské a německé rodiny. Střední škola je už několik let zavřená. Dnes dokonce vypadává i sklo z oken.

Byl rád, že je tu jen nakrátko, protože každý návrat byl smutnější než ten předchozí. Když o tom přemýšlel, připomínalo mu to tady předsunuté misijní stanoviště. Vlastně doufal, že se sem na Jih už nevrátí.

Nemůže však odjet, aniž navštíví tu rodinu.

Ano, zajdi tam. Měl bys to udělat. Měl by ses podívat na Deirdre Mayfairovou. Nepatřila koneckonců do tvé farnosti?

Nebylo přece nic špatného zjistit, zda je něco pravdy na tom, co se povídá - že se pokoušely dát Deirdre do sanatoria a ona začala zuřit a rozbíjet sklo v oknech, než znovu upadla do své katatonie. Mělo se to stát třináctého srpna, teprve před dvěma dny.

Kdoví, třeba slečna Carla bude jeho návštěvou potěšena.

Ovšem s touto představou si otec Mattingly jenom pohrával. Slečna Carla netoužila po jeho přítomnosti o nic víc než kdykoliv předtím. Uběhla už řada let, co ho naposled pozvala. A z Deirdre Mayfairové se provždy stala "milá nehybná loutka", jak se její ošetřovatelka jednou vyjádřila.

Ne, půjde tam ze zvědavosti.

Ale jak se, pro všechno na světě, může "milá nehybná loutka" zvednout a rozbit všechna skla ve dvou víc než třímetrových oknech? Jakmile nad tím člověk začal přemýšlet, ta historka nedávala vůbec smysl. A proč ji zřízenci ze sanatoria vlastně neodvezli? Určitě by jí byli mohli nasadit svěrací kazajku. V podobných případech se to přece dělá.

Přesto je Deirdra ošetřovatelka zastavila ve dveřích a křičela na ně, aby odešli, a oznámila jim, že Deirdre zůstává doma a ona a slečna Carla se o ni postarají.

Celou tu událost vyprávěl otci Mattinglymu Jerry Lonigan, majitel pohřebního ústavu. Řidič sanitky ze sanatoria pro firmu Lonigan a synové často řídil pohřební vůz. On to všechno viděl. Viděl i sklo tříštící se na podlaze přední verandy. Znělo to, jako kdyby se v tom velkém pokoji tříštilo všechno. A sama Deirdre hlasitě kvíčila. Hruza si to jen představit-jako vidět mrtvoly vstávat z hrobu.

No dobře, ale to přece nebyla záležitost otce Mattinglyho. Nebo ano?

Pane Bože, vždyť slečně Carle táhla osmdesátka, nic na tom nezměnilo, že cbodila každý den do práce. A teď zůstala v tom domě s Deirdre sama, jen s placenou ošetřovatelkou.

Cím víc o tom otec Mattingly přemýšlel, tím víc nabýval přesvědčení, že

76

by tam měl zajít, přestože se mu dům protivil, protivila se mu slečna Carla i všechno, co kdy věděl o celé rodině. Ano, měl by tam jít.

Avšak jeho pocity nebyly vždycky takové. Před dvačtyřiceti lety, když přišel ze St. f.ouis do své nové farnosti u řeky, považoval mayfairovské ženy za dámy, dokonce i baculatou a nabručenou slečnu Nancy a zcela určitě milou slečnu Belle a hezkou slečnu Millie. Dům ho okouznil bronzovými hodinami a sametovými závěsy. Dokonce miloval i velká matná zrcadla a portréty předků z karibské oblasti pod čím dál kalnějšími skly.

Také obdivoval zřejmou inteligenci a cílevědomost Carlotty Mayfairové, která mu servírovala kávu s mlékem v zimní zahradě, kde seděli na bílých proutěných židlích u bílého proutěného stolku mezi orchidejemi a kapradinami v květináčích. Strávili tak nejedno příjemné odpoledne v rozhovoru o politice, o počasí a dějinách farnosti, a otec Mattingly se usilovně snažil všemu porozumět. Ano, míval Mayfairovy rád.

Měl rád i malou Deirdre, tu šestiletou holčičku s hezkým obličejíčkem, kterou znal tak krátce a která se dostala do tak strašlivého stavu o pouhých dvanáct let později. Neuvádí se snad v moderních učebnicích, že elektrické šoky mohou u dospělé ženy úplně vymazat všechny vzpomínky, takže se z ní stává vyhaslá skořápka, zírající na dešťové kapky, zatímco ji ošetřovatelka krmí stříbrnou lžičkou?

Proč to udělaly? Neodvažoval se zeptat. Ale dozvídal se to znovu a znovu. Aby ji vyléčily z "přeludů", když křičela v prázdném pokoji "Tys to udělal!" na někoho, kdo tam nebyl, na někoho, koho donekonečna proklínala za smrt muže, který byl otcem jejího nemanželského dítěte.

Deirdre. Plačte pro Deirdre. To otec Mattingly dělal a jen Bůh sám ví, jak často a proč. Sám otec Mattingly na to nezapomene. A až do konce svých dnů si bude pamatovat příběh, jež ze sebe chrlila malá holčička v dusné dřevěné zповědnici, holčička, co měla strávit život usycháním v domě obrostlém popínavými keři, zatímco svět okolo pádil ke své zkáze.

Jen tam zajdi. Navštiv je. Může to být tichá vzpomínková slavnost za tu malou holčičku, Nesnaž se si to všechno srovnat. Vyprávění dítěte o dáblu ti ještě po letech zní v uších! Když jednou uvrdíte toho muže, je s vámi konec,

Otec Mattingly se rozhodl. Oblékl si černý kabát, upravil kolárek a černou košili a vyšel z klimatizované fary na rozpálený úzký chodník Constance Street. Nedíval se na plevel vyrůstající ze schodů kostela sv. Alfonse. Nepodíval se na nápisy na zdech staré školy.

Jak rychle kráčel po Josephine Street a pak za roh! Pokud vůbec něco viděl, byla to minulost. A pak, o dvě ulice dál, vstoupil do úplně jiného světa. Tady už nebylo žhnoucí slunce, a s ním zmizel i prach a hluk dopravy.

77

Okna zakrytá okenicemi, stinné verandy. Tiché syčení zavlažovačů za ozdobnými ploty zahrad, silná vůně hlíny navršené na kořeny pečlivě ošetřovaných růží.

Tak dobře, a co řekneš, až vejdeš dovnitř?

Horko se dnes nezdá tak nesnesitelné, vezmeme-li v úvahu, že je srpen, a přece je to tak, jak to vyjádřil jeden mladý kněz z Chicaga: "Začínáš v pohodě, a pak jsou tvoje šaty jenom stále těžší a těžší," Musel se tomu zasmát.

Co si ti mladí asi myslí o úpadku, který kolem sebe vidí? Nemá smysl jim vyprávět, jaké to kdysi bývalo. Ach, ale město samo a tady ty staré domy v okolí zůstaly krásné jako vždy.

Kráčel dál, dokud neuviděl zašpiněnou a olupující se boční zeď sídla rodiny Mayfairů, tyčící se nad vrcholky stromů, a vysoký dvojité komín, jakoby plující na pozadí pomalu se posunujících mraků. Zdálo se, že všechny ty popínavé rostliny stahují starou stavbu dolů k zemi. Byly snad železné ploty rezavější, než když je viděl naposledy? A zahrada - úplná diungla.

Zpomalil. To proto, že se mu tam vlastně nechtělo. Netoužil vidět zblízka zanedbanou zahradu, azalky a oleandry zápasící s trávou vysokou jako obilí a verandy s oprýskanými nátěry, které pomalu dostávají stejnou šedivou barvu jako každé neošetřované dřevo ve vlhkém podnebí Louisiany.

Necítil se dobře ani v těchto klidných, liduprázdných ulicích. Kromě hmyzu se tu nic nehýbalo, ptáci, stromy i keře pomalu polykali světlo a modrou barvu oblohy. Kdysi tu musela být bažina. Kolébka zla.

Myšlenky mu zalétly zřejmě příliš daleko. Co má zlo společného s boží zemí a věcmi, které na ní rostou - dokonce i v džungli zanedbané zahrady domu Mayfairových?

Přesto se nemohl ubránit, aby nemyslel na všechny povídačky, které kdy slyšel o ženách z této rodiny. Co je woodoo, když ne způsob uctívání dábla? A co je těžší hřích: vražda, nebo sebevražda? Ano, zlu se tu dařilo. Slyšel, jak mu malá Deirdre šeptá do ucha. Když se plnou vahou opíral o železný plot, a vzhledl do černých a zkroucených větví dubu, klenoucího se nad jeho hlavou, zlo dokonce cítil.

Otřel si kapesníkem čelo. Malá Deirdre mu řekla, že viděla dábla! Slyšel teď její hlas stejně silně jako před mnoha lety ve zpovědnici. Slyšel i zvuky jejích kroků, když utíkala z kostela, pryč od něho, od jeho neschopnosti jí pomoci.

Ovšem začalo to ještě dřív. Začalo to jednoho pochmurného ospalého pátečního odpoledne, když sestra Bridget Marie vzkázala, aby některý kněz přišel laskavě ihned na školní dvůr. Týkalo se to opět Deirdre Mayfairové.

Otec Mattingly nikdy o Deirdre Mayfairové neslyšel. Otec Mattingly totiž právě přijel dolů na jih ze semináře v Kirkwoodu v Missouri.

78

Snadno našel seslu Bridget Maru na asfaltovém dvoře za starou klášterní budovou. Klášter mu kdysi připadal velmi evropský, přitažlivý a smutný se svými otlučenými zdmi a vykotlaným stromem, kolem nějž byly do čtverce uspořádané dřevěné lavičky.

Když se přiblížil, uvědomil si, jak je mu stín příjemný. Pak si všiml, že holčičky rozesazené na lavičích pláčí. Sestra Bridget Marie držela jednu bleďou třesoucí se dívenku za tenké předloktí. Holčička strachy ztratila barvu. Přesto byla velmi hezká, modré oči měla příliš velké na drobný obličejík, černé vlasy se v dlouhých, pečlivě upravených loknách chvěly kolem tváří, ruce a nohy byly drobné, ale dobře tvarované.

Všude po zemi ležely poházené květiny-velké gladioly a bílé lilie i velké listy kapradí, a dokonce krásné rudé růže. Nejspíš květiny z květinářství, ale bylo jich tolik..,

"Vidíte to, otče?" vykřikla sestra Bridget Marie. "A ony mají tu drzost mi tvrdit, že to byl její neviditelný přítel, sám d'ábel, kdo sem ty květiny dal, vlo-

žil jí je přímo do náruče, zatímco ostatní se dívaly, ty malé zlodějky! Ukradly je z oltáře svatého Alfonse...!"

Holčičky začaly křičet. Jedna si dokonce dupla. Sborové: "My jsme to viděly, my jsme to viděly!" zaznělo překvapivě divoce. Svým potlačeným vzlykáním se dívenky navzájem povzbuzovaly do sborového skandování.

Sestra Bridget Marie je okřikla, aby byly zticha, Přestože holčička, kterou držela za ruku, neřekla ani slovo, prudce s ní zatrásla. Ústa dítěte se překvapením otevřela a oči se obrátily na otce Mattinglyho s němou prosbou,

"Ale sestro, prosím vás," pronesl otec Mattingly. Jemně holčičku vyprostil. Byla jako omámená, naprosto poddajná. Chtělo se mu ji zvednout, osušit jí tváře, na nichž se slzy smísily s prachem. Ale neudělal to.

"Ten její neviditelný přítel," pokračovala sestra, "který najde všechno, co

se ztratí, který jí dává do kapsy drobné na sladkosti! A všechny je jedí, cpou si

je do pusy, za kradené peníze, tím si můžete být jist."

Holčičky brečely ještě hlasitěji. A otec Mattingly si uvědomil, že šlape po květech a to tiché dítě s bledým obličejem zírá na jeho boty, na bílé okvětní lístky rozdrčené jeho podpatky.

"Nechte děti odejít," požádal otec Mattingly. Bylo nutné převzít vedení. Jen tak se může dobrat smyslu toho, co se mu sestra Bridget Marie snaží sdělit.

Ovšem když zůstal se sestrou sám, ta historka mu nepřípadala o nic méně neuvěřitelná. Děti tvrdily, že viděly, jak se květiny vznášejí ve vzduchu a jak

se ukládají Deirdre do náručí. Smály se a smály. Deirdřin kouzelný přítel je vždycky rozesmál, vyprávěly. Deirdřin přítel vám vždycky našel sešit nebo

79

tužku, když jste je ztratily. Poprosily jste Deirdre a on jí to přinesl. A bylo to.

Dokonce prý ho samy viděly - hezkého muže s tmavě hnědými vlasy a očima, jak chvilíčku stál vedle Deirdre.

"Musíme ji poslat domů, otče," řekla sestra Bridget Marie. "Stále se něco takového opakuje. Už jsem několikrát zavolala její prarůdu Carlu nebo tetu Nancy a na nějaký čas to přestalo. Pak to začalo nanovo."

"

Přece nevěříte..."

"Otče, je to prašť jako uhod'. Bud' má to dítě v sobě dábla, nebo je taková lhářka, že své spolužačky přesvědčí, aby uvěřily jejím divokým smyšlenkám, jako kdyby je očarovala. Nemůže zůstat ve škole svatého Alfonse."

Otec Mattingly sám doprovodil Deirdre domů. Pomalu a pevně kráčel stejnými ulicemi jako dnes. Nepadlo ani slovo. Slečně Carle to oznámili do její kanceláře. Čekala na ně se slečnou Millie na schodech před tímto velkým domem.

Jak tehdy ten dům vypadal krásně, natřený šedofialově, se zelenými okenicemi a bílými rámy! Zábradlí u verand bylo natřené lesklou černou barvou, takže kovové růže jasně vynikaly. Popínavé rostliny tvořily obrubu z listů a květů, nikoliv tu hrozivou změť, jaká se z nich stala později.

"Přehnaná představitost, otče," podotkla slečna Carla bez viditelného zájmu. "Millie, Deirdre ted' potřebuje horkou koupel." A dítě odešlo bez jediného slova. Slečna Carla poprvé odvedla otce Mattinglyho do prosklené zimní zahrady na kávu s mlékem u proutěného stolu. Slečna Nancy, nevlídná a nehezka, tam prostřela šálky a stříbrné lžičky.

Wedgwoodský porcelán se zlatým okrajem. Látkové ubrousky s vyšitým písmenem M. A Carla se projevila jako velmi bystrá žena. V hedvábném kostýmku šitém na míru a bílé blůzce s volánky vypadala velmi korektně. Prošedivělé vlasy měla úhledně stažené do týla, rty pečlivě namalované světle růžovou rtěnkou. Její chápavý úsměv mu dodával pocit jistoty.

"Mohl byste, otče, považovat tento nadbytek představitosti za prokletí naší rodiny." Nalila horké mléko a horkou kávu ze dvou stříbrných džbánků. "Zdají se nám sny, máme vidění, zřejmě jsme mohly být malířky nebo básničky. Nikoliv právničky, jako jsem já." Tiše a klidně se usmála. "Deirdre bude v pořádku, až se naučí rozenávat fantazii od skutečnosti."

Později ho provedla po místnostech v přízemí. Doprovázela je slečna Millie. Působila velmi žensky, rusé vlasy měla upravené do staromódních kudrlinek kolem obličeje a na prstech prsteny s drahokamy. Dovedla je k oknu, aby zamávali staré slečně Belle, která velkými zahradnickými nůžkami s dřevěnými rukojetěmi zastřihávala růže.

Carla vysvětlovala, že Deirdre půjde do školy Svatého srdce, jakmile se

tam uvolní místo. Ta nepříjemnost u svatého Alfonse je velmi mrzela. Deirdre samozřejmě zůstane doma, jestliže si to sestra Bridget Marie přeje.

Otec se snažil něco namítnout, ale všechno bylo už rozhodnuto. Nejjednodušší bude najít pro Deirdre vychovatelku, někoho, kdo rozumí dětem, nemyslíte?

"Jsme stará rodina, otče, vysvětlovala Carla kdž se vraceli do obrovského salonu. "Samí ani nevíme, jak stará. Už tu není nikdo, kdo by mohl určit, kdy vznikly některé z portrétů, které tu vidíte kolem sebe." Její hlas zněl napůl pobaveně, napůl unaveně. "Přišli jsme z ostrovů, to víme jistě - z plan-táže na Saint-Domingue. Původně snad pocházíme z Evropy, ale dnes o tom máme jen mlhavé povědomí. Dům je plný podivných památek. Někdy mám pocit, že je to velká a tvrdá hlemýžďí ulita, kterou musím vláčet na zádech." Rukama přešla po velkém křídle a pozlacené harfě. Podotkla, že pro tyto věci nemá vůbec cit. Ie ironu, že se stala jejich správkyní. Slečna Millie se jen usmála a přikývla.

A teď' af ji otec Mattingly omluví, musí se vrátit do města. Čekají na ni klienti. Společně došli k brance.

"Velmi vám, otče, děkujeme.

Tím byla celá záležitost vyřešena a holčička s bílým obličejíkem a černými lokýnkami odešla ze školy svatého Alfonse.

Přesto v následujících dnech otce Mattinglyho trápila otázka, jak to bylo s těmi květinami.

Těžko si bylo možné představit, jak banda holčiček přelézá oltářní mřížku a krade květiny z oltáře v tak velkém a impozantním kostele, jakým byl svatý Alfons. Dokonce ani výtržníci, které otec Mattingly znával jako chlapec, by se něčeho podobného neodvážili.

Co si myslí sestra Bridget Marie, že se ve skutečnosti stalo? Opravdu ty děti květiny ukradly? Malá podsaditá jeptiška s kulatým obličejem ho chvíli pozorovala, než odpověděla, že ne.

"Otče, Bůh je můj svědek, rodina Mayfairových je prokletá. Vždyť babička téhle dívky, jmenovala se Stella, vyváděla před mnoha lety v této škole úplně stejné věci. Stella Mayfairová měla nad všemi kolem sebe strašlivou moc. Přímou pod touto střechou žily jeptišky, které byly k smrti vyděšené, když jim zkřížila cestu, tvrdily, že je čarodějnice, a tvrdí to dodnes."

"No tak, sestro," přerušil ji, "nejsme přece někde na mlhavých cestách v Tipperary a nečekáme, že na nás budou skákat strašidla."

"Aha, Tipperary a strašidla! Takže vy to taky znáte, otče," zasmála se.

"Ano, sestro, aspoň stokrát jsem to slyšel od své irské matky, která pocházela z Lower East Side."

83

"Potom mi tedy, otče, dovolte, abych vám ještě něco vyprávěla. Jednou mě Stella Mayfairová vzala za ruku, takhle ji podržela a řekla mi o mých vlastních tajemstvích, o nichž jsem se nezmínila živě duši na této straně Atlantiku. Mohu to odpřisáhnout. Skutečně se mi to stalo. Jako dívka, ještě doma, jsem měla talisman, který jsem ztratila. Byl to řetízek s křížkem, a když jsem ho ztratila, strašně jsem plakala. Ten talisman mi Stella Mayfairová popsala. 'Chcete ho zpátky, sestro?' zeptala se. A celou dobu se sladce usmívala právě tak, jako se její vnučka Deirdre dokáže na vás usmívat dnes, spíš nevinně než prohnáně. 'Já ho pro vás dostanu zpátky, sestro,' nabídl mi. 'Chceš říct, že s pomocí dábla, Stello Mayfairová?' zeptala jsem se. 'S tím nechci mít nic společného.' Ovšem ve škole svatého Alfonse vyučovaly i sestry, které k ní měly jiný přístup, a tak si udržovala moc nad lidmi ve svém okolí a prosazovala svou vůli až do toho dne, kdy umřela."

"To jsou, sestro, pověry!" poznamenal otec s převahou. "Co matka malé Deirdre? Chcete snad říct, že to také byla čarodějnice?"

Sestra Bridget Marie potřásla hlavou. "To byla Antha, taková ztracená, plachá, milá dívka, která se bála vlastního stínu. Vůbec se nepodobala své matce Stelle, tedy dokud Stellu nazabíli. Měl jste vidět obličej slečny Carlotty při Stellině pohřbu! A tentýž výraz měla její tvář o dvanáct let později, když pohřbívali Anthu. Víte, Carla byla jedna z nejchytřejších dívek, které kdy chodily do školy svatého srdce. Dnes je oporou celé rodiny. Ovšem svou matku nikdy ani za mák nezajímala. Mary Beth Mayfairovou zajímala jen Stella. A stejné to bylo se starým panem Julienem, to byl strýc Mary Beth. Stella, Stella a jenom Stella. Antha, o níž se povídá, že nakonec úplně zešílela, byla jenom dvacetiletá děvče, když vyběhla nahoru po schodech jejich starého domu, vyskočila z okna v podkroví a roztránila si hlavu o kameny před vchodem."

"Tak mladá," zašeptal. Vybavil se mu bledý ustrašený obličej Deirdre

Mayfairové. Kolik jí bylo, když její mladá matka provedla takovou věc?

"Anthu pohřbili do posvěcené půdy, Bůh buď její duši milostiv. Protože kdo má právo posoudit stav mysli takové osoby? Když dopadla na kameny terasy, hlava jí pukla jako melfoun. A malinká Deirdre si mohla v kolébce vykřičet plíce. Ale i Antha byla nebezpečná."

Otec Mattingly se tiše zachvěl. Takovéhle řeči poslouchával doma celý život: nekonečné irské dramatizování všeho morbidního a sklon holdovat tragédium. Popravdě řečeno ho to vyčerpávalo. Chtěl se zeptat...

Vtom zazvonilo. Děti se seřadily, aby mohly spořádaně vejít dovnitř. Sestra byla už na odchodu. Avšak náhle se otočila.

"Chtěla bych vám povědět ještě něco, co se týká Anthy," řekla kvůli hluku

84

na školním dvoře poněkud hlubším hlasem. "Je to to nejzajímavější, o čem vím. Tehdy, když sestry zasedly v poledne k obědu, děti na dvoře byly úplně potichu, dokud se neodříkala modlitba Anděl Páně a po ní modlitba před jídlem. Dnes už nikdo nemá úctu k takovým věcem, ale tehdy tu panoval takový zvyk. Jednoho dne na jaře, právě kolem poledne, chtěla podlá a zlomyslná holčička jménem Jenny Simpsonová postrašit ubohou plachou Anthu mrtvou krysou, kterou našla pod keřem. Antha se na krysu jenom podívá a strašlivě vykřikne, vykřikne tak, že jste to, otče, v životě neslyšel, vyskočíme od stolu, to si umíte představit, a co nevidíme? Zlomyslná Jenny Simpsonová leží na zádech, obličej zalitý krví, a krysa jí letí přímo z ruky přes tamhleten plot. Myslíte si, otče, že to mohla udělat Antha? Takový drobeček, stejně křehká, jako je dnes její dcera Deirdre? Vůbec ne! Udělal to tentýž neviditelný démon, otče, sám dábel, ten, který před týdnem přinesl Deirdre květiny sem na dvůr."

"Sestro, snad mě nepovažujete za úplného zelenáče," zažertoval otec Mattingly, "který něčemu podobnému uvěří?"

Zasmála se, ale on ze zkušenosti věděl, že se irská žena dokáže zasmát svým slovům a zároveň věřit všemu, co řekla.

Rodina Mayfairových ho oslňovala, jak jen může něco neobvyklého a elegantního člověka oslnit. Příběhy týkající se Stelly a Anthy byly tak neurčité, že mu připadaly romantické.

Následující neděli znovu Mayfairovy navštívil. Znovu mu nabídl kávu a příjemný rozhovor - na hony vzdálený historkám sestry Bridget Marie. V pozadí hrál rádio melodů Rudy Valleeho. Stará slečna Belle zalévala vadnoucí orchideje v květináčích. Z kuchyně vycházela vůně pečeného kuřete. Celkem vzato to byl docela příjemný dům.

Dokonce ho pozvaly, aby zůstal na nedělní oběd - stůl byl krásně prostřený, s lněnými ubrusky ve stříbrných kroužcích -, on ovšem zdvořile odmítl. Slečna Carla vyplnila šek pro farnost a vložila mu ho do ruky.

Když odcházel, zahlédl v zahradě bledý obličej Deirdre vykukující zpoza vykotlaného starého stromu. Aniž zpomalil, zamával jí, ovšem později ho začalo zneklidňovat něco na tom, jak vypadala. Zavínily to její neupravené vlasy? Nebo její nepřítelný pohled?

Šílenství, tak mu to sestra Bridget Marie popisovala. Trápila ho představa, že totéž hrozí této nezdravě bledé holčičce. Na skutečném šílenství neviděl otec Mattingly nic romantického. Už dlouho byl přesvědčen, že šílenci žijí v pekle lhostejnosti. Uniká jim podstata života.

Ovšem slečna Carlotta je rozumná moderní žena. Holčička není odsouzena následovat osud své mrtvé matky. Naopak, dostane příležitost.

85

Uplynul měsíc, než se onoho nezapomenutelného sobotního odpoledne, kdy Deirdre Mayfairová přišla do kostela svatého Alfonse ke zpovědi, jeho názor na Mayfairovy navždycky změnil.

Stalo se to v čase vymezeném k tomu, aby všichni dobří irští a němečtí katolíci očistili své svědomí před nedělní mší a přijímáním.

Seděl tehdy ve vyřezávané dřevěné zpovědnici na úzkém sedátku za zelenou seržovou záclonou a naslouchal kajícím, klečícím v maličkém prostoru střídavě z pravé a levé strany. Tyto hlasy a hříchy by byl mohl slyšet v Bostonu i v New Yorku, tak podobné si byly starosti, myšlenky, vyjadřování.

"Třikrát Zdravas Maria," předepsal, nebo "Třikrát Otčenáš, ale málokdy něco víc pro tyto tvrdě pracující muže a dobré hospodyně, kteří mu svěřovali běžné hříšky.

Pak ho, zcela nepřipraveného, zasáhl dětský hlásek, rychle a úsečně se prodírající tmavou zaprášenou mřížkou zpovědnice, hlas prozrazující inteligenci a předčasnou vyspělost. Nepoznal ho. Koneckonců, Deirdre Mayfairová v jeho přítomnosti předtím nepronela ani slovo.

"Požehnejte mi, otče, protože jsem zhřešila. Naposledy jsem byla u zpovědi před mnoha týdny. Otče, prosím, pomozte mi. Nedokážu zvítězit nad dáblem. Snažím se, ale vždycky podlehnu. Dostanu se za to do pekla."

Co to bylo? Projevil se tu snad vliv sestry Bridget Marie? Než však mohl promluvit, dětský hlásek pokračoval a on si uvědomil, že je to Deirdre.

"Neřekla jsem d'áblovi, aby odešel, když mi přinesl ty květiny. Chtěla jsem to říct a vím, že jsem to měla udělat, a teta Carla se na mě opravdu moc zlobí. Víte, otče, on nás chtěl jenom rozveselit. Přisahám vám, otče, že na mě nikdy není zlomyslný. A pláče, když se na něj nedívám nebo ho neposlouchám. Nevěděla jsem, že přinese květiny z oltáře! Někdy dělá podobné hlouposti, chová se jako malé dítě a rozumu má asi taky tolik. Ale nechce nikomu ublížit."

"Počkej chvíli, mé dítě, proč si myslíš, že by sám ďábel trápil malou holčičku? Nechceš mi říct, co se doopravdy stalo?"

"Otče, on není takový, jak ho popisuje bible. Přisahám. Není ošklivý. Je vysoký a krásný. Jako opravdový muž. A nelže. Vždycky dělá jen hezké věci. Když se bojím, přijde a posadí se ke mně na postel a dává mi pusy. Opravdu. A odhání ode mě lidi, kteří mi chtějí ublížit!"

"Tak proč, mé dítě, tvrdíš, že je to ďábel? Nebylo by lepší říct, že je to vymyšlený přítel, někdo, kdo bývá s tebou, aby ses necítila osamělá?"

"Ne, otče, je to d'ábel." Znělo to velmi rozhodně. "Není skutečný a není ani vymyšlený." Hlásek najednou zesmutněl, zmalátněl. Mladická žena v přestrojení za dítě, potýkající se se strašlivým břemenem, téměř zoufalá. "Vím,

86

že tam je, když o tom nikdo jiný nemá ani tušení, a já se dívám a dívám a pak ho vidí i všichni ostatní!" Hlas se jí zlomil. "Otče, snažím se nedívat. Říkám si ležíš, Marie, svatý Josefe a snažím se nedívat. Víím, že je to smrtelný hřích.

Ale on je tak smutný a pláče, aniž vydá hlásku, a já ho slyším."

"P y

"Uítě, dítě, už jsi o tom mluvila s tetou Carlou romluvil klidn m hlasem, ve skutečnosti ho však toto podrobné líčení z úst malé holčičky velmi zneklidnilo. To už bylo mimo "přehnanou představivost" či jakýkoliv jiný výstřelek, o němž kdy slyšel.

"Otče, vždyť ona o něm ví úplně všechno. I ostatní moje tety to vědí. Mluví o něm jako o tom muži. Teta Carla říká, že ve skutečnosti je to d'ábel. Tvrdí, že je to hříšné, stejně jako když si sahám mezi nohy nebo mám nečisté myšlenky. Jako když on mě líbá a já cítím mrazení. Teta taky říká, že je hnusné dívat se na toho muže a dovolit mu, aby vlezl ke mně pod peřinu. Myslí si, že mě může zabít. Moje matka ho také celý život viděla, a proto umřela a odešla do nebe, aby se ho zbavila."

Otec Mattingly zkoprněl. Přitom staré přísloví praví, že kněze ve zpovědnici nemůže nic překvapit.

"A matka moje matky ho také viděla," rychle a trhaně pokračovalo dítě.

"Ona byla skutečně špatná, a to z ní udělal on. Kvůli němu zemřela. Odešla nejspíš do pekla místo do nebe, a mně se to může stát také."

"Počkej chvíli. Odkud to víš?"

"Od tety Carly, otče," trvalo dítě na svém. "Nechce, abych se dostala do pekla jako Stella. Řekla mi, abych se modlila a nepouštěla toho muže k sobě a že se mi to povede, jenom když se budu snažit, když se budu modlit růženec a nebudu se na něj dívat. Otče, ona se na mě tolik žlobí, když mu dovolím přijít..." Holčička se zarazila. Plakala, přestože se zřejmě snažila pláč potlačit. "I teta Millie se bojí. A teta Nancy se na mě ani nepodívá. Tvrdí, že jakmile někdo z naší rodiny toho muže uvidí, je s ním konec:

Otec Mattingly byl příliš otřesen, než aby mohl promluvit. Chvatně si odkašlal. "Znamená to snad, že tvoje tety o něm mfuur jako o něčem skutečném...?"

"Ano, otče, vždycky o něm věděly. Může ho vidět kdokoli, když mu k tomu dám sílu. Skutečně, otče. Kdokoliv. Víte, ale musím ho přivolat já. Pro jiné lidi není smrtelný hřích ho vidět, protože je to moje vina. Moje vina. Neviděli by ho, kdybych to nedovolila. Já jenom, otče, nerozumím tomu, jak dábel může být na mě tak hodný a tolik plakat, když je smutný, a tak moc chtít být u mě..." hlásek se jí zlomil vzlykem.
"Neplač, Deirdre!" řekl pevně. Ovšem zdálo se mu to naprosto nepochopitelné! Ta rozumná "moderní" žena v na míru šitém kostýmu vypráví dítěti

87

takovéhle pověry? A co, pro pána krále, dělají ty ostatní? Vedle nich mu sestra Bridget Marie a jí podobné připadaly jako sám Sigmund Freud. Snažil se Deirdre zahlédnout mřížkou zpovědnice. Neotírala si právě rukama oči? Křehký hlásek pokračoval s úzkostným spěchem.
"Teta Carla říká, že je smrtelný hřích dokonce jen na něj myslet nebo si pomyslet jeho jméno. To potom okamžitě přijde, totiž jakmile vyslovíte jeho jméno. Víte, otče, teta mi to říká a on stojí přímo vedle mě a tvrdí, že teta Iže.
Otče, já vím, že je hrozné o tom mluvit, ale ona někdy skutečně Iže, já to vím i bez něj. Nejhorší je, když se objeví a poleká ji. A ona mu pak vyhrožuje! Tvrdí, že jestli mě nenechá na pokoji, něco mi udělá!" Znovu se jí zlomil hlas vzlyky, které byly téměř neslyšitelné. Zdála se taková maličká, bezmocná! "A vždycky, otče, ať jsem sama, nebo dokonce na mši se všemi ostatními vím, že je přímo vedle mě. Cítím to. Slyším ho plakat a je mi z toho taky do pláče."
"Milé dítě, pořádně si rozmysli, co mi odpovíš. Skutečně teta Carla řekla že ho viděla?"

"Ale jistě, otče." Je to tak vyčerpávající! Copak jí nevěří? O to ho přece prosí.

"Víš, moje milá, snažím se to pochopit. Chtěl bych to pochopit, ovšem ty mi musíš pomoci. Víš určitě, že teta Carla řekla, že ho viděla na vlastní oči?"

"Otče, vídala ho, to jsem byla ještě miminko a ani jsem nevěděla, že ho dokážu přivolat, viděla ho toho dne, kdy moje maminka zemřela. Houpal moji kolíbkou. Když byla prababička Stella malá, stával za její židlí u večeře. Otče, prozradím vám strašné tajemství. V našem domě je obrázek mé matky a na tom obrázku je i on, stojí vedle ní, vím o tom obrázku, protože ho našel a dal mi ho, přestože ho přede mnou schovali. Otevřel zásuvku prádelníku, aniž se jí dotkl, a pak mi položil obrázek do ruky. Když je opravdu silný, protože jsem byla dlouho s ním, nebo jsem na něj celý den myslela, dělá i takové věci. Tehdy všichni vědí, že je v domě a teta Nancy čeká na tetu Carlu u dveří a šeptají: 'Ten muž je tady. Právě jsem ho viděla.' Teta Carla se vždycky rozzuří. Je to všechno moje vina, otče! Hrozím se toho, že ho nedokážu zastavit. A všichni jsou tak rozčilení!"

Uzlykala teď hlasitěji a dřevěné stěny zpovědnice její vzlyky ještě násobily. Jistě jí bylo slyšet po celém kostele.

Co by jí měl odpovědět? Byl na nejvyšší míru rozčilen. Jaké šílenství se těch žen zmocnilo? Cožpak v celé rodině nebyl nikdo se špetkou zdravého rozumu, který by zavedl tohle dítě k psychiatrovi?

"Poslouchej mě, miláčku. Chci, abys mi dovolila promluvit si o tom, co jsi mi tady řekla, mimo tuto zpovědnici s tvou tetou Carlou. Dovolíš mi to?"

88

"f rosím vás, otče, ne, to nemůžete."

"Bez tvého souhlasu to neudělám. Ovšem říkám ti, potřebuji si s tetou Carlou promluvit. Víš, Deirdre, ona a já můžeme celou záležitost sprovodit ze světa."

"Otče, nikdy by mi neodpustila, že jsem se vám svěřila. Nikdy. Mluvit o tom je smrtelný hřích. Teta Nancy by mi také nikdy neodpustila. Teta Millie by se zlobila, otče, nemůžete jí říct, že jsem vám o něm pověděla!" Holčička začínala téměř propadat hysteru.

"Mohu smazat ten smrtelný hřích, mé dítě, vysvětloval. "Mohu ti dát rozřešení. Od toho okamžiku, Deirdre, bude tvoje duše čistá jako padlý sníh. Důvěřuj mi, Deirdre. Dovol mi si s ní promluvit:

V následující napjaté chvíli bylo jedinou odpovědí její vzlykání. Pak poznal, dokonce ještě dřív, než zaslechl cvaknutí kliky u dřevěných dveří, že ji ztratil. O pár vteřin později slyšel její rychle se vzdalující kroky v kostele.

Nerozhodl se správně, nezvolil vhodná slova! Ted' už nemohl dělat nic, byl vázán pečetí zpovědního tajemství. Navíc to tajemství pocházelo od ztrápeného dítěte, tak malého, že se nemohlo dopustit smrtelného hříchu a svátost, již se dožadovalo, mu nemohla prospět.

V životě na tento okamžik nezapomněl - jen tam bezmocně seděl, naslouchal ozvěně kroků v chrámové předsíni a téměř se dusil v těsném prostoru zpovědnice. Bože můj, co mám dělat?

Ale utrpení otce Mattinglyho teprve začínalo.

Následující týden byl jako posedlý - ten starý dům a jeho obyvatelky ho pronásledovaly...

S tím, co slyšel, však nemohl dělat nic, právě tak jako to nemohl nikomu sdělit. Zpovědní tajemství ho svazovalo jak v řeči, tak ve skutcích.

Neodvažoval se ani vyptávat sestry Bridget Marie, přestože pokaždé, když se setkali na hřišti, mu sama vyprávěla další podrobnosti. Připadal si provinile, že ji poslouchá, nedokázal však odejít.

"Jistě, daly Deirdre do školy svatého srdce, udělaly to. Ale co myslíte, zůstane tam? Její matku Anthu odtamtud vyloučili, když jí bylo teprve osm let. A od uršulinek ji také vyloučili. Nakonec pro ni našly soukromou školu, jedno z těch zařízení, kde dětem dovolí, aby se třeba stavěly na hlavu. Jako mladá byla velmi nešťastná, stále psala básničky a povídky, povídala si sama se sebou a vyptávala se, jak zemřela její matka. Vy přece, otče, víte, že to byla vražda, že Stellu Mayfairovou zastřelil její bratr Lionel? Udělal to v jejich do-

mě při skvělém maškarním plese. Vyvolalo to strašlivou paniku. Rozbitá zrcadla, hodiny, okna, úplná spoušť, a mezi tím ležela Stella na zemi mrtvá." Otec Mattingly jenom zavrtěl hlavou na znamení lítosti.

89

"Není divu, že po tom všem Antha naprosto zdivočela a o deset let později se spustila s nějakým malířem, který se ani nenamáhal, aby si ji vzal. Nechal ji s malou Deirdre ve čtyřposchod'ovém domě bez výtahu někde v Greenwich Village, uprostřed zimy a úplně bez peněz. Musela se s ostudou vrátit domů. A pak chudinka skočila z okna v podkroví. Ovšem její život s tetami byl hotové peklo, stále na ní hledaly chyby, hlídaly každý její krok. Na noc ji zamykaly a ona utíkala do Francouzské čtvrti a tam popíjela, prosím pěkně, v jejím věku!, s básníky a spisovateli. Moc chtěla, aby se zajímali o to, co píše. Povím vám podivné tajemství, otče. Ještě měsíce po tom, co zemřela, chodily na její adresu dopisy a rukopisy, které jí vraceli lidé z New Yorku, kam je poslala. Jaké utrpení to muselo být pro slečnu Carlottu, když jí pošták, kdykoliv zazvonil u jejich dveří, přinesl připomínku takové bolesti a ztráty."

Otec Mattingly se v duchu za Deirdre pomodlil. Af se jí nedotknou stíny zla.

"Slyšela jsem, že jedna Anthina povídka vyšla v časopise vydávaném v Paříži, ale byla psaná anglicky, ta také přišla slečně Carlottě. Jen ji přelítla

očima a někam ji zamkla. To mi vyprávěla jedna ze sester Mayfairů a ještě to, jak příbuzní nabídli Carlottě, že si malou Deirdre vezmou, ale ona řekla ne, dítě si nechá, dluží to Stelle, Deirdřině matce i své matce, dokonce i tomu dítěti."

Otec Mattingly se cestou na faru zastavil v kostele. Dlouho stál v tiché sakristě a dveřmi se díval na hlavní oltář.

Nečistou minulost mohl Mayfairovým docela dobře odpustit. Přišly na tento svět nevědomé jako my všichni. Ale to, že oprádkaly malou holčičku lží o dáblu, který dohnal její matku k sebevraždě? Jenomže otec Mattingly nemohl dělat nic, vůbec nic, jen se za Deirdre modlit, jako se modlil právě ted'.

Kolem Vánoc Deirdre vyloučili ze soukromé akademie sv. Margarety a její tety ji poslaly do soukromé školy někde na Severu.

Za nějaký čas se dozvěděl, že Deirdre je zase doma, že churaví a učí se s vychovatelkou. Jednou ji zahlédl v davu na mši o desáté. Sice nepřišla k při-

jímání, nicméně seděla v lavici spolu se svými tetami.

Kousek po kousku se dozvídal příběh rodiny Mayfairových. Zdálo se, že ve farnosti všichni vědí o jeho návštěvách v jejich domě. Stará babička Lucy O'Harová se natáhla přes kuchyňský stůl a vzala ho za ruku. "Tak jsem slyšela, že Deirdre Mayfairovou poslaly někam pryč a vy jste k nim kvůli tomu šel. Je to tak, otče?" Co jí na to, pro všechno na světě, měl říct? A tak poslouchal.

"Poslyšte, já tu rodinu znám. Mary Beth byla skutečná dáma, mohla vyprávět, jak to chodilo na jejich staré plantáži, narodila se tam totiž krátce po

90

občanské válce. Do New Orleansu ji přivezl její strýc Julien v osmdesátých letech. To byl dokonalý jižanský gentleman. Vzpomínám si, jak jezdil na koni nahoru po St. Charles Avenue. Byl to ten nejhezčí starý pán, jakého jsem kdy viděla. Říkalo se, že na plantáži v Riverbendu měli obrovský dům a obrazy toho domu byly i v knížkách. Dům chátral a pan Julien a slečna Mary Beth dělali všechno pro to, aby dům zachránili. Ale nemůžete zastavit řeku, která se rozhodne vzít si dům.

Mary Beth byla krasavice, tmavá a divoká, ne jemná jako Stella nebo nezajímavá jako slečna Carlotta. Anthu prý taky považovali za krasavici, ale nepovedlo se mi ji vidět, ani malou Deirdre. Ovšem Stella se stala královnou woodoo. Ano, skutečně mám na mysli Stellu, otče. Stella znala všechny ty mastičky, vodičky a ceremonie. Uměla číst osud z karet. Mému vnukovi Seanovi se stalo, že ho k smrti vyděsila tím, co mu řekla. Bylo to na jednom z těch divokých večírků na First Street, kdy si prolévali hrdla pašovaným alkoholem a k tanci jim hrála kapela přímo v salonu. To byla Stella.

Měla ráda mého Billyho, to měla." Stařenka neočekávaným gestem ukázala na vybledlou fotografii na stolku. "Toho, co umřel ve válce. Povídám mu: „Billy, poslouvej mě. Ne aby ses motal kolem Mayfairovic ženských." Měla ráda všechny hezké mladíky. Proto ji vlastně její bratr zabil. Dokázala, že se za jasného dne úplně zataáhlo nebe. To je svatá pravda, otče. Kdysi strážila sestry u svatého Alfonse -přivolávala bouřku přímo nad jejich zahradu. A co teprve ta bouře nad jejich domem tu noc, co zemřela! To bych vám přála vidět! Slyšela jsem, že to ve všech oknech vytlouklo skla. V okolí domu se strhl déšť a vítr silný jako hurikán. Stella přiměla nebe, aby pro ni plakalo."

Otec Mattingly tam seděl a nevzmohl se ani na slovo, jenom se snažil, aby mu chutnal vlažný čaj, v němž bylo příliš mnoho mléka a cukru. Neušlo mu nic z toho, o čem se mluvilo.

Víckrát už k Mayfairovým nezašel. Neodvažoval se. Nechtěl, aby si to dítě, pokud tam vůbec bylo, myslelo, že má v úmyslu hovořit o tom, co byl povinen navždy udržet v tajnosti. Vyhlížel ty ženy na mších. Viděl je jen zřídka-kdy. Ovšem jeho farnost byla velká. Mohly jít do jiného kostela nebo do kaple v Zahradní čtvrti, kam chodili bohatí lidé.

Šeky od slečny Carlotty však přicházely pravidelně. To věděl. Otec Lafferty, který vedl účetnictví farnosti, mu kolem Vánoc jeden šek ukázal (zněl na dva tisíce dolarů) s tichou poznámkou, že Carlotta Mayfairová používá své peníze, aby jí okolní svět neobtěžoval.

"Už jste slyšel, že její neteř poslali ze školy v Bostonu domů?"

Otec Mattingly odpověděl, že o tom neslyšel. Stál ve dveřích kanceláře otce Laffertyho a čekal.

91

"Myslel jsem, že s těmi dámami vycházíte velmi dobře," poznamenal otec Lafferty. Byl to asi šedesátiletý muž, otevřený a upřímný, pomluvy ho nezajímaly.

"Jenom jsem je jednou nebo dvakrát navštívil," upřesnil otec Mattingly.

"Říká se, že Deirdre není úplně zdravá," pokračoval otec Lafferty. Položil šek na psací stůl a zadíval se na něj. "Nemůže docházet do školy, musí se učit doma se soukromým učitelem."

"To je smutné."

"Ano, to je. Ale nikdo s tím nebude nic dělat. Nikdo tam nezajde, aby se přesvědčil, dostává-li se tomu dítěti vhodného vzdělání."

"Mají dost peněz..."

"Listě, dost na to, aby všechno ututlaly, vždycky je měly. Těm by prošla i vražda."

"Opravdu si to myslíte?"

Zdálo se, že otec Lafferty o něčem diskutuje sám se sebou. Stále se díval na šek od Carlotty Mayfairové.

"Asi jste slyšel o tom střelení," promluvil konečně, "když Lionel Mayfair zastřelil svou sestru Stellu. Nešel do vězení, ani na den. Slečna Carlotta to zařídila. A také pan Cortland, Julienův syn. Ti dva spolu mohli zařídit cokoliv. Nikdo se na nic ani neptal."

"Ale jak, pro všechno na světě..."

"Samozřejmě ho dali do blázince, a tam si Lionel vzal život, i když není jasné, jak to dokázal, protože byl ve svěřací kazajce."

"To přece nemyslíte vážně."

Otec Lafferty pokývl. "Jistě, myslím. A zase se nikdo na nic neptal. Stejná zádušní mše jako vždycky. Pak sem přišla malá Antha, víte, Stellina dcera, plakala a křičela a tvrdila, že to byla Carlotta, kdo přiměl Lionela, aby zabil její matku. Vyprávěla to pastorovi dole v přijímacím pokoji. Byl jsem tam já, otec Morgan a také otec Graham. Všichni jsme to slyšeli."

Otec Mattingly mlčky poslouchal.

"Antha nám přiznala, že se bojí domů. Že se bojí slečny Carlotty. Tvrdila, že Carlotta řekla Lionelovi: 'Nejsi u mě muž, když nedokážeš zastavit to, co se tu děje.' Dokonce mu dala pistoli ráže osmatřicet, aby Stellu zastřelil. Asi byste si myslel, že někdo měl položit aspoň pár otázek, ale pastor to neudělal. Jenom zvedl telefon a zavolał slečnu Carlottu. O pár minut později si černá limuzína přijela pro malou Anthu."

Otec Mattingly upřeně pozoroval drobného muže za stolem. Já jsem také nekladl žádné otázky.

"Později pastor přišel s tím, že to dítě je šílené. Napovídala totiž dětem, že

92

může slyšet přes zed', co si lidé povídají, dokonce dokáže číst jejich myšlenky. Domníval se, že se časem uklidní, je jen rozrušená Stellinou smrtí."

"Ale její stav se zhoršil, ne?"

"Nakonec vyskočila z okna v podkroví, když jí bylo dvacet. Nikdo se na nic neptal. Nebyla při smyslech, a navíc byla velmi mladá. Zádušní mše jako obvykle."

Otec Lafferty obrátil šek a na jeho rub otiskl razítko farnosti.

"Chcete tím, otče, naznačit, že bych měl Mayfairovy navštívit?"

"Ne, otče. Popravdě ani sám nevím, co jsem chtěl říct. Ale přál bych si, aby se slečna Carlotta dítěte vzdala, aby se dostalo z toho domu. Pod jeho střechou zůstává příliš mnoho nedobrych vzpomínek. Pro dítě to není vhodné místo."

Když se otec Mattingly dozvěděl, že rodina poslala Deirdre znovu do školy, tentokrát do Evropy, usoudil, že by je měl přece jen navštívit. Bylo jaro, od

oné znepokojující zpovědi uběhly víc než tři roky. Musel se donutit dojít až k brance, už jenom proto, že nedokázal myslet na nic jiného.

Ani ho nepřekvapilo, že ho slečna Carlotta pozvala do obrovského salonu a že kávu přinesly na stříbrném tácu a všechno bylo velmi přátelské. Miloval ten prostorný pokoj. Obdivoval velká zrcadla umístěná proti sobě. Připojila se k nim slečna Millie, pak i slečna Nancy, přestože, jak se omlouvala, měla na sobě špinavou zástěru. Dokonce stará slečna Belle přišla dolů, použila ovšem výtah, o jehož existenci neměl tušení. Byl ukrytý za vysokými dveřmi, které se nelišily od ostatních. Okamžitě mu došlo, že slečna Belle je hluchá.

Seděli, společensky se bavili a on přitom všechny ženy pozoroval, snažil se odhalit, co se skrývá za jejich zdrženlivými úsměvy. Nancy byla dříč, Millie popleta a stará slečna Belle téměř senilní. A Carla? Carla ztělesňovala všechno to, co se o ní říkalo - chytrá, s obchodním duchem, schopná právnička. Rozmlouvali o politice, zkaženosti ve městě, o rostoucích cenách a měnících se časech. Ani při této návštěvě ani při těch předchozích nepadla jména Antha, Stella, Mary Beth, Lionel. Vlastně se o minulosti vůbec nemluvalo a on sám se nedokázal přimět, aby změnil téma rozhovoru. Nedokázal se dokonce ani zeptat na původ jediného předmětu v místnosti.

Odchází se podíval na zarostlou, kameny vydlážděnou terasu před domem. Hlava roztráštěná jako meloun. Už byl na ulici, ale ještě se otočil a pohlédl na okna podkroví, dnes už zcela zarostlá popínavými keři, s okenicemi nakřivo.

To je moje poslední návštěva, ujišťoval se. Dál se o to může starat otec Lafferty. Nebo se o to nemusí starat nikdo.

Jak léta ubíhala, prohluboval se u něj pocit, že selhal. Když bylo Deirdre deset let, utekla z domu. Našli ji o dva dny později, jak jde v lijáku po Bayou St. John, šaty úplně promočené. Následovala další škola, kdesi v hrabství Cork v Irsku, ale zakrátko byla Deirdre zase doma. Sestry prohlašovaly, že trpěla nočními můrami, náměsíčností a říkala podivné věci. Další zpráva oznamovala, že Deirdre je v Kalifornii. Mayfairůvi tam měli příbuzné, kteří se o ni mohli postarat. Třeba jí tamější podnebí prospěje. V té době si byl otec Mattingly už jist, že mu nikdy nepřestane v uších znít ten dětský pláč. Proč se, pro všechno na světě, tehdy nepokusil o jiné řešení? Modlil se, aby se tam, kde je, svěřila nějakému rozumnému učiteli nebo lékaři, někomu, kdo by jí mohl nabídnout pomoc, kterou jí otec Mattingly nedokázal poskytnout. Nevzpomínal si, že by slyšel, že se Deirdre vrátila domů. Až kolem roku 1956 zjistil, že ji dali do školy sv. Rózy z Limy tady ve městě. Pak ji prý i

od-

tamtud vyloučili a ona utekla do New Yorku.

Celý příběh vyprávěla otci Laffertymu slečna Kellermanová jednou odpoledne na schodech do kostela. Dozvěděla se ho od své služebné, a ta se znala s "barevnou dívkou", která někdy u Mayfairůvých vypomáhala. Deirdre našla povídky své matky v kufru v podkroví, "všechny ty nesmysly o Greenwich Village". Proto utekla hledat svého otce, i když nikdo nevěděl, jestli vůbec ještě žije.

Skončilo to hospitalizací v Bellevue a slečna Carlotta letěla do New Yorku, aby přivezla Deirdre domů.

Jednou odpoledne v létě roku 1959 se otec Mattingly nad kuchyňským stolem dozvěděl o tom "skandálu". Osmnáctiletá Deirdre Mayfairová byla těhotná. Odešla z kursu na střední škole v Texasu. A otec dítěte? Byl to jeden z jejích profesorů, věřili byste tomu? Dokonce ženatý, a navíc protestant. A rozváděl se po desetiletém manželství, aby se mohl oženit s Deirdre! Zdálo se, že o tom mluví celá farnost. Proslýchalo se, že slečna Carlotta si nad tím umyla ruce, ale slečna Nancy vzala Deirdre ke Gusu Mayerovi, aby jí koupila nádherné šaty na svatbu na radnici. Deirdre byla v té době velmi krásná, jako bývala Antha a Stella. Tvrdilo se, že dokonce tak krásná jako Mary Beth.

Otec Mattingly ji měl v paměti jen jako ustrašené, bledbunké dítě. A ty rozdrcené květy na zemi.

Ke svatbě nikdy nedošlo.

Deirdre byla v pátém měsíci, když se otec jejího dítěte zabil cestou do New Orleansu. Měl autonehodu na silnici vedoucí podél řeky. U jeho starého fordu z roku 1952 praskl diferenciál, takže nezvládl řízení, auto narazilo do stromu a okamžitě explodovalo.

94

Jednoho teplého červencového podvečera otec Mattingly procházel dobročinným bazarem a zcela neočekávaně se tu dozvěděl tu nejpodivnější historku o Mayfairůvých, která ho měla v dalších letech pronásledovat stejně jako Deirdřina zpověď.

Nad vyasfaltovým kostelním dvorem visela zavěšená světla. Lidé z okolí se tu procházeli v krátkých rukávech a bavlněných šatech od jednoho dřevěného stánku k druhému nebo hráli "hazardní" hry. Když vsadíte pár drobných, než se roztočí kolo, můžete vyhrát čokoládový dort. Nebo plyšového medvídka. Asfalt byl rozměklý žárem. U improvizovaného baru vyrobeného z několika prken položených přes sudy teklo pivo proudem. Otec Mattingly měl pocit, že kamkoliv se obrátí, všude se šuškal o událostech v domě Mayfairůvých.

Sedovlasý Red Lonigan, nejstarší člen rodiny majitelů pohřebního ústavu, poslouchal Dava Collinse, který vyprávěl, že Deirdre teď zamykají v jejím pokoji. Poblíž seděl otec Lafferty a nad pivem Dava zamračeně pozoroval. Dave tvrdil, že zná Mayfairovy déle než všichni ostatní, dokoce déle než Red.

Otec Mattingly si u baru vzal plechovku chlazeného džusu a posadil se na konec lavice.

Dave Collins byl naprosto blažený, že má mezi svými posluchači také dva kněze.

"Narodil jsem se v roce 1901, otčel" prohlásil, přestože otec Mattingly ani nevzhlédl. "Ve stejném roce jako Stella Mayfairová. Pamatuju se, jak ji vyho-

aili z akademie uršulinek a slečna Mary Beth ji dala sem do školy."

"O té rodině se toho napovídá," podotkl Red zasmušile.

"Stella byla opravdu královna woodoo, to teda byla," pokračoval Dave.

"Každý to věděl. Ale žádný šestákový kouzla nebo zaklínadla, to ne. To pro Stellu nebylo. Měla peněženku, a ta byla vždycky plná zlatáků."

Red se smutně a jen tak pro sebe pousmál. "Jediné, co jí nakonec zbylo, byla směla."

"No, užívala si naplno, teda než ji Lionel zastřelil," pokračoval Dave a přimhouřil oči, opřel se o pravou ruku, zatímco levou objímal láhev s pivem. "Hned, jak dali Stellu do hrobu, peněženku našli u postele Anthy, a až ji schovali, kam chtěli, vždycky se tam vrátila."

"Starou belu," řekl Red.

"V tý peněženke byly peníze z celého světa - italský, francouzský, španělský."

"A jak ty o tom víš?" zeptal se Red.

"Otec Lafferty ji viděl, že jo, otče? Viděl jste ty mince. Slečna Mary Beth je házela do pokladničky v kostele každou neděli, vždyť to víte. Pamatujete, co přitom říkala: 'Utraťte je rychle, otče, zbavte se jich před západem slunce, protože jinak se mi vrátí.'"

95

Otec Lafferty neříkal nic. Jeho malé černé oči se střídavě dívaly z Dava na Reda. Pak pohlédl na otce Mattinglyho, sedícího naproti.

"Co to znamená, že se k ní vrátí?" zeptal se otec Mattingly.

"No přece že přijdou zpátky do tý peněženky!" Dave zvedl obočí. Pak se zhluboka napil piva. V láhvi zůstala jen pěna. "Mohla je rozdávat donekonečna a vždycky se k ní vrátily." Chraplavě se zasmál. Hlas měl jakoby zahleněný. "To samý říkala má matka před padesáti lety, když jí platila za prádlo, jasné, za prádlo - moje matka prala v těch velkejch domech a vůbec se za to nestyděla. Mary Beth jí vždycky platila téma mincema."

"Starou belu," opět poznamenal Red.

"A já vám řeknu ještě něco," pokračoval Dave a naklonil se dopředu. Přimhouřenýma očima pozoroval fteda Lonigana. "Ten dům, šperky, peněženka, všechno to souvisí. Stejně jako jméno Mayfair a to, že si ho vždycky nechávají, ať si vezmou, koho chtějí. Vždycky zůstanou Mayfairová. Chcete vědět proč? Ty ženský jsou čarodějnice. Jedna jako druhá!"

Red zavrtěl hlavou. Posunul svou plnou láhev piva před Dava a pozoroval, jak ji Dave obemkl prsty.

"Je to svatá pravda, to vám povídám. Čarodějnictví se u nich dědí celý generace, vždycky se o tom nadělalo spousta řečí. A slečna Mary Beth byla větší čarodějnice než Stella." Dave se zhluboka napil Redova piva. "A dost chytrá na to, aby byla zticha, ale to zas Stella nebyla."

"Jak ses to tedy dozvěděl?" zeptal se Red.

Dave vytáhl bílý sáček s tabákem a stiskl ho mezi palcem a ukazovákem.

"A takhle cigaretu nemáte, otče?" zeptal se otec Mattinglyho.

Red se ušklíbl. Otec Mattingly podal Davovi svou krabičku palmelek.

"Děkuju vám, otče. A teď' tvoje otázka, Rede, nechci se tomu vyhnout."

Vím to, protože mi moje matka vyprávěla věci, který jí řekla Mary Beth někdy v roce 1921, to slečna Carlotta dokončila studia na Loyole a všichni ji chválili, jak je chytrá, když vystudovala práva a vůbec. 'Ona není vyvolená,' řekla Mary Beth má matka, 'to je Stella. Stella má ten dar a dostane všechno, až já umřu.' 'A co je to za dar, slečno Mary Beth?' zeptala se matka, 'Přece Stella vidí toho muže,' vysvětlila Mary Beth. 'Ta, která vidí toho muže, i když je úplně sama, zdědí všechno.'"

Otec Mattingly ucítil mrazení v zádech. Už to bylo jedenáct let, co slyšel tu nedokončenou dětskou zpověď, ale nezapomněl z ní ani slovíčko. Řízcaji mu ten muž...

Otec Lafferty se rozzlobeně díval na Dava.

"Vidí toho muže?" zeptal se otec Lafferty chladně. "Co, u všech svatých, má takový nesmysl znamenat?"

96

"Ale otče, přece vy jako každý správněj Ir musíte znát odpověď'. To vědí všichni, že čarodějnice říkají d'áblovi ten muž. Říkají to, když k nim o půlnoci přijde a svádí je k strašlivým věcem!" Dutě se zasmál svým nezdravým chraplavým smíchem, vytáhl z kapsy neuvěřitelně špinavý šnuptychl a otřel

si nos. "Čarodějnice, to je přece jasné, otče. Vždycky byly a vždycky budou. Mají to lásko dědictví. A starý pan Julien Mayfair, pamatujete se na něho? Já si ho pamatuju. Věděl o čarodějnictví všecko, říkala mi to moje matka. Vy víte, otče, že to je pravda."

"Je to skutečně dědictví," odpověděl rozzlobeně otec Fafferty. Vstal. "Dědictví hlouposti, závisti a duševní choroby! Už jste o tom někdy slyšel, Dave Collins? Slyšel jste o nenávisti mezi sestrami, závisti a bezohledné ctižádosti?" Otočil se a ztratil se v hemžícím se davu, aniž čekal na odpověď.

Otec Mattinglyho Laffertyho hněvivá reakce šokovala. Byl by si přál, aby se tomu otec Lafferty jenom zasmál, jako se tomu smál Dave Collins.

Dave spolkl poslední hlt Redova piva. "Nepůjčil bys mi náhodou nějaký drobný, ftede?" zeptal se a jeho oči těkaly od Reda k otci Mattinglymu.

Red nepřítomně zíral na prázdnou láhev od piva. Jako ve snách vylovil z kapsy kalhot zmačkanou dolarovou bankovku.

Těsně před usnutím si otec Mattingly vzpomněl na knihy, které četl v semináři. Vysoký muž, tmavý muž, pohledný muž, inkubus zjevující se v noci... obrovitý muž, který vede sabbat! Vzpomněl si i na hrůzostrašná, pečlivě nakreslená vyobrazení v knihách. "Čarodějnice," pronesl nahlas, než upadl do spánku. Ona říká, že je to dábel, olče. Že je hřích se na něj jenom podívat.

Probudil se chvíli před rozedněním, protože znovu slyšel nahněvaný hlas otce Laffertyho. Závist, duševní choroba. Opravdu se tohle mohlo vyčíst mezi řádky? Zdálo se, že do skládky zapadl velmi důležitý kus. Teď už viděl téměř celý obraz. Dům ovládaný železnou rukou, dům, v němž se krásné a oduševnělé ženy setkávaly s tragickým osudem. Přesto ho něco stále zneklidňovalo... Všechrx ho uidi, otče. Květiny rozházené po zemi, dlouhé bílé gladioly a jemné větvičky kapradí. Viděl, jak je jeho bota drtí.

Deirdre Mayfairová se vzdala svého dítěte. Narodilo se sedmého února v nové nemocnici Mercy a ještě toho dne Deirdre nemluvně políbila a vložila do rukou otce Laffertyho. On dítě pokřtil a svěřil do péče příbuzných Mayfairových z Kalifornie, kteří ho později adoptovali.

Byla to však Deirdre, která stanovila, že dítě má užívat příjmení Mayfairová. Její dcera nesmí nikdy přijmout jiné příjmení, jinak Deirdre příslušné listiny nepodepíše. V tom ji podporoval její starý strýc Cortland Mayfair a ani otec Lafferty nedokázal, aby změnila své rozhodnutí. Požado-

97

vala, že to chce vidět černé na bílém na křestním listě. V té době byl už chudák Cortland Mayfair po smrti. A to byl opravdový gentleman! Zemřel na následek ošklivého pádu ze schodů.

Otec Mattingly si nevzpomínal, kdy poprvé slyšel slovo "nevyléčitelně".

Deirdre se zbláznila ještě dřív, než opustila nemocnici. Tvrdilo se, že stále hlasitě mluvila na někoho, kdo tam nebyl, a obviňovala ho: "Tys to udělal, tys ho zabil." Ošetřovatelky se bály vstoupit do jejího pokoje. Často zabloudila do kaple při mši, oblečená do nemocničního županu, a smějíc se a hlasitě hovoříc obviňovala vzduch kolem sebe, že zabil jejího milence, odloučil ji od dítěte a nechal ji samotnou uprostřed "nepřátel". Když se ji jeptišky pokoušely zadržet, začala vyvádět. Museli přijít sanitáři a kopající a křičící

Deirdre

odvést.

Onoho jara, kdy zemřel otec Lafferty, nemocná byla v ústavu někde mimo New Orleans. Nikdo ani nevěděl kde. Rita Loniganová se na to zeptala svého tchána Reda, protože chtěla Deirdre napsat. Ale slečna Carla řekla, že by to nebylo vhodné. Žádné dopisy pro Deirdre. Jenom modlitby.

A léta ubíhala.

Otec Mattingly opustil farnost. Pracoval v zahraničních misích. Pracoval v New Yorku. Odešel tak daleko, že se New Orleans vytratil z jeho myšlenek - až na okamžiky, kdy si se zahanbením vzpomněl na Deirdre Mayfairovou, dívku, již nedokázal pomoci, svou ztracenou Deirdre.

Až pak jednou odpoledne v roce 1976, když byl otec Mattingly na krátké návštěvě na staré faře, procházel kolem onoho domu a zahlédl bledou a hubenou mladou ženu, sedící v houpací židli na postranní verandě, napůl zakryté závojem zašlé sítě. V bílé noční košili působila jako přízrak, ale okamžitě věděl, že je to Deirdre. Poznal ty černé vlnité vlasy spadající na ramena. A když otevřel zrezivělou branku a šel po vydlážděné cestě k domu, uvědomil si, že i výraz jejího obličeje je stejný. Jistě, byla to Deirdre,

kterou

téměř před třiceti lety dovedl sem domů.

Seděla s nehybným obličejem za ochrannou sítí, visící na lehkém dřevěném rámu. Žádná odezva, když tiše zašeptal: "Deirdre."

Na krku jí visel na řetízku smaragd, nádherný kámen, a na prstu měla prsten s rubínem. Jsou to snad ty šperky, o nichž slyšel vyprávět? Jak nepří-

nijak

najevo, že ho viděla nebo slyšela.

leho návštěva u slečny Millie a slečny Nancy byla krátká a nepříjemná.

Carlu doma nezastihl. Jistě, tam na verandě sedí Deirdre, je doma natrvalo.

'... I, Není třeba šeptat.

"Už nic nevnímá," řekla Nancy s trpkým pousmáním. "Nejdřív ji elektric-

98

ké šoky zbavily paměti, pak všeho ostatního. Nemohla by vstát, ani kdyby jí šlo o život a dům chytl plamenem. Tu a tam sevře ruce a snaží se promluvit, ale nemůže..."

"Mlčí!" zašeptala Millie a lehce cukla ústy a zavrtěla hlavou, jako kdyby nebylo vhodné probírat takové věci. Byla už stará, stará a nádherně bělovlasá, křehká, jako bývala slečna Belle, dnes už dávno mrtvá. "leště trochu kávy, otče?"

Tam na verandě seděla ještě stále hezká žena. Vlasy jí po léčbě šoky kupodivu nezešedivěly. Oči zůstaly tmavě modré, i když byly naprosto prázdné. Připadala mu jako socha v kostele. Otče, pomozte mi. Na smaragdu se zachytilo světlo a vybuchlo jako malá hvězda.

Potom už otec Mattingly nejezdil na lih příliš často a jestliže v následujících letech zazvonil u jejich dveří, nebyl vítán. Výmluvy slečny Nancy byly čím dál průhlednější. Někdy mu vůbec neotevřely. Pokud zastihl doma Carlu, jejich setkání bylo uspěchané a nucené. Už nedostával kávu v zimní zahradě, teď to bylo jen pár slov v ohromném zaprášeném saloně. Cožpak už nikdy nerozsvěcely? Lustry byfy špinavé.

Jistě, ty ženy stárly. Millie zemřela v roce 1979. Měla slavný pohřeb, přijeli na něj příbuzní z celé země.

Vloni zemřela Nancy. Otcí Mattinglymu to napsal Red Lonigan. Kněz v té době pracoval v Baton Rouge a přijel jenom kvůli pohřbu.

Slečně Carle táhlo na devadesátku, byla na kost vyhublá, měla tenký jestřábí nos, bílé vlasy a nosila silné brýle, které jí nepříjemně zvětšovaly oči. Kotníky nad černými šněrovacími botkami jí natékaly. Při posledním sborhem na hřbitově se musela posadit na sousední náhrobek.

Dům zoufale chátral. Otec Mattingly se o tom sám přesvědčil, když projížděl kolem.

I Deirdre se neodvratně změnila. Viděl, že se její skleníková krása v posledních letech vytratila. A přes úsilí ošetřovatelek, které s ní chodily sem a tam, se čím dál víc ohýbala k zemi, ruce zkroucené v zápěstích jako u nemocných trpících artritidou jí trčely dopředu. Dosfechl se, že hlavu má trvale vychýlenou na jednu stranu a otevřená ústa.

Poskytovala i přes tu vzdálenost velmi smutný pohled. A šperky jí dodávaly nádech pochmurnosti. Briliantové naušnice na bezduchem a bezmocném tvorovi. Smaragd velký jako nehet u palce! Otec Mattingly, který víc než v co jiného věřil v posvátnost lidského života, si pomyslel, že pro Deirdre by smrt byla vykoupením.

Odpoledne po Nancyině pohřbu věnoval otec Mattingly tichou návštěvu starým místům. U litinového plotu před domem se setkal s Angličanem, kte-

99

rý tam postával. Tento velmi příjemně vypadající pán se knězi představil jako Aaron Lightner.

"Víte něco o té chudince?" zeptal se Lightner otevřeně. "Už víc než deset let ji vídávám sedět na verandě. Mám o ni starost."

"Já mám o ni také starost," přiznal se otec Mattingly. "Ale oni tvrdí, že se pro ni už nedá nic udělat."

"Taková podivná rodina," poznamenal Angličan s pochopením. "Je velmi horko. Zajímalo by mě, zda to ta žena také cítí? Předpokládal bych, že opraví ventilátor, který má nad hlavou. Vidíte? Zdá se, že je rozbitý."

Otci Mattinglymu se Angličan na první pohled zalíhl. Takový energický, a přitom zdvořilý člověk. Byl velmi dobře oblečen. Měl na sobě plátěný oblek s vestou, v ruce dokonce vycházkovou hůl. Připomněl otci Mattinglymu gentlemany, kteří se kdysi procházeli večer po St. Charles Avenue. Vídával je i na předních verandách domů, jak se slaměnými klobouky na hlavách pozorují projíždějící auta. Ovšem to byla jiná doba.

Najednou otec Mattingly zjistil, že si s Angličanem tlumenými hlasy povídají pod převíslými větvemi dubů. Mluvili o všech "skutečnostech", s nimiž ten člověk byl zřejmě dobře obeznámen - o léčbě šokem, o sanatorích, o maličké dcerce, jež byla dána k adopci do Kalifornie. Ovšem otci Mattinglymu ani nepřišlo na mysl, aby se zmínil o povídkách Dava Collinse, o Stelle nebo o "tom muži". Opakovat takové nesmysly by bylo jednoduše nesprávné. A kromě toho se to podobalo bolestným tajemstvím, která mu Deirdre svěřila.

Skončili spolu nakonec v restauraci Commander's Palace na opožděném obědě, na nějž Angličan otce Mattinglyho pozval. Pro kněze to byla mimořádná událost. Kdy naposled obědval v takovéhle skvělé restauraci, na bílém ubrusu s Iněnými ubrousky? Angličan navíc objednal vynikající víno.

Lightner upřímně přiznal, že ho zajímají historie rodin, jako jsou Mayfairovi.

"Víte, že vlastnili plantáže na Haiti, když se ještě jmenovalo Saint-Domingue? Myslím, že to místo nazývali Maye Faire. Ještě před tím povstáním otroků zbohatli na kávě a cukru."

"Takže vy znáte jejich historii až tak daleko?" podivil se kněz.

"Ovšemže," odpověděl Lightner. "Víte, zmiňují se o ní historické prameny. Plantáž řídila Marie Claudette Mayfairová-Landryová, velmi silná osobnost, která kráčela ve šlépějích své matky Angélique Mayfairové. Žili tam po čtyři generace. První byla Charlotta, přijela z Francie, tuším v roce 1689. Ano, Charlotta. Narodila se jí dvojčata Peter a Jeanne Louise, oba se dožili jedenaosmdesáti let."

"Neříkejte. Nikdy jsem neslyšel vyprávět rodinné historie, které pocházejí z tak dávné doby."

"Domnívám se, že je to prostě záležitost záznamů." Angličan nepatrně pokrčil rameny. "Dokonce ani černí povstalci se neodvážili podpálit plantáž. Maru Claudette se podařilo ujet s celým jménem jakož i s celou rodinou. Pak žili na La Victoire u Riverbendu kousek pod New Orleansem. Zjednodušeně to nazývali Riverbend."

"Tam se narodila slečna Mary Beth."

"Ano, správně! Počkejte chvíli, myslím, že v roce 1871. Nakonec ten starý dům pohltila řeka. Byl velmi krásný. Ve starých průvodcích Louisianou najdete jeho fotografie."

"Rád bych je viděl," tiše pronesl kněz.

"Dům na First Street vybudovali před občanskou válkou," pokračoval Lightner. "Vlastně Katherine Mayfairová ho vybudovala, a později tam žili její bratři Julien a Rémy Mayfairové. A pak se tam usadila Mary Beth. Nelíbilo se jí na venkově. Myslím, že to byla Katherine, která se provdala za irského architekta. Zemřel velmi mladý na žlutou zimnici. Víte, že stavěl banky dole ve městě? Ano, jmenoval se Monahan. Po jeho smrti Katherine už nechtěla dál zůstat na First Street, protože ten dům postavil on. Velmi pro něj truchlila."

"Kdysi dávno jsem zaslechl, že ten dům navrhoval Monahan," řekl kněz. Ale nechtěl Angličana přerušovat. "O slečně Mary Beth se povídalo..."

"Ano, Mary Beth se provdala za soudce McIntyra, tehdy to ovšem byl jenom mladý právník. Tak se zdá, že dnes jejich dcera Charlotta hlavou domácnosti..."

Otec Mattingly byl fascinován. Nezpůsobil to jenom jeho trvalý a bolestný zájem o Mayfairovy, ale také Lightnerovy okouzlující způsoby i jeho příjemně znějící anglický přízvuk. Jenom to, co se stalo, žádné pomluvy, nic zlého. Už dávno si otec Mattingly nepohovořil s tak kultivovaným člověkem. Ne, to, co Angličan vyprávěl, nebyly žádné pomluvy.

A najednou kněz zjistil, že proti svému přesvědčení vypráví nejistým hlasem příběh o holčičce na školním dvoře a záhadných květinách. Ovšem o tom neslyšel ve zpovědnici, upozornil sám sebe. Přesto ho zarazel způsob, jakým to prozradil - po několika doušcích vína. Otec Mattingly se za sebe styděl. Náhle mu vytanula v paměti ta zpověď. Ztratil nit vyprávění. Myslel na Dava Collinse a všechny podivné věci, o nichž Dave mluvil, a na otce Laffertyho, jak se toho červencového večera na bazaru rozčilil a později hrál

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1
určitou roli při adopci Deirdřina dítěte.
Rozhodl se k tomu otec Lafferty na základě Collinsových bláznivých poví-
daček? On sám nebyl nikdy schopen udělat nic.

Angličan projevil trpělivost s jeho tichým zadumáním. Stala se vlastně velmi podivná věc: otci Mattinglymu se zdálo, že ten člověk naslouchá jeho myšlenkám! Ovšem to je zcela vyloučeno, protože pokud by člověk mohl tak-
to vyslechnout vzpomínku na zpověď, jak by tomu mohli kněží zabránit?

Jak dlouhé se to odpoledne zdálo! A jak příjemné, plné pohody. Nakonec otec Mattingly zopakoval staré historky Dava Collinse, dokonce vyprávěl o knižních vyobrazeních "toho tmavého muže" a tancujících čarodějnic.

Měl pocit, že to Angličana skutečně zajímá. Vůbec ho nepřerušoval, je-
nom se občas pohnul, aby dolil víno nebo nabídl otci Mattinglymu cigaretu.

Nakonec kněz zašeptal: "Co tomu všemu říkáte?" Ani nevěděl, zda mu Angličan odpověděl. "Víte, starý Dave Collins je už mrtvý, ale sestra Bridget Marie bude asi žít věčně. Už jí je skoro sto let."

Angličan se usmál. "Myslíte tu sestru, která byla u té události na školním dvoře před mnoha a mnoha lety?"

Bylo nad slunce jasnější, že víno, které otec Mattingly vypil, mu pořádně stouplo do hlavy. Stále před sebou viděl školní dvůr, děti a květiny rozházené všude po zemi.

"

Je teď v nemocnici Mercy," řekl kněz. "Navštívil jsem ji, když jsem tu byl naposled. Asi ji navštívím i tentokrát. Ted', když už nerozezná, s kým mluví, vypráví naprosté hlouposti. Dave Collins zemřel v baru na Magazine Street. Příhodné místo. Všichni jeho přátelé přispěli na honosný pohřeb."

Kněz se znovu ponořil do vzpomínek, přemýšlel o Deirdre a její zpovědi. A Angličan se dotkl jeho ruky a zašeptal: "Nesmíte se tím trápit:

Kněz se zarazil. Pak se skoro zasmál při představě, že někdo umí číst jeho myšlenky. Neříkala něco podobného sestra Bridget Marie v souvislosti s Anthou? Že slyší přes zed', jak si spolu lidé povídají, a že ví, co si myslí? Už

o tom Angličanovi vyprávěl?

"Ano, vyprávěl, chtěl bych vám poděkovat..."

Rozloučili se v šest hodin před vraty hřbitova Lafayette. Byl právě zlatavý podvečer, chvíle, kdy slunce už zapadlo a všechno kolem vydávalo světlo, které do sebe celý den nabíralo. Ale jak tu bylo pusto mezi vápnem natřenými zdmi a ohromnými magnoliemi, jejichž kořeny prorážely dlažběním chodníků!

"Tady jsou všichni pohřbeni, všichni Mayfairové," pronesl otec Mattingly a zadíval se na železnou bránu. "Ve velké hrobce napravo od hlavní cesty. Je ohrazená litinovým plotem. Slečna Carla ji udržuje v dobrém stavu. Můžete si na ní přečíst všechna jména, o nichž jste mi vyprávěl."

Byl by Angličana sám doprovodil, ale byl nejvyšší čas, aby se vrátil na faru a pak do Baton Rouge a nakonec nahoru do St. Louis.

Lightner mu dal svou londýnskou adresu.

102

"Uslyšíte-li někdy něco nového o té rodině - něco, co budete s dobrým svědomím moci předat dál -, budete tak laskav a spojíte se se mnou?"

Otec Mattingly to samozřejmě nikdy neudělal. Jméno a adresu někde za-
ložil už před mnoha měsíci. Ale vzpomínal na Angličana přátelsky, i když se někdy sám sebe ptal, kdo ten člověk ve skutečnosti je a co vlastně chtěl. Líbila se mu představa, že by všichni kněží měli takové uklidňující chování. Připadalo mu, že ten člověk všemu rozuměl.

Když se otec Mattingly přibližoval k rohu té ulice, vzpomněl si, co mu psal mladý kněz: že Deirdre Mayfairová je celá zkroucená a už téměř nemů-
že chodit.

Za nic na světě nemohl pochopit, jak potom mohla třináctého srpna tak strašně zuřit. Jak dokázala rozbít okna a poděsit zřizence z blázince?

Jerry Lonigan přece říkal, že jeho šofér viděl, jak padaly věci z okna. Knihy, hodiny a všechno možné jen tak létalo vzduchem. Zvuky, které vydá-
vala, zněly jako řev poraněného zvířete.

Kněz tomu nemohl uvěřit.

Ale tady, tady spatřil důkazy.

Jak se pomalu srpnovým odpolednem přibližoval k brance, viděl na přední verandě sklenáře v bílém pracovním obleku na dřevěném žebříku. V ruce měl nůž a kytoval okna. Ve všech těch velkých oknech zářily nové tabulky skla, dokonce ještě s nálepkou sklenářské firmy.

O několik metrů dál, na jižní straně domu, seděla Deirdre za clonou zašlé měděné sítě, ruce v zápěstích zkroucené, nachýlenou hlavu opřenou o opěradlo houpacího křesla. Smaragdový přívěsek najejím hrdle na okamžik zářil jako jiskra zeleného světla.

Bože, jak se asi cítila ona, když rozbíjela okna? Uvědomovala si sílu postupující jejími svaly, poznala, že je schopná něčeho mimořádného? Vždyť dokonce křičela - muselo jí to připadat úžasné.

Co to má za podivné myšlenky! Přesto se cítil jakoby vtažený do jakéhosi neurčitěho smutku, podivné melancholie. Ach, Deirdre, ubohá Deirdre.

Popravdě řečeno, otec pocítoval smutek a hořkost vždy, když ji viděl. Ted' už věděl, že nepůjde vydlážděnou cestou ke schodům do domu. Nezazvoní na zvonek, aby se dozvěděl, že slečna Carla není doma nebo že ho právě nemůže přijmout.

Pro otce Mattinglyho znamenala tato cesta na Jih osobní pokání. Před více než čtyřiceti lety udělal onoho osudného nedělního odpoledne něco nesprávného. Tehdy na tom závisel zdravý rozum jedné dívky. A žádná návštěva to dnes už nemůže ani v nejmenším změnit.

103

i

Dlouho stál u plotu a poslouchal skříp pot sklenářova nože, podivně ostrý zvuk v měkkém tropickém tichu. Cítil, jak mu žár proniká botami i šaty. Nechával na sebe působit klidné, jemné barvy tohoto vlhkého a stinného světa.

Tohle místo bylo mimořádné. Pro ni určitě lepší než sterilní nemocniční pokoj nebo výhled na ostráhaný trávník, který byl asi tak pestrý jakn jednobarevný koberec. Kde se u něj vlastně vzala domněnka, že pro ni mohl udělat to, co se mnoha lékařům nepodařilo? Možná pro ni ani neexistovala jiná možnost. To ví jenom Bůh.

Náhle za špinavou síť zahlédl vedle nebohé šílené ženy sedět jakéhosi návštěvníka. Vypadal jako příjemný mladý muž - vysoký, tmavovlasý, i přes únavné horko korektně oblečený. Možná nějaký bratranec z daleka, z New Yorku nebo Kalifornie.

Ten mladík musel právě vyjít na verandu ze salonu, protože před okamžikem tam ještě nebyl.

Zdál se takový pozorný. Způsob, jakým se k Deirdre nakláněl, byl plný lásky. Jako kdybyji ted' líbal na tvář. Ano, líbal ji. Kněz to rozeznal i ve stínu ve-

randy a byl hluboce pohnut. Ještě bolestněji si uvědomoval svůj smutek.

Sklenář skončil svou práci. Vzal si žebřík a sešel ze schodů před domem a procházel po vydlážděné cestě kolem zakryté verandy. Žebřík přitom používal k odhrnování větví banánovníků a přerostlých oleandrů.

Kněz už tu také skončil. Vykonal své pokání. Už mohl jít domů, zpět po horké liduprázdné Constance Street až do stinných prostor fary. Pomalu se otočil a vydal se směrem k nároží.

Ohlédl se jen jednou. Na zakryté verandě už nikdo kromě Deirdre nebyl. Ale ten milý mladý muž se jistě brzy vrátí. Ten něžný polibek kněze velmi zasáhl, protože mu dodával vědomí, že i dnes někdo miluje tu ztracenou duši

kteřou on sám před mnoha lety nedokázal zachránit.

104

V V
CTYRI

Dnes večer musí něco udělat, někomu by měla zavolat. Navíc je to důležité. Ale po patnácti hodinách služby - z nichž dvanáct strávila na operačním sále - si ne a ne vzpomenout.

Ještě nebyla úplně Rowan Mayfairovou se všemi osobními bolestmi a zájmy. Zatím byla jenom doktorka Mayfairová, prázdná jako dopitá sklenice, a jen tak seděla v lékařské kantýně, ruce zastrčené do kapes ušpiněného pláště, nohy opřené o protější židli, cigaretu značky Parliament mezi rty. Poslouchala, jak se její kolegové baví, stejně jako všichni neurochirurgové a probírají všechny vzrušující zážitky dne, a tak se od nich oprostují.

Tiché výbuchy smíchu, jeden hlas překrývá druhý, pach alkoholu, šustění naškrobených plášťů, nasládlá vůně cigaret. S politováním je nutno přiznat, že téměř všichni kouřili. Bylo hezké tu zůstat, cítit se příjemně v záři světél odrážejících se na špinavém umakartovém stole, špinavých kostkách linolea a na špinavých béžových zdech. Chtěla ještě chvíli oddálit okamžik, kdy začne přemýšlet, okamžik, kdy se paměť vrátí, naplní ji a zanechá malátnou a otupělou.

Popravdě řečeno, byl to skoro perfektní den, proto ji také tolik bolely nohy. Provedla tři naléhavé operace, které následovaly těsně po sobě, od poranění střelnou zbraní v šest ráno až po oběť dopravní nehody, kterou přivezli před čtyřmi hodinami. Povede-li se každý den tak jako tento, bude její život skutečně skvělý.

Právě teď si to s úlevou uvědomovala. Po deseti letech studia medicíny, stáží a práce sekundárky byla teď tím, čím vždycky chtěla být - lékařkou se specializací na neurochirurgii a odnedávna i asistentkou na neurochirurgic-

105

kém oddělení obrovské univerzitní nemocnice, kde ji traumatologické oddělení dokázalo zásobovat tolika zraněnými, že mohla operovat celý den.

Musela si přiznat, že je na to hrdá, hrdá na první týden, kdy je víc než přepřacovaná a vyčerpaná, službu konající lékařka, která musí nejméně polovinu operací provádět pod dozorem někoho jiného.

Dokonce ani okamžiky, kdy musela mluvit, nebyly dnes tak strašné - běžné ironické poznámky na operačním sále, diktování poznámek po operaci a konečně dlouhé a neformální hodnocení dne nad kávou v lékařské kantýně. Měla ráda lékaře, kteří se tu sešli: doktory Peterse a Blakea, dva mladé sekundáře s dychtivými obličejí. Právě nastoupili na kolečko a vzhlíželi k ní, jako kdyby byla čarodějka, a ne lékařka. Pak tu byl doktor Simmons, který jí čas od času nadšeně šeptal, že je nejšikovnější z lékařů, s nimiž se v chirurgii setkal, a že sestry tvrdí to samé, dále doktor Larkin, oblíbený šéf neurochirurgie, jemuž jeho žáci říkali Lark. To on ji dnes znovu a znovu nutil komentovat její práci: "Vysvětluj to, Rowan, podrobně to vysvětluj. Musíš těmhle chlapcům říct, co právě děláš. Podívejte se, pánové, toto je jediný pří-

pad neurochirurga v celé západní civilizaci, který nerad mluví o své práci." To nebylo přesné. Mluvení přímo nenáviděla. Měla instinktivní nedůvěru k mluvenému slovu, protože "slyšela" s pozoruhodnou přesností, co se za slovy skrývá, navíc se neuměla moc dobře vyjadřovat.

XI, Ted' si, zaplat' pánbůh, povídali o virtuózním výkonu doktora Larkina při operaci meningeomu a ona mohla vychutnávat dobrou cigaretu a strašnou kávu a příjemný odraz světla na příjemné prázdnotě zdí. Jen ji zneklidňovalo, že si dnes ráno připomínala nějakou osobní záležitost. Někam musí zavolat, velmi na tom záleží. Proč si to teď nemůže vybatvit? Určitě si vzpomene, až vypadne z téhle budovy.

Což mohla udělat, kdykoliv se jí zachtělo. Koneckonců je už asistentka, nemusí sloužit déle než patnáct hodin a už nikdy nebude muset spát v pokojích pro noční službu, nikdo od ní neočekává, že se zastaví na pooperačním oddělení, aby se podívala, co je tam nového. Ovšem kdyby to záleželo jenom na ní, přesně to by byla nejraději udělala.

Před dvěma lety, možná ani ne, by už touhle dobou byla dávno pryč, směřovala by nejvyšší povolenou rychlostí přes most Golden Gate, nedočkavá, aby opět byla Rowan Mayfairová a stála u kormidla sladké Christiny a sama ji navigovala z Richardson Bay na volné moře. Teprve daleko od kanálů, když

zapojila automatické řízení, aby lod' plula ve velkých kruzích, podléhala své únavě. Sešla do podpalubí do kabiny, v níž dřevo zářilo stejně jako vyleštěná mosaz, padla na dvojité lůžko a ponořila se do lehkého spánku, jímž sladce prorážely tiché zvuky lodi.

106

To však bylo ještě v době, než se konání zázraků na operačním stole pro ni stalo drogou. Stále ji trochu lákal výzkum. Tehdy ještě žili Ellie a Graham její adoptivní rodiče, a prosklený dům na břehu Tiburonu nepředstavoval mausoleum plné knih a šatstva patřících lidem, kteří byli mrtví.

Tím mausoleem musela projít, aby mohla vyplout na sladké Christině. Nemohla nevidět poštu, která Grahamovi a Ellie stále chodila. Někdy dokonce zaslechla na záznamníku vzkaz od vzdálených přátel, kteří nevěděli, že Ellie loni zemřela na rakovinu a Graham zjednodušeně řečeno na "mrtvici" o dva měsíce dřív než Ellie. Kvůli Ellieině památce stále zalévala kapradí, protože Ellie ho měla tak ráda, že mu hrála na klavír. Jezdila Grahamovým jaguárem, protože prodat ho bylo příliš namáhavé. Dosud nevyklidila jeho psací stůl.

Mrtvice. Prostoupil jí temný, nepříjemný pocit. Nepředstavuj si Grahama umírajícího na podlaze v kuchyni, ale rpysli na dnešní úspěchy! V uplynulých patnácti hodinách jsi zachránila tři lidské životy, což by se jiným lékařům možná nepodařilo. Dalším životům, nalézajícím se v jiných rukách, jsi poskytla zkušenou asistenci. Ted'spí ti tři lidé v bezpečném lůně jednotky intenzivní péče a mají oči, které vidí, ústa, která mohou artikulovat, a když je držíš za ruku, na požádání ti ji stisknou.

Ne, nemohla by si přát víc. Kdyby ano, tak by přenechala transplantace tkání a nádory jiným. Krizové situace pro ni byly živnou půdou. Potřebovala je. Za chvíli půjde domů, protože to prospěje jejímu zdraví, nechá odpočinout oči, nohy, mozek, a bude přes sobotu a neděli někde jinde než tady: na palubě sladké Cltristing, brázdící volné moře.

Zatím odpočívej na velké lodi nazvané nemocnice, přesně tak jí to totiž připadalo -jako ponorka plující neslyšně časem. Světla se nikdy nezhasínala. Teplota se nikdy nezměnila. Stroje nikdy nepřestaly pracovat. A my, posádka, jsme spolu pevně spojeni i navzdory hněvu, lítosti nebo ctižádosti. Jsme spojeni i jistým druhem lásky, ať už si ji uvědomujeme, nebo ne.

"

Čekáte na zázrak!" řekl jí pohrdlivě dnes v šest hodin večer na operačním sále mladý docent s očima skelnýma únavou. "Odvezte tuhle paní ke zdi a schovejte si energii pro někoho, komu můžete pomoci!"

"Nechci nic jiného než zázraky," odpověděla Rowan. "Dostaneme sklo a písek z jejího mozku, a pak budeme pokračovat."

Nemohla mu říct, ie když položila ruce na ramena té ženy, "naslouchala" svým diagnostickým smyslem tisícům drobných signálů. Neomylně jí prozradily, že žena může přežít. Věděla, co uvidí, až pečlivě vyjmou úlomky kostí ze zlomeniny a zmrazí je pro pozdější použití, až se roztržená tvrdá plena mozková ještě víc otevře a pohmožděná tkáň pod ní se prozkoumá pod sil-

107

H / .

ným chirurgickým mikroskopem: žijící nepoškozený mozek, který bude pracovat, jakmile z něj odsaje krev a kauterizuje malinké popraskané žilky, aby zastavila krvácení.

Stejný neomylný smysl se u ní projevil tehdy na moři, když pomocí navi-jáku vytáhla toho utopeného muže Michaela Curryho na palubu a dotkla se jeho studeného šedavého těla. Ano, ještě je v něm život. Přiveď ho zpátky.

Utopený muž. Michael Curry. No ovšem, už to má, tohle si ráno připomín-

nala. Musí zavolat lékaře pana Curryho. Nechal jí vzkaz jak v nemocnici, tak na záznamníku u ní doma.

Už utekly víc než tři měsíce od onoho chladného květnového večera, kdy mlha zahalovala vzdálené město tak dokonale, že se nedalo rozeznat ani jedno světýlko, a utopený člověk na palubě vypadal právě tak mrtvý jako jakákoli jiná mrtvola, kterou měla příležitost vidět.

Zamáčkla cigaretu. "Dobrou noc, páni kolegové," řekla a vstala. "Uvidíme se v pondělí v osm," obrátila se na mladší lékaře. "Ne, nevstávejte."

Doktor Larkin zachytil její rukáv mezi dva prsty. Snažila se uvolnit, ale držel ji pevně.

"Nevyjížděj sama, Rowan."

"Ale no tak, šéfe." Snažila se vyprostit. Nešlo to. "Vždyť na té lodi jezdím sama už od šestnácti."

"Mně se to prostě nelíbí, Rowan, namítl. "Představ si, že si narazíš hlavu nebo spadneš přes palubu."

Tiše a zdvořile se zasmála, přestože ji jeho slova podráždila, a pak už byla ze dveří venku. Zamířila kolem výtahů - příliš pomalých - k betonovému schodišti.

Ještě než odejde, měla by se možná znovu podívat na své tři pacienty na intenzivku. Pomyšlení, že musí odejít, ji najednou deprimovalo. Vědomí, že se vrátí až v pondělí, bylo ještě horší.

S rukama v kapsách pláště běžela po schodech nahoru, do třetího patra.

Zářící horní chodby byly tak tiché, tak vzdálené shonu nevyhnutelnému na pooperačním oddělení. Osamělá žena spala na pohovce čekárny s tmavým kobercem. Stará staniční sestra jen zamávala, když ji Rowan míjela. Bývaly časy, kdy jako uštvaná sekundárka při službě raději uprostřed noci chodila po těchto chodbách, než aby se pokoušela usnout. Procházela chodbami sem a tam v obřím břiše ponorky, konejšená slabým šepotem nespočetných strojů.

To není dobře, že šéf ví o Sladké Christině, pomyslela si, neměla ho zoufalá a ustrašená vodit s sebou domů to odpoledne po pohřbu své adoptivní matky. Neměla s ním sedět na palubě a pít víno pod modrou tiburonskou oblohou. Udělala chybu, když v tom okamžiku prázdnoty prozradila Larkovi, že

už nemůže žít v domě, že žije na lodi a někdy dokonce pro lod', s níž sama vyjíždí po každé službě, bez ohledu na to, jak dlouho pracovala a jak je unavená.

Svěřovat se lidem - zlepší se tím někdy něco? Lark kupil jednu zdvořilou frázi na druhnu, jak se jí snažil utěšit. A od té doby všichni v nemocnici věděli o Sladké Christině. Navíc už pro ně nebyla mlčenlivá Rowan, ale adoptivní dívka Rowan, která během méně než půl roku ztratila celou svou rodinu. Kromě toho se dozvěděli, že vyjíždí sama s velkou lodí na moře a že nepřijímá Larkova pozvání na večeri, zatímco všechny ostatní svobodné lékařky by to bez zaváhání udělaly.

Kdyby jen znali i to ostatní, pomyslela si. Kdyby tušili, jak je ve skutečnosti sama sobě záhadou. Co by asi říkali mužům, kteří se jí líbí. Těm robustním strážcům zákona nebo hrdinům s hadicí a žebříkem z hasičských vozů, které lovila v hlučných barech v sousedství. Své partnery si vybírala jak pro jejich drsné ruce a drsné hlasy, tak pro mohutné hrudníky a silné paže. Ano, co tohle, co to páření v dolní kabině Sladké Christiny, při němž na věšáku na zdi byl přehozený pás s policejní pistolí ráže třicet osm v černém koženém pouzdře.

A rozhovory potom - ne, spíš monology -, v nichž tito muži v zoufalé potřebě ne nepodobné potřebě neurochirurgů znovu prožívali okamžiky nebezpečí a úspěchu, kuráže a šikovnosti. Vůně odvahy na jejich vyžehlených košilích uniformy. Zazpívejme si píseň o životě a smrti.

Proč tento typ mužů? Graham na ni kdysi naléhal: "Chceš, aby byli němí, nevzdělaní, s tlustými zátylký? Co když ti jeden z nich dá čuchnout k pěsti?"

"Ale to je právě ono," odpověděla chladně a ani se neobtěžovala se na něj podívat. "Oni to nedělají. Zachraňují životy, proto se mi tolik líbí. Mám ráda hrdiny."

"To zní, jako kdyby promluvila praštěná čtrnáctiletá holka," odpověděl Graham kysele.

"Ty to nechápeš," opravila ho Rowan. "Když mi bylo čtrnáct, myslela jsem, že hrdinové jsou právníci jako ty."

Hořký záblesk oka, pak se odvrátil. Hořký záblesk Grahama víc než rok po jeho smrti. Jeho chuf, jeho pach, nakonec Graham v její posteli, protože kdyby to neudělala, byl by Graham odešel ještě před Ellieinou smrtí.

"Neříkej mi, že jsi to vždycky nechtěla," suše poznamenal, když spolu leželi na měkké matraci na lůžku v kabině Sladké Christiny. "K čertu s tvými

hasiči i policajty."

Přestaň se s ním hádat. Přestaň na něj myslet. Ellie ani netušila, že ses s ním vyspala, ani proč sis myslela, že to musíš udělat. A je dobře, že se to ni-

kdy nedozvěděla. Uždyť teď ani nejsi v Ellieině domě. Nejsi ani na lodi, kte-

109

rou ti dal Graham. Jsi stále v bezpečí antiseptického ticha svého světa, navíc Graham je mrtvý a pohřbený na malém hřbitůvku v severní Kalifornie.

Nezáleží na tom, jak zemřel, protože nikdo o tom nic neví. Nepřivolávej si ho, kdykoliv otočíš klíčkem zapalování jeho auta, které jsi mimochodem měla už dávno prodat, ani když vcházíš do místností jeho domu, kde tě někdy mrazí.

Přesto s ním stále mluvila, stále vedla svou nekonečnou obhajobu. Jeho smrt navždy znemohla jakékoliv řešení. A tak se z její nenávisti a vzteku zrodil jeho duch, který se dnes už rozplýval, ale ještě ji pronásledoval, dokonce i tady na chodbách, v bezpečí jejího království.

Chtěla mu říct: ty policajty a hasiče mám, kdy mě napadne, беру i jejich namyšlenost a halasnost, nevzdělanost a nenucený humor, беру jejich drsnost i vášnivou a prostou lásku k ženám i strach z žen, dokonce беру i to, že bez přestání mluví, protože zaplaflpánbůh nechťejí ode mě - na rozdíl od neurochirurgů -, abych jim odpovídala. Nechťejí dokonce ani vědět, kdo jsem a co jsem, můžu klidně říct, že se zabývám vesmírem, že jsem špionka nebo kouzelnice, stejně jako ie jsem neurochirurg. "To chceš říct, že operuješ lidem mozky?"

Co na tom všem teď záleží?

Ovšem je pravda, že dnes Rowan rozuměla "mužské otázce" trochu lépe než v době, kdy se s ní Graham hádal. Rozuměla souvislosti mezi sebou a svými hrdiny v uniformách - že vejít do operačního sálu, navléknout si sterilní rukavice a vzít do ruky mikrokoagulátor a mikroskalpel je podobné jako vběhnout do hořící budovy, jako zasáhnout do rodinné hádky s pistolí v ruce, aby bylo možné zachránit ženu a děti.

Kolikrát slyšela přirovnávat neurochirurgy k bojovníkům s ohněm? A pak sarkastické poznámky, že je to něco jiného, protože nejde o tuž život. To tedy není. Protože když tady selžeš, selžeš hodně a několikrát, zničí tě to stejně, jako kdyby se ti zřítla na hlavu hořící střecha. Přežít můžeš, jen když jsi vynikající a odvážná a dokonalá, protože jednoduše neexistuje jiný způsob jak přežít, proto je každý okamžik na operačním sále zkouška na život a na smrt.

Ano, viděla stejnou odvahu, zálibu v napětí a nebezpečí pro dobrou věc v obhroublých mužích, které tak ráda hladila a líbala, které ráda cítila na sobě a kteří nepotřebovali, aby si s nimi povídala.

Ale k čemu jí bylo, že tomu rozuměla, když už celé měsíce, téměř půl roku, nepozvala nikoho do své postele. Někdy ji napadlo, co tomu asi říká sladká Christina. Šeptala jí snad do tmy: "Rowan, kde jsou naši muži?"

Chase, plavý policejní hřebec s olivovou pletí z Marina, jí stále nechával

vzkazy na záznamníku. Ale neměla čas mu zavolat. Byl to milý kluk, dokonce četl knihy a jednou si spolu povídali, opravdu povídali. Ien tak se zmínila o operačním sále a ženě, kterou postřelil manžel. Ihned se toho chytil a následovala celá série o postřelených a pobodaných lidech a za chvíli probírali ty případy každý ze svého pohledu. Proto se mu neozvala?

Na pohled to vypadalo, že na chvíli v ní lékařka úplně potlačila ženu, a to do té míry, že jí nebylo jasné, proč si vlastně dnes večer na ty muže vzpomněla. Jedině snad proto, že nebyla tak strašně unavená nebo že poslední krásný muž, po němž silně zatoužila, byl Michael Curry, ten nádherný utopený muž, nádherný dokonce i tehdy, když ležel mokrý a bledý, vlasy přilepené k hlavě, na palubě její lodi.

Ano, v holčičí řeči to byl muž, pro nějž se chtělo umřít, prostě kus chlapa: veskrze žádoucí, navíc přesně její typ. Jeho tělo nepřipomínalo těla z kalifornských tělocvičen s příliš vyvinutými svaly a nepravým opálením, korunovaná odbarvenými vlasy, ale exemplář silného proletářského těla, které dělaly ještě neodolatelnějším modré oči a pihy na tvářích - když si na ně vzpomněla, cítila chuť je políbit.

Byla to vlastně ironie, vytáhnout ve stavu naprosté bezmoci z moře dokonalý exemplář jediného druhu muže, po němž kdy skutečně toužila.

Zastavila se. Stála před dveřmi jednotky intenzivní péče. Potichu vešla a na okamžik znehybněla. Očima přelétla tento podivný, ledově klidný svět pokojů připomínajících akvária, v nichž byli vystaveni vyhublí spáči pod průhlednými kyslíkovými stany, jejich křehké končetiny i těla připevněná k připajícím monitorům uprostřed změti kabelů a kontrolních světýlek.

Najednou jako by se Rowan v hlavě přehodila výhybka. Svět mimo toto oddělení přestal existovat právě tak, jako pro ni neexistoval mimo operační sál.

Přistoupila ke stolku a natáhla ruku, aby se lehce dotkla ramene sestry, která seděla shrbená nad hromadou papírů pod nízko zavěšenou zářivkou.

"Dobrý večer, Laurel," zašeptala.

Žena se polekala. Pak poznala Rowan a rozzářila se. "Paní doktorko, vy jste ještě tady?"

"Přišla jsem se jenom podívat."

Rowan se k sestrám chovala mnohem ohleduplněji než k lékařům. Od svého začátku svého působení v nemocnici se snažila si sestry naklonit, zmírnit jejich příslovečný odpor k ženám-lékařkám a vzbudit v nich co největší elán. Rozvinula tuto schopnost v umění, vypočítané a propracované téměř k bezohlednosti, přesto hluboce opravdové jako řez provedený do tkáně pacientova mozku.

Vešla do prvního pokoje a zastavila se u vysoké lesknoucí se kovové postele, připomínající neforemný stojan na kolečkách. Slyšela, že sestra vešla za ní, aby jí tak říkajíc posloužila. Sestra udělala pohyb, aby zvedla status z nohou postele. Rowan zavrtěla hlavou, že ho nepotřebuje.

Na posteli ležela toho dne poslední oběť dopravní nehody, pobledlá, zdánlivě bez života, hlavu v ohromném turbanu z bílých obvazů a s bezbarvou trubičkou zavedenou do nosu. ledině známky života prokazovaly přístroje svým slabounkým monotónním pípáním a ostrými neonovými křivkami. Glukóza protékala tenkou jehlou připevněnou k zápěstí.

Jako mrtvola pomalu se navracející k životu na balzamovacím stole, žena pod vrstvami dezinfikovaného ložního prádla pomalu otevřela oči.

"Doktorka Mayfairová," zašeptala.

Rowan proběhla hřejivá vlna úlevy. Znovu si se sestrou vyměnily pohledy. Rowan se usmála. "Jsem tady, paní Trentová," řekla tiše. "Je to s vámi lepší." Něžně obemkla prsty ženinu pravou ruku. Ano, mnohem lepší.

Žena přivřela víčka tak pomalu, že to připomínalo zavírající se květ. V tiché písni přístrojů, které je obklopovaly, se nic nezměnilo. Rowan se vzdálila stejně tiše, jako přišla.

Oknem druhého pokoje se podívala na dalšího pacienta, který byl zdánlivě v bezvědomí, na chlapce s olivovou pletí, vlastně téměř ještě dítě, který náhle oslepl a spadl z nástupiště pod vlak, jímž jel do práce.

Pracovala na něm čtyři hodiny, sešívala mu malinkou jehlou krvácející žílu, která způsobila jeho slepotu, pak mu dala do pořádku poraněnou lebku. V pooperačním pokoji žertoval se všemi okolostojícími lékaři.

Rowan teď přimhouřenýma očima, s tělem napjatým, pozorovala jeho drobné pohyby ve spánku, způsob, jakým pod pokrývkou pohnul pravým kolennem, jak zkroutil ruku dlaní navrch, když otočil hlavu na stranu. lazykem si olízl suché rty a něco si pro sebe šeptal jako člověk, který rozmlouvá s někým ve snu.

"Daří se mu dobře, paní doktorko," zašeptala vedle ní stojící sestra.

Rowan přikývla. Ale věděla, že za několik týdnů se dostaví záchvaty. Použije Dilantin, aby je zvládli, ale bude z něj až do konce života epileptik. I když je to jistě lepší než smrt nebo slepota. Rowan počká, bude ho ještě pozorovat, než něco předpoví nebo vysvětlí. koneckonců, vždycky je tu možnost, že se mylí.

"A co paní Kellyová?" zeptala se. Otočila se a pohlédla sestře do očí, aby se přiměla ji jasně vnímat. Byla to výkonná a laskavá sestra, kterou měla docela ráda.

"Paní Kellyové připadá směšné, že má ještě dvě kulky v hlavě. ,Připadám

si jako nabitá pistole,' svěřila se mi. Nechce dceři dovolit, aby odešla. Chce vědět, co se stalo tomu darebákovi, který ji postřelil. Chce další polštář. Chce televizi a telefon."

Rowan se z povinnosti tiše a chápavě zasmála. Téměř to neporušilo bzučí-

cí ticho. "Možná zítra, ` poznamenala. Z místa, kde stála, mohla vidět čilou paní Kellyovou posledním oknem na konci oddělení. Paní Kellyová nemohla pohnout hlavou, ale bez obtíží gestikulovala pravou rukou při tom, když mluvila se svou dospělou dcerou, hubenou a zřejmě vyčerpanou ženou s opuchlými víčky, která nicméně přikyvovala každému slovu své matky.

"Je dobré, že ji tu matka má, zašeptala Rowan. "Může zůstat, jak dlouho bude chtít."

Sestra přikývla.

"Mám volno až do pondělí, Laurel, oznámila Rowan. "Nevím, jestli se mi tahle nová pracovní doba líbí."

Sestra se tlumeně zasmála. "Ten odpočinek si, paní doktorko, rozhodně zasloužíte."

"Opravdu?" zamumlala Rowan. "Doktor Simmons mi zavolá, kdyby se vyskytl nějaký problém. Můžete ho, Laurel, kdykoliv požádat, aby mi zavolał. Rozumíte?"

Rowan prošla dvojími dveřmi a nechala je tiše za sebou zaklapnout. Ano, skutečně to byl dobrý den.

Už opravdu neměla žádnou výmluvu, aby tu mohla ještě zůstat, snad jen udělat pár poznámek do soukromého diáře ve své kanceláři a zkontrolovat si záznamník. Možná že si chvilku odpočine na kožené pohovce. Místnost, kterou teď měla, byla mnohem luxusnější než stísněný a zašlý lékařský pokoj, v němž klímala několik let.

Ovšem měla by jít domů, věděla to. Měla by nechat stíny Grahama a Ellie, aby si přicházely a odcházely, jak se jim zlíbí.

A co Michael Curry? Bože, zase na něj zapomněla! A teď už bylo skoro deset hodin. Musí zavolat doktora Morrise, jakmile to bude možné.

No tak, snad ti zase nebude bušit srdce kvůli Currymu, myslela si, když pomalu kráčela linoleem pokrytou chodbou ke schodišti, kterému znovu dala přednost před výtahem, a promýšlela si spletitou cestu obrovskou podřimující nemocnicí, která ji nakonec přivede jenom ke dveřím její kanceláře.

Byla zvědavá, co jí chce doktor Morris říct a co je nového s jediným mužem, který ji momentálně zajímá, s mužem, jehož vlastně neznala; neviděla ho od té bouřlivé mezihry zoufalého úsilí a neskutečného, náhodného úspěchu na rozbouřeném moři téměř před čtyřmi měsíci...

113

Tu noc byla téměř omámená vyčerpaním. I'oslední měsíc, kdy, sloužila jako sekundárka, byla třicet šest hodin ve službě, hěhem nichž spala snad hodinu. Nevadilo jí to, dokud ve vodě nezpозorovala utopeného člověka.

Sladkci Christina plula po neklidném oceánu pod těžkým olověným nebem, vítr skučel kolem oken kormidelny. Tohoto čtyřicet stop dlouhého ocelového plavidla, s dvěma stejně silnými motory, vybudovaného v Holandsku, se netýkala varování pro malé lodě. Její trup o velkém výtlaku se bez nejmenších výkyvů hladce, i když pomalu, pohyboval zčeřenými vlnami. Po pravdě řečeno, byla na jednoho člověka příliš velká. Ale Rowan ji zvládala sama od svých šestnácti let.

Dostat takovou lod' z přístavu a do přístavu je nesnadná záležitost, vyžadující dalšího člena posádky. Rowan však měla přímo u domu na Tiburonu, kde bydlela, svůj vlastní kanál, hluboký a široký, malé molo, a navíc i pomalý a důkladný systém. Jakmile Sladká Christina vycouvala a otočila se směrem k San Francisku, jedna žena na můstku, rozumějící složitým elektronickým píšťalkám a zvonkům na lodi, si vystačila sama.

Přednost Sladké Christing nespočívala v rychlosti, ale ve vytrvalosti. Jako vždy, i toho dne byla vybavená jako na cestu kolem světa.

Onoho májového odpoledne zatlačovala zatažená obloha denní světlo už v okamžiku, kdy Rowan projížděla pod Golden Gate. Ve chvíli, kdy jí most zmizel z očí, se dlouhý soumrak už úplně vytratil.

Snášela se tma s chladnou kovovou jednotvárností, moře splývalo s nebem. Byla taková zima, že Rowan měla na sobě vlněné rukavice a modrou pletenou námořnickou čepici dokonce i v kormidelně a pila jeden šálek horké kávy za druhým, což nijak neoslabovalo její totální vyčerpanost. Pohled jako vždy upírala na zvedající se moře.

Pak se objevil Michael Curry, ta tečka v dálce - mohl to vůbec být člověk?

Obličeje ve vlnách, paže volně se vznášející, dlaně blízko hlavy, černé vlasy tvořící jednolitou změť na pozadí šedé masy vod, a pak už jen šaty lehce se

nadouvající na nehybné a beztvaré postavě. Balonák s páskem, hnědé paty bot. Vypadal jako mrtvý.

V prvním okamžiku dokázala rozeznat jen to, že se nejedná o tělo v rozkladu. Ruce byly sice bílé, ale ne ještě rozmočené vodou. Mohl spadnout do vody z paluby nějaké velké lodi jen před několika okamžiky - nebo hodinami. Nejdůležitější teď bylo ihned signalizovat a udat své souřadnice, pak se pokusit dostat ho na palubu.

Naneštěstí pluly lodě pobřežní hlídky na míle daleko a všechny záchranné helikoptéry měly práci někde jinde. Vzhledem k varováním se v okolí

114

nepohybovala žádná malá plavidla. A mlha houstla. Pomoc přijde, jakmile to bude možné, ale nikdo nedokáže odhadnout, kdy to bude.

"Pokusím se ho vytáhnout z vody," oznámila. "Jsem tu sama. Připlujte sem co nejrychleji."

Nebylo nutné jim vykládat, že je lékařka, nebo je upozornit na to, co stejné věděli - v těchto studených vodách mohli topící se lidé přežít neuvěřitelně dlouho, protože snížená teplota zpomaluje metabolismus i činnost mozku, takže tělo vyžaduje jen zlomek obvyklé dodávky kyslíku a krve. Důležité bylo dostat ho z vody a začít s resuscitací.

Což bude asi těžké, protože nic podobného ještě nedělala sama. Měla ovšem potřebné vybavení, záchranný pás připevněný na silné nylonové šňůře, protažené motorovým navijákem umístěným nad kormidelnou - jedním slovem vlastnila prostředky, aby ho vytáhla na palubu, ovšem jestli se k němu dostane: a v tom mohla selhat.

Okamžitě si navlékla záchrannou vestu a gumové rukavice, pak si připevnila záchranný pás a druhý si připravila pro něj. Zkontrolovala všechny šňůry, včetně šňůry od záchranného člunu a zjistila, že jsou v pořádku. Pak spustila záchranný člun přes palubu Sladké Christiny a zamířila k žebříku vedoucímu do vody, neberouc na vědomí vzdouvající se moře, kymácení žebříku ani spršku ledové vody na obličej.

Veslovala k němu a voda jí ho přinášela vstříc, zároveň však téměř zaplavovala člun. Na vteřinu jí blesklo hlavou: tohle nepůjde. Ale odmítala se vzdát. Nakonec se natáhla pro jeho ruku a zachytila ji, přičemž málem vypadla z člunu. Přitáhla si jeho tělo, hlavou napřed. Jak má teď pořádně připevnit ten zatracený pás na jeho hrudník?

Voda znovu skoro zaplavila člun a ona ho málem převrhla. Pak ji zvedla vlna nad mužovo tělo. Ztratila jeho ruku. Ztratila ho. Nicméně zase vyplaval na povrch jako kus korku. Tentokrát zachytila jeho levou ruku a natáhla mu pás přes hlavu a levé rameno, pak jím protáhla i levou ruku. Ale bezpodmínečně musela protáhnout ještě pravou ruku. Pás musel být dobře připevněn, aby tak těžké tělo, se šaty nasáklými vodou, dokázala vytáhnout nahoru.

Celou dobu, když pozorovala napůl ponořený obličej a cítila chlad jeho bezvládné ruky, se u ní projevoval její diagnostický smysl. Ano, je tam uunitř může se vrátit. Musíš ho dostat na palubu.

Jedna mohutná vlna za druhou jí bránila, aby cokoliv udělala, takže ho jenom stále držela za ruku. Konečně mohla zachytit pravý rukáv, zuednout mu paži a prostrčit ji pásem. Okamžitě pás pevně utáhla.

Člun se převrátil a ona i s tonoucím sklouzla do moře. Nalokala se vody, pak vyrazila na hladinu, bez dechu, jak jí ledový chlad pronikal oděvem.

115

Kolik jí za této teploty zbývá minut, než ztratí vědomí? Ale on už byl připoután k člunu stejně pevně jako ona. Když se dokáže dostat k žebříku, aniž omdlí, může ho navijákem vytáhnout. Pustila jeho šňůru a snažila se dostat do člunu. Nepřipouštěla si, že by se jí to nemuselo podařit. Široká paluba na pravoboku Sladké Christiny se jí odsud zdálajako bílá skvrna mizející a objevující se podle toho, jak se přes ni přelévaly vlny.

Nakonec člun narazil do boku lodi. Leknutí ji vrátilo k plné pozornosti. Prsty v rukavicích jí vypověděly poslušnost, když se chtěla chytit spodní příčky provazového žebříku. Ale přikázala jim: Chyťte se, k sakru, chyťte se toho provažu, a pozorovala něco, co už necítila - jak jí její pravá ruka poslechla. Levá ruka se natáhla po postranici žebříku. Znovu dávala svému necitlivému tělu příkazy a napůl nevěřicně zjišťovala, že příčku po příčce šplhá nahoru.

V prvním okamžiku zůstala ležet na palubě a nemohla se pohnout. Teplá

pára stoupající z otevřených dveří kormidelny vypadala jako horký dech. Pak si třela prsty, dokud se do nich nevrátil cit. Ale neměla čas se zahřát, neměla čas vůbec na nic, jen se postavit na nohy a dostat se k navijáku.

Ruce ji bolely. Nicméně automaticky dělaly to, co po nich chtěla, když startovala motor. Naviják sténal a zpíval, jak navíjel nylonovou šňůru. Náhle uviděla mužovo tělo zvedat se nad zábradlím paluby, hlavu skloněnou, rozpažené ruce volně visící přes nylonovou smyčku záchranného pásu. Z jeho nasáklých šatů crčela voda. Muž žuchl na palubu, hlavou napřed.

Naviják řval, jak tělo táhl blíž ke kormidelně, nakonec ho trochu nadzvedl, asi metr ode dveří. Vypnula motor. Muž se svezl na palubu, promočený, bez známek života, příliš daleko od teplého vzduchu a páry.

Věděla, že ho nedokáže vtáhnout dovnitř a už neměla čas, aby se pokusila udělat něco se šňůrami nebo navijákem.

Vší silou ho obrátila na břicho a vypumpovala mu z plic nejmíň litr mořské vody. Pak ho nadzvedla, posunula se pod něj a znovu ho otočila na záda. Stáhla si rukavice, protože jí překážely. Vsunula mu levou ruku pod krk, prsty pravé mu ucpala nos a dýchala mu do úst. Její mysl mu pomáhala: představovala si teplý vzduch pronikající do jeho plic. Zdálo se jí, že dýchá celou věcnost a v nehybné masě pod ní se nezměnilo vůbec nic.

Proto se zaměřila na jeho hrudník, stlačila ze všech sil hrudní kost, pak tlak uvolnila a znovu, patnáctkrát za sebou. "Dělej, dýchej!" opakovala, jako by to bylo zaklínadlo. "Sakra, dýchej!" Pak znovu dýchala z úst do úst.

Ztratila představu, jak dlouho to trvá, neuvědomovala si čas, stejně jako si ho neuvědomovala na operačním sále. Prostě pokračovala, střídala masáže srdce s umělým dýcháním a přestávala jen tu a tam, aby mu sáhla na krční tepnu a uvědomila si, že její diagnostický cit jí oznamuje to samé - žije. A znovu to samé.

116

Jeho tělo sebou na palubě zmítalo, jak se ho Rowan namáhala oživit. Mokrá kůže voskově zářila, podpatky hnědých kožených bot klouzaly po holých prknech.

Ještě jednou se pokusila odtáhnout ho do kormidelny, ale nešlo to. Pokračovala a nejasně si přitom uvědomovala, že mlhu neprozařují žádná světla a že nikde nablízku není slyšet motor helikoptéry. Zarazila se jen jednou, aby ho poplácala po tváři, aby na něj zavolala a řekla, že ví, že tu je, a ona očekává, že se vrátí.

"Ty víš, že mě slyšíš!" křičela, když znovu zatlačila na jeho hrudní kost. Vybavila si srdce a plíce v celé jejich anatomické podrobnosti. Chtěla mu opět zvednout krk; vtom se jeho oči prudce otevřely a obličej se ozářil životem. Jeho hrudník se zvedl proti její ruce, na obličejí cítila jeho horký dech.

"To je ono, dýchej!" snažila se překřičet vítr. Proč je vlastně tak překvapená, že žije, že se na ni dívá, když ji vůbec nenapadlo, že by to mohla vzdát?

Jeho pravá ruka vylétla nahoru a chopila se její ruky. Něco jí řekl, něco nesrozumitelného zamumlal, něco, co nicméně znělo jako jméno.

Znovu ho plácla po tváři, tentokrát jemněji. Dech měl trhaný a rychlý, obličej zkroucený bolestí. Jak modré byly jeho oči, jak jasné a živé! Jako kdyby nikdy předtím neviděla oči, zářící rnsolovité koule, zírající na ni z lidského obličej.

"Nepřestávejte, dýchejte, slyšíte mě? lenom dojdú dolú pro deky."

Chytil ji za ruku a začal se silně trást. Jak se snažila vyprostit, všimla si, že

se dívá mimo ni někam nahoru. Zvedl levou ruku. Někam ukazoval.

Konečně zalilo palubu světlo. Ale proboha, kolem nich se převalovala mlha, hustá jako dým. Helikoptéra přiletěla právě včas. Vítr pálil Rowan v očích. Téměř neviděla, jak se tam nahoře otáčejí lopatky vrtule.

Zhroutila se a jen tak tak neztratila vědomí. Uvědomovala si jen jeho ruku tisknoucí její. Snažil se na ni promluvit. Poplácala ho po ruce a řekla: "Už je dobře, všechno je v pořádku. Odvezou vás."

Ajak příslušníci pobřežní policie sestupovali ze žebříku, křičela na ně příkazy: "Neohřívejte ho příliš rychle, a nedávejte mu, proboha, nic horkého k pití. Je velmi silně podchlazený. Zavolejte z přístavu rádiem sanitku."

Když ho vynášeli nahoru, bála se o něj. Ale ve skutečnosti věděla, jak bude znít verdikt lékařů: nedošlo k neurologickému poškození.

O půlnoci se vzdala naděje, že usne, i když jí už bylo zase teplo a příjemně. Sladká Christina se jako velká kolébka houpala na temném moři. Její světla pročesávala mlhu, radar byl zapnutý, automatické řízení udržovalo stále stejné široké kruhy. Rowan seděla zachumlaná v koutku lehátka v kormidelně, na sobě měla suché šaty a pila horkou kávu.

117

Přemýšlela o něm, o pohledu v jeho očích. Jmenoval se Michael Curry, aspoň tak jí to sdělila pobřežní policie, když jim později zavolala. Musel být ve vodě nejméně hodinu, než ho zpozorovala. Dopadlo to tak, jak přepokládala. Žádné neurologické poškození. Tisk to označoval za zázrak.

Bohužel v sanitce začal být dezorientovaný a neklidný - možná díky novinářům, kteří ho čekali v přístavu -, dostal sedativa (pitomost!) a to všechno na nějaký čas zkomplikovalo situaci (samozřejmě!), avšak teď byl "v pořádku".

"Nesdělujte nikomu moje jméno, požádala. "Chci si uchovat soukromí."

Pochopitelně. Reportéři jsou opravdu dotěrní. Ovšem pravda je, že její volání o pomoc přišlo v té nejhorší chvíli, nebylo pořádně zaneseno do záznamů. Neznají ani její jméno nebo jméno lodě. Mohla by jim, prosím, poskytnout tu informaci teď, když...

"

Končím. A děkuji vám," řekla, než přerušila spojení.

Sladká Christina plula klidně. Rowan si představovala Michaela Curryho ležícího na palubě, jak svažtil čelo, když přišel k sobě, způsob, jakým jeho oči zachytily světlo z kormidelny. Co to bylo za slovo, které vyslovil? Znělo to jako nějaké jméno. Ale nemohla si vzpomenout, pokud hn vůbec předtím zachytila.

Považovala za téměř jisté, že by byl zemřel, kdyby ho nebyla zpozorovala. Nijak ji neuklidňovalo, když na něj myslela, na to, jak se vznášel na vodě ve tmě a mlze, jak z něj každým okamžikem unikal život. Bylo to jen o vlasek.

Byl tak hezký! Dokonce i jako utopenec stál za pohled. Je záhadou, jaké rysy dělají z muže krasavce. Měl nepochybně irský obličej - hranatý, s krátkým, jakoby zakulaceným nosem, který by v mnoha případech člověku na kráse nepřidal. Ale jeho by nikdo za nehezkého neoznačil. S jeho očima a ústy. Ani náhodou.

Přece není správné, že o něm takhle uvažuje? Když chtěla muže, nebyla lékařka, byla Rowan, která touží po anonymním partnerovi a pak po spánku, jakmile za ním zaklapnou dveře. Je to lékařka Rowan, která se o něj strachuje.

Kdo mohl ostatně vědět lépe než ona, co všechno se mohlo stát s chemickými procesy v jeho mozku během té kritické hodiny?

Časně ráno druhého dne, jakmile došla lodí do přístavu, zavolala všeobecnou nemocnici v San Francisku. Ošetřující lékař doktor Morris měl ještě službu. Stručně mu vysvětlila své postavení ve fakultní nemocnici. Popsala mu průběh resuscitace, instrukce, které dala zdravotníkům ohledně podchlazení. Curry neřekl nic, jenom si něco mumlal, nezachytila jedinou srozumitelnou slabiku. Ale je přesvědčena, že se z toho dostane.

118

"Už je z nejhoršího venku, daří se mu dobře. Měl z pekla štěstí," řekl doktor Morris. Ovšem, je to rozhovor mezi dvěma lékaři, naprosto důvěrný. Jediné, co by ti šakalové na chodbě potřebovali vědět, bylo, že ho vytáhla z vody žena, a to úplně sama, navíc neurochirurg. Jistě, byl psychicky trochu vyšinutý, stále dokola mluvil o viděních, která měl, kromě toho se cosi děje

s jeho rukama, cosi neobvyklého...

"S jeho rukama

7"

"Ne, nejsou ochrnuté, nic takového. Promiňte, volají mě.

"Slyším. Víte co, sloužím poslední měsíc ve fakultní nemocnici. Zavolejte,

budete-li mě potřebovat. Přijedu:

Zavěsila. Co, k sakru, znamenalo, že má něco s rukama? Vzpomněla si na Michaelův stisk, jak ji držel a nechtěl pustit, oči upřené do jejích. "Určitě jsem se nezmýlila," zašeptala. "Ruce má v pořádku:"

Co se děje s jeho rukama, pochopila následující den odpoledne, když si otevřela časopis Examiner.

Prožil "mystický zážitek", vysvětloval. Viděl své tělo odněkud vysoko shora, nadnášené vlnami Tichého oceánu. Prožil toho mnohem víc, ale nedoká-

zal se teď rozpomenout. Přivádělo ho k šílenství, že to nedokázal.

Pokud jde o pověsti o jeho rukách, ano, je to pravda, nosí teď stále černé rukavice, protože jakmile na něco sáhl, měl "vidění". Nemohl zvednout lžičku nebo vzít do ruky mýdlo, aby se mu nevyrojily představy spojené s člověkem, který se té věci dotýkal před ním.

Vzal do ruky křížek na růženci jedné reportérky a pak jí řekl, že růženec byl zakoupen v Lurdech v roce 1939 a že ho zdědila po matce.

Bylo to úplně přesné, tvrdily noviny, a mezi pracovníky všeobecné nemocnice se našla spousta těch, kdo mohli potvrdit Curryho nově nabytou schopnost.

Moc rád by se už dostal z nemocnice, opravdu moc. A chtěl by, aby ho ta x " x, ' věc s rukama přešla a on si vybavil, co se s ním tam nahoře dělo.

Podrobně si prohlédla obrázek - velkou, ostrou černobílou fotografii Curryho sedícího na posteli. Jeho proletářský půvab byl nepopíratelný. A ten jeho nádherný úsměv. Dokonce měl na krku tenký zlatý řetízek s křížkem, který ještě zvýrazňoval mohutnost jeho ramen. Mnoho policajtů a hasičů nosilo takové řetízky. Zbožňovala je. Dokonce i tehdy, když zlatý křížek nebo medaile, nebo co to k čertu bylo, jí v posteli visely nad obličejem a otíraly se

jí o víčka jako polibek.

Ale ruce v černých rukavicích spočívající na bílé přikrývce vypadaly na obrázku zlověstně. O obsahu článku ani na chvíli nezapochybovala.

,:

119

viděla už podivnější věci, mnohem podivnější a daleko nepochopitelnější. Nechod' za tím čloučkem. Nepotřebuje tě, a ty nemáš zapotřebi se cxyptá-oat na jeho ruce.

Vytrhla článek, složila ho a strčila do kapsy. Našla ho tam ještě druhý den ráno, když se po noci strávené na neurologické traumatologů vpotácela do fékařské kantýny a otevřela noviny Chronicle.

Curry byl na třetí stránce, povedený snímek jeho obličeje, jen se díval poněkud zachmuřeněji než předtím, možná s menší důvěrou. Už desítky lidí dosvědčily jeho podivnou psychometrickou schopnost. Prál si, aby mu věřili, že to není nic jiného než "salonní trik". Nemůže jim nijak pomoci.

Zajímalo ho jedině zapomenuté dobrodružství, tedy sféry, které navštívil, když byl mrtvý. "Měl jsem důvod, abych se vrátil," vysvětloval. "Vím, že jsem ho měl. Mohl jsem si vybrat a já se rozhodl vrátit. Měl jsem něco velmi důležitého udělat. Věděl jsem to a věděl jsem proč. Nějak to souviselo s jakýmsi vstupními dveřmi a číslem. Ale nemohu si vzpomenout na to číslo, ani co znamenalo. Vlastně si nemohu vzpomenout na nic. Mám pocit, že nejdůležitější zkušenost celého mého života mi unikla. A nevím, jak si ji znovu vybavit."

Dělají z něj téměř blázna, pomyslela si. Pravděpodobně to byla rutinně pojatá "zkušenost na prahu smrti". Dnes víme, že se to lidem každou chvíli stává. Pokud jde o jeho ruce, tato část ji fascinovala. Důkladně pročítala svědectví různých lidí. Prála si mít aspoň pět minut na to, aby se mohla podívat na výsledky testů, které mu dělali.

Znovu si připomněla, jak ležel na palubě, jak pevně jí tiskl ruku, jaký výraz měl na tváři.

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

Prozradil mu tehdy ten dotek něco o ní? A co by cítil teď, kdyby za ním zšla, pověděla mu, co si pamatuje o jeho nehodě, posadila se k němu na postel a požádala ho, aby předvedl svůj salonní trik-jinými slovy, že by mu nabídl ubohé informace výměnou za to, co od něj chtěli i všichni ostatní? Ne, to v iádném případě neudělá.

Hnusilo se jí, že by to byla schopná od něj žádat. Hnusilo se jí, že ona, lékařka, nemyslí na to, co potřebuje pacient, ale na to, co si sama přeje. Je to ještě horší než představy, jaké by to s ním bylo v posteli, a jak by ve tři ráno potom spolu pili kávu v maličké kabině.

Zavolá doktora Morrise, jakmile bude mít čas. Zjistí, jak se Currymu daří, i když nemůže odhadnout, kdy to bude. Momentálně byla tak nevyspafá, že si sama připadala jako chodící mrtvola, navíc ji naléhavě potřebovali na pooperačním oddělení. Možná by se měla o Curryho přestat zajímat. Možná by to bylo to nejlepších, co by mohla pro oba udělat.

Koncem týdne uveřejnil Chronicle velký článek na první straně.

CO SE PŘIHODILO MICHAELI, U CURRYMU?

Bylo mu čtyřicet osm let, jako podnikatel se specializoval na renovování starých viktoriánských domů, vlastnil 6rmu Nadějně vyhlídky. Zřejmě byl v San Francisku známou osobností, protože ze zřícenin vytvářel panská sídla a puntičkářsky lpěl na tom, aby všechno bylo autentické až po dřevěné kolíky a hranaté hřebíky. Na Castru vlastnil malý obchod, plný van s nohama ve tvaru Ivích tlap a stojanových umyvadel. Slavné byly i jeho podrobné výkresy rekonstrukcí. Vyšly dokonce knižně pod názvem Viktoriánský styl zuenči i zeunitř. Byl autorem cenami ověřeného penzionu Barbary Coast na Clay Street i hotelu Jack London na Buena Vista West.

V současnosti však nedělal nic. Nadějně uhlídky dočasně zavřel, příliš ho zaměstnávalo úsilí vybavit si obsah sdělení, jehož se mu dostalo během té kritické hodiny, kterou strávil "mrtvý ve vodě".

"Nebyl to sen," prohlásil. "Vím, že jsem mfužil s nějakými lidmi. vysvětlili mi, co ode mne žádají, já jsem souhlasil a vrátil jsem se, abych to mohl udělat."

Pokud jde o novou psychickou schopnost, tvrdí, že ta s tím nemá nic společného. Zřejmě to není nic víc než náhodný vedlejší účinek. "Víte, zachytím jen záblesk něčeho - obličeje, jméno. Je to naprosto nespolehlivé."

Tu noc ho v nemocniční kantýně zahřídla v televizních zprávách. Znovu na ni zazářily nezapomenutelně modré oči a laskavý úsměv. Měl v sobě něco nevinného. Prostá a přímočará gesta svědčila o člověku, který se už dávno vzdal nepoctivosti nebo snahy přelstít jakýmkoliv způsobem spletitosti tohoto světa.

"Musím se vrátit domů," řekl. Měl snad newyorský přízvuk? "Nemyslím

domů tady, ale domů, kde jsem se narodil, zpátky do New Orleansu: ` (Aha, to byl ten přízvuk!) "Mohl bych odpřísáhnout, že to má něco společného s tím, co se mi stalo. Stále se mi vrací představa domova." Lehce pokrčil rameny. Vypadal jako zatraceně milý člověk.

Ovšem zatím se mu nevybavilo nic z toho, co viděl na pokraji smrti.

Nechtěli ho propustit z nemocnice, i když museli přiznat, že fyzicky je úplně v pořádku.

"Vyprávějte nám, Michaeli, o svých nových schopnostech."

"Nechci o tom mluvit." Pokrčení ramen. Podíval se na své velké ruce

v černých rukavicích. "Chtěl bych mluvit s lidmi, kteří mě zachránili - s lidmi od pobřežní policie a s tím, kdo mě vytáhl z moře. Přál bych si, aby se

se mnou spojili. Víte, kvůli tomu dělám toto interview."

Kamera zabrala dvojici reportérů ve studiu. Žvatlaři o Curryho "schopnostech". Oba se o nich sami přesvědčili.

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

Rowan se chvilinku nepohnula, ani na nic nemyslela. New Orleans... a on chtěl, aby se s ním spojila. New Orleans... To rozhodlo. Ted' už to hyla pro ftowan povinnost. Slyšela prosbu z jeho vlastních úst. A musela si vyjasnit, jak do toho zapadá New Orleans. Musela s ním mluvit... nebo mu napsat.

Jakmile toho večera dorazila domů, posadila se za Grahamův starý psací stůl, vyndala dopisní papír a napsala Currymu dopis.

Dopodrobna mu popsala všechno, čeho si ve vztahu k jeho nehodě všimla od okamžiku, kdy ho zahlédla ve vodě, až do chvíle, kdy ho odváželi na nosítkách. Pak, po chvílce váhání, připsala svoje telefonní číslo domů i adresu a malý dovětek.

Já také pocházím z New Orleansu, i když jsem tam nikdy nežila. Adoptoval mě ten den kdy jsem se narodila, a okamžitě odvezli. Praděpodobně to není nic jiného než souhra náhod, že i vy jste původem z Jiltu, ale chtěla jsem, abyste to věděl. Na lodi jste mě pevně a dlouhou dobu držel za ruku. Neprála bych si, aby se vaše situace zkomplikovala nějakou nejasnou telepatickou zprávou, kterou jste v tom okamžiku možná dostal, protože to vůbec nemusí mít žádný význam.

Budete-li potřebovat se mnou mluvit, zauolejte mi do fakultní nemocnice nebo domů.

Znělo to možná dost mírně a jistě patřičně neutrálně. Pouze naznačila, že věří v jeho schopnosti a že se na ni může obrátit, kdyby ji potřeboval. Nic víc, žádný požadavek. A udělá vše pro to, aby jí zůstal pocit zodpovědnosti, bez ohledu na to, co se ještě stane.

Přesto se té myšlenky nemohla zbavit -jak vloží svou ruku do jeho a požádá ho: Budu myslet na něco, na něco mimořádného, co se mi jednou, ne, třikrát v životě přihodilo. A jenom bych chtěla, abys mi řekl, co vidíš. Uděláš to? Nemohu tvrdit, že mi to dlužíš, protože jsem ti zachránila život...

To je praua, nemůžeš. Tak to nedělej!

Poslala dopis přímo doktoru Morrisovi a ten ji zavolał hned následující den. Curry včera odpoledne odešel z nemocnice.

"Úplně mu přeskočilo, ovšem neměli jsme žádný právní důvod ho zadržet. Mimochodem, paní doktorko, opakoval jsem mu vaše slova, že neřekl vůbec nic. Ale je tím vším tak posedlý, že se nehodlá vzdát. Víte, umanu si, že si vy-
baví, co tam nahoře viděl, veledůležitou příčinu svého návratu, tajemství vesmíru, poslání, vstupní dveře, číslo, drahokam. Něco takového jste určitě nikdy neslyšela. Pošlu váš dopis k němu domů, ačkoliv je pravděpodobné, že ho nedostane. Chodí mu plně pytle dopisů."

122

"

Skutečné má takové schopnosti v rukách?"

Ticho. "Chcete vědět pravdu? Na sto procent, pokud moje zkušenost sahá. Když to uvidíte na vlastní oči, k smrti vás to vyděsí."

Michaelův příběh plnil následující týden stránky bulvárních plátků. O dva týdny později se variace na něj objevily v časopisech People a Time. Rowan si články i fotografie vystříhovala. Fotografové Curryho zřejmě sledovali na každém kroku. Zachytili ho před jeho kanceláří na Castro Street i na schodech jeho domu.

V Rowan se vzcháhal silný ochranný postoj. Měli by toho člověka nechat na pokoji.

A ty ho taky nech na pokoji.

On sám přestal poskytovat interview, to bylo jasné už první týden v červnu. Bulvární plátky se přižívovaly jenom na svědectvích o jeho schopnostech: Dotkl se mé kabelky a řekl mi všechno o mé sestře, co mi říkala, když mi kabelku dávala. Celá jsem se chvěla, on pak dodal: „Vaše sestra je mrtvá.“

Nakonec na místní CBS oznámili, že Curry je zalezlý ve svém domě na Liberty Street a nekomunikuje se světem. Přátelé si dělali obavy. "Má zřejmě pocit rozčarování a vzteku," prohlásil jeden jeho kamarád z vysoké školy.

"Myslím si, že se stáhl před světem: Nadějně uhlidky byly dočasně zavřené. Lékaři ze všeobecné nemocnice v San Francisku svého pacienta vůbec

neviděli. Také měli obavy.

Pak v červenci Examiner ohlásil, že Curry je "nezvěstný". Zřejmě "zmi-
zel".

Reportér pořadu Zprávy U jedenáct stál na schodech velkého viktorián-
ského domu a ukazoval na hromadu neotevřené pošty přetékaající z popelní-
ce vedle postranního vchodu.

"Ukřívá se Curry uvnitř tohoto nádherného domu na Liberty Street, kte-
rý sám před mnoha lety s takovou láskou renovoval? Leží nebo snad sedí ten
muž sám a sám nahoře v osvětleném podkrovním pokoji?"

Rowan znechuceně vypnula televizi. Připadala si jako voyeur. Považovala
za nechutné tahat kameramana až ke dveřím toho člověka.

Ale přece jen jí něco utkvělo v mysli - popelnice přeplněná neotevřený-
mi dopisy. Dostal se také ten její do té hromady? Pomyšlení, že Curry je teď
zamčen v tom domě, bojí se světa, potřebuje poradit, bylo víc, než mohla
přenést přes srdce.

Chirurgové jsou muži a ženy akce - lidé, kteří věří, že mohou něco do-
kázat. Proto mají kuráž řezat těla jiných lidí. Chtělo se jí něco udělat - jít
tam, zabušit na dveře. Ale kolik jiných lidí už to udělalo?

123

Ne, nepotřeboval dalšího návštěvníka, zejména ne takového, který má
vlastní tajný plán.

Myslívala na něj každý večer, když se vrátila z nemocnice domů a sama si
vyjela na lodi. V chráněných vodách Tiburonu bylo skoro teplo. Chvilí otále-
la, než se vydala do chladnějších vod sanfranciského zálivu. Tam se dostala
do silného oceánského proudu. V mohutném klesání a stoupání bylo něco
erotického. Zamířila lodí na západ a zaklonila hlavu jako pokaždé, aby se po-
dívala na vysoko čnějící pylony mostu Golden Gate. Velká, těžká loď se pohy-
bovala pomalu, ale vytrvale kupředu a tlačila před sebou nezřetelný hori-
zont.

Obrovský a temný Tichý oceán jí připadal nesmírně lhostejný. Člověk ne-
mohl věřit v nic jiného než v sebe sama, jakmile se rozhlédl po nekonečně se
měnící hladině, zvedající se a převalující pod bezbarvým západem slunce
v místě, kde se moře stýká s oblohou v zářivém oparu.

On přece věřil, že jeho návrat měl určité poslání. Přitom to byl člověk,
který renovoval stará krásná obydlí, kreslil obrázky, vycházející knižně, tedy
člověk, u nějž by se předpokládalo, že je příliš vzdělaný na to, aby v něco ta-
kového věřil.

On ale skutečně zemřel! Prošel zkušeností, kterou popsalo tolik lidí -jak
se bez tíže vznášeli vzhůru a pohlíželi s ušlechtilou lhostejností na svět pod
sebou.

Rowan nic podobného nepotkalo. Ale staly se jí jiné věci, stejně podivné.
Zatímco celý svět četl o Curryho dobrodružství, nikdo neznal ta tajemství,
o nichž věděla jenom ona.

Ale domnívat se, že ve všech věcech je skrytý význam a záměr, to bylo nad
její filozofické chápání. Vždycky se obávala, že jediný význam má osamělost,
tvrdá práce a snaha odlišit se od ostatních, i když pochybovala, že se toho dá
dosáhnout. Iako kdyby se někdo pokoušel psát hůlkou na vodu. Právě tak ja-
ko lodičky na celém světě sprádající malé plány, které nevydrží víc než něko-
lík let a vůbec nic neznamenají. Chirurgie si ji podmanila, protože jí dala
možnost ty lodičky dostat z maléru, postavit je znovu na nohy: a oni jí za to
děkovali. Sloužila životu a zaháněla smrt, a to byla jediná trvalá hodnota, jíž
se mohla obětovat. Pani doktorko, někdy bychom neuěřili, že bude zase cho-
dit.

Ovšem významné poslání života, znovuzrození? Co by to asi mohlo být?
Jaké poslání měla žena umírající po záchvatu mrtvice na porodním sále, za-
tímco její právě narozené dítě křičelo doktorovi v náručí? Jaké poslání měl
muž, jehož na cestě domů z kostela srazil opilý řidič?

124

Jistě měl své poslání lidský zárodek, který kdysi viděla, živý a dýchající,
oči ještě pevně zavřené, s pusinkou jako kaprik a dráty rozbíhajícími se do
všech stran od jeho ošklivé velikánské hlavy a malinkých ručiček. Spal ve

speciálním inkubátoru a čekal, až odeberou jeho tkáň - samozřejmě zatímco on ještě žil a dýchal - pro transplantaci někomu, kdo čekal o dvě patra výš.

Jestliže tím posláním bylo zjištění, že můžete navzdory všem zákonům udržet tyto malícké důsledky potratů naživu v tajné laboratoři uprostřed ohromné soukromé nemocnice a podle své vůle jim odkrajoval kousky těla ku prospěchu nemocného Parkinsonovou nemocí, který si už odkroutil šedesát let života, než začal umírat na nemoc, již mohla vyléčit právě jen transplantace tkáně zárodku. V tom případě ona raději bude brát do ruky skalpel, aby ošetřila střelnou ránu pacienta, právě přivezeného z úrazového oddělení.

Nikdy nezapomene na studený a tmavý štědrý večer, ani na doktora Lemleho, jak ji vede opuštěnými chodbami Keplingerova institutu. "My tě tady potřebujeme, Rowan. Můžu zařídít, aby tě pustili z nemocnice. Víím, co mám říct Larkinovi. Chci tě tady. A teď ti ukážu něco, co na rozdíl od Larkina oceníš, a co v nemocnici nikdy neuvidíš. Ty to pochopíš."

Ne, nepochopila. Nebo lépe řečeno, pochopila až příliš dobře tu hrůznost.

"V pravém slova smyslu to není životaschopné," vysvětloval jí tenhle lékař, tenhle Karl Lemle, jehož skvělá inteligence jí tak okouzila, inteligence a ctižádost, a ještě představivost, ano, ta také. "V technickém smyslu to vůbec není živé. Je mrtvé, úplně mrtvé, protože ho jeho matka potratila, víš, dole na klinice. Technicky vzato je to tedy něco neosobního, není to lidská bytost. Kdo nám tedy může nařídít, abychom je strkali do plastických pytlů na odpadky? My totiž víme, že necháme-li tohle tělíčko i další taková tělíčka naživu - tyto malinké zlaté doly na jedinečnou tkáň, tak poddajnou, přizpůsobivou, hemžící se nespočetnými buňkami, které by zanikly během normálního vývoje zárodku -, můžeme udělat na poli neurologických transplantací takové objevy, že vedle nich bude Shellyové Frankenstein vypadat jako pohádka před spaním."

Ano, v tomto bodě má pravdu. Nedalo se pochybovat o pravdivosti jeho slov, když pro budoucnost předpovídal transplantace celého mozku, při nichž bude myšlenkové ústrojí bezpečně a úplně vyňato z opotřebovaného těla a přeneseno do jiného, mladého. V takovém světě bude možné vytvářet úplně nové mozky, přidá-li se tu nebo onde kus tkáně, aby se vylepšil výtvar přírody.

"Víš, nejdůležitější na zárodečné tkáni je, že ji tělo příjemce neodmítá. Jistě to víš, ale přemýšlelas někdy o tom, co to ve svém důsledku znamená?"

125

4

Jeden malinký transplantát zárodečných buněk do oka dospělého člověka, a oko ty buňky přijme. Buňky se dále vyvíjejí a přizpůsobují se nové tkáni, Můj bože, uvědomuješ si vůbec, že nám to umožní podílet se na procesu vývoje? Jsme zatím jenom na úplném začátku..."

"Ne my, Karle. Ty."

"Rowan, jsi ten nejschopnější chirurg, se kterým jsem kdy pracoval. Kdybys..."

"Nebudu to dělat! Nebudu zabíjet!" A jestli se odtud okamžitě nedosianu, začnu ječet. Musím pryč. Protože jsent zabřla.

Jistě, to bylo posláním, posláním dovedené, jak se říká, do krajnosti.

Samozřejmě že to na Lemleho nevyzradila. Lékaři nedělají něco takového svým kolegům, zejména jsou-li sekundáři a jejich nepřátelé jsou známí a vlivní výzkumní pracovníci. Prostě a jednoduše z toho vycouvala.

"Kromě toho," řekl jí o něco později nad kávou u krbu v Tiburonu; vánoční světla se přitom odrážela od skleněných stěn všude okolo nich. "Děje se to všude, tyhle pokusy s živými zárodky. Jinak by na to nebyly zákony."

Vlastně ji to ani nepřekvapilo. Bylo to příliš velké pokušení. Ve skutečnosti se síla pokušení rovnala síle jejího hnusu. Který vědec - a neurolog je zcela určitě vědec - neměl takové sny?

Jednou pozdě v noci viděla v televizi Frankensteina a zatoužila být tím šíleným vědcem. Jak by milovala svou laboratoř v horách! Určitě by chtěla vě-

děť, co by se stalo, kdyby měla dostatek odvahy vzít do laboratoře živý lidský mozek a experimentovat na něm bez ohledu na jakoukoliv morálku - ale ne, nemohla by to udělat.

To vánoční odhalení bylo hrůzné, avšak právě proto se její nadšení pro traumatickou chirurgii zdvojnásobilo. Při pohledu na zrůdičku lapající v umělém osvětlení po dechu prošla znovuzrozením, zaměřila se ještě víc na práci a objevila v sobě neocenitelné schopnosti. Stala se zázračnou lékařkou fakultní nemocnice, již volali v případech, kdy mozek tekla po nosítkách nebo se pacient připotácel z ulice se sekýrkou stále ještě zaseknutou v hlavě,

Možná že považovala poraněný mozek za mikrokosmos celé tragédie: život opakovaně a náhodně mrzačený životem. Když Rowan zabila - a ona skutečně zabila -, ten čin byl právě tak traumatický: napadený mozek, jeho tkáň poškozená způsobem, jaký teď často vídala u obětí, o nichž vůbec nic nevěděla. Pro lidi, které zabila, se nedalo už nic udělat.

Chtěla se však setkat s Michaellem Currym nejen proto, aby s ním diskutovala o poslání, ani aby ho dostala do postele. Chtěla od něj totéž, co od něj chtěli i všichni ostatní, a proto ho nešla do všeobecné nemocnice navštívit, aby se sama přesvědčila o jeho zdravotním stavu.

126

Chtěla se dozvědět o lidech, které zabila, víc, než mohla odhalit pitva. Chtěla vědět, co by cítil a viděl - kdyby někdy držela jeho ruku ve své -, zatímco ona by přemýšlela, jak k těm úmrtím došlo. Vycítil něco hned, když se jí poprvé dotkl. Ale možná i to se mu vytratilo z hlavy, zároveň s tím, co viděl, když byl mrtvý.

Tomu rozuměla. Chápala to, alespoň v hloubi duše, celou dobu. A jak měsíce mýjely, nebylo jí o nic méně nepříjemné, že se chce setkat s Michaellem Currym ze sobeckých důvodů.

Curry byl v domě na Liberty Street. Věděla to. Potřeboval pomoc.

Ovšem k čemu by Currymu bylo, kdyby mu řekla: Jsem lékařka a věřím vašemu vidění právě tak jako schopnostem ve vašich rukách. Sama dobře vím, že takové věci existují, psychické záležitosti, které nikdo neumí vysvětlit. Já mám takovou zákeřnou, zneklidňující a někdy zcela nekontrolovatelnou schopnost - zabít pouhou vůlí.

Co by mu na tom záleželo? Vždyť přece lidé kolem něj věřili v jeho schopnosti. Ale to mu nijak nepomáhalo. Zemřel a vrátil se, a teď pomalu ztrácí rozum. Přesto: kdyby mu vyprávěla svůj příběh... Tato představa se pro ni stala úplnou posedlostí. Možná že by byl jediným člověkem na celém světě, který by jí věřil.

Snít o tom, že se někomu svěří, bylo nejspíš šílené. Někdy se sama sebe snažila přesvědčit, že se mýlí. Věděla, že dříve nebo později o tom s někým bude muset mluvit. Pokud to někomu neřekne, dříve nebo později poruší mlčení třiceti let jejího života nekonečný výkřik, který v ní zardousí všechna slova.

Ostatně ať už těch hlav, které dala dohromady, bylo pánbůh ví kolik, nedokázala zapomenout na ty tři vraždy. Na Grahamův obličej v okamžicích, kdy z něj unikl život, na malou holčičku dusící se na asfaltovém dvorku, na muže sesouvajícího se na volant svého žípů.

Jakmile nastoupila v nemocnici jako sekundárka, podařilo se jí získat záznamy o pitvě těch tří případů. Cerebrovaskulární příhoda, krvácení do mozku, vrozené aneurysma. Pročetla si všechny podrobnosti.

V laické řeči to znamenalo, že se objevila skrytá nedostatečnost ve stěně tepny, takže ta nakonec bez zjevného důvodu praskla a přivodila naprosto nepředvídanou a náhlou smrt. Jinými slovy, nedalo se předpovědět, že se šestileté dítě najednou začne v záchvatu svíjet na školním hřišti, šestileté dítě, které bylo několik okamžiků předtím natolik zdravé, že kopalo a tahalo za vlasy šestiletou Rowan. Nikdo ani nemohl pro to dítě něco udělat, protože mu tekla krev z nosu a uší a oči mělo obrácené v sloup. Naopak, všichni chránili ostatní děti, zakrývali jim oči před tou podívanou a urychleně se s nimi vraceli do třídy.

127

"Chudinko Rowan," řekla později učitelka. "Chtěla bych, miláčku, abys pochopila, že to, co ji zabilo, bylo v její hlavě. S tou rvačkou to nemělo nic společného."

V tom okamžiku si Rowan s jistotou uvědomila něco, co se učitelka nikdy

nedozví. Udělala to. Způsobila, že to děcko zemřelo.

Jistě, lze to pustit z hlavy velmi snadno - přirozený pocit viny u dítěte za nehodu, kterou nedokáže pochopit. Ale Rowan v okamžiku, kdy se to stalo, cítila silné a pronikavé vzrušení, a když o tom později přemýšlela, podobalo se to sexuálnímu zážitku. Celým tělem proběhla vlna vzrušení a pak zdánlivě odezněla v okamžiku, kdy dítě upadlo na záda. Už tehdy se projevil Rowanin diagnostický smysl, který jí napověděl, že holčička zemře.

Nicméně na tu příhodu zapomněla. Graham a Ellie ji jako správné kalifornští rodiče vzali k psychiatrovi. Hrála si s panenkami jeho dcerky. Říkala to, co od ní očekával. A lidé umírají na "záchvaty" každou chvíli.

Uplynulo osm let, než jistý muž vystoupil ze svého džípu na opuštěné silnici v tiburonských kopcích, přitiskl jí ruku na ústa a řekl odporně důvěrným a drzým hlasem: "Ne abys křičela!"

Její adoptivní rodiče si nedali do souvislosti malou holčičku a násilníka, který zemřel během zápasu s Rowan. Zmocnil se jí stejně zuřivý vztek a změnil se na zcela mimořádné vzrušení, které náhle ochromilo celé její tělo v okamžiku, kdy ji muž pustil a sesunul se na volant.

Avšak ona si tu souvislost uvědomila. Klidně a s naprostou určitostí. Ne tehdy, v tom okamžiku, kdy vyrazila dveře džípu a utíkala po silnici a křičela. Ne, tehdy si ani neuvědomovala, že jí už nehrozí nebezpečí. Ale později, když odešli příslušníci dálniční policie a detektivové z oddělení vražd a ona ležela sama ve tmě, pochopila.

Uplynulo téměř patnáct let, než se to stalo s Grahamem. A Ellie už byla nemocná a příliš trpěla, aby myslela na něco jiného. A Rowan rozhodně neměla v úmyslu si přitáhnout k její posteli židli a říct: Mami, myslím, že jsem ho zabila. Vytrvale tě podváděl. Chtěl se s tebou rozvést. Nemohl počkat ani ty zatracené dva měsíce, které budeš ještě naživu.

Všechno se to proplétalo v jakémsi ornamentu připomínajícím pavoučí síť, v jakémsi vzorci, který ovšem neobsahuje lidské poslání. Na vzorce narážíme všude, ale člověk nejlépe splní své poslání, pokud ho splní spontánně a ihned.

Už to nesmiš udělat. Nesmiš uzrít žioot. Vzpomínka na to, jak uhodila tu holčičku nebo dokonce jak se rvala s tím mužem v džípu, byla kacířská. A ještě strašnější pocit v ní vyvolávala vzpomínka na hádku s Grahamem.

128

"Tak to myslíš, že jí dávaš poslat papíry k rozvodu? Vždyť umírá! Budeš to tu se mnou muset vydržet až do konce."

Popadl ji za ruce a pokusil se ji políbit. "ftowan, já tě miluju, ale ona už není ta žena, s níž jsem se oženil..."

"Ne? Není to ta žena, kterou jsi třicet let podváděl?"

"Vždyť už je z ní jenom věc, a já si ji chci uchovat v paměti takovou, jaká bývala..."

"Mně budeš vykládat takovéhle kecy!"

A to byl ten okamžik, kdy se jeho oči zahleděly do neurčita a z tváře mu zmizel jakýkoli výraz. Lidé vždycky umírají s takovým klidným vzezřením. Těsně před znásilněním byl obličej muže v džípu úplně prázdný.

Než přijela sanitka, Rowan si klekla vedle Grahama a přiložila mu stetoskop k hlavě. Zaslechla zvuk, tak slabý, že by ho někteří lékaři ani nezaslechli. Ona ho slyšela - šum velkého množství krve ženoucí se do jednoho místa.

Nikdo ji nikdy neobvinil. Jak by také mohl? Přece je lékařka a byla s ním, když se ta "strašná věc" přihodila, a bůh je svědek, že udělala všechno, co se dalo udělat.

Jistě, všichni věděli, že Graham je nekvalitní člověk-jeho partneri právnickí, jeho sekretářky, dokonce i jeho poslední milenka, ta hloupá osůbka, Karen Garfieldová, která si pak přišla pro něco na památku, všichni to věděli. Samozřejmě kromě Grahamovy ženy. Ta neměla sebemenší podezření. Jak by mohla? Byla to přirozená smrt, k níž došlo ve chvíli, kdy se připravoval odejít se jménem, které mu pomohlo nadělat dědictví jeho manželky, a s osmadvacetiletou pitomou nánou, která uí prodala nábytek a koupila jim letenky do St. Croix.

Ale nebyla to přirozená smrt.

V té době Rowan znala a chápala svůj diagnostický smysl, vyzkoušela ho a posílila. A když položila ruku na jeho rameno, tento smysl jí řekl: to není přirozená smrt.

To by samo o sobě mohlo stačit. Přesto se mohla mýlit. Snad to způsobila celá řada zdánlivých souvislostí, kterým říkáme shoda okolností. A nic víc.

Ale co kdyby se setkala s Michaellem Currym? Co kdyby ji držel za ruce a ona by zavřela oči a nechala si tohle všechno projít hlavou? Viděl by jenom to, co viděla ona, nebo by se mu zjevila objektivní pravda? Tgs je zabila. Stálo to za pokus.

Jak dnes večer procházela pomalu a jakoby bez cíle nemocnicí, zkracovala si cestu prázdnými čekárnami vyloženými koberci a odděleními, kde ji ne-

131

r6WM&xxvwumHVGN x řYlu11

znali a nikdy nebudou znát, uvědomila si, že už dlouho pocífuje ohromnou touhu si s Michaellem Currym důkladně popovídat. Pocítovala s ním jisté spojení. Právě tak kvůli jeho nehodě jako kvůli psychickým tajemstvím. Chtěla povědět jemu, a nikomu jinému, co způsobila, a to z důvodů, umě sama dobře nerozuměla.

Nebylo pro ni snadné vyrovnat se s touto slabostí. Rozhřešení se jí dostávalo, jen když operovala. Když jí sestra oblékala sterilní plášf, když jí podáva-

la sterilní rukavice, stála Rowan před oltářem božím.

Celý život byla samotářka, dobrá posluchačka, ale vždycky chladnější než lidé kolem ní. Její zvláštní smysl, ten, který jí pomáhal jako lékařce, způsobil, že si jasně uvědomovala, co ostatní skutečně cítí.

Až v deseti nebo dvanácti letech přišla na to, že ostatní lidé tento smysl nemají. Ani co by se za nehet vešlo. Že například její milovaná Ellie neměla nejmenší tušení, že ji Graham nemiluje zdaleka tolik, jako ji potřebuje, že je pro něj nezbytné ji ponižovat a lhát jí a mít jistotu, že je vždycky na svém místě a podléhá mu.

ftowan si někdy přála mít tuto nevědomost - nevědět, kdy lidé druhým závidí nebo je nemají rádi. Nevědět, že mnoho lidí soustavně lže. Měla ráda policajty a hasiče, protože byli do značné míry průhlední. Nebo ji prostě jejich způsob nepoctivosti příliš netrápil: zdál se zanedbatelný ve srovnání se složitou, zákeřnou a nekonečně zlomyslnou nejistotou vzdělanějších mužů.

Ovšem onu zvláštní psychickou schopnost plně vyvážila její užitečnost pro stanovení diagnózy.

Může však vůbec něco vyvážit schopnost zabít vůlí? Odčinit ji, to je něco jiného. Ale k jakému dobrému účelu se dá taková telekinetická schopnost využít?

Nejvíce ji však děsila skutečnost, že taková schopnost se nevymykala vědeckým možnostem. Taková věc stejně jako psychometrická schopnost Michaela Curryho může souviset s měřitelnou energií, s celkovým fyzickým nadáním, které snad jednou bude právě tak definovatelné jako elektřina, mikrovlnná trouba nebo ultrazvuk. Curry zachycoval z předmětů, jichž se dotýkal, určité vjemy a tyto vjemy byly pravděpodobně vyvolány energií. Lze s velkou určitostí předpokládat, že ve všech existujících předmětech - v každém povrchu, každém určitelném kousku hmoty - je uložen takový

"vjem". Pole, v němž se nachází, lze změřit.

Jenomže parapsychologů Rowan nijak zvlášť nemilovala. Fascinovalo ji to, co mohla vidět ve zkumavkách, na diapozitivech nebo grafech. Neměla zájem testovat nebo analyzovat svou schopnost zabíjet. Chtěla jenom věřit, že ji nikdy nepoužila, že třeba existuje jiné vysvětlení pro to, co se stalo, a ona na ničem možná nenese vinu.

132

Její tragédie spočívala v tom, že jí pravděpodobně nikdo nebude moci říct,

co se skutečně stalo Grahamovi, tomu chlapovi v džípu nebo holčičce na hřišti. Jedinou její nadějí zůstávalo, že někomu všechno vypoví. Když o tom dokáže mluvit, jako to dělají ostatní lidé, uleví duši a zažene pochybnosti.

Mluvit, mluvit, mluvit.

Přesně to Rowan chtěla. Véděla to.

Jen jednou ji touha někomu se svěřit téměř přemohla. Byla to zcela mi-
mořádná událost. Vlastně málem vypověděla svůj příběh úplně cizímu člově-
ku, a od té doby mockrát zalitovala, že to neudělala.

Stalo se to koncem loňského roku, dobrých šest měsíců po Ellieině smrti.
Rowan prožívala nejmučivější pocity osamělosti, jaké kdy poznala. Připadalo
jí, že velký model nazvaný "naše rodina" se přes noc rozpadl. Než Ellie one-
mocněla, vedli takový příjemný život. Ani Grahamovy aférky to nedokázaly
pokazit, protože Ellie předstírala, že se iádne nekonají. A přestože Graham
nebyl mužem, jehož by někdo označil za dobrého člověka, měl houževnatou
a nakažlivou osobní energii, která udržovala jejich rodinný život ve vysokých
obrátkách.

Jak na nich na obou Rowan lpěla!

Její zájem o medicínu ji hodně vzdálil kamarádům ze střední školy. Nikdo
z nich se nevěnoval vědě. Ale rodina představovala všechno, co ti tři kdy po-
třebovali. Kam až Rowanina paměť sahala, tvořili pevnou trojici, ať už na
cestě po Karibském moři nebo na lyžích v Aspenu či při půlnoční štedrove-
černí večeři v apartmá hotelu Plaza v New Yorku.

Ted' zel dům jejich snů na břehu Tiburonu prázdnotou jako na břeh vy-
vrhnutá škeble.

Navíc Rowan měla podivný pocit, že sladká Christina nepatří ani tak jí
a jejím pečlivě vybíraným partnerům v lásce jako spíš celé rodině, která ji bě-
hem těch šťastných let mnohem silněji poznamenala vzpomínkami.

Jedné noci po Ellieině smrti stála Rowan sama v prostorném obývacím
pokoji pod stropními trámy, hlasitě si povídala sama se sebou, dokonce se
i smála v přesvědčení, že tam není nikdo, kdo by to viděl, kdo by ji slyšel.

V tmavých skleněných stěnách se nezřetelně odrážely koberce i náby-
tek. Neviděla na moře, které ustavičně šplouchalo na pilíře, na nichž byl
dům postaven. Oheň v krbu skomíral. Místnostmi se pomalu plížil věčný
chlad pobřežních nocí. Pomyslela si, že zvládla bolestnou lekci -jakmile ti,
které milujeme, zemrou, ztrácíme své svědky, své diváky, ty, kdo znají a chá-
pou naše malinké bezvýznamné návyky, ona slova psaná na vodu. A nezůstá-
vá nic než nekonečný proud.

Krátce potom se odehrál ten bizarní okamžik, kdy téměř vzala zavděk tím
cizím člověkem a vychrlila na něj celý svůj příběh.

133

že slíbila, že se tam nikdy nevrátí, nikdy se nepokusí zjistit ani to nejmenší
o ženě, která se jí vzdala. Vždyť ani neznala křestní jméno své matky. Náhle
se přistihla, jak přemýšlí, jestli on to jméno zná. Možná ví, která z Mayfair-
ových počala mimo manželské lože a dala své dítě k adopci?

Určitě nejlepší bude, když neřekne nic, aby si odnášel jenom nějaké ne-
přesné představy. Třeba se její skutečná matka vdala a má sedm dětí. A řeči
by té ženě mohly jenom uškodit. Stalo se to tak daleko a dávno, že Rowan
necítila zlobu vůči osobě, která nemá ani podobu, ani jméno. Pociťovala je-
nom melancholickou a beznadějnou touhu. Ne, neřekla ani slovo.

Dlouho ji pozoroval, aniž ho rušil její netečný obličej a nevyhnutelné ti-
cho. Když mu vracela vizitku, mile ji přijal, ale chvíli ji váhavě držel, jako
by

doufal, že si ji znovu vezme.
"Tak rád bych si s vámi promluvil," pokračoval. "Rád bych zjistil, jaký ži-
vot mělo dítě, přenesené tak daleko od domácí půdy." Trochu zaváhal, pak
dodal: "Před lety jsem znával vaši matku..."

Zarazil se, jako kdyby vycítil účinek svých slov. Možná že ho zneklidnila
jejich naprostá nevhodnost. To Rowan nevěděla. Ten okamžik pro ni nemohl
být bolestnější, ani kdyby ji byl uhodil. Přesto se od něj neodvrátila. Zůstala
tam bez pohnutí stát, ruce zastrčené v kapsách kabátu. Znal mou matku?

Strašná chvíle. Ten člověk s veselými modrými očima ji trpělivě pozoro-
val a ticho ji jako vždycky zahalovalo a svazovalo, protože se nedokázala při-
mět promluvit.

"Přál bych si, abyste se mnou poobědvala, nebo zašla aspoň na skleničku,
pokud nemáte čas na oběd. Víte, nejsem tak hrozný člověk. A je to dlouhý
příběh..."

Její zvláštní smysl jí potvrdil, že muž mluví pravdu!

Téměř přijala jeho pozvání. Chtěla mluvit o sobě a také se zeptat na svou
rodinu. koneckonců, ona ho nevyhledala. Přišel za ní a nabídl jí informace.
A tehdy, v tom okamžiku se jí zmocnilo nutkání mu všechno vypovědět, do-

konce i o své neblahé schopnosti. Jako by ji k tomu beze slov vybízel, jako by vykonával jakýsi nátlak na její mysl, aby odhalila svá nejskrytější tajemství. Protože on o ní opravdu chtěl vědět všechno! A ten čistě nezištný zájem od někoho, kdo postrádal sebemenší náznak zlovolnosti, ji zahřál jako teplý sluneční paprsek.

Všechny její potlačované myšlenky se najednou draly do popředí.

Ve soém životě jsem zabila tři lidi. Můžu zabít hněuem. Vim, že to dokážu. Najde se n naši rodinné historú něco podobného?

Měla pocit, že prudce zamrkal, když se na ni podíval. Nebo to byly jenom šikmé paprsky slunce v jeho očích?

136

To nemůže připustit. Stáli nad hrobem ženy, které slíbila: Ne, nikdy nepojedu zpátky do New Orleansu. Nikdy se nepokusím nic zjistit. Ta žena jí poskytla péči a lásku, možná jí dala víc, než by jí kdy mohla dát její skutečná matka. Vytanula jí na mysli atmosféra pokoje, v němž Ellie ležela a ty tičné, téměř nelidské výkřiky bolesti. "Slíb mi, Rowan, i kdyby ti napsali. Nikdy... nikdy..."

"Jsi moje matka, Ellie, moje jediná matka. Jak bych mohla chtít víc?"

V těch posledních strašlivých týdnech se až palčivě bála své odporne destruktivní síly, protože co kdyby ji ve svém hněvu a zoufalství obrátila proti Ellieinu oslabenému tělu, a tak ukončila tohle nesmyslné, zbytečné utrpení jednou provždy? Mohla bych té zabít, Ellfe, mohla ógch ti pomoci na onen svět. Vim to. Citim, jak to ve mně narůstá a čeká, až to zkusím.

Co vlastně jsem? Čarodějnice! Pro lásku boží, to snad ne! Přece léčím, ne-ničím. Mám možnost volby, jako ji mají všechny lidské bytosti!

A Angličan ji téměř fascinovaně pozoroval, jako kdyby s ním mluvila, přestože nic neřekla. Zdálo se jí, že pronesl slovo rozumím. Což samozřejmě byla jenom iluze. Neřekl vůbec nic.

Utrápená a zmatená se otočila na podpatku a nechala ho tam stát. Musel její chování považovat za bláznivé nebo dokonce nepřátelské. Ale co na tom záleželo? Aaron Lightner. Ani se nepodívala na vizitku, kterou jí dal, než mu ji vrátila. Nevěděla, proč jí utkvělo v paměti jeho jméno, snad proto, že si pamatovala jeho osobu a podivné věci, které jí řekl.

Už uplynuly celé měsíce od onoho hrozného dne, kdy došla domů, otevřela trezor ve zdi a vyndala z něj papír, který jí vykonavatel Ellieiny závěti dal podepsat.

Já, Rowan Mayfairóáá, slaunostně přísahám před Bohem a v přítomnosti níže podepsaného svědka, že se nikdy neurátím do města New Orleans, kde jsem se narodila, že se nikdy nebudu snažit zjistit totožnost soých biologických rodičů a že se uyoarují ušech kontaktů s rodinou Mayfairóuých, i kdgby některý její příslušník z jakéhokoliu důvodu nebo pod jakoukoliv záminkou se mnou ustoupil ue styk...

Pokračovalo to dál a dál stejným, téměř hysterickým stylem ve snaze postihnout všechny předvídatelné možnosti: tolik slov, která měla tak malý význam. Není divu, že Rowan nevěřila slovům. Význam pro ni mělo jen Ellieino přání.

137

Ale Rowan to podepsala. Právník Milton Kramer byl svědek. Ověřenou kopí přiložil ke svým spisům.

Jestlipak někdy Michaelu Currymu proběhl život před očima, jako se to ted' často stává mně? uvažovala někdy Rowan. Mnohokrát se zadívala na jeho usměvavý obličej, vytržený z časopisu a nalepený na zrcadle.

Věděla, že kdyby se s ním setkala, hráz její zdrženlivosti se prntrhne. Snila o tom, že mluví s Michaellem Currym, že ho vede k sobě domů, do domu na Tiburonu, že spolu pijí kávu, že se dotýká jeho ruky v rukavici, jako kdyby se to mohlo skutečně stát.

Ach, takové romantické představy! Silný chlap, který miluje krásné domy,

maluje krásné obrázky. Možná tenhle silný chlap skutečně poslouchá Vivaldiho a čte Dickense. Jaké by to asi bylo, kdyby ho měla v posteli, nahého až na měkké černé kožené rukavice?

Planá fantazie. Stejně tak by si mohla představovat, že z hasičů, které si vodila domů, se vyklubou básníci, že policisté, které svedla, se projeví jako spisovatelé, že lesník, s nímž se setkala v baru blízko Bolinas, je skutečně velký malíř a chraptící veterán vietnamské války, který ji vzal do svého srubu v lesích, je slavný filmový režisér a schovává se před světem, který ho sice zbožňuje, ale zároveň unavuje.

To všechno si představovala, koneckonců to bylo docela možné. Jenomže to v první řadě bylo tělo, které muselo splňovat jisté předpoklady - dost velkou vypouklinu na džínách, silný krk, hluboký hlas a špatně oholenou tvář, tak drsnou, aby škrábala.

Ale co když?

A co když Curry odjel na Jih, odkud pocházel? To se asi nejspíš stalo. Do New Orleansu, jediného místa na světě, kam Rowan Mayfairová nemůže jet.

Když odmykala dveře své kanceláře, zazvonil telefon.

"Doktorka Mayfairová?"

"

Doktor Morris?"

"Ano, snažil jsem se vás zastihnout. Týká se to Michaela Curryho: "

"Vím, doktore. Dostala jsem váš vzkaz. Právě jsem vám chtěla volat."

"

Chce s vámi mluvit."

"Takže je stále ještě v San Francisku?"

"Schovává se ve svém domě na Liberty Street: "

"viděla jsem to ve zprávách."

"Ovšem s vámi se setkat chce. Tedy, abych to řekl přímo, chce vás poznat.

Má představu,..."

138

"Budete si myslet, že šílenství je nakažlivé, já jen vyřizuju vzkaz. Kdyby bylo možné, abyste se s ním setkala na lodi - ta loď, na níž jste ho zachránila, patří přece vám, že?"

"Ráda ho na tu loď pozvu: "

"

Prosím?"

"Ráda se s ním setkám. A vezmu ho na loď, když si to bude přát.

"To je od vás báječné, paní doktorko. Pár věcí vám však musím vysvětlit. vím, že to zní úplně pomateně, ale chce si sundat rukavice a dotknout se prken paluby, kde ležel, když jste ho přivedla k vědomí:

"Samozřejmě, může to udělat, Nevím, proč mě to už dřív nenapadlo: "

"Myslíte to vážně? Ach bože, ani nevíte, jak se mi ulevilo. A ještě něco, ten člověk je jinak velmi milý:

"

Já vím."

"A doopravdy trpí. Přepadl mě s tímhle nápadem minulý týden. Předtím jsem o něm aspoň měsíc neslyšel. Byl opilý, když zavolał. Myslel jsem si, že na to zapomene."

"Je to dobrý nápad. Přece jste říkal, že má ty schopnosti v rukách: "

"Jistě, říkal jsem to, Je to tak. A vy jste zvláštní lékařka, paní doktorko. Ale víte, do čeho jdete? Prosil jsem ho, doslova prosil, aby se vrátil do nemocni-

ce. Nic. Znovu zavolał včera večer a chtěl po mně, abych vás hned našel. Musí položit ruce na prkna paluby, jinak se zblázní. Řekl jsem mu, že nejdřív musí vystřízlivět a pak to zkusím. Volal mi zase před dvaceti minutami, těsně předtím, než jsem vás zastihl. „Nebudu vám lhát,“ oznámil mi. „Dneska jsem vypil bednu piv, ale vodky ani skotské jsem se nedotkl, jsem střízlivý, jak jen to jde.“

Tiše se zasmála. „Měla bych truchlit pro jeho mozkové buňky;“ řekla.

„Já jsem to slyšel. Ale chci se dostat k tomu, že ten člověk je zoufalý. Jeho stav se vůbec nelepší. A nikdy bych vás o něco takového nežádal, kdyby to nebyl jeden z nejpříjemnějších, ..“

„Půjdu ho vyzvednout. Můžete mu zavolat a říct mu, že už jsem na cestě k němu?“

„No to je ohromné, paní doktorko. Nevím, jak vám poděkovat.“

„To není zapotřebí. Chci ho vidět.“

„Víte co, paní doktorko, dojednejte s ním obchod. Vy mu na lodi dovolíte jeho psychické hrátky a on přijde k nám a dá se do kupy.“

„Zavolejte mu hned teď“, doktore. Během hodiny budu před jeho domem.“

Položila sluchátko a chvíli stála a zírala na něj. Pak si sundala jmenovku a stáhla umazaný bílý plášť a nakonec si pomalu vytáhla vlásenky z účesu.

139

V
PET'

Takže se zase po těch letech pokusili dát Deirdre pryč. Asi to bylo nejlepší řešení, protože slečna Nancy zemřela a slečna Carla slábla každým dnem. Aspoň tak se o tom mluvilo. Zkusili to třináctého srpna. Deirdre se však roz-
zurila do nepřítelosti, nechali ji tedy na pokoji, ale od té doby to s ní šlo opravdu z kopce.

Když o tom Jerry Lonigan vyprávěl své ženě Ritě, rozplakala se.

Bylo to už třináct let, co se Deirdre vrátila ze sanatoria jako slabomyslná troska, bez špetky rozumu, neschopná říct, ani jak se jmenuje. Ritě, to však nevadilo. Rita nikdy nezapomněla na tu starou Deirdre.

Ritě a Deirdre bylo šestnáct, když se setkaly v ošklivé staré budově pen-
zionátu Svaté Rózy z Limy na okraji Francouzské čtvrti. Ritu tam poslali, protože chodila na parník Prezident popíjet s kluky, prostě "vyváděla". Její tatínek se domníval, že ji penzionát napraví. Všechny dívky spaly v podkrovní ložnici. Když udeřila devátá, musely být v posteli. Rita plakávala tak dlou-
ho, dokud neusnula.

Deirdre Mayfairová byla ve škole už nějakou dobu a nevadilo jí, že tam vládl přísný režim a všechno se zdálo zastaralé a nevlídné. Když Rita plakala a stěžovala si, že se cítí jako ve vězení, držela ji za ruku a naslouchala jí.

Dívky sledovaly na staříčké televizi se zakulacenou obrazovkou pořad
Tatínek lo oí nejlíp. Tak malou obrazovku jste snad v životě neviděli! A to sta-
ré, rozkrápané dřevěné rádio, co stálo na podlaze pod oknem, nebylo o nic
lepší. Ke gramofonu jste se nedostaly. Ten okupovaly dívky z Jižní Ameriky
a donekonečna si na něm přehrávaly tu strašnou písničku La Cucaracha, při
které předváděly příšerné španělské tance.

140

"Nech je," říkala Deirdre. Vždycky k večeru odvedla Ritu dozadu na
hřiště, kde se houpaly na houpačkách pod ořechy. Asi to nevypadá jako nej-
lepší zábava pro šestnáctileté dívky, ale Ritě se tam s Deirdre moc líbilo.

Deirdre na houpačkách zpívala staré irské a skotské balady. Říkala jim
tak. Měla krásný soprán, jemný a vysoko posazený, a ty písně zněly tak smut-
ně! Ritu z nich mrazilo. Deirdre ráda zůstávala venku až do západu slunce,
kdy nebe znachovělo a ve stromech začaly bláznit cikády. Té chvíli říkala
Deirdre soumrak.

Rita to slovo viděla napsané, to ano, ale neslyšela ho nikdy použít. Soumrak.

Deirdre vzala Ritu za ruku a vykročily podél cihlové zdi přímo pod ořechy. Musely se sklonit, aby prošly pod větvemi sklánějícími se až k zemi. Na některých místech je stromy úplně zakryly. Nedá se popsat z jakého důvodu, ale pro Ritu chvíle strávené s Deirdre pod ořechy kývajícími se v mírném větru a zasypávanými je malinkými lístečky znamenaly mnoho.

Tenkrát Deirdre s růžovou stuhou ve vlasech a s loknami na zádech působila jako dívka ze staré obrázkové knížky. Kdyby chtěla, mohla vypadat jako modelka, měla na to postavu i nové pěkné šaty. Ale ty byly zamčené ve skřínce a ona se nikdy neobtěžovala si je zkusit. Když byly spolu, Rita na takové věci nemyslela. Deirdre měla tak hebké vlasy. Rita se jich jednou dotkla. Úplně hebounké.

Procházely zaprášeným podloubím podél kaple. Dřevěnou brankou nakoukly do klášterní zahrádky. Deirdre říkala, že je to tajné místo plné těch nejkrásnějších květů.

"Nikdy se nechci vrátit domů," vysvětlovala. "Je tady takový klid."

Klid! Rita v noci plakala a plakala. Slyšela hudbu z protějšího černošského baru. Hudba stoupala po cihlových zdech až do podkroví. Někdy, když si myslela, že ostatní spí, vstala a šla k balkonu se železným zábradlím a dívala se na červeně zářící světla v Canal Street. Celý New Orleans se baví, a ona je tady zavřená s jeptiškami, spícími za závěsy na obou stranách ložnice. Co by si počala bez Deirdre?

Rita neznala nikoho, kdo by se Deirdre podobal. Deirdre byla jiná než ostatní. A měla takové krásné věci! Dlouhé bílé flanelové noční košile lemované krajkami.

Velmi se podobaly těm, které nosí dnes, o čtyřiatřicet let později i, když sedí na verandě svého domu jako v bezvědomí a nic nevnímá.

Tehdy také ukázala Ritě ten smaragd, který teď stále visí jen tak na noční košili. Slavný smaragdový náhrdelník rodiny Mayfairů, i když tenkrát o něm

141

Rita ještě neslyšela. Samozřejmě že ho Deirdre ve škole nenosila. Nikdo ve škole neměl šperky. A kdo by taky nosil takový staromódní náhrdelník? Snad jen na masopustní ples.

Na noční košili se vyjímal strašně. Z Deirdre se stal bezmocný, tupě zírající tvor a smaragd se k ní vůbec nehodil. Ale kdo ví? Možná si ho Deirdre přece jen uvědomuje. Rita věděla, že smaragd moc milovala.

Jednou seděly na posteli a Deirdre Ritě smaragd na chvíli půjčila. V dohledu nebyly iádny jeptišky, které by jim mohly vynadat, že pomačkají přehoz.

Rita otáčela náhrdelník v rukách. Zlato se zdálo tak těžké. A vzadu bylo něco vyryté. Vypadalo to jako jméno začínající na L.

"Ne, prosím tě, nečti to," málem vykřikla Deirdre. "Je to tajemství!" Chvilí se vystrašeně dívala kolem, tváře jí zčervenaly, panenky se jí rozšířily a rychle smaragd Ritě sebrala a sevřela ho do dlaní. Ale na Deirdre se ani člověk nemohl zlobit.

"Je pravý?" zeptala se Rita zvědavě. Musel stát spoustu peněz.

"To víš, že je," ujistila ji Deirdre. "Pochází z Evropy. Patřil tenkrát mé prapra-pra-prababičce."

Obě se tomu dlouho smály.

Deirdre to řekla tak nevinně! Nikdy se nevychloubala, neměla to v povaze. Taky nikomu neubližovala. Všichni ji měli rádi.

"Dala mi ho moje maminka," vysvětlovala Deirdre. "A jednou ho nechám i já své... totiž jestli budu někdy mít dceru." Tvář se jí zachmuřila. Rita ji objala. Chtěla ji chránit. Tento pocit vzbuzovala Deirdre v každém.

Deirdre Ritě prozradila, že nikdy svou matku nepoznala. "Zemřela, když jsem byla ještě úplně malá. Prý vypadla z okna v nejvyšším patře. Řekli mi, že maminka zemřela mladá, ale nikdy o ní nemluví. Připadá mi, že naše rodina není jako ostatní."

Ritu toto sdělení vyvedlo z míry. Takhle nikdo nemluví!

"Jak to, prosím tě, myslíš, Dee Dee?" zeptala se opatrně.

"Já nevím; odpovíděla Deirdre pomalu. "Ať jinak cítíme, jinak vnímáme. Poznáme, když nás lidé nemají rádi a chtějí nám ublížit."

"Kdo by ti, proboha, chtěl ubližovat, Dee Dee?" s údivem se zeptala Rita.

'Budeš žít sto let a budeš mít deset dětí."

"Já tě mám tak ráda, Rito!" řekla Deirdre dojatě. "Isi strašně moc hodná."

"Dee Dee, nepřeháněj," potřásla Rita hlavou. Pomyslela na svého kluka ze školy Svatého kříže a na to, co spolu dělali.

A jako by jí Deirdre četla myšlenky, řekla: "Ale Rito, to přece nevadí. Jsi prostě hodná. Nikdy nechceš nikomu ublížit. Ani když jsi nešťastná."

142

"Já tě mám taky moc ráda," odpověděla na to Rita, i když tomu, co Deirdre říkala, příliš nerozuměla. A Rita nikdy v životě žádné holce takovou věc neřekla.

Zdálo se jí, že umře, když Deirdre ze školy vyloučili. Ale Rita věděla, že k tomu muselo dojít.

I ona viděla Deirdre v klášterní zahradě s mladým mužem. Všimla si, že se Deirdre vytrácela po večeri ven, když se nikdo nedíval. Byla to doba, kdy se dívky měly koupat a natáčet si vlasy: To byla jediná věc, která ftitě ve škole připadala legrační. Nutily je, aby si natáčely vlasy a malovaly pusy, protože to bylo považováno za "etiket", jak řkala sestra Daniel. Deirdre si s vlasy nemusela dělat nic. Měla je přirozeně vlnité a stačila jí jen stuha.

Deirdre se po večeri vždycky vykradla ven. Vykoupala se první a pak vyklouzla a vracela se těsně před večerkou. Vždycky pozdě a vždycky spěchala, aby stihla večerní modlitby, tváře celé rozpálené. Usmívala se na sestru Daniel tím svým nevinným způsobem, ale když se Deirdre modlila, dělala to opravdově.

Rita si myslela, že si toho, jak Deirdre uh'ká ven, všimla jenom ona. Když neměla Deirdre vedle sebe, pobyt ve škole jí připadal nesnesitelný. Deirdre byla jediná osoba, díky níž se mohla cítit normálně.

Jednoho večera se Rita vydala Deirdre hledat. Možná je na houpačkách. Zima skončila a soumrak. přicházel až po večeri. A Rita dobře věděla o Deirdřině lásce k soumraku.

Na houpačkách ji Rita neviděla. Popošla k otevřené brance vedoucí do klášterní zahrady. Uvnitř byla téměř tma a ona zahlédla jen bílé zářící velikonoční lilie. Jeptišky je nařezou až o Velikonoční neděli a Deirdre by přece neporušila zákaz a do zahrady by nev kročila.

Přesto Rita zaslechla její hlas. Po chvílce, když si její oči zvykly na tmou, uviděla obrys postavy sedící ve stínu na kamenné lavičce, Ořechy v zahradě byly stejně velké jako u hřiště, jejich větve dosahovaly až k zemi. Nejdřív Rita rozeznala Deirdřinu bílou halenku, pak její tvář a nakonec růžovou stuhu ve vlasech. Vedle Deirdre seděl vysoký muž,

Bylo тихо. Hudba v černošském baru nehrála a z kláštera sem nedoléhala ani hlásek. A dokonce světla z refektáře přicházela jakoby z dálky, tlumená větvemi stromů.

"Moje milovaná," říkal ten muž Deirdre. lenom šeptal, ale Rita to slyšela.

A také slyšela Deirdřinu odpověď: "Ano, vím, že mluvíš, slyším tě:

"Moje milovaná," zašeptal podruhé.

Deirdre plakala. A pak něco zamumlala, možná jméno, to se Rita nikdy nedozví. Znělo to jako můj I, ashere.

143

Líbalí se, Deirdre s hlavou zvrácenou dozadu. Bílé prsty toho muže byly zřetelně vidět na jejích černých vlasech. A ten muž zase promluvil:

"Chci tě jen udělat šťastnou, moje milovaná."

"Bože můj," šeptala Deirdre. A náhle se zvedla z lavičky a rozběhla se záhonem lilí. A ten muž se jakoby ztratil. Zvedl se vítr a opřel se do stromů, které se začaly prohýbat, až se jejich horní větve dotýkaly balkonů kláštera. V zahradě bylo všechno náhle v pohybu. A Rita tam zůstala sama.

Zastýděla se. Neměla poslouchat. A potom se také sebrala a rychle vyběhla z přízemí nahoru po dřevěných schodech do podkroví.

Deirdre se vrátila až za hodinu. Rita se cítila provinile, že ji špehovala. Avšak v noci, když ležela sama v posteli, si ta slova v duchu opakovala: Moje milovaná. Chci tě jen udělatšťastnou. Moje milovaná. Ani ve snu by ji nenapadlo, že nějaký muž by mohl něco takového Deirdre říct.

Jediné, co Rita poznala, byli kluci, kteří "si chtěli šáhnout", pokud se jim k tomu naskytla příležitost. Nemotorní, pitomí kluci jako "její" Terry ze

Svatého kříže. Nejlepší, na co se kdy zmohl, bylo: "No víš, mám tě docela rád, Rito." Jistě, jistě. Protože tě nechám sáhnout, ty blbečku.

"Ty courou ucouraná!" řval na ni otec. "Pěkně do penzionátu s tebou. Tam tě naučí. Ať to stojí, co chce!"

Moje milovaná. Ta slova v ní vzbuzovala představy krásné hudby, elegantních pánů ze starých filmů, které dávali v televizi pozdě v noci, nebo hlasů z jiné doby, příjemných jako polibky.

A taky byl moc pěkný. Do obličeje mu příliš neviděla, ale všimla si jeho velkých očí, tmavých vlasů, vysoké postavy a elegantního oblečení. Krásného oblečení. Nepřehlédla ani bílé manžety a límec jeho košile.

Za takovým mužem by Rita také chodila do zahrady. Udělala by kvůli němu všechno.

Rita si nedovedla vysvětlit pocity, které ze setkání měla. Plakala, to ano, ale byl to jiný pláč než jindy. Sladkobolný, krásný. Věděla, že si tu chvíli bude pamatovat celý život. Zahradu pod nachovým nebem soumraku s prvními hvězdami a mužský hlas, říkající ta slova.

Když Deirdre obvinily, bylo to jako noční můra. Odehrálo se to ve společenské místnosti. Dívky nesměly opustit ložnici, ale slyšely každé slovo. Deirdre se rozplakala, ale nepřiznala nic.

"Já jsem toho muže viděla na vlastní oči," tvrdila rozčileně sestra Daniel. "Chceš snad říct, že lžu?" Pak odvedly Deirdre dolů do kláštera, aby si s ní promluvila ještě matka Bernard, ale ani ona z ní nic nedostala.

Jeptišky přišly pro Deirdřiny věci. Rita byla zoufalá. Pozorovala sestru Daniel, jak vyndává smaragdový náhrdelník z pouzdra a prohlíží si ho.

144

Zřejmě si myslela, že je to skleněná imitace. Způsob, jakým shrábla noční košile, župany i ostatní věci a nacpala je do kufru, Ritu urážel.

O několi dní později se přihodila ta strašná věc. Avšak Rita sestru Daniel nelitovala. Nikdy by té staré, zlovolné jeptišce nepřála takovou smrt, udusit se plynem od uhaslých kamínek, ale stalo se.

Rita ostatně měla jiné starosti než litovat někoho, kdo Deirdre ublížil.

Tu sobotu dala dohromady všechny drobné a snažila se Deirdre dovolat z telefonu v přízemí. Někdo přece musí znát číslo na Mayfairu! Žily jenom pět ulic od Rity, jenomže to mohlo klidně být přes půl zeměkoule. To přece nebyl Irish Channel, ale Zahradní čtvrt, ajejich dům bylo honosné sídlo.

A pak se Rita příšerně pohádala se Sandy. Sandy prohlásila, že Deirdre byla cvok. "Víš, co v noci dělala? Já ti to tedy řeknu. Když všichni spali, stáhla si

deku a dělala, jako když ji někdo líbá! Viděla jsem ji, pusu otevřenou a dělala ty pohyby, však víš, co myslím. Fakt, úplně to prožívala."

"

Zavři tu svou hnusnou hubu!" ječela Rita. Zkusila Sandy praštit. Všechny se na ni sesypaly. Jediná Liz Conklinová vzala Ritu stranou a snažila se ji uklidnit. Ale řekla, že Deirdre prováděla ještě horší věci než nějaká nevinná dostaveníčka v zahradě.

"Rito, ona ho pustila až do domu! Přivedla si ho sem nahoru do našeho patra. Já sama jsem ho viděla." Liz šeptala a otáčela se přes rameno, jako by se bála, že je někdo uslyší.

"Nevěřím ti," vydechla Rita.

"Nijak jsem ji nesledovala," svěrovala se Liz. "Nechtěla jsem, aby měla potíže. Jenom jsem šla jednou na záchod a uviděla je u okna ve společenské místnosti. Rito, oba stáli ani ne tři metry od naší ložnice."

"Jak vypadal?" chtěla vědět Rita. Byla si jista, že to je lež. Podle popisu by ho poznala, vždyť ho viděla.

Ale Liz ho popsala tak, že to musel být on. Vysoký, tmavovlasý, velmi elegantní. Líbal Deirdre a něco jí šeptal.

"Rito, prosím tě, představ si, co musela udělat. Odemknout všechny zámky a pak ho propašovat až nahoru. Cvok."

"Já vím jedno," prohlásila později Jerryemu Loniganovi v době, kdy spolu začínali chodit. "Byla to nejhodnější holka, co jsem v životě potkala. Ve srovnání s jeptíškami byla svatá, to ti povídám. Když jsem si myslela, že se ve škole pomínu, držela mě za ruku. A ještě mi říkala, že ví, jak mi je. Udělala bych pro ni všechno."

Avšak když nastal čas, aby Rita pro Deirdre Mayfairovou něco udělala, nedokázala to.

Uplynul asi rok. Léta Ritina dospívání skončila a ona toho ani na vteřinu

145

nelitovala. Vdala se za Jerryho Lonigana, který byl o dvanáct let starší a sto-krát příjemnější než všichni kluci, co v životě potkala. Slušný a laskavý člověk, s dobrým platem v pohřebním ústavu Lonigan a syn, nejstarším ve far-nosti, kde pracoval se svým otcem.

Právě Jerry Ritě sdělil tu novinku o Deirdre: že je těhotná s někým, kdo se mezitím zabil při haváru na dálnici, a její tety, ty bláznivé a proradné tety, ji

nutí, aby se dítěte vzdala.

Rita se rozhodla, že za Deirdre zajde. Musí. Jerry to nechtěl.

"Komu si, prosím tě, myslíš, že tím pomůžeš? Copak nevíš, že ta její teta Carlotta je právnička? Vždyť by mohla dát Deirdre do blázince, jestli se toho děcka nevzdá!"

Red Lonigan, Jerryho tatínek, jen potřásl hlavou. "Jo, to se stalo mockrát, Rito," snažil se ji uklidnit. "Deirdre ty papíry podepíše, nebo skončí ve cvo-kárně. A taky má do toho co mluvit otec Lafferty. A jestli někomu od svatého Alfonse věřím, je to Tim Lafferty."

Rita přece šla.

Byla to ta nejobtížnější věc, jakou kdy podnikla, dojít k tomu obrovskému domu a zazvonit, ale dokázala to. A samozřejmě jí otevřela slečna Carla, ta, které se každý bál. Jerry jí potom řekl, že kdyby se setkala se slečnou Millie nebo slečnou Nancy, mohlo to dopadnout jinak.

Přesto Rita vešla dovnitř, protáhla se kolem slečny Carly, a dokonce se jí povedlo trochu pootevřít dveře na verandu! A slečna Carla nevypadala tak strašně, jenom upjatě.

"Chci ji jen vidět. Víte, je to moje nejlepší kamarádka ze školy..."

Pokaždé, když slečna Carla pronesla své zdvořilé ne, Ritě se nějak podařilo říct ano, a pořád opakovala, jak se s Deirdre kamarádily.

A vtom uslyšela, jak Deirdre volá seshora ze schodiště.

"Rito, Rito

!xx

Tvář měla mokrou od pláče a rozčuchané vlasy. Běžela bosa po schodech k Ritě a za ní se hnala podsaditá slečna Nancy.

Slečna Carla vzala Ritu pevně za ruku a snažila se ji odtáhnout ke dveřím.

"Počkejte chvíli, proboha," bránila se Rita.

"Rito, chtějí mi vzít moje dítě!"

Slečna Nancy chytila Deirdre kolem pasu a pokusila se ji zvednout.

"

Rito!" zakřičela Deirdre. Svírala něco v ruce. Vypadalo to jako bílá kar-tička.

"Rito, zavolej tohohle člověka! Af mi pomůže! Řekni mu to!"

Slečna Carla se postavila před Ritu.

"Běžte domů, paní Loniganová," řekla důrazně.

146

Ale Rita kolem ní proběhla. Deirdre se pokoušela osvobodit od slečny

Nancy, ta na chvíli ztratila rovnováhu a opřela se o zábradlí. Deirdre hodila kartičku dolů, jenomže ta dopadla jen na úpatí schodiště a slečna Carla se po ní hned vrhla.

A pak to vypadalo jako o masopustním průvodu, kdy se lidé perou o tret-ky házené z alegorických vozů. Rita odstrčila slečnu Carlu stranou a popad-la kartičku zrovna tak, jako člověk sebere skleněné korále z chodníku, aby ho nikdo jiný nepředběhl.

"Rito, zavolej ho!" zoufale křičela Deirdre. "Potřebuju ho. Řekni mu to.

"Neboj, Dee Dee!"

Slečna Nancy ji už vlekla po schodech nahoru, Deirdre jí zatínala ruce do paže a bosé nohy se jí kývaly. Bylo to děsné, prostě děsné.

A vtom slečna Carla chytla Ritu za zápěstí.
Pěkně mi to dejte, paní Loniganová," žádala potichu.

"

Rita se jí vytrhla a utíkala ven, bílou kartičku pevně v ruce. Slyšela slečnu Carlu za sebou.

Jak běžela po cestičce, srdce jí bušilo. Pane bože, to byl ale blázinec!
A Jerry se na ni bude zlobit. A co řekne Redovi?

Najednou Rita pocítila ostrou bolest. Slečna Carla ji chytila zezadu za vlasy a málem ji srazila k zemi.

Tohle mi nedělej, ty stará čarodějnice!" vyhrkla Rita se zaťatými zuby.

"

Nesnášela, když ji někdo tahal za vlasy.

Slečna Carla se jí snažila vytrhnout kartičku z ruky. Nic tak hrozného se Ritě ještě nikdy nestalo. Slečna Carla šubala jednou rukou za růžek kartičky, kterou Rita stále pevně držela. Druhou rukou vši silou rvala Ritě vlasy. Zřejmě je vytrhne i s kořínky.

Nech toho," ječela Rita. "Varuju tě, nech toho!" Podařilo se jí schovat

"

celou kartičku do dlaně. Přece člověk nemůže uhodit takovou starou paní

A když jí slečna Carla šubala vlasy čím dál víc, Rita ji uhodila. Uhodila ji pravou rukou do hrudi a slečna Carla spadla do ozdobných keřů. Kdyby tam nerostly, upadla by rovnou na zem.

Rita vyběhla z branky.

Schylovalo se k bouři. Stromy se ohýbaly. Viděla velké černé větve starých dubů, jak se ve víchru komíhají a bičují dům i horní balkony. Slyšela burácivý zvuk, který stromy ve větru vždycky vydávají, někde zařinčelo rozbité sklo.

Zastavila se a ohlédlá se. Viděla, jak na dům i zahradu padá zelené listí, malé větvičky i proutky. Připomínalo to hurikán. Slečna Carla stála na cestičce a zírala nahoru do korun stromů. Aspoň nemá nic zlomeného.

147

Bože, každou chvíli začne pršet! Ještě předtím, než se dostane na Magazine Street, bude na kost promočená, nemluvě o tom, že má rozčuchané vlasy a slzy jí tečou proudem. Určitě vypadá jako strašidlo!

Ale žádný déšť nepřišel. Dostala se domů, aniž spadla jediná kapka. Když se posadila u lerryho v kanceláři, úplně se zhroutila.

"Neplač, Rito," konejšil ji lerry. "Nemělas tam chodit." Měl být v obřadní síni a pomáhat otci, neboť právě probíhal smuteční obřad. "Víš, milunko, taková rodina, ty by mohly všechny proti nám poštvat."

Rita nemohla dělat nic jiného než plakat. Potom si vzpomněla na bílou kartičku. "Jerry, podívej se na tohle! Jen se na to podívej!"

Byla to navštívenka, celá zmačkaná a vlhká, jak se jí potily ruce. Strašně ji to sebralo.

"

Ta čísla nejdou přečíst!"

"Klid, Rito. Počkej chvíli," uklidňoval ji lerry, trpělivý jako vždycky. Choval se laskavě: byl to člověk s dobrým srdcem. Stál nad ní a uhlazoval navštívenku na psací podložce. Vyndal lupu.

Uprostřed se dalo přečíst:

TALRxIASCA

Ale všechno ostatní bylo rozmazané. Slova pod tímto názvem nebo co to bylo se rozpila na měkkém bílém papíru do malinkých teček. A to, co někdo připsal na dolní okraj navštívenky, úplně zmizelo.

,

Deirdre!" vykřikla Rita.

lerry vložil vizitku mezi dvě knihy, ale nepomohlo to. Přišel jeho otec a také si ji prohlédl. Jméno Talamasca mu nic neříkalo. A Red věděl všechno a každého znal. Kdyby se jednalo třeba o nějaký významný karnevalový spo-

lek, věděl by o něm.

"Počkat. Podívejte se sem. Tady je něco napsaného černým inkoustem," upozornil Red. "Podívejte se na to."

Aaron Lightner. Avšak žádné telefonní číslo. Číslo musela být vytištěna na líci. Nepomohlo, ani když navštívku vyžehlili.

Rita udělala, co bylo v jejích silách.

Hledala Aarona Lightnera a Talamascu, af už to znamenalo cokoli, v telefonních seznamech. Volala na informace a prosila spojovatelku, aby jí prozradila, jestli ta čísla existují a nebo jenom nejsou uvedena v seznamu. Do konce nechala ve dvou novinách vytisknout inzeráty.

"Ta navštívka byla stará a ušmudlaná ještě předtím, než ti ji Deirdre dala," připomínal jí Jerry. Utratit padesát dolarů za inzeráty bylo podle něj až dost. Jerryho tatínek jí radil, af už toho nechá. Ale musela mu přiznat, že ji nekritizoval.

Holka zlatá, už tam k nim nechod'," opakoval jí. "Nemám z nikoho vítr, ani ze slečny Carlotty. Ale prostě nechci, abys k těm lidem chodila."

Rita viděla, jak se Jerry s otcem na sebe podívali. Věděli něco, o čem nemluvili. Rita si uvědomila, že před lety pohrbívali Deirdřinu matku, když vypadla z toho okna. Také si vzpomněla, že Red znal i její babičku, která "zemřela mladá". To řekla Ritě sama Deirdre.

Avšak ústa těch dvou zůstala zapečetěná, jak už to u lidí, kteří mají co dělat s posledními věcmi člověka, bývá. A Rita se stejně cítila příliš nešťastná na to, aby vyslechla historii toho strašného domu a jeho obyvatel.

Dlouho plakala, až z toho usnula, tak jak to dělávala ve škole. Snad si Deirdre těch inzerátů v novinách všimla a ví, že Rita zkusila všechno.

Uplynul další rok, než Rita Deirdre zase uviděla. Její dítě už bylo dávno z domu, vzali si ho nějakí příbuzní v Kalifornii. Slušní lidé, říkal každý. Bohatí. Nový tatínek byl právník jako teta Carla. O dítě tam bude dobře postaráno.

Sestra Bridget od sv. Alfonse Jerrymu prozradila, že dítě byla krásná holčička se světlými vlasy, vůbec ne jako Deirdre, která měla vlnité černé vlasy. Řekly jí to jeptišky z nemocnice u milosrdných. Otec Lafferty vložil holčičku Deirdre do náručí se slovy, aby dítě políbila, a pak jí ho vzali.

Ritu obešel mráz. Připadalo jí to jako při pohřbu. Poslední polibek, než přikryjí rakev, a pak ji odnesou pryč.

Není divu, že se Deirdre nervově zhroutila. Odvezli ji rovnou z nemocnice do sanatoria.

"Není první v týhle rodině," poznamenal Red a zavrtěl hlavou. "Takhle umřel Lionel Mayfair. Ve svěrací kazajce."

Rita se ho zeptala, co tím myslí, ovšem odpovědi se nedočkala.

"Ale vždyť to takhle dělat nemuseli," namítla. "Deirdre je tak milá a hodná. Nikdy by nikomu neublížila."

A pak se k Ritě doneslo, že Deirdre je zase doma. Té neděle se rozhodla, že půjde na mši do kaple Matky Boží do Zahradní čtvrti. Chodila tam většina bohatých lidí. Ti do velkých farních kostelů nezavítali.

Šla na mši o desáté a rozmyšlela: Kolem domu Mayfairových půjdu na cestě zpátky. Avšak nemusela, protože Deirdre byla na mši a seděla mezi svými pratetami, slečnou Belle a slečnou Millie. Díky bohu, Carlotta se neukázala.

Deirdre vypadala hrozně, Ritě připomínala Bancova ducha z Macbetha. Pod očima měla černé kruhy a na sobě staré obléskané šaty z gabardénu, které jí nepadly. Vycpaná ramena. Ty šaty jí musela dát jedna z těch stařen žijících v tom domě.

Po mši, když scházely po mramorových schodech, Rita polkla, zhluboka se nadechla a utíkala za Deirdre.

Deirdre se na ni okamžitě usmála. Krásný úsměv. Jenomže když se snažila promluvit, nedařilo se jí to. Nakonec zašeptala:

"

Rito!"

Rita se k ní naklonila, dafa jí pusu a řekla: "Dee Dee, jak jsi mě požádala, abych našla toho člověka, zkusila jsem všechno. Ale ta vizitka byla úplně zničená."

Deirdřiny oči se zdály obrovské a prázdné. Vždyť si na to vůbec nepamatuje! Aspoň že si Rity nevšimly slečna Millie a slečna Belle. Zdravily se s lidmi kolem. A chudáček slečna Belle si nevšimla nikdy ničeho.

Najednou se zdálo, že si Deirdre přece jen na něco vzpomněla. "Tím se netrap, Rito," řekla jí a zase se tak krásně usmála. Stiskla jí ruku, naklonila se k ní a dala jí pusu na tvář. Přistoupila k ní teta Millie; "Tak pojd'me, holčičko."

Tak to byla pro Ritu Deirdre Mayfairová. Je to v pořádku, Rito. Nejhodnější holka pod sluncem.

Ale netrvalo dlouho a Deirdre daly zpátky do sanatoria. Chodila bosa po Jackson Avenue a nahlas si povídala. Pak se říkalo, že je na psychiatrické klinice v Texasu, a nakonec se k Ritě donesfo něco o "nevyléčitelné nemoci" a že se Deirdre domů nikdy nevrátí.

Když zemřela stará slečna Belle, Mayfairovi si jako vždycky u Loniganů objednali pohřeb. Možná si slečna Carla na potyčku s Ritou nepamatovala. Na pohřeb se sjeli Mayfairovi ze všech možných míst, ale Deirdre mezi nimi Rita neviděla.

Pan Lonigan přímo nenáviděl, když musel na lafayettském hřbitově otvírat hrobku Mayfairových. Na hřbitově se nacházelo mnoho zničených hrobů, ve kterých člověk viděl hnijící rakve a někdy z rakví trčely i kosti. Dělal se mu špatně, když tam musel.

"Nojo; tyhle Mayfairovi se tam pohřbívají od roku 1861," říkával. "Ale o hrobku se starají, to jim musím nechat. Ten tepaný plot kolem hrobky se natírá každé rok. A turisté, co sem přijdou? Ty se tam vždycky jdou podívat, na všechny ty Mayfairovy, co tam ležej. Už od občanský vácky. Ale to okolo! Jednou to tady zplanýrujou."

Nikdy k tomu však nedošlo. Hřbitov zůstal v oblíbě jak u turistů, tak u rodin ze Zahradní čtvrti. Místo toho jej vyčistili, natřeli vápnem zdi a zasadili magnolie. Pořád ještě zbylo dost zanedbaných hrobů pro ty, které vzrušoval pohled na staré kosti. Hřbitov byl považován za "historickou památku".

Pan Lonigan tam Ritu vzal jednoho ndpoledne. Ukazoval jí známé hroby

150

obětí žluté zimnice, na nichž člověk mohl číst jména lidí, kteří během epidemie zemřeli v rozmezí několika dnů. Také ji zavedl k hrobce Mayfairových, majestátní klenuté stavbě s dvanácti výklenky na rakve uvnitř. Hrobku a malý kousek trávníku ohrazoval nízký plot s železným kováním. Před hrobkou stály dvě napevno zabudované mramorové vázy plné čerstvě řezaných květin. "

"

Krásně to tady udržujou, jen co je pravda, řekla Rita. Takové krásné lilie a gladioly.

Pan Lonigan se upřeně díval na květiny. Neodpověděl. Pak si odkašlal a ukázal na jména, která znal.

"Tady tahle - Antha Marie, zemřela v roce 1941. To byla matka Deirdre."

"Ta, co vypadla z okna?" zeptala se. Žádná odpověď'.

"A tady tahleta - Stella Louise, zemřela v roce 1929, to zase byla matka Anthy. A tenhleten tam dole, Lionel, to byl její bratr. Zemřel taky v roce 1929. Skončil ve svérací kazajce, potom, co zastřelil Stellu:

Proším vás, to chcete říct, že zabil svou vlastní sestru?"
Lonigan n

"

To teda chci," pan a to. Potom ukázal na několik dalších jmen
" j'

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

ze starší doby. "Slečna Mary Beth, to byla matka Stelly a slečny Carly. Počke Millie je vlastně dcera Rémyho Mayfaira. To byl strejček slečny Carly a umřel na First Street. To bylo dávno. Ale pamatuju se na Julienu, na toho se, to ti povídám, zapomenout nedá. Až do posledního dne vypadal dobře. Moc fajnový pán. A Cortland taky. To byl jeho syn. Víš, Cortland umřel ten rok, co Deirdre měla dítě. Jenomže Cortlanda; toho jsem nedělal. Jeho rodina žila v Metairie. Prej ho zabil ten bengál kolem toho děcka. No, to je jedno. Vidiš, stejně mu bylo osmdesát. Slečna Belle byla starší sestra slečny Carly. Slečna Nancy, to je sestra Anthy. A další na řadě bude slečna Millie. Vzpomeň si na má slova."

Ritu ti lidé nezajímal. Vybavil se jí ten dávný den ve školní ložnici, kdy s Deirdre seděly na posteli. Deirdrin smaragdový náhrdelník pocházel od Stelly a od Anthy.

Pověděla to Redovi. Nevypadal vůbec překvapeně. Jen přikývl a dodal, že předtím ten smaragd patřil slečně Mary Beth a ještě předtím slečně Katherine, ale tu on nepamatuje. Pana Julienu, to ano, ovšem dál jeho paměť nesahala. Štění?" zeptala se Rita. "Vždyť se všechny jmenujou

"Víte, co je zvlá

Maifairovy. Proč si nikdy nevezmou manželovo jméno

To nemůžou;" pan Lonigan na to. "Kdyby to udělaly, tak by nedostaly ty

"

peníze. Na to musíš zůstat Mayfairová. Cortland Mayfair to věděl. Ten věděl úplně všechno. Byl to dobřej právník. Pracoval jen pro Mayfairovic rodinu.

151

Pro nikoho jinýho. Vzpomínám si, že mi to jednou povídal. To dědictví mělo tuhle podmínku."

Zase se upřeně zadíval na ty květiny.

?x

"Co je, Rede ` ozvala se Rita.

"Ale nic. Jenom taková historka, co se povídá," odpověděl. "Že ty vázy nikdy nejsou prázdný."

"O to se snad stará slečna Carla, nemyslíte?"

"

O tom já nic nevím," prohodil. "Ale někdo je sem dává. Vždycky tady jsou." Pak se odmlčel a už nepromfuvil. Měl to ve zvyku, vlastně nikdy pořádně neřekl, co věděl.

Když za rok poté zemřel, Ritě bylo, jako by ztratila vlastního otce. Nicméně jí vrtalo hlavou, jaká tajemství si vzal s sebou do hrobu. A na Ritu byl hodný. Jerry se změnil. Vždycky, když měl něco dělat pro ty staré rodiny, strašně znervózněl.

Deirdre se vrátila domů na First Street v roce 1976. Povídalo se, že po elektrických šocích, jimiž ji léčili, se z ní stalo bezmocné stvoření bez kouska rozumu.

Otec Mattingly z farního kostela ji šel navštívit. Opravdu byla jako mímko nebo senilní stařenka.

Rita se k ní také vydala na návštěvu. Rita měla teď tři děti a slečny Carfotty se už nebála. Bylo to tak dávno, co se spolu tahaly o tu návštěvku. Přinesla Deirdre pěknou hedvábnou noční košili z obchodu D. H. Holmese.

Slečna Nancy ji vzala na verandu a Deirdre řekla: "Podívej se, Deirdre, co ti přinesla paní Loniganová."

Ani záchvěv porozumění. A ten krásný smaragdový náhrdelník kolem jejího krku! Jako by si z ní dělali legraci, když jí ho pověsili na flanelovou noční košili.

Nohy, spočívající na holých prknech podlahy na verandě, měla nateklé

a jak se dívala do prázdna, hlava jí padala na jednu stranu. Jinak to byla pořád Deirdre, stále krásná a roztomilá. Rita musela rychle odejít.

Nikdy tam už na návštěvu nešla. Neuplynul však týden, aby nešla kolem domu na First Street, nezastavila se u plotu a nezamávala. Deirdre si jí nikdy nevšímla, nicméně Rita to stejně dělala. Zdálo se jí, že se Deirdre trochu nahrbila a zhubla. Ruce neležefy složené v klíně, kroutily se jí směrem k hrud-

níku. Ale Rita nestála nikdy tak blízko, aby si tím mohla být jista. Bylo štěstí, že zůstala jenom u plotu a mávala.

152

Když minulý rok zemřela slečna Nancy, Rita se rozhodla, že půjde na pohřeb. "Je to kvůli Deirdre:

"Prosím tě, milunko," namítal Jerry. "Vždyť Deirdre o tom stejně nebude vědět." Deirdre po celá ta léta neproněsala ani slovo.

Ritě to bylo jedno. Půjde tam.

Pokud šlo o Jerryho, nechtěl mít s Mayfairovými nic společného. Tatínek mu scházel víc než kdykoliv předtím.

"Proč si, sakra, na ten pohřeb nemůžou vybrat někoho jiného," mumlal si pro sebe rozhořčeně. Ostatní to po smrti jeho otce udělali. 7^{dk} proč je tedy j7 y y l

Mayfairovi nenásledu í Jak t staré rodin nesnášel

"Tohle je aspoň přirozená smrt; přinejmenším se to říká, utěšoval se.

Rita to zaslechla a lekla se: "Copak slečna Belle a slečna Millie neumřely přirozenou smrtí?" ptala se.

Když toho odpoledne se slečnou Nancy skončil, svěřil se Ritě, že samozřejmě musel jít do toho domu, aby ji odvezl, a byl to hodně nepříjemný zážitek.

Ložnice nahoře se zataženými závěsy a dvě posvěcené svíce hořící před obrazem Panny Marie. Úplně jako za starých časů. Pokoj páchl močí. Než se tam dostal, slečna Nancy ležela hodiny a hodiny v tom horku mrtvá.

Chudák Deirdre seděla bez ducha na verandě, zkroucená jako preclík. Její černošská ošetřovatelka ji držela za ruku a modlila se nahlas růženec, jako kdyby Deirdre vnímala její přítomnost, natož Zdrávas Maria.

Slečna Carlotta nechtěla jít nahoru do Nancyina pokoje. Stála v hale se založenýma rukama. 7"

"Má modřiny, slečno Carlo. Na rukách a na nohách taky. Copak spadla

"Dostala první záchvat na schodech, pane Lonigane:"

Panebože, jak si přál, aby tady byl otec! Tatínek hy jistě věděl, jak na ty sta-
ré rodiny.

"No prosím tě, Rito, řekni mi, co si myslíš. Proč ji, k sakru, nedali do špitálu? Nejsme v roce 1842! Jsme ve dvacátém století.1xk řekni, ptám se tě "

"Některý lidi chtějí umřít doma," odpověděla mu Rita. Copak neměl od lékaře podepsaný úmrtní list? Měl. Samozřejmě že měl. Jenom prostě nesnášel ty staré rodiny.

"Nikdy nevíš, co je napadne udělat," rozčiloval se. "Nemyslím ted' jenom Mayfairovy, ale všechny. Všechny ty starý rodiny."

Někdy příbuzní nakráčeli do síně pohřebního ústavu, kde byli vystaveni jejich nebožtíci, a přikrašlovali je pudrem nebo rtěnkou. Přímó tam! Kdo to kdy viděl, že by dnes někdo dělal takové věci.

A co teprve ti Irové! Smáli se a žertovali, když nesli rakev k hrobu. Jeden

153

z nich ji jednou nahnul tak, aby plná váha dopadla na bratrovo rameno. Poskakovali po cestičce na hřbitově jako při masopustním průvodu.

Nebo ty povídačky, co si vykládali, když seděli u mrtvého! Například sestra Bridget Marie nedávno večer vyprávěla o své cestě na lodi z Irska do Ameriky. Matka naléhala na malé dítě v kočárku: "lestli nepřestaneš brečet, hodím tě do moře." Pak poručila svému malému synovi, aby dítě hlídal. Když za chvíli přišla zpátky, dítě v kočárku nebylo. Syn jí to vysvětlil: "Zase brečel, tak jsem ho hodil do vody."

Co je to, proboha, za historky, když sedíte přímó vedle rakve!

Rita se proti své vůli usmála. Vždycky měla sestru Bridget Marú ráda.

y y P
 , Ma fairovi nejsou Irové, namítla. "Jsou to boháči a takhle b se řece
 nechovali."
 "Ale to víš, že to jsou Irové, Rito! Mají v sobě dost irský krve na to, aby
 dě-
 lali podobný voloviny. Darcy Monahan byl známěj irskej architekt. To je ten,
 co postavil ten jejich dům. Mary Beth byla jeho dcera. A slečna Carla je dce-
 ra soudce McIntyra. Taky irskej frajer. Jsou to Irové jako všichni tady kofem."
 Ritu ohromilo, že se její manžel tak rozpovídal. Mayfairovi mu leželi v ža-
 ludku a přidělávali mu starosti stejně jako předtím jeho otcí. Avšak Rita se
 ani od jednoho nedozvěděla celý příběh.
 Rita šla do kaple na zádušní mši za slečnu Nancy. Zúčastnila se pohřební-
 ho průvodu ve svém autě. Průvod minul starý dům na First Street z úty
 k Deirdre, ale nedalo se odhadnout, zda ta se na černé limuzíny, pomalu pro-
 jíždějící kolem, vůbec podívala.
 Tolik Mayfairových pohromadě! Odkud se všichni vzali? Rita s(yšela new-
 yorský a kalifornský přízvuk, a dokonce i jižanský přízvuk z Atfanty
 a Alabamy. A kolik jich jen bylo z New Orleansu! Nemohla tomu uvěřit, když
 listovala knihou smutečních hostí. Mayfairovi z vilové čtvrti, z Metairie
 i z části města za řekou.
 Dokonce se tam setkala i s Angličanem, bělovlasým pánem staromódního
 vzezření v pfátěném obleku a s vycházkovou hůlkou. Držel se vzadu blízko
 Rity. "To máme dnes horký den," povzdechl si. Elegantní anglický přízvuk.
 Když Rita na hřbitovní cestičce škobrtla, zachytil ji. Bylo to od něj hezké.
 Co si asi všichni ti lidé myslí o tom hrozném starém domě a o lafayet-
 tském hřbitově s plesnivými hrobkami? Tísnil se na úzkých cestičkách,
 stoupali na špičky, aby viděli přes vysoké náhrobky. A komáři ve vysoké trávě.
 Právě ted' u hřbitovní brány zastavil autobus plný turistů. Těm se to bude lí-
 bit. To je jisté. Jen-ať se do sytosti vynadívají!
 Ten šok, když uviděla sestřenici, která adoptovala Deirdřino dítě! Byfa
 tam, Ellie Mayfairová z Kalifornie. Jerry na ni Ritu upozornil při závěreč-

154

ných slovech kněze. Během posledních třiceti let přijela na každý pohřeb.
 Vysoká tmavovlasá žena v modrých plátěných šatech bez rukávů, nádherně
 opálená. Na hlavě měla velký bílý klobouk, zřejmě proti slunci, a na očích
 tmavé brýle. Vypadala jako filmová hvězda. Všichni se kolem ní točili, brali ji
 za ruku, líbali ji na napudrované tváře. Nahýbali se k ní opravdu blízko? Ptali
 se na Deirdřinu holčičku?

Rita si otřela oči. Rlto, chtěji mi vzít moje dítě! Co se vlastně stalo s tím
 zbytkem navštívenky s jediným čitelným slovem TALAMASCA? Možná že ho
 měla s sebou vložený do modlitební knihy. Nikdy nic nevyhodila, Snad by si
 měla promluvit s tou sestřenicí, jenom se jí zeptat, jak by se mohla spojit
 s Deirdřinou dcerou, Určitě by ji zajímalo, co ftita ví o její matce. Ale jaké
 má
 právo plést se do cizích záležitostí? Kdyby však Deirdre zemřela dřív než Rita
 a Rita se znovu s Ellie Mayfairovou setkala, zeptá se jí a nic ji nezastaví.

Málem se zhroutila. Strašně plakala. Lidé by si mohli myslet, že tak pláče
 kvůli slečně Nancy. To jí přišlo směšné. Když otočila hlavu a snažila se scho-
 vat obličej, náhle si všimla toho Angličana, toho laskavého pána, jak se na ni
 upřeně dívá. Na tváři měl zvláštní výraz. Vypadalo to, jako by si o ni dělal
 sta-
 rost. Ano, sice plakala, ale pokývla na něj rukou, aby mu naznačila, že je
 v pořádku, přesto k ní přišel.

Nabídl jí, aby se do něj zavěsila, a odvedl ji kousek stranou k jedné z lavi-
 ček. Sedla si. Když vzhledla, mohla přísahat, že na ně slečna Carla upřeně zí-
 rá. Ale stála hodně daleko a na brýle jí svítilo slunce. Zřejmě je ani neviděla.

Potom jí Angličan věnoval malou bílou navštívenku a řekl jí, že by s ní rád
 mluvil. O čem asi? pomyslela si, ale vzala si ji a strčila do kapsy.

Bylo už pozdě večer, když ji náhodou našla. Hledala něco jiného a najed-
 nou odkudsi vypadla malá vizitka od toho pána a na ní ta samá jména jako
 před lety: TALAMASCA a Aaron Lightner.

Na chvíli si Rita myslela, že omdlí a umře. T'reba se mýlí! Horečně protře-

pala modlitební knížku. Našla zbytek staré vizitky. Nespletla se. Byly totožné! Na tu novou Angličan připsal perem jméno hotelu Monteleone a číslo pokoje.

Rita objevila Jerryho, jak pije u kuchyňského stolu whisky.

"Rito, ty za tím chlapem nepůjdeš! Co bys mu vykládala? Nemůžeš přece

ý I

o tý rodině jen tak s každým mluvit "

"Ale Jerry. Musím mu říct, co se stalo! Že ho Deirdre sháněla.

"To je všechno tak dávno! Dítě už vyrostlo, vždyť je z ní dospělá ženská, doktorka. Víš o tom? Slyšel jsem, že chce dělat chirurgu."

"To je mi fuk, Jerry," A pak se Rita zase rozplakala. Vtom si uvědomila, že dělá podivnou věc. I přes slzy se upřeně dívala na navštívenku a učila se to,

155

co tam bylo napsáno, nazpaměť. Číslo hotelového pokoje i telefon do Londýna.

A přesně jak předpokládala, Jerry najednou tu navštívenku sebral a zastrčil si ji do kapsy u košile. Neřekla na to ani slovo, pořád ještě plakala. Jerry byl ten nejlepší člověk na světě, ale v tomhle by ji nikdy nepochopil.

"Vždyť jsi šla na ten pohřeb, milunko. To stačí."

Rita už o Angličanovi nemluvila. Nechtěla dělat nic proti Jerryho vůli. Nebo se aspoň v tuto chvíli ještě nerozhodla.

"A co asi ta dcera v Kalifornii může o Deirdre vědět?" zeptala se Rita za chvíli. "Víš, jako to, že ji Deirdre nikdy nechtěla dát pryč."

"Neplet se do toho, milunko.

V Ritině životě se nikdy nestalo to, co viděla tenkrát před lety v klášterní zahradě. Nikdy neslyšela dva lidi mluvit o lásce tak jako Deirdre a toho muže. Soumrak. Rita o tom Jerrymu vyprávěla, ale ani on tomu nerozuměl. To by tam člověk musel být, cítit vůni lilů a vidět skrz větve stromů nachové nebe, připomínající okna kostela.

A když Rita pomyslela na Deirdřinu dceru v Kalifornii, že se nikdy nedozví, jaká ve skutečnosti její matka byla!

Jerry potřásl hlavou. Dolil si whisky do skleničky a naráz vypil asi půlku.

"Milunko, kdybys o těch lidech věděla, co vím já..."

Jerry už té whisky vypil dost. Toho si Rita všimla. Jerry normálně o takových věcech nemluvil. Nemohl si to dovolit. Ted' začal a Rita mu v tom nebránila.

"Milunko," oslovil ji. "Deirdre neměla v té rodině šanci. Dalo by se říct, že byla prokletá už od narození. I táta to tvrdil."

Jerry chodil do základní školy, když Deirdřina matka Antha zemřela po pádu z podkrovního okna toho domu. Roztránila si na kamenech hlavu.

Deirdre v té době byla miminko a Rita samozřejmě také. Ale Jerry už pomáhal svému otci.

"Říkám ti, seškrabávali jsme její mozek z dláždění, něco strašného. Byla to dvacetiletá holka a moc pěkná. Pěknější než Deirdre. A kdybys viděla ty stromy tam na dvoře! Bylo to, jako kdyby se nad ten dům přihnal hurikán, jak se ty stromy ohýbaly! I starý magnolie byly skloněny až k zemi."

"Hm, taky jsem to viděla," vyhrkla Rita, ale hned ztichla, aby mohl pokračovat.

"Když jsme přivezli Anthu sem, to bylo nejhorší. Táta si ji dobře prohlídnul a hned řekl: 'Vidíš ty škrábance kolem očí? To se teda nestalo při žádném pádu. Pod oknem nejsou stromy.' A pak ještě objevil, že jedno oko bylo skoro vyrvané z důlku. Jenomže táta věděl, co v takové situaci udělat," povzdechl si

156

Jerry. "Šel rovnou k telefonu a zavolał doktora Fitzroye. Řekl mu, co si myslí. Že je potřeba pitva. A trval na svém, když se s ním doktor hádal. Nakonec z doktora vylezlo, že se Antha Mayfairová zbláznila a snažila si ty oči vyrvat sama. Slečna Carla jí v tom bránila, jenomže Antha utekla do podkroví. Nakonec vypadla, ale v tu chvíli už podle doktora nebyla normální. Slečna Carla to celý viděla. A proč by se to, proboha, mělo rozmazávat v novinách? Copak už si rodina neužila své se Stellou? Doktor Fitzroy tátovi poradil, ať si zajde za knězem ke svatému Alfonsovi a popovídá si s ním, když mu něco není jasné:

Jerry vyprávěl dál: "Táta mu na to řekl: 'Na mě to tak nepůsobí, že si to

s téma očima udělala sama. Ale když chcete ten úmrtní list podepsat, tak s tím už nic nenadělám.' A taky žádná pitva nebyla. Jenomže táta věděl, o čem mluví." Jerry si zase povzdechl. "Jasně že jsem musel přísahat, že to neřeknu živý duši. Byli jsme si tenkrát už hodně blízký a on věděl, že se na mě může v práci spolehnout. Že mi může věřit. Tak jako věřím já tobě, Rito, a proto ti to celý vykládám."

"To je strašný," zašeptala Rita. "Vyškrábat si oči!" Doufala, že se o tom Deirdre nikdy nedozvěděla.

"Počkej, ještě jsi neslyšela všechno." Jerry si nalil další skleničku. "Když jsme Anthu myli, našli jsme jí na krku ten náhrdelník. Ten samej, co teď' nosí Deirdre. Řetízek měla zamotaný na krku a ten slavný smaragd zachycený ve vlasech. Byla na něm krev a pánbůh ví co ještě. Víš, i táta z toho byl špatnej, jak z něj sundával kousky kostí a vlasy. A ten už viděl věci! Jenom dodal: 'To není poprvé, co čistím tenhle smaragd od krve. Víš, předtím ho měla na krku Stella, máma Anthy.'"

Rita si vzpomněla na onen dávný den ve škole, kdy Deirdre držela ten smaragd v ruce. A potom na pana Lonigana, jak jí mnohem později na hřbitově ukazoval na hrobce Stellino jméno.

"A Stellu zastřelil její vlastní bratr," zašeptala Rita.

"To bylo strašný poslouchat, když mi to táta vyprávěl. Stella ze všech nejvíce vyváděla. Ještě předtím, než jí umřela matka, pořádala každou noc večírky s muzikanty a pašované chlast tekla proudem. Dům byl plný světla a co si o tom myslely slečna Carla, Millie a Belle, to ví jen pánbůh. Ale když si zača-

la domů vodit chlapy, to už bylo moc i na Lionela, a tak ji zastřelil. Žárlil na

ni, v tom to bylo. Rovnou před všema ve velkém salonu prohlásil: 'Radši tě zabiju, než aby tě měl on.'"

"Prosím tě, co mi to vykládáš?" ozvala se rozhořčeně. Rita. "Že spolu spali? Bratr a sestra?"

"A proč ne, milunko," přikyvoval Jerry. "Vždyť nikdo neznal jméno otce

157

Anthy. Klidně to mohl bejt Lionel. Nikoho by to nepřekvapilo. Dokonce se říkalo... Ale Stella kašlala na to, co si lidi mysleli. Říká se, že když Stella če-

kala Anthu, pozvala si všechny své přítelkyně a udělaly si velké večírek. A Stelle bylo jedno, že má nemanželské dítě."

"To je hrůza! Nikdy jsem nic takového neslyšela," vydechla Rita. "A zvlášť tenkrát, Jerry."

"Tak to všechno bylo, milunko. A neslyšel jsem to jen od táty. Lionel střelil Stellu do hlavy a všichni v tom domě zpanikařili. Rozbíjeli okna, aby se dostali ven, asi něco strašného. A to ještě nevíš, že malá Antha spala nahoře, a když tam všichni řádili, tak se probudila. Sešla dolů a uviděla svoji matku ležet mrtvou na zemi."

Rita se otrásla. Co to tehdy Deirdre říkala? Pouhá se, že její maminka také zemřela mladá, ale doma o ni nikdo nemluví.

"Lionel po tom střelení skončil ve svěrací kazajce. Táta říkal, že se zbláznil, protože nesnesl pocit viny. Křičel, že ho ďábel nenechá na pokoji, že jeho sestra byla čarodějnice a toho ďábla na něj poslala. Nakonec zemřel při záchvatu, nikde nikdo, aby mu pomohl. Spolkl si jazyk. Otevřeli vyčalouněnou celou a tam ho našli, už začínal černat. Tenkrát ho pitvali a nám ho poslali už pěkně zašitýho. Ale co tátu doopravdy vzalo, to byly ty oči Anthy, dvanáct let po Stelle a Lionelovi."

"

Chudáček Deirdre. Něco určitě věděla."

"To máš pravdu," přitakal Jerry. "Děti vědí své. Víš sama dobře, že to funguje. Když jsme si s tátou přišli pro Anthu, slyšeli jsme malou Deirdre, jak se může ukřičet. Jako by cítila, že její maminka je mrtvá. A nikdo to dítě nevzal do náruče, nikdo se o ni nepostaral. Říkám ti, ta malá holka se narodila na nešťastný planetě, nikdy neměla šanci. V té rodině se děly takové věci! Proto poslali její holčičku pryč, aby z toho blázince vypadla. Kdybych byl na tvém místě, milunko, tak se do toho nepletu."

Rita si vybavila krásnou Ellie Mayfairovou. Možná sedí právě teď v letadle

na cestě do San Franciska.

"Říká se, že ty lidi v Kalifornu mají peníze," mluvil dál Jerry. "Pověděla mi to Deirdra ošetřovatelka. Holka má svou vlastní jachtu, zakotvenou v sanfranciském zálivu, přímo před verandou jejich domu u vody. Její nevlastní otec je advokát, velký zvíře a taky pěkný hajzl, ale vydělává těžký prachy. Jestli je na rodině Mayfairových nějaký prokletí, ta holka je z toho venku."

"Jerry, ty na takový věci přece nevěříš," podivila se Rita.

"Milunko, zamysli se na chvíli. Ten smaragd. Dvakrát z něho táta sundával krev. A vždycky mi připadalo, že slečna Carla si o smaragdu myslí svý."

158

Když ho táta čistil poprvé, víš, co po něm slečna Carlotta chtěla? Aby ho dal se Stellou do rakve. To mi táta řekl. Víím to určitě. A táta to odmítl."

"Možná že není pravej, Jerry."

, Cha. Prosím tě, Rito, za ten kámen by sis koupila půlku Canal Street!

Táta ho nechal ocenit Hershmanem z Magazine Street. Představ si tátu, jak musel poslouchat slečnu Carlottu, že je to ,její výslovné přání, aby smaragd uložil do rakve s její sestrou'. Tak si zavolał Hershmana, vždycky byli dobrý kamarádi, a ten mu potvrdil, že kámen je pravej a že je to ten nejkrásnější šperk, co v životě viděl. Ani nevěděl, na kolik ho odhadnout. Na to by ho musel vzít do New Yorku. Taký povídal o ostatních rodinných špercích. Kdysi je čistil ještě pro slečnu Mary Beth, než je dala Stelle. A taky říkal, že takové šperky nakonec skončí v muzeu."

"A co odpověděl Red slečně Carlottě?"

"Řekl, že žádný smaragd za milion do rakve dávat nebude. Vyčistil ho speciálním přípravkem, od Hershmana na něj dostal sametem potaženou krabičku a přinesl jí ho zpátky. Udělali jsme to samý, když Antha skočila z okna. Tentokrát slečna Carla nechtěla, aby se ten smaragd pohrbíval. Nechtěla ani, aby rozloučení s Anthou probíhalo v salonu."

"

V salonu?"

"Přesně tam, Rito. Stella v tom salonu ležela vystavená, dřív se to tak dělalo. Starý Julien Mayfair tam taky ležel, i Mary Beth. A to bylo v roce 1925. Stella to chtěla, byla o tom zmínka v její poslední vůli, a tak to udělali. Ale když zemřela Antha, žádnou poslední vůli nenašli. Přinesli jsme smaragd zpátky. Šel jsem s tátou. Slečna Carla seděla v salonu, byla už pěkná tma. To víš, stromy a balkony tam moc světla nepouštěly. Jenom seděla v tom pokoji a houpala kolíbku s malou Deirdre. Přišli jsme tam a fáta jí vrátil ten náhrdelník. A co myslíš, že udělala? Poděkovala, otočila se a položila krabičku se smaragdem do koh'bký."

"Ale proč?"

"No protože patřil Deirdre a slečna Carla neměla právo na žádný šperky. Slečna Mary Beth je nechala Stelle, Antha je dostala po ní a její jediná dcera byla Deirdre. Vždycky to tak bylo. Dávaly je jenom dcerám."

"Aha, ale co když ten smaragd někdo proklel?" s hrůzou se zeptala Rita. .

Panebože, když si pomyslela, že ho Deirdre pořád nosí! A jak dopadla! Rita stěží snesla to pomyšlení.

"Jestli to tak je, tak to musí platit taky o tom domě," dodal Jerry. "Ten se dědí se šperky. A peníze taky. Velký peníze:"

"To mi chceš, lerry, říct, že ten dům taky patří Deirdre?"

"Rito, to přece ví každéj. Jak to, že ty to nevíš?"

159

, To mi chceš říct, že ten dům je její a ty ženský v něm žily celý ty roky,

když Deirdre byla zavřená po bláznících a pakji přivezly domů, jako by se nechumelilo a ona tam ted' sedí a..."

"No tak, Rito. Nebud' hysterická. Ale je to tak, jak říkám. Všechno patří Deirdre stejně jako předtím Stelle a její dceři. Až umře Deirdre, dostane to ta její dcera v Kalifornu, pokud někdo nezmění ty starý papíry. Jenomže to asi

nejde. Ta poslední vůle vznikla hrozně dávno. To bylo ještě v dobách, kdy měli Mayfairové plantáže. A ještě předtím, když žili na tom ostrově, na Haíti, než přišli sem, víš? Říkají tomu odkaz. A taky si vzpomínám na Hershmana. Ten vyprávěl, že slečna Carla začala studovat práva jenom proto, aby tu vůli mohla změnit. Ale nikdy se jí to nepovedlo. Ještě než umřela Mary Beth, bylo každému jasné, že dědička je Stella."

"

A co když ta dcera v Kalifornii o tom neví?"

"To je zákon, milunko. A ať už je slečna Carlotta jaká chce, je dobrá právnička. Ten odkaz se mimo to váže na jméno Mayfairová. Když si ho změníš, nedostaneš nic. A ta dcera v Kalifornii se jmenuje Mayfairová, slyšel jsem to, když se narodila. Její adoptivní matka se jmenuje taky tak. Víš, ta Ellie Mayfairová, co přijela na pohřeb. Lidi vědí všechno. Aspoň když jde o peníze. A Mayfairové by jí to stejně řekli. Ryan Maifair určitě. To je Cortfandův vnuk a Cortland Deirdre miloval. Moc. Už byl hodně starej, když Deirdre nutili to dítě dát pryč. Podle toho, co se ke mně doneslo, Cortland byl proti tomu, i když to k ničemu nevedlo. Strašně vyváděl, řval na slečnu Carlottu, že se z toho Deirdre zblázní a ta mu na to řekla, že Deirdre už cvok dávno je. K ničemu to nevedlo."

Jerry dopil a nalil si další skleničku.

"Ale Jerry, co když je těch věcí ještě víc a Deirdřina dcera prostě nic neví?" řekla Rita zamyšleně. "Proč dneska nepřišla? Proč nechce Deirdre vidět?"

Rito, chtějí mi vzít moje dítě!

Jerry na to neodpověděl. Měl krhavé oči. S tím pitím to přehnal.

Za chvíli začal zase mluvit. Trochu teď breptal. "Táta o těch lidech věděl mnohem víc. Víc, než mi řekl. Ale pamatuju se ještě na jednu věc. Podle něj udělali dobře, že to dítě Ellie Mayfairové dali. Víš, kvůli té holčičce. Vlastně ještě něco. Ellie Mayfairová nemohla mít děti. To jejího manžela štválo. Hodně. Chtěl od ní dokonce odejít, když zavolala slečna Carla a ptala se, jestli nechcejí adoptovat to dítě. Táta mě vždycky zapřísahal, abych ti to nikdy neřekl, ale myslel si, že ta adopce byla pro všechny požehnání. A starej Cortland, af je mu země lehká, se spfetl."

Rita už věděla, co udělá. Nikdy v životě Jerrymu nelhala, jenom mu teď

160

n svých plánech nic neřekla. Příštího dne odpoledne zavolala do hotelu Monteleone. Angličan se právě odhlásil! Mysleli si, že by ho mohli ještě chytit v hale.

Rita čekala a bušilo jí srdce.

"Tady je Aaron Lightner. Ano, paní Loniganová. Vezměte si taxi, zaplatím ho. Budu na vás čekat."

Ten krátký rozhovor ji znervóznil, zakoktávala se a potom zase něco zapomněla doma a běžela pro to zpátky. Ale cítila, že se rozhodla dobře. I když by ji Jerry přistihl, dotáhla by to až do konce.

Angličan ji vzal do Desire Oyster baru kousek od hotelu, kde měli na strope ventilátory, na zdech velká zrcadla a prosklené dveře otevírající se přímo na Bourbon Street. Hezké místo. Bourbon Street jí vždycky připadala exotická jako ostatně i celá Francouzská čtvrt. Skoro nikdy sem teď nepřišla.

Seděli u mramorového stolku a Rita si dala skleničku bílého vína, protože Angličan si ho poručil a jí se to tak zdálo správné. Byl to fešák. Mnohem přitažlivější než mladší muži, co znala. Trochu jí zneklidňovalo, že seděla tak blízko něho. A to, jak se na ni díval, způsobilo, že si začala připadat jako ma-

lá holka. "

"Povídejte, paní Loniganová," pravil s úsměvem. "Budu vás poslouchat. Zkusila to pomalu, ale jakmile jednou začala, nemohla se zastavit. Brzy se rozplakala, možná že jí nerozuměl ani slovo. Dala mu zbytek té zmuchlané vizitky. Vyprávěla mu, jak ho hledala pomocí inzerátů a také to, že Deirdre přiznala, že se jí ho nikdy nepodařilo najít."

Ted' přišla ta nejtěžší část. "Je spousta věcí, o kterých ta dcera v Kalifornii určitě neví! Ten majetek je její, to jí právníci sdělí, jenomže co to

prokletí,
pane Lightnere? Já vám opravdu důvěřuju. Víte, manžel nechtěl, abych s někým o těchto věcech mluvila. Deirdre vám tenkrát tak věřila a to mně stačí. Říkám vám, ty šperky a ten dům jsou prokleté

Pověděla mu nakonec všechno, i sebemenší podrobnosti, které se dozvěděla od Jerryho a od Reda, prostě všechno.

Nejpodivnější na tom bylo, že nevypadal ani překvapeně, natož šokovaně.

Několikrát ji ujistil, že udělá všechno, co bude v jeho silách, aby se tyto informace dostaly k té dívce v Kalifornii.

Když skončila, zůstala sedět a utírala si nos, před sebou nedotčenou sklenici vína. Aaron Lightner ji požádal, aby si nechala jeho navštívenku pro případ, že by u Deirdre nastala nějaká změna: Má mu zavolat, a kdyby ho nesehnala, může zanechat vzkaz. Má jenom zdůraznit, že se jedná o Deirdre Mayfairovou.

Vyndala z kabelky modlitební knížku. „Dejte mi ty čísla ještě jednou,“ požádala ho a napsala si: Jedná se o Deirdre Mayfairovou.

161

Teprve když si to všechno zapsala, napadlo ji se zeptat: "Povězte mi, pane Lightnere, jak jste vlastně Deirdre poznal?"

"Je to dlouhý příběh, paní Loniganová," odpověděl. "Ualo by se říct, že jsem celou rodinu po leta sledoval. Mám dva obrazy namalované Deirdřiným otcem Seanem Lacym. Na jednom z nich je Antha. Sean se zabil na dálnici u New Yorku ještě předtím, než se Deirdre narodila."

"Zabil se na dálnici? To jsem nikdy nevěděla."

"Pochybuji, že by o tom tady někdo věděl," pokračoval. "Byl to dobrý malíř. Namaloval překrásný portrét Anthy se slavným smaragdem. Obraz jsem získal od newyorského obchodníka v době, když oba dva už nežili. Deirdre mohlo tehdy být tak deset let. Neznal jsem ji. Setkal jsem se s ní, až když odešla na školu."

"To je zvláštní, co jste vyprávěl o Deirdřině otci," podotkla ftita. "Přesně to se stalo Deirdřinu příteli, měla si ho brát. Věděl jste o tom? Sjel ze silnice, když přijížděl do New Orleansu."

Zdalo se jí, že v jeho tváři vidí náznak překvapení. Nebyla si tím jista, neboť jeho oči se na okamžik zmenšily.

"Ano, věděl jsem o tom," odpověděl. Vypadal, že váhá, co všechno jí má říct. Potom zase začal hovořit: "Paní Loniganová, slíbíte mi něco?"

"Co vám mám slíbit, pane Lightnere?"

"Jestliže se něco stane, něco úplně neočekávaného, a dcera z Kalifornie přijede do New Orleansu, snažně vás prosím, nepokoušejte se s ní setkat. Zavolejte místo toho mne. Zavolejte mi kdykoliv, ve dne nebo v noci, a já vám slibuji, že z Londýna přiletím prvním letadlem."

"Myslíte, že bych jí o tom všem neměla říkat já? To jste myslel?"

"Ano," odpověděl velice vážně a dotkl se její ruky; ale udělal to takovým způsobem, že to bylo naprosto v pořádku. "Nechod'te už do toho domu, hlavně kdyby tam byla ta dívka z Kalifornie. Slibuji vám, že pokud bych nemohl přijet já, přijede místo mě někdo jiný. Samozřejmě ten člověk by věděl přesně, oč jde, a dokončil by to, čeho chceme dosáhnout."

"To by se mi ulevilo!" málem vykřikla Rita. Vůbec se jí s tou dcerou nechtělo setkat, vždyť ji nezná, a ještě k tomu s ní mluvit o takových věcech! Najednou se poprvé zarazila. Kdo vlastně je ten milý pán? Neudělala chybu, když se mu se vším svěřila?

"Můžete mi věřit, paní Loniganová," odpověděl, jako by věděl, na co myslí. "Opravdu, nepochybuje o tom. Setkal jsem se s Deirdřinou dcerou, a proto vím, že je spíš tichá, snad by se dalo říct, že člověka odrazuje. Není snadné s ní hovořit, jestli mi rozumíte. Nicméně si myslím, že tyto věci bych jí dokázal vysvětlit."

x62

Vlastně to všechno dávalo smysl.

Jistě, pane Lightnere:

Díval se na ni. Třeba věděl, jak se cítí zmatená, jak jí to odpoledne připadá podivné. Nebožtíci, prokletí a ten zvláštní náhrdelník; všechny věci, o nichž

mluvili.

"Ano, je to opravdu velmi podivné; ` přitakal.

Rita se zasmála: "Vy mi snad čtete myšlenky."

"Už si nedělejte starosti," dodal konejšivě. "Dohlédnu na to, aby se Rowan Mayfairová dozvěděla, že ji její matka nechtěla dát k adopci; a že jste jí to chtěla sdělit. Dlužím to Deirdre, nemyslíte? Je mi opravdu líto, že jsem tady tenkrát nebyl, když mě potřebovala."

To Ritě stačilo.

Každou neděli na mši Rita rychle prolistovala modlitební knížku a podívala se na telefonní číslo toho muže z Londýna. Přečetla si slova Jedná se o Deirdre Mayfalrovou a potom se za Deirdre pomodlila. Ani se jí nezdálo nepatřičné, že odříkává modlitbu za mrtvé, považovala to za odpovídající okolnostem.

, Světlo věčné ať jí svítí, Pane, a její duše odpočívá v pokoji. Amen.

,

Ted' tomu bylo dvanáct let, co Deirdre zaujala své místo na verandě, a asi rok, co se tu na chvíli objevil ten Angličan. Zase chtějí poslat Deirdre pryč z toho domu. Byl to její dům, a tak rychle chátral v té zanedbané, přerostlé zahradě. Zase ji chtějí dát do ústavu.

Rita by asi měla zavolat tomu Angličanovi. Měla by mu to říct. Nemohla se rozhodnout.

, Je od nich rozumný dát ji do ústavu. Slečna Carla nebude už dlouho při

smyslech, a kdo by to rozhodnul?" přesvědčoval ji Jerry. "A víš, strašně nerad ti to říkám, ale s Deirdre je to moc špatný. Říká se, že umírá."

Umírá.

Počkala, až Jerry odešel do práce. Pak zavolala. Věděla, že se mezistátní rozhovor asi ukáže na telefonním účtu, a v tom případě to bude muset Jerryemu vysvětlit. Nevadilo jí to. Ted' jí záleželo jenom na tom, aby telefonistka pochopila, že chce volat za moře.

Telefon tam zvedla milá paní a potvrdila jí, že za rozhovor zaplatí oni, jak jí ten Angličan slíbil. Nejdřív Rita nerozuměla všemu, co ta paní říkala.

Mluvila p"ríliš rychle. Pak pochopila, že pan Lightner je ve Spojených státech,

v San Francisku. Dá jí Rita své číslo?

"Kdepak! Nechci, aby sem volal," přerušila ji Rita. "Jenom mu řekněte, že

163

volala Rita I.oniganová a vzkazuje mu, že se jedná o Ueirdre Mayfairnvou. Je to strašně důležitý. Můžete si to napsat? Řekněte mu taky, že Deirdre je nemocná, že je na tom moc špatné. Asi umírá."

To poslední slovo Rita vyslovila s vypětím všech sil. Nemohla mluvit. Ta milá paní jí zopakovala vzkaz a ujistila ji, že panu I,ightnerovi do hotelu Svatého Františka v San Francisku hned zavolá. Když Rita pokládala telefon, rozplakala se.

V noci se jí o Deirdre zdálo. Když se probudila, nepamatovala si téměř nic, jenom to, že tam byla Deirdre, soumrak a vítr v korunách stromů za školou Svaté Rózy z Limy. Otevřela oči a připadalo jí, že ještě slyší vítr ve stromech. Vzpomněla si, co vyprávěl Jerry, jaké to bylo, když s otcem přišli pro mrtvou Anthu. Vzpomněla si také na bouřku toho strašného dne, kdy se se slečnou Carlou tahaly o navštívenku, ze které se dozvěděla o Talamasce, vítr ve stromech za školou Svaté Rózy z Limy.

Rita vstala a šla na ranní mši. Před oltářem zapálila svíci. Prosím tě, modlila se, ať se pan Lightner setká s Deirdřinou dcerou, ať brzy přijede,

Jak se modlila, uvědomila si, že ji pomyšlení na celé to dědictví a krásný prokletý smaragdový náhrdelník už netrápí. Rita nevěřila, že by slečna Carla, ať už byla jakákoliv, měla v sobě sílu překročit zákon.

Rita už nevěřila v prokletí. Věřila ve svoji lásku k Deirdre Mayfairové, kterou nosila v srdci celé ty roky.

Byla přesvědčena o právu dítěte vědět, že jeho matka byla roztomilá, půvabná a laskavá mladá dívka a všichni ji na jaře roku 1957 milovali. Tu krásnou dívku, kterou elegantní mladý muž v zahradě za soumraku oslovoval moje mřlovaná.

164

ŠEST

Stál pod sprchou dobrých deset minut, ale stále byl ožralý jako Dán. Pak se dvakrát řízl žiletkou, nic vážného, jen jasné znamení, že musí s tou dámou, která sem přijde, s tou lékařkou a záhadnou bytostí, již vděčí za to, že ho vytáhla z moře, hrát velmi opatrně,

Teta Viv mu pomohla s košilí. Ještě jednou si lokl kávy. Chutnala odporně, i když to byla dobrá káva, sám ji vařil. Pivo, teď by potřeboval pivo. Nedat si teď hned pivo znamenalo totéž jako nedýchat. Ale bylo to příliš riskantní.

"Co budeš, proboha, dělat v New Orleansu. ze tala se teta Viv smutně. Malé modré oči měla uslzené zarudlé. Hubenýma kloubnatýma rukama urovnala klopky jeho khaki sakax "Víš jistě, ie nepotřebuješ teplejší kabát?"

"Tetičko, jedu přece do New Orleansu a máme srpen: ` Políbil ji na čelo.

"Neměj o mě strach," dodal. "Cítím se skvěle:"

"

Michaeli, nechápu, proč...`

"Tetičko, zavolám ti akmile tam do edu říisahám. Kd ž budeš chtít zavolat dřív a nechat mi vzkaz, číslo hotelu máš."

Zamluvil si totéž apartmá, které obývala teta před mnoha lety, když mu bylo jedenáct a přišel ji s matkou navštívit - velké apartmá s výhledem na St. Charles Avenue, v němž stálo krátké křídlo. Ano, věděli, jaké apartmá má na mysli. Ano, může ho mít. Ano, to křídlo tam ještě stojí.

Pak mu aerolinie potvrdily letenku, první třída, sedadlo u uličky, v šest ráno. Žádný problém. Jedna věc prostě zapadala do druhé.

Všechno díky doktoru Morrisovi a záhadné doktorce Mayfairové, která je už na cestě. "

Rozzuřilo ho, když se dozvěděl, že je lékařka. "Proto ty tajnosti, zařval do

165

sluchátka. "Nechceme obtěžovat kolegy lékaře, že? Nedáváme čísla jejich telefonů domů. Proč nejsou v seznamu, mám právo..."

"Michaeli, ona k vám jede, aby vás vyzvedla. Ví, že jste opilý, a Laké ví, že jste blázen. Přesto vás vezme k sobě domů do Tiburonu a nechá vás prolézt svou lod'."

"No dobře," řekl smířlivě. "Jsem jí za to vděčnej, vy víte, že jsem."

"Tak vylezte z postele, dejte si sprchu a oholte se."

Stálo se. A teď už mu nic nemůže zabránit podniknout tu cestu, proto odjede z domu té dámy v Tiburonu rovnou na letiště, kde se až do odletu letadla do New Orleansu prospí na plastické židli, když to bude nutné.

"Ale Michaeli, jaký k tomu máš důvod?" naléhala tetička Viv. "Já to prostě nechápu." Připadalo mu, že se na pozadí světla dopadajícího z haly ta drobounká žena ve splhlém modrém hedvábí vznáší. Z vlasů už jí zbyly jenom chomáčky, i když je měla stočené do úhledných lokýnek, přidržovaných sponkami. vypadaly lehké jako skleněná vata, které říkali andělské vlasy

a kdysi dávno ji dávali na vánoční stromeček.

"Nezůstanu tam dlouho, to ti slibuju," ujistil ji něžně. Ale náhle se ho zmocnila předtucha čehosi neblahého. Iasně pocítil na základě jakési telepatie, že v tomto domě už nikdy nebude žít. Ne, to nemůže být pravda. To se v něm jen rozkládá alkohol a zastírá mu mysl, a k tomu musí vzít v úvahu měsíce úplné izolace - to přece stačí, aby se z toho jeden zbláznil. Políbil tetu na hebkou tvář.

"Musím si zkontrolovat kufr," řekl. Znovu se trochu napil kávy. Cítil se líp. Pečlivě si vyčistil kostěné brýle, znovu si je nasadil a ujistil se, že má ještě -
tě jedny náhradní v kapse saka.

"Všechno jsem ti zabalila," ohradila se teta Vivian a malinko zavrtěla hlavou. Stála vedle něj nad otevřeným kufrem a jedním kostnatým prstem ukazovala na pečlivě složené svršky. "Letní obleky, jsou tam oba, a tady je holení. Je tam všechno. A co tuůj baloňák? Nezapomeň si baloňák, Michaeli. V New Orleansu vždycky prší."

"Mám ho, teto, neboj se," Zavřel kufr a zaklapl zámky. Nenamáhal se jí vysvětlovat, že jeho baloňák je úplně zničený, protože se v něm utopil. Kabát známé značky Burberry byl možná vhodný pro válečné zákopy, ovšem ne pro delší pobyt ve vodě, která vlněnou podšívku úplně zničila.

Pročísl si vlasy hřebenem: rukavice mu k této činnosti připadaly odporné. Nevypadal opile, pokud už nebyl tak opilý, že to přestal vnímat. Podíval se na hrnek s kávou. Dopij to, ty idiote. Tahle doktorka se obtěžuje s návštěvou, jen aby vyhověla jednomu cvokovi. To nejmenší, co můžeš udělat, je neupadnout na schodech vlastního domu.

166

"To byl zvonek?" Zvedl kufr. Ano, je připraven, zcela připraven to tu opustit.

A znovu ta předtucha. Co to bylo, neblahé tušení? Rozhlédl se po pokoji

- proužkované tapety, lesknoucí se dřevo, které trpělivě zbavoval starých nánosů a pak znovu lakoval, malý krb, který sám obkládal španělskými kachličkami. Už se z ničeho tady nebude těšit. Už nikdy nebude ležet v mosazné posteli, ani pozorovat skrz záclony ze surového hedvábí vzdálená přízračná světla města.

Padl na něj olověný smutek jako na truchlícího pozůstalého. Byl to stejný smutek, jaký pocítoval nad smrtí těch, které miloval,

Teta Viv pospíchala halou, kotníky bolestivě nateklé, její ruka trochu zaváhala, pak sáhla po tlačítku domácího telefonu a pevně ho stiskla.

"Prosím?" "

"Tady je doktorka Rowan Mayfairová. Přijela jsem za Michaellem Currym.xx Ach bože, skutečně se to stalo. Právě vstává z mrtvých. "Hned tam budu, odpověděl.

, Nechod' se mnou až dolů, Letičko." Ještě jednou ji políbil. Jen kdyby se mohl zbavit té předtuchy. Co by s ní bylo, jestliže se mu něco stane? "Brzy se vrátím, slibuju." Náhle ji k sobě pevně přitiskl a chvíli ji tak držel, než ji pustil.

Pak už běžel ze schodů a tiše si pískal. Cítil se velmi dobře! Je znovu v pohybu, znovu na cestě, Už už otevíral dveře, aniž se přesvědčil, jestli tam nejsou novináři. Zarazil se a podíval se malým broušeným kukátkem, zasazeným uprostřed trojúhelníku z barevného skla.

Pod schody stála žena, štíhlá jako gazela, a rozhlížela se po ulici, takže k němu byla obrácená profilem. Měla dlouhé nohy oblečené v džínách a lehce vlnité světlé vlasy ostříhané do pázecího účesu jí povívaly kolem mírně vpadlých tváří.

V přiléhavém modrém námořnickém kabátu, z něhož u krku vykukoval rolák tlustého svetru, vypadala mladě a svěže, a nechyběla jí přirozená svůdnost.

Nikdo mu nemusel napovědět, že tohle je doktorka Mayfairová. A náhle ho odspoda nahoru zalila teplá vlna, až mu horko vstoupilo do tváří. Byl by ji

považoval za přitažlivou a zajímavou, af by se s ní setkal kdykoliv a kdekoliv.

Ale vědomí, že je to ona, ho úplně přemohlo. Ulevilo se mu, že se nedívá směrem k němu a nevidí za sklem dveří jeho stín.

Tak tohle je ta žena, pomyslel si, která mě vrátila zpátky na zem. Doslova. Mírně ho vzrušoval narůstající pocit vřelosti, neurčité poddajnosti smíšené s téměř brutální touhou se jí dotknout, poznat ji, možná ji i vlastnit,

167

Mechanismus jeho návratu k životu mu popsali už stokrát - dýchání z úst do úst střídavě s masáží srdce. Představoval si její ruce na svém těle, její ústa na svých. Náhle mu připadlo kruté, že po všech těch důvěrnostech byli od sebe tak dlouho odloučení. Znovu se ho zmocnil vztek. Ale teď už to ne-
vadilo.

Dokonce v jejím profilu rozpoznával ten obličej, který si mlhavě pamatoval: hladkou kůži, jemnou krásu, hluboko posazené a lehce zářící šedé oči.

Ajak svůdný, jak přirozeně nenucený a téměř mužský byl její postoj, když se opírala o zábradlí, s jednou nohou ležérně postavenou na první schod! Pocit bezmocnosti v něm kupodivu a neočekávaně sílil, stejně sílila i nevy-
hnutelná touha dobývat. Neměl čas to rozebírat, upřímně řečeno ani ne-
chtěl. Věděl, že je najednou šťastný, poprvé od své nehody.

Vtom si jakoby znovu uvědomil ostrý mořský vítr a světla míhající se mu před obličejem. Muži od pobřežní policie sestupují po žebříku jako andělé z mlhavého nebe. Nedoulte jim, aby mě odnesli! A její hlas tak blízko něho: "Budete v pořádku."

Tak už běž a promluv si s ní! Blíž než teď se k ní už nedostaneš, máš jedi-
nečnou příležitost. Bylo mu neobyčejně příjemné, že ho fyzicky přitahovala. Jako by ho její přítomnost odhalovala a neviditelná ruka mu rozepínala zip u kalhot.

Rychle se rozhlédl ulicí nahoru a dolů. Nikde nikdo, kromě osamělého muže na protějším chodníku, na něhož se doktorka Mayfairová upřeně díva-
la. Ten bělovlasý starší pán v obleku s vestou, který svíral deštník jako vy-
cházkovou hůlku, rozhodně nemůže být reportér.

Ve způsobu, jakým se doktorka Mayfairová na toho muže dívala, tušil ně-
co podivného, a právě tak v tom, jak on její pohled opětoval. Oba stáli nepo-
hnutě, jako by to bylo docela přirozené, přestože opak byl pravdou.

Vybavilo se mu něco, o čem mu teta Vivian před několika hodinami vy-
právěla, něco o nějakém Angličanovi, který přijel až z Londýna, aby se s ním
mohl setkat. A tenhle muž nepochybně vypadal jako Angličan, nešťastný
Angličan, který zbytečně vážil dlouhou cestu.

Michael stiskl kliku. Nezdálo se, že by Angličan chtěl vyrazit, přestože se
nyní díval na Michaela stejně upřeně jako před chvílí na doktorku Mayfair-
ovou. Michael vyšel ze dveří a zavřel je za sebou.

Potom ale na Angličana zapomněl, protože se doktorka Mayfairová k ně-
mu otočila a krásný úsměv prozářil její obličej. Okamžitě poznal pěkně kle-
nuté, popelavě světlé obočí a husté tmavé řasy, pod nimiž její šedé oči zářily
ještě výrazněji.

"Pane Curry," řekla hlubokým, zastřeným, nádherně zabarveným hlasem.

168

"Tak se znovu setkáváme." Když k ní sešel dolů, podala mu na pozdrav štíh-

lou ruku. Způsob, jakým si ho prohlédla od hlavy k patě, mu připadal úplně
přirozený.

"Děkuji vám, paní doktorko, že jste přišla," odpověděl a stiskl jí ruku. Pak
ji pustil, protože se zastyděl za své rukavice. "Zeště jednou jste mě zachráni-
la. Tam nahoře v pokoji jsem umíral."

"Já vím," usmála se. "A ten kufr si berete proto, že se do mě hodláte zámí-
lovat a až navěky se mnou žít?"

Rozesmál se. LI žen vždycky miloval zastřený hlas, velmi vzácný, o to víc
okouzlující. Z jejich setkání na palubě mu tento detail v paměti neutkvěl.

"Ne, ne, paní doktorko, omlouvám se," ujistil ji. "Vlastně já... musím se
potom ještě dostat na letiště. V šest ráno mi letí letadlo do New Orleansu.
Musím tam jet. Chtěl bych si vzít taxík, totiž z toho místa, kam mě zavezete,

protože kdybych se vracel sem.. "

Znovu se mu vybavilo: nikdy už neóudu žít u tomto domě. Vzhledl k arkýřovým oknům a kamenným ozdobám, tak pečlivě zrestaurovaným. Necítil, že by mu tahle úzká opuštěná budova, s okny plnými mdlého odlesku bezbarvé noci, patřila.

Na okamžik znejistěl, jaksi ztrácel souvislost. "Omlouvám se," zašeptal. Ztratil souvislost. Mohl by přísahat, že právě teď je v New Orleansu. Točila se mu hlava. Je uprostřed nějakého dění, obklopen hlubokou láskou. A tady na něj doléhá jenom vlhko, nízká temná obloha a jistota, že léta čekání skončila, že to, na co se připravoval, právě začíná.

Uvědomil si, že se dívá na doktorku Mayfairovou. Byla skoro tak vysoká jako on a bez jakýchkoliv rozpaků ho upřeně pozorovala. Dívala se na něj se zřejmým potěšením, jako by ho považovala za pěkného, zajímavého mužského nebo možná obojí. Usmál se, protože najednou i jemu působil pohled na ni potěšením, a měl větší radost, že přišla, než si byl ochoten přiznat.

Vzala ho za ruku.

"Pojďte, pane Curry," řekla. Otočila se, aby se ještě jednou dlouze a snad i příkře podívala na Angličana, a pak táhla Michaela za sebou do kopce k tmavě zelenému jaguáru. Odemkla dveře, vzala Michaelovi kufr dřív, než ho napadlo ji zarazit, a hodila ho na zadní sedadlo.

"Nastupte si," vyzvala ho.

Kůže karamelové barvy. Krásná staromódní dřevěná palubní deska. Otočil se přes rameno. Angličan se za nimi ještě ohlížel.

"To je divný," poznamenal.

Otočila klíčkem v zapalování, ještě než zavřela dveře.

"Co je divný? Vy ho znáte?"

169

"Ne, ale myslím si, že sem přijel za mnou... je to nejspíš ten Angličan... a ani se nepohnul, když jsem vyšel."

To ji zarazilo. Vypadala udiveně, ale nezabránilo jí to vyrazit z místa, kde zaparkovala, a neuvěřitelně obratně se otočit. Když míjela Angličana, věnovala mu soustředěný pohled.

Michael znovu ucítil sílící touhu. Obdivoval, s jakou zručností řídí auto. Líbily se mu její štíhlé ruce na řadicí páce i na malém, kůží potaženém volantu. Dvouřadý kabát ji pevně obepínal, přes pravé oko jí spadal pramen světlých vlasů.

"Přísahala bych, že jsem toho člověka už někdy viděla," zamumlala napůl pro sebe.

Zasmál se, ale ne tomu, co právě řekla, spíše způsobu, jakým řídila, protože právě provedla bleskovou otočku doprava a hnala si to řídkou mlhou po Castro Street.

Připadalo mu to jako jízda na toboganu. Zapnul si bezpečnostní pás, protože jinak by byl proletěl předním sklem, a pak, když svištěla kolem první značky stop, si uvědomil, že se mu dělá špatně.

"Víte jistě, že chcete jet do New Orleansu, pane Curry?" zeptala se.

"Nevypadáte na to. Kdy vám letí letadlo?"

"Musím tam, odpověděl. "Musím domů. Je mi líto, že to nedává smysl. Víte, jsou to ty mé pocity. Přicházejí úplně chaoticky. Úplně mě ovládají. Myslel jsem, že to jsou moje ruce, ale nejsou. O těch jste slyšela? Ujišťuju vás, že mě totálně zničily, totálně. Víte co, můžete pro mě něco udělat? Tady blízko je obchod s pitím, vlevo za Eighteenth Street, můžete tam zastavit?"

"Pane Curry..."

"Paní doktorko, jinak vám to vaše báječné auto pozvracím."

Zastavila. Obchod byl na protější straně ulice. Castro Street přetékala jako obvykle v pátek večer davy lidí a působila jaksi vesele díky množství barů, jejichž světla prozařovala mlhou.

"Vám je špatně?" zeptala se. Pevně a klidně mu položila ruku na rameno. Uvědomila si vlnu prudké touhy, která jí projela? "Když budete opilý, nepustí vás do letadla."

"Millerovo pivo. Velké plechovky. Vemte jich rovnou šest. Já to zvládnu. Prosím vás!"

"A já tam mám jít a obstarat vám ten jed?" Zasmála se, ale mile, rozhodně ne zle. V jejím hlubokém hlase zněl opojný sametový tón. A oči měla v tom neonovém osvětlení velké a dokonale šedé jako voda tam v zálivu.

Jenomže tehdy umíral.

"Samozřejmě že tam nepůjdete vy," protestoval. "Jdu já. Nevím, co mě to

170

napadlo." Podíval se na své kožené rukavice. "Schovával jsem se před lidmi, všechno pro mě zařizovala teta Viv. Promiňte."

"Millerovo pivo, šest velkých plechovek," zopakovala a už otvírala dveře.

"No, spíš dvanáct."

"Dvanáct."

"Paní doktorko, je teprve půl dvanáctý a letadlo letí až v šest. Zaloviť v kapse pro peněženku."

Mávla rukou a vydala se přes ulici, ladně uhnula před taxíkem a zmizela v obchodě.

To byla ode mě drzost, takhle si o to říct, pomyslel si roztrpčeně. Pěkně nám to začíná, ale snad se nestalo nic tak hrozného. Chovala se k němu hezky, asi se mu ještě nepodařilo všechno pokazit. Kromě toho si už teď představoval chuť toho piva. Nic jiného jeho rozbouřený žaludek neuklidní.

Najednou se mu hudba z nedalekého baru zdála příliš hlasitá a barevnost ulice příliš křiklavá. Zdálo se mu, že kolemjdoucí mladík prošel nepříjemně blízko auta. Tohle je důsledek tří a půl měsíce prožitých v naprosté izolaci, uvědomil si. Jsi jako člověk právě propuštěný z vězeňské cely.

Vždyť ani neví, kolikátého dnes je, ví jenom, že je pátek, protože mu letadlo letí v sobotu v šest hodin ráno. Uvažoval, jestli si může v tomhle autě

za-

pálit. Položila mu papírovou tašku do klína a on okamžitě otevřel jednu plechovku.

"To stojí padesát dolarů, pane Curry;" poznamenala, zatímco startovala.

"Otevřené pivo v autě:"

"Jasně, když vám dají pokutu, platím to já." Vypil nejímíň půl plechovky na jeden záťah. Ted' se nějakou chvíli bude cítit dobře.

Projela velkou šestiproudou křižovatkou u Market, přes zákaz odbočení zahнула doleva a svištěla nahoru do kopce.

"Pivo všechno otupí, že?" zeptala se.

"Ne, nic neotupí," odpověděl. "Přichází to ke mně ze všech stran:"

"Ze mne taky?"

"

Vlastně ne. Víte, s vámi jsem rád." Znovu se napil. Natáhl ruku, aby se nepraštil, když pod kopcem odbočila směrem na Haight. "Nemám kverulantství v ovaze okračoval. "Je to tím, že od té nehody žiji bez ochrann vesty. Nedokážu se soustředit. Nemůžu ani spát, ani číst."

"

Já vám rozumím, pane Curry. Až vás dopravím domů, můžete si zajít na lod' a dělat si, co chcete. Ale byla bych moc ráda, kdybyste mi dovolil, abych vám připravila něco k jídlu."

"

To nebude k ničemu, paní doktorko. Smím se vás na něco zeptat? Jak mrtvý jsem byl, když jste mě našla.

I 71

"Už se dostavila klinická smrt, pane Curry. Žádné viditelné známky života. Bez mého zásahu by v krátkém čase následovala neodvratná biologická smrt. Předpokládám, že jste nedostal můj dopis?"

"Vy jste mi napsala?"

"Měla jsem za vámi zajít do nemocnice," povzdechla si.

Řídí jako závodník, napadlo ho, jede na jednu rychlost, dokud motor ne-
řxP, nak teprve přeřadí.

"Ale já jsem vám tehdy přece nic neřekl, zmínila jste se o tom doktorovi
Morrisovi..."

"Pokoušel jste se o nějaké jméno nebo slovo, jenom jste to zamumlal.
Nezachytila jsem ani celou slabiku. Rozeznala jsem hlásku L..."

Hlásku L... Zbytek jejích slov pohltilo ticho. Začal se propadat.
Uvědomoval si sice, že sedí v autě, že ona na něj mluví, že přejeli Lincoln
Avenue a řítí se ke Golden Gate Park směrem na Park Presidio Drive, ale zá-
roveň je někde jinde. Ocítl se na pokraji snového světa, kdy slovo začínající
L znamenalo něco velmi důležitého, navíc složitého a důvěrně známého.
Obkfopil ho zástup jakýchsi bytostí, přibližovaly se k němu a chystaly se pro-
mluvit. Vstupní dveře...

Zatrásl hlavou. Soustřed' se. Ale obraz se už rozplýval. Zachvátila ho pa-
níka.

Když šlápla na brzdu před červenou na Geary Street, hodilo ho to dozadu
na kožené sedadlo.

"Mozky určité neoperujete stejným způsobem, jakým řídíte tohle auto, že
ne?" zeptal se. Do obličeje mu stoupalo horko.

"Abych pravdu řekla, vlastně ano," odpověděla. Na zelenou se odpíchla
trochu opatrněji.

"Promiňte," znovu se omluvil. "Stále mám najazyku nějakou omluvu. Od
chvíle, kdy se to stalo, se lidem omlouvám. Vůbec neřídíte špatně. Chyba je
ve mně. Byl jsem... docela normální, než se mi to stalo. Chci říct, že jsem
patřil k těm šťastným lidem, rozumíte mi?"

Pokývla hlavou?

Podíval se na ni. Připadala mu duchem nepřítomná, zabraná do vlastních
myšlenek, zpomalila, když se přiblížili k místu, kde se vybíral poplatek za
použití mostu. Mlha byla tak hustá, že v ní jen o kousek dál provoz úplně mi-
zel.

"Chcete mi to vyprávět?" zeptala se s očima upřenýma na mizející auta
před sebou. Vytáhla z kabátu dolarovou bankovku a podala ji výběrčímu.

"Nechcete mi říct, co se s vámi děje?"

Vzdychl. Považoval to za zbytečnou snahu. Nejhorší ale bylo, že jakmile

172

jednou začne, nedokáže přestat. "Moje ruce, víte, vidím různé věci, když se
něčeho dotknu. Ale to vidění..."

"Vyprávějte mi o tom."

"Dovedu si představit, co si myslíte. Jste neuroložka. Považujete to za do-
časnou poruchu nebo nějaké podobnej ksindl:

"Ne, to si nemyslím," poznamenala suše.

Ted' už zase jela rychleji. Před nimi se v mlze vynořil velký ošklivý nakla-
d'ák, jehož zadní světla připomínala majáky. Bezpečně se za něj zařadila
a snížila na osmdesátku, aby si udržela vzdálenost.

Třemi rychlými hlty dorazil plechovku piva, strčil ji do papírové tašky
a pak si sundal rukavici. Už byli za mostem a mlha zmizela jako nějakým
kouzlem, což se často stává. Čisté a jasné nebe ho udivilo. Tmavé kopce vy-
vstaly jako ramena, která je přitahovala, když stoupali k Waldo Grade.

Podíval se na svou ruku. Vypadala nepřitažlivě, vlhká a svraštělá. Když za-
mnul prsty, proběhlo jím neurčité příjemné vzrušení.

Jeli ted' rychlostí sto kilometrů za hodinu. Natáhl se po ruce doktorky
Mayfairové, spočívající uvolněně na řadicí páce.

Nepohnula se, aby mu v tom zabránila, Podívala se na něj, pak rychle
zpátky na silnici před sebou, protože právě vjížděli do tunelu. Zvedl její ruku
z držadla páky a přitiskl jí palec k dlani.

Obklopily ho tiché šeptavé zvuky, před očima měl všechno rozmazané.
Připadalo mu, že její tělo ztratilo soudržnost a pak ho vířením svých časte-
ček obklopilo. Rowan. Chvilku se bál, že sjedou ze silnice. Ale ona s ním tu-
to obavu nesdílela. Cítil vlhkou teplou ruku, jejímž prostřednictvím vnímal
tlukot srdce, cítil, že se dostal k samé podstatě této velké vzdušné jsoucnos-
ti, která ho zahalovala a dotýkala se ho jako padající sníh. Jeho erotické vzru-
šení bylo tak silné, že ho nedokázal potlačit.

Pak ho jakýsi otupující záblesk přenesl do supermoderní kuchyně, v níž se celé vybavení nablýskaně lesklo. Na podlaze ležel umírající muž. Hádky, výkřiky, ovšem to se odehrálo před několika okamžiky. Sled jednotlivých dějů se překrýval, neexistovalo nahoru nebo dolů, vpravo či vlevo. Michael byl v samém středu. Rowan se stetoskopem klečela u umírajícího muže. Nenávidím tě. Zavřela oči, vyndala stetoskop z uší. Nemohla uvěřit šťastné náhodě, že ten člověk umírá. Vtom všechno zmizelo. Kolona vozidel zpomalovala. Rowan uvolnila ruku a přeradila rychlost pevným, jistým pohybem.

Připadalo mu, že nejedou po silnici, ale kloužou po ledě, jak se otáčeli stále doprava a doprava. Nevadilo mu to. Na chvílku podlehl falešné představě, že jsou v nebezpečí. Ted' se mu však začala vybavovat fakta, to, co mu vždyc-

173

ky utkvělo v paměti z jeho vidění jako něco, co tam bylo odjakživa, například jeho adresa, číslo telefonu nebo datum narození.

Jednalo se o jejího adoptivního otce, jímž pohrdala, částečně z obavy, že je jako on - odhodlaný, v zásadě nelaskavý, bez porozumění. Celý život usilovala, aby se nepodobala jemu, spíš své adoptivní matce, bezstarostnému a sentimentálnímu stvoření se silným smyslem pro formu, ženě, kterou všichni milovali, ale již nikdo nerespektoval.

"Tak co jste viděl?" zeptala se. Její obličej byl v záblescích světél protijedoucích aut nádherně hladký.

"Vy to nevíte?" řekl. "Prál bych si pro všechno na světě, abych tuhle schopnost neměl. Abych ji vůbec nikdy nepoznal. Nechci znát tajemství cizích lidí."

"Řeknete mi, co jste viděl

"Zemřel na podlaze. Byla jste ráda. Nerozvedl se s ní. Ani nevěděla, že to plánuje. Měřil sto osmdesát pět centimetrů, narodil se v San Rafaelu v Kalifornii a tohle auto patřilo jemu." Odkud to všechno ví? Mohl by jít dál, od prvního večera věděl, že by mohl jít dál, jen kdyby o to stál. "To jsem viděl. Nevadí vám to? Mám pokračovat? A co kdybych se zeptal, proč jsem to měl vidět? Proč mám vědět, že to byla vaše kuchyně? A že když jste se vrátila z nemocnice, kde ho přijali a dělali s ním všechno možné, což byla pitomost, protože už stejně nežil, tak jste se usadila ke stolu a snědla večeři, kterou předtím uvařil."

Chvilku mlčela, pak zašeptala: "Měla jsem hlad."

Otřásl se. Otevřel si další plechovku piva. Báječná vůně sladu naplnila celé auto.

"Ted' už se vám asi moc nelíbím, co ' zeptal se.

Neodpověděla. Zírala na silnici před sebou.

Světla protijedoucích aut ho oslňovala. Naštěstí odbočili z dálnice na úzkou silnici vedoucí k Tiburonu.

"Moc se mi líbíte;" odpověděla nakonec tichým, zastřeným hlasem. '

"To jsem rád," poznamenal. "Měl jsem opravdu strach... Jsem rád. Nevím

proč jsem to všechno povídal..."

"Ptal jsem se," řekla prostě.

Zasmál se a zhluboka se napil piva.

"Už jsme skoro doma," oznámila mu. "Mohl byste si dát pohov s tím pivem? To se ptám jako lékařka."

Ještě jednou se zhluboka napil. Zase se ocitl v kuchyni, cítil vůni pečeného masa v troubě, viděl otevřenou láhev červeného vína a dvě skleničky.

174

...možná je to kruté, ale nemám důvod se oóětouat jenom proto, že ona

umírá na rakoxinu, a když se ty rozhodneš zůstat a diuat se na to, pak by ses měla sama sebe zeptat, proč se chceš obětouat a proč tě přitahuje tenhle druh utrpení, co je s tebou u nepořádku, že...

Nech si ty kecy!

Je toho víc, ještě mnohem víc. A úplně stačí, když se na to soustředíš. Dal jsem ti uždycky všechno, co jsi chtěla, Rowan. Vždgt' uiš, žes nás držela pohromadě. Kdgbý nebylo tebe, tak bych už dávno odešel. Řekla ti to Ellie vů-

óec? Lhala mi. Turdila, že může mít děti. Věděla, že to není pravda. Bez tebe bych to zažila.

Zabočili doprava, odhadoval, že na západ, do stromy zastíněné ulice, která vedla nahoru do kopce a pak zase dolů. Naskytl se mu výhled na kousek čistého tmavého nebe, plného nezajímavých hvězd, černý půlnoční záliv, pak nádherný pohled na Sausalito klesající dolů z kopce ke svému přeplněnému přístavu. Ani mu nemusela říkat, že už jsou skoro na místě.

"

Můžu se vás na něco zeptat, paní doktorko?"

"

Ano?"

"Bojíte se... bojíte se, že byste mi mohla ublížit

"Proč se ptáte?"

"Napadlo mě něco divného. Že se mě snažíte... teď, jak jsem vás držel za ruku..., že mě varujete."

Neodpověděla. Došlo mu, že jeho slova jí otřásla.

Jeli dolů z kopce a mířili k ulicím, vedoucím na pobřeží. Malé trávníky, nízké střechy sotva vykukující nad vysoké ploty. Montereyské cypřiše pokroucené neustálými západními větry. Enkláva milionářských příbytků. Málokdy viděl takové nádherné moderní domy.

Ucítil vodu ještě silněji než na mostě Golden Gate.

Zajela na soukromou cestu a vypnula motor. Reflektory ozářily dvoudílná vrata ze sekvojového dřeva. Pak zhasly. Z domu před sebou nerozeznal nic než temný tvar rysující se na pozadí o poznání světlejšího nebe.

"Něco bych od vás chtěla," řekla. Seděla, pohled upřený před sebe. Když sklonila hlavu, spadl jí pramen vlasů do obličeje a zakryl její profil.

"p p

"No jistě, dlužím vám to od ověděl bez zaváhání. Zhluboka se naíl napěněného piva. "O co jde?" zeptal se. "Abych šel dovnitř, položil ruce na podlahu v kuchyni a řekl vám, co se stalo, než zemřel, co ho ve skutečnosti zabílo?"

Škubla sebou. V tmavém vnitřku auta se rozhostilo ticho. Přistihl se, že si silně uvědomuje její blízkost, čistou a sladkou vůni její pleti. Otočila k němu

hlavu. Větve stromů propouštěly dovnitř žluté pruhy světla pouliční svítidel.

175

Nejdřív si myslel, že má přivřené oči, téměř zavřené. E'ak zjistil, že jsou otevřené a hledí přímo na něj.

"Ano, to chci," řekla. "Přesně tohle."

"Dobře," odpověděl. "Že se to stalo během vaší hádky, to byla směla."

Určitě jste si to dávala za vinu."

Zavadila o něj kolenem. Oba ztuhli.

"Proč si to myslíte?"

"

Prostě nemůžete snýst pomyšlení, že jste někomu ublížila."

"Toje naivní."

"

"Možná že jsem blázen, paní doktorko, zasmál se, "ale nejsem naivní. Curryovi nikdy neměli naivní děti." Jedním dlouhým douškem dopil zbytek piva. Zjistil, že pozoruje bledý odraz světla na její bradě a v hebkých vlnitých vlasech, Spodní ret mu připadal plný a měkký, jako stvořený k líbání...

"Tak je to tedy něco jiného," prohlásila. "Řekněme třeba nevinost."

V duchu se tomu vysmál. Kdyby jen věděla, co se mu honí hlavou, když se

dívá na její ústa, ta sladká plná ústa.

"A odpověď na tu otázku je ano," řekla a vystoupila z auta.

Otevřel dveře a také vystoupil. "Co tím, sakra, myslíte?" zeptal se. Začervenal se.

Vytáhla jeho kufr z auta. "Vždyť víte," řekla.

"

Nevím!"

Pokrčila rameny a vydala se k vratům. "Chtěl jste vědět, jestli bych se s vámi vyspala. Jak jsem už řekla, odpověď zní ano."

Dohonil ji, když procházela vraty. Široký betonový chodník vedl k dvojí-
tým dveřím z teakového dřeva.

"Zajímalo by mě, proč se, k sakru, vůbec namáháme mluvit," prohlásil a vzal si od ní kufr, protože hledala klíče.

Znovu vypadala jaksi zmateně, Gestem mu naznačila, aby vstoupil. Ani si nevšiml, že mu odebrala papírovou tašku s pívem.

Dům mu připadal mnohem krásnější, než si ho představoval. Viděl a prozkoumal nespočet starých domů. Ale tento typ domu, toto pečlivě vybudované moderní mistrovské dílo, bylo pro něj něco neznámého.

Uviděl před sebou obrovskou dřevěnou plochu, táhnoucí se bez přerušení od jídelny přes obývací pokoj do karetního pokoje. Skleněné stěny se otvíraly na široké dřevěné plošiny na jižní, západní a severní straně, jakési nezastrážené terasy, osvětlené nepravidelně rozmístěnými bodovými světly. Dole se rozprostíral záliv, černý a neviditelný. Světélka Sausalita směrem na západ blikala něžně a důvěrně ve srovnání se vzdálenou, oslnivě barevnou siluetou San Franciska na jižní straně.

176

I

hlha tvořila jen tenký pruh na pozadí jasné noci a Michael pozoroval, jak řídne a mizí.

Byl by ten pohled obdivoval donekonečna, ale i dům sám mu připadal

kouzelný. Dlouze si povzdechl a rukou přejížděl po stěně, po dokonalých spojích prken, s obdivem si prohlížel stejně precizní práci na vysokém stropě nad mohutnými trámy, příkrě stoupajícími ke středovému bodu. Všechno tu bylo ze dřeva, nádherně mořeného, skvěle naleštěného a udržovaného. Dřevo také rámovalo těžké skleněné dveře. Všude byl rozmístěn dřevěný nábytek, tu a tam se lesklo sklo nebo kůže, noha židle nebo stolu se odrážela od vyleštěné podlahy.

Ve východní části domu objevil kuchyň, přesně takovou, jakou viděl před chvílí svým vnitřním zrakem - prostorný výklenek s tmavými dřevěnými skříňkami a pracovními plochami, vyleštěné měděné hrnce zavěšené na stěnách. Kuchyně příjemná na pohled i na práci. Od ostatních místností ji oddeľoval jenom hluboký kamenný krb s tak širokou plochou před ohništěm, že se tam dalo sedět.

"Netušila jsem, že se vám to bude líbit," přerušila jeho myšlenky,

"Ale vždyť je to nádhera;" ujistil ji. "Nikdy jsem neviděl moderní dům tak pozoruhodně vystavěný. Je vybudovaný jako lod'."

"Víte, navrhli ho tak, aby se pohyboval podle proudění vody. Cítíte to? Stojí na pilířích."

Michael pomalu přešel po tlustém koberci obývacího pokoje. Teprve pak si všiml točitého železného schodiště za krbem. Seshora, z otevřených dveří, vycházelo žlutavé světlo. Okamžitě pomyslel na ložnici, na to, jak s ní leží ve tmě a světla města blikají v dálce. Znovu mu stouplo horko do obličeje.

Podíval se na ni. Zachytila jeho myšlenku tak jako před chvílí? Tohle by ale určitě uhodla každá žena.

Stála v kuchyni před otevřenými dveřmi chladničky. V jejím bílém světle vlastně poprvé jasně uviděl Rowaninu tvář, téměř asijsky hladkou, ale svět-
lou. Když se na něj usmála, v pevně napjaté kůži na tváři se udělaly d'olíčky.

Popošel k ní a opět si silně uvědomil její fyzickou přítomnost. Všiml si, jak se jí světlo odráží od rukou i toho, s jakým puvabem jí poletovaly vlasy při každém pohybu hlavy. Pokud ženy nosí takový účes, napadlo ho, takový krátký a bohatý, kdy se vlasy téměř dotýkají límce, stává se přirozenou součástí každého jejich gesta. Když na ně myslíte, vždycky si vzpomenete na jejich krásné vlasy.

Ale jakmile Rowan zavřela dveře ledničky a bílé světlo zhaslo, postřehl vlevo za severní skleněnou stěnou domu, blízko domovních dveří, zakotvenou ohromnou bílou jachtu. Slabé bodové světlo ozařovalo její obrovskou příď, početné světlíky v boku lodi a tmavá okna kormidelny.

177

Zdáfa se nemožně velká - jako velryba usazená na hřehu -, naprosto groteskní v těsném sousedství čalouněného nábytku a sem tam poházených koberečků, které ho tady v domě obklopovaly. Skoro to v něm vyvolalo paniku, podivný strach, že tu noc, kdy ho Rowan zachránila, věděl něco strašného, co bylo součástí toho, co zapomněl.

Nedá se nic dělat, musí tam jít. Musí položit ruce na prkna paluby. Uvědomil si, že vykročil směrem ke skleněným dveřím; zmateně se xarazil a pozoroval, jak Rowan uvolnila zástrčku a odsunula těžké dveře.

Zasáhl ho náraz studeného a slaného větru. Uslyšel skřípění obrovské lodi. Slabé světlo lampy se mu zdálo ponuré a rozhodně ne příjemné. Plavby schopná, jak se říká. Pochopil ta slova, jakmile se na lod' podíval. Mořeplavci brázdili oceány světa v mnohem menších lodích. Znovu mu připadla groteskní, hroživě nepřiměřená.

Vstoupil na molo. Vítr mu rval límec. Přiblížil se k okraji. Pod ním se černala voda a on ji vnímal, ucítil zbytky mrtvých živočichů, neodmyslitelně patřících k moři.

Daleko na druhé straně zálivu stěží rozeznal světla Sausalita, ale právě teď jím pronikal chlad, který mu bránil vnímat cokoliv jiného. Uvědomil si, že všechno, co tak nenáviděl na tomto západním podnebí, se soustředilo do tohoto okamžiku. Žádná krutá zima, žádné úmorně horké léto, jen tento nekonečný chlad, tato nekonečná nehostinná drsnost.

Radoval se, že bude brzy doma, kde na něj čeká srpnový žár jako teplá peřina. Ulice Zahradní čtvrti, stromy kývající se v teplém a příjemném větříku...

Ted' je však u lodi, ted' nastal ten okamžik. Jen se dostat na tuhle věc s kulatými okénky a zřejmě kluzkou palubou, co jemně naráží do starých pneumatik, přibitých po delší straně mola. Nenaplněvalo ho to nadšením, to rozhodně ne. A byl zatraceně rád, že má na rukou své rukavice.

Jeho pobyt na lodích se omezoval výlučně na ty velké - staré říční parníky jeho dětství a později turistické lodě, převážející stovky lidí tam a zpátky přes sanfranciský záliv. Když se díval na lod', jako byla tato, vždycky uvažoval jen o tom, že by z ní mohl spadnout.

Procházel podle jejího boku až k zádi za vysoko čnějící kormidelnu, pak se chytil zábradlí, přeskočil ho - na okamžik ho zmátlo, že lod' pod jeho váhou trochu klesla-a snažil se co nejrychleji dostat na zadní palubu.

Rowan ho následovala.

Nenáviděl houpající se podlahu!. Pane bože, jak mohou lidé vystát lodě! Ale jachta se uklidnila. Zábradlí kolem paluby bylo dost vysoké, aby mu dodávalo pocit bezpečí. Dokonce si všiml i přístřešku proti větru.

Nahlédl skleněnými dveřmi do kormidelny. Matný třpyt přístrojů. Mohla

178

to docela dohře být palubní deska letadla. Možná tam jsou schody vedoucí do kajut v podpalubí.

To ho však příliš nazajímalo; jeho zajímala paluba, protože na ní ležel,

když ho Rowan zachránila.

Vítr ženoucí se nad vodou mu řval do uší. Otočil se a pohlédl na Rowan;

tmavý obličej na pozadí vzdálených světél. vytáhla ruku z kapsy kabátu a ukázala na palubu přímo před sebou.

"Přesně tady."

"Když jsem otevřel oči? A poprvé se nadechl?"

Přikývla.

Klekl si. Pohyb lodi se zdál pomalý a mírný. Ozýval se jediný zvuk: slabé praskání z blíže neurčitelného místa. Sundal si rukavice, nacpal je do kapes a procvičil si prsty.

Pak je položil na prkna paluby. Studená, mokrá. Záblesk přišel jako vždy odnikud a oddělil ho od přítomnosti. Ale nezahlédl okamžik své záchrany, jen útržkovité záběry jiných lidí uprostřed rozhovorů a pohybů, doktorku Mayfairovou, pak toho nenáviděného muže a s nimi dobře vypadající starší ženu, všemi milovanou Ellie - pak tato vrstva ustoupila další a ještě další a hlasy se slily do monotónního hluku.

Klečel a opíral se rukama. Točila se mu hlava, přesto toho odmítal nechat. Šmátral kolem sebe jako slepec. "Musím, šeptal si. "Vydrž. Najednou ho zachvátil vztek za všechno utrpení toho dlouhého promarněného léta. "Vydrž!" povzbuzoval se nahlas; zatímco šel vnitřně zaměřit na svou schopnost, snažil se ji zaostřit a zaměřit na obrazy, které si chtěl vyba-

vít. "Bože, ať se mi vrátí ta chvíle, kdy jsem se poprvé nadechl;" prosil. Ale při-

padalo mu to jako prohledávání nespočetného množství svazků při hledání jediné řádky textu. Graham, Ellie, hlasy stoupající, klesající, prolínající se.

Odmítl hledat slova, jimiž by vyjádřil, co se mu vybavuje, snažil se to potlačit. "Ať se mi vrátí ta chvíle." Ležel natažený na palubě, obličejem na hrubých prknech.

Najednou se mu zdálo, že ta chvíle kolem něj propuká, jako kdyby podlaha pod ním chytla plamenem. Roztrásla ho zima, vítr zesílil. Lod' sebou zmítala. Rowan se nad ním skláněla. Viděl se, jak tam leží mrtvý, s bílým mokrým obličejem a ona mu rytmicky tlačí na hrudník. "Vzbud' se, sakra, tak se vzbud'."

Otevřel oči. Ano, io jsem uideľ, viděť jsem Rowan. Žiju, jsem tady! Rowan a ještě něco... Cítil nesnesitelnou bolest na prsou. Ruce a nohy jako by neměly. Běla to jeho ruka, která se zvedla a uchopila Rowaninu ruku?

179

To se musí vysvětlit, všechno před tím...

Před čím? Snažil se představu zachytit, proniknout do ní hlouběji. Před čím? Ale neviděl nic než bledý oválný obličej stejně jako té noci, s vlasy zastrčenými pod čepicí.

Najednou, už v přítomnosti, začal tlouct pěstí do podlahy.

"Dejte mi ruku," zařval.

Klekla si vedle něho. "Vzpomínejte, co se stalo v tu chvíli, když jsem se poprvé nadechl."

Ovšem už předem věděl, že to nebude k ničemu. Viděl jen to, co viděla ona. Sebe, mrtvého člověka probírajícího se k životu. Mrtvou mokrou věc, která se zmítá na palubě pod opakovanými nárazy, zaměřenými na jeho hrudník, a pak stříbřitou štěrbinu mezi svými víčky, když se pokoušel otevřít oči.

Dlouho tak ležel a trhaně dýchal. Znovu si uvědomoval téměř nesnesitelný chlad, i když ne horší než té strašné noci, a také to, že ona stojí vedle něj a trpělivě čeká. Chtělo se mu brečet, byl strašně unavený, na hlavu poražený. Napadlo ho, že si s ním jeho představy začnou zahrávat, jakmile se objeví. Toužil jenom po klidu. Ruce měl zatáté v pěst. Ani se nepohnul.

Přece tu však bylo něco, co se mu podařilo zjistit, maličkost, kterou si předtím neuvědomil. Týkalo se to jí, protože v těch prvních okamžicích věděl, kdo je. Znal její jméno.

Může důvěřovat svým závěrům? Ach bože, cítil z té námahy takovou bolest na duši! Ležel tam poražený, rozrušený, připadal si jako blázen, a přesto v sobě cítil bojovnost. Kdyby tam nebyla Rowan, snad by se rozbřečel.

"Zkuste to znova, promluvila konečně.

"

"Nemá to smysl. Je to jinej jazyk. Neumím ho používat."

"Zkuste to, opakovala.

Udělal to. Ale objevili se mu jen ti ostatní lidé. Letmé záběry slunečného

dne, Ellie a Grahama i celé řady dalších. Doféhalý k němu paprsky světla, které by ho zavedly tím nebo oním směrem, spatřil dveře kormidelny boučající ve větru, mladého štíhlého muže bez košile vystupujícího z podpalubí - a Rowan. Ano, Rowan, ftowan a zase Rowan, Rowan s každým z těch lidí, které viděl, vždycky Rowan. Někdy vypadala dokonce šťastně. Nikdo nevstoupil na tuto loď, aniž ho neprovázela Rowan.

Zvedl se na kolena, svým druhým pokusem ještě zmatenější. Vědomí, že ji v tu noc svého zachránění znal, musela být jenom iluze, pouze vrstva, do níž se na této lodi vtiskla její osobnost a která se smíchala s jinými vrstvami, k nimž pronikl. Znal ji možná proto, že ji držel za ruku, nebo proto, že předeem věděl, jak bude jeho návrat probíhat. Nikdy nebude mít jistotu.

180

Problém spočíval v tom, že ji vlastně nezná a stále si nemůže na nic vzpomenout! A ona projevila tolik porozumění a trpělivosti. Měl by jí poděkovat a odejít.

Posadil se. "Už toho mám plný zuby." Navlékl si rukavice. Vyndal kapesník a vysmrkal se. Nakonec si vyhrnul límec na ochranu před větrem, ale nebylo to moc platné.

"Pojd'te dovnitř," vyzvala ho. Vzala ho za ruku jako malé dítě. Byl překvapen, jak moc ho to potěšilo. Iakmile se ocitl mimo kymácející se kluzkou palubu a stál na molu, cítil se lépe.

"Děkuju, paní doktorko," řekl. "Stálo to za pokusa vy jste mi to umožnila. Ani nevím, jak vám poděkovat."

Vzala ho kolem ramen. Její obličej byl velmi blízko jeho. "Třeba to vyjde někdy jindy." Pocit, že ji zná, že v podpalubí je malá kajuta, kde Rowan často přespává s jeho obrázkem přilepeným na zrcadlo. Nečervená se?

"Pojd'te dovnitř," opakovala a táhla ho za sebou.

Přístřeší, které nabízel dům, mu přišlo vhod. Cítil se příliš unavený a rozčarováný, aby o tom přemýšlel. Chtěl si odpočinout. Ale neodvažoval se. Musím se dostat na letiště, uvažoval, musím si vzít kufr a vypadnout odsud, pak se prospím někde na židli. Tohle považoval za jednu cestu k poznání, jenomže ta náhle skončila, proto musí co nejrychleji nastoupit tu druhou.

Ohlédl se po lodi a pocítil touhu oznámit jim ještě jednou, že se nezřekl svého poslání, jenom si na ně nemůže vzpomenout. Nevěděl ani, jestli vstupní dveře jsou skutečné dveře. A to číslo, šlo přece o nějaké číslo? Dokonce velmi důležité. Opřel se o skleněnou výplň a přitiskl na ni čelo.

p

"Nechci, abyste odešel zaše tala.

"

Já nechci odejít," odpověděl. "Ale musím. Víte, oni ode mne skutečně něco očekávají. Řekli mi, co to je, a já prostě musím udělat, co je v mých silách.

Cesta do New Orleansu k tomu patří: `

Ticho. "

"Bylo od vás hrozně hezký, že jste mě sem vzala.

Ticho.

"

Možná... `

"

Možná co?" Otočil se.

Stála zase zády ke světlu. Sundala si mezitím kabát a v tlustém ručně pleteném svetru, s dlouhýma nohama, vystouplými lícními kostmi a útlými zá-

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1
pěstími vypadala jaksi hranatě a zároveň křehce.
"A co když jste měl zapomenout?" zeptala se.
To ho vůbec nenapadlo. Chvilku trvalo, než promluvil.

"Věříte v moje vidění?" odpověděl otázkou. "Četla jste, co o tom psali

183

v novinách? O tom vidění napsali pravdu. Jinak ze mě udělali totálního idiota. Ale problém je, že..."

Přál si vidět jí do obličeje.

"Věřím vám," řekla prostě. Chvilku mlčela, pak pokračovala. "Uždycky nás to vyleká; když těsně vyvážneme, přikládáme tomu velký význam. Chce se nám věřit, že záměr..."

"Tady byl záměr!"

chtěla jsem říct, že jste vyvázl skutečně jen o vlasek, protože už byla skoro tma, když jsem vás tam zahlédla. O pět minut později bych vás už nejspíš neviděla."

"Snažíte se najít nějaké vysvětlení, to je od vás moc hezký, vážím si toho. Jenže to, co si pamatuju, tedy ty moje představy, jsou natolik silný, že to nepotřebuje žádný vysvětlení. Byli tam, paní doktorko. A..."

"

Co se děje?"

Zavrtěl hlavou. "Jen mě zamrazilo, to jsou ty šílený okamžiky, kdy mám pocit, že si vzpomínám, ale pak je zas všechno pryč. Měl jsem to i tam na pa-lubě. Když jsem otevřel oči, věděl jsem, co se stalo... a najednou to zmizelo..."

"To slovo, které jste se snažil vyslovit..."

"Nezachytil jsem ho. Neviděl jsem se, že bych promluvil. Něco vám řeknu. Myslím, že jsem tehdy znal vaše jméno. Věděl jsem, kdo jste."

Ticho.

"Jenomže to nevím určitě." Otočil se celý zmatený. Co to dělá? Kde nechal kufr? Už opravdu musí jít, jenomže je tak unavený a nechce se mu.

"Nechci, abyste odešel, opakovala.

"Myslíte to vážně? Můžu tady chvíli zůstat?" Podíval se na ni, na tmavý stín její vysoké štíhlé postavy na pozadí slabě osvětleného skla. "Škoda že jsem vás nepotkal, než se mi to stalo," řekl. "Přál bych si... chtěl bych..."

mys-

lím... Je to ode mě hloupý, jste velmi..."

Pořádkoval k ní, aby ji lépe viděl. Rozpoznal její oči - zdály se velké vzhledem k tomu, že je měla tak hluboko posazené -, i ústa, plná a měkká. Tak se k ní přibližoval, zmocnila se ho podivná představa. Její obličej v matném světle přicházejícím seshora působil hrozivě a zlovlně. Určitě se mýlil. Zdálo se mu, že postava před ním sklonila hlavu a pozorovala ho zpod ofiny v postoji vyjadřujícím svrchovanou nenávist.

Zarazil se. To musí být omyl. Přesto tam stála nepohnutě, bud' netušila hrůzu, která se ho zmocnila, nebo jí to bylo jedno.

Pak mu vyšla vstříc a ozářilo ji slabé světlo vycházející ze severních dveří.

Jak půvabně a smutně vypadala! Jak se vůbec mohl nechat takhle oklamat? Měla na krajíčku pláč. Neunesl pohled na smutek v jejím obličejí, na neočekávanou touhu a příliv citů.

"Co je?" zašeptal. Otevřel náruč. V tom okamžiku se k němu něžně přitiskla a on pocítil na hrudi její prsa, velká a poddajná. Přitáhl si ji blíž, pevně

ji objal a prsty v rukavici jí projel vlasy. "Co je?" zašeptal ještě jednou, ale

vlastně to ani nebyla otázka. Spíš to bylo mazlivé ujištění vyjádřené slovy. Cítil, jak jí tluče srdce, jak zadržuje dech. On sám se trásl. Pocit ochránce, který se ho zmocnil, byl vřelý a rychle se přetavoval ve vášně.

"Nevím," odpověděla také šeptem. "Nevím." To už tiše plakala. Vzhledla k němu, pak otevřela ústa a pomalu se přibližovala k jeho rtům, až ho něžně políbila. Připadalo mu, že to nechce udělat proti jeho vůli, poskytla mu celou věčnost, aby se odtáhl. Samozřejmě neměl nejmenší chuť se bránit.

Stejně jako předtím v autě, když se dotkl její ruky, se ho zmocnilo vzrušení, ale tentokrát se ho dotýkalo její měkké svůdné a velmi skutečné tělo. Líbal ji znovu a znovu, na krk, na tváře, oči. Prsty v rukavicích ji hladil, až se dostal na hebkou kůži pod tlustým vlněným svetrem. Pane bože, kdyby si jen mohl sundat ty rukavice, ovšem pak by byl ztracen a všechna touha by se rozplynula v následném duševním zmatku. Byl zoufalý, že na tom musí trvat, zoufalý, a ona už se neprávem domnívala, už se bláhově obávala...
, "Ano, ano, chci," řekl. "Já sis mohla myslet, že nebudu chtít... jak jsi to-
mu mohla uvěřit? Drž mě, Rowan, drž mě. Jsem tady. Ano, jsem u tebe."
S pláčem se mu svezla do náručí. Její ruka škrabala přezkou jeho pásku,

zipem na kalhotách, ale byla to nešikovná, neúspěšná gesta. Tiše zasténala. Bolestí. Nemohl to snést.
Znovu ji začal líbat, líbal ji na krk, když zaklonila hlavu. Pak ji zvedl něžně do náruče a nesl ji přes celý pokoj k točitému schodišti, pomalu stoupal po železných schodech až do velké a tmavé ložnice v jižní části domu.
, Skutáleli se na nízkou postel. Zase ji líbal a uhlazoval jí vlasy z čela. Rád se

dotýkal jejího těla, přestože měl rukavice. Díval se na její zavřené oči, na bez-
mocně pootevřené rty. Když jí sundával svetr, snažila se mu pomoci a nakonec si ho přetáhla přes hlavu sama a přitom si puvabně rozcuchala vlasy.

Když pod tenkou vrstvou nylonu uviděl její ňadra, políbil je přes látku, úmyslně trápil sám sebe, jak se jazykem dotkl tmavých bradavek, než látku odhrnul. Jaký to byl zvláštní pocit hladit rukou v rukavici její kůži, laskat je-
, jí bradavky. Nadlehčil jí prsa a políbil horkou prohlubeň pod nimi - toto

místo obzvláště miloval -, pak líbal její bradavky jednu po druhé, přitom horečně tiskl a mnul její prsa v dlaních.
Svíjela se pod ním, její tělo se zdánlivě bezmocně pohybovalo, její rty se pásly na jeho neholené bradě, pak na měkkých a sladkých ústech. Její ruce

mu vklouzly pod košili a dotýkaly se jeho prsou, jako by vychutnávala jejich plochost.

Štípala ho do bradavek, když on líbal její. Byl tak vydrážděný, že to málem nevydržel. Přestal, zvedl se na rukou a pokoušel se popadnout dech, pak se svalil na postel vedle ní. Poznal, že si Rowan sundává džíny. Přitáhl ji blíž k sobě, přitom vnímal její pevná záda, pak posunul ruku na křivku jejího měkkého zadku, tak příhodného k hlazení a hnětení.

Už žádné čekání, nedokázal by to. V záchvatu nedočkavosti si sundal brýle a pohodil je na noční stolek. Sice se tím z Rowan stala lehce rozmazaná skvrna, ale všechny detaily jejího těla už viděl a měl je vtisknuté do paměti. Ted' na ní ležel a její ruka se posunula k jeho rozkroku, rozepnula mu zip a nedočkavě vyndala penis, jako by se chtěla přesvědčit, že je připraven-
malé gesto, které ho téměř dovedlo k šílenství. Jak do ní pronikal, ucítil pichlavý kudrnatý chomáč ochlupení, horké vnější pysky a konečně pevnou pulzující pochvu.

Možná vykřikl. Nevěděl to. Zvedla se z polštáře, ústa na jeho ústech, a rukama si ho přitahovala blíž k sobě, pánev přitisknutou k němu.

"

Udělej mi to," zašeptala, "ať to bolí!" Působilo to jako prásknutí bičem a vystupňovalo to jeho potlačovanou vášň až k bodu varu. Její křehkost, její něžné zranitelné tělo, to všechno ho jen víc rozněcovalo. Žádné znásilnění, jehož se dopustil v nejtajnějších představách své duše, nebylo tak brutální.

Její boky narážely na jeho a jen nejasně rozeznával rudé skvrny jejího obličeje a nahá prsa, když sténala. Zajižděl do ní znovu a znovu, zahlédl, jak bezvládně rozhodila ruce, vtom zavřel oči, výbuch, a byl s ním konec.

Konečně se úplně vyčerpaní od sebe oddělili a skulili se do měkkých flanelových přikrývek. Zůstali ležet s propletenýma rukama. Michael zabořil rozpálený obličej do jejích vonících vlasů. Přitulila se ještě blíže. Přetáhla přes oba shrnutou přikrývku, otočila se k němu a přitiskla se mu nbličejem ke krku.

Af letadlo počká, ať počká jeho posláním. Af odejde bolest a rozrušení. V jiném čase a na jiném místě by mu připadala neodolatelná. Ale takhle byla něco víc, víc než jen živočišná a horká, plná tajemství a zdánlivě dokonalého ohně. Objevil v ní cosi božského, co tolik potřeboval, až ho to naplňovalo smutkem.

Její něžná sametová ruka se mu ovinula kolem krku, když ji objal a přitiskl k sobě. Unímal, jak jí tluče srdce.

Teprve za chvíli, už na pokraji hlubokého spánku, se posadil a svlékl si šaty. Ted'vedle ní ležel úplně nahý, až na rukavice, ruce a nohy propletené

186

i

I

s jejími a vdechoval její teplo, zaslechl její tiché pnvzdechnutí připomínající políbek. Začal se propadat do spánku.

"Rowan," zašeptal. Ano, ví o ní všechno. Zná ji.

Byli v přízemí. Říkali, probud' se, Michaeli, pojd' dolů. Zapálili v krbu velký oheň. Nebo to snad byl oheň planoucí kolem nich jako lesní požár? Zdálo se mu, že slyší zvuk bubnů. Mtchaelí! Sen nebo nejasná vzpomínka na masopustní průvod jednoho zimního večera před dávnými lety, na kapely udávající ten divoký strašidelný rytmus, zatímco pochodně osvětlují staré duby. Byli tam, v přízemí, a jemu stačilo probudit se a sejít dolů. Ale poprvé od okamžiku, kdy ho před mnoha týdny opustili, je nechtěl vidět, nechtěl si vzpomenout.

Posadil se a zadíval se na mléčně bílé ranní nebe. Na těle mu stál pot a srdce divoce tlouklo.

Všude ticho, na slunce je příliš časně. Nahmatal brýle a nasadil si je.

V domě nebyl nikdo, žádné bubny ani zápach ohně. Nikdo kromě nich dvou, jenomže ona už neležela vedle něj v posteli. Zaslechl, jak si trámy a pilíře zpívají - to je jen rozezněla voda. Následoval hluboký vibrující zvuk, spíš chvění než hluk, a on věděl, že to se jen houpe velká jachta na svém kotvišti. Ten příšerný leviathan oznamující: jsem tadg.

Chvilku tak seděl a tupě zíral na několik kusů nábytku v pokoji: každý kus představoval dokonalý výrobek z krásného dřeva, které už obdivoval dole. I'ady žil někdo, kdo miloval krásné dřevě a dokonale vyrobené věci. Všechno v pokoji bylo nízké - postel, psací stůl, tu a tam rozestavené židle. Nic, co by rušilo výhled z oken sahajících až ke stropu.

Přece jen cítil oheň. A když se zaposlouchal, dokonce ho slyšel. Na posteli měl připravený bílý froté koupací plášť, přesně takový, jaký měl rád.

Oblékl si ho a sešel po schodech dolů ji hledat.

V krbu plápolal oheň, v tom se nemýlil. Ale kolem ohně se netlačila tlupa nových bytostí. Rowan tam seděla sama, se zkříženýma nohama na nízké ploše před krbem, oblečená také do koupacího pláště, v jehož záhybech se její štíhlé paže téměř ztrácely. Celá se otrásala pláčem. Je mi to líto, Michaeli, je mi to tak líto," šeptala svým hlubokým sameto-

vým hlasem. Na obličeji měla stopy slz a úna. 7

"Ale miláčku ak vůbec můžeš říct takovou věc zeptal se. Posadil se vedle ní a objal ji. "Rowan, pro všechno na světě, čeho je ti líto?"

Slova z ní vylétla jako záplava, mluvila tak rychle, až ji nestačil sledovat

- že na něj klade tak velké nároky, že tak strašně chtěla být s ním, že poslední měsíce byly nejhorší v jejím životě a že se její samota stala téměř nesnesitelnou.

187

opakovaně ji líbal na tvář.

Jsem s tebou rád," řekl. "Chci tu zůstat. Nechci nikam jít."

Zarazil se a pomyslel na Letadlo do New Orleansu. No co, to může počkat. A nešikovně se snažil vysvětlit, že v domě na Liberty Street si připadal jako v pasti.

"Nepřišla jsem, protože jsem věděla, že dojde k tomuhle," vysvětlovala.

"A měl jsi pravdu, chtěla jsem vědět, chtěla jsem, aby ses dotkl mé ruky a místa na podlaze v kuchyni, kde zemřel, chtěla jsem... Víš, nejsem taková, jak vypadám."

J , J p ýp-

"lá to přece vím," uklidňoval ji. , Jsi silná a e ro tebe strašně těžk ří znat, že něco potřebuješ."

Ticho. Přikývla. "Jen kdyby to bylo všechno." Další záplava slz.

, Tak mi to řekni. Vyprávěj," vybídl ji.

vyklouzla mu z náručí a postavila se. Přecházela bosa sem a tam po podlaze. Zřejmě si ani neuvědomovala, jak je zem studená. A zase začala mluvit velmi rychle. Z úst jí vycházelo tolik dlouhých a dobře formulovaných vět natolik překotně, že se musel soustředit, aby oddělil smysl od svůdné krásy jejího hlasu.

Adoptovali ji, když jí byl jeden den a odvezli ji z rodného města. Jestlipak ví, že to byl New Orleans? Vypsala mu to všechno v dopise, který nikdy nedostal. Ano, měl by to vědět, protože když se probral, chytil ji za ruku a držel, jako by ji nikdy nechtěl pustit. Možná že v tom okamžiku se vynořily nějaké pomíchané myšlenky, nějaký intenzivní pocit, vztahující se k tomu městu. Ale ona tam nikdy vlastně nebyla! Nikdy to město neviděla. Nevěděla ani, jak se jmenuje její matka.

Jestlipak ví, že existuje jistý papír uložený v trezoru tam za tím obrazem vedle dveří, papír, který podepsala a v němž je napsáno, že nikdy nepojede zpátky do New Orleansu, nikdy se nebude snažit zjistit něco o své rodině, o svých skutečných rodičích? Je zbavená minulosti, vytržená, odštěpená od ní jako od pupeční šňůry. Nemá možnost dát dohromady to, co se ztratilo. V poslední době na to často myslí, na tu prázdnou temnotu a na to, že Ellie a Graham jsou mrtvi a ten papír je v trezoru a že umírající Ellie ji znovu nutí, aby svůj slib potvrdila.

Odvezli ji z New Orleansu do Los Angeles letadlem ještě ten samej den, kdy se narodila. Celá léta jí říkali, že se narodila v Los Angeles. Stálo to i na

jejím rodném listě, takové se vyrábějí pro adoptované děti. Ellie a Graham jí snad tisíckrát vyprávěli o malém bytě v západním Hollywoodu a jak byli šťastní, když si ji přivezli z porodnice.

Ovšem v tom to nebylo, důležité teď je, že už tu nejsou, že jsou mrtví,

188

a s nimi celý ten příběh, vymazaný tak náhle a úplně, že ji to děsí. Ellie umírala ve strašných bolestech. Nikdo by neměl takhle trpět. Předtím žili skvělým moderním životem, i když musí připustit, že v materialistickém egoistickém světě. Žádné svazky - ani rodinné, ani přátelské - nikdy nenarušily jejich sobecké hledání vlastního uspokojení. U postele, na níž ležela Ellie a s křikem žádala morfium, neseděl kromě Rowan nikdo.

Přikyvoval; jak dobře jí rozuměl! Vždyť jemu se stalo to samé. Najednou

se mu v paměti objevil výjev z New Orleansu. Sífové dveře se zavírají, bratrance a sestřenice sedí kolem stolu, na něm červené fazole s rýží, a mluví se a mluví a mluví,...

"

Říkám ti, málem jsem ji zabila," vzlykala Rowan. "Skoro jsem to ukončila. Ale nešlo to... Víš, nikdo mi nic nenamluví. Poznám, když lidi lžou. Ne že bych četla myšlenky, je to něco mnohem hlubšího: Je to, jako kdyby lidé promlouvali v černých slovech na bílých stránkách a já viděla to, co říkají, v barevných obrázcích. Někdy zachytím jejich myšlenky, malé útržky informací. A vůbec, jsem lékařka, ani se o nic nesnažili, měla jsem přístup ke všem zá-

znamům. Byla to Ellie, kdo lhal, stále se snažila předstírat, že se nic neděje.

Věděla jsem, co cítí, vždycky jsem to věděla, už od doby, kdy jsem byla malá holka. A ještě něco. Víš, mám takovou rozeznávací schopnost, říkám tomu diagnostický smysl, ale je to něco víc. Položila jsem na ni ruce a dokonce tehdy, když dočasně vymizely příznaky, jsem věděla: je to tam, vrací se to. Má před sebou nanejvýš šest měsíců. A pak, když bylo po všem, jsem přišla domů, sem do tohoto domu plného všech možných přístrojů a vymyšleností, veškerého pohodlí a přepychu...

"Já ti rozumím," řekl tiše. "Všechny naše hračky, naše peníze, jenomže bez Grahama a Ellie je tenhle dům jen prázdná skořápka! Já

jsem nepatřím! A když ne já, tak nikdo. Rozhlížím se kolem a mám strach, to mi věř. Mám strach. Ne, počkej, nemusíš mě utěšovat. Nic nevíš. Jistě, nemohla jsem zabránit Ellieině smrti, ale Grahamovu smrt jsem způsobila. Zabíla jsem ho."

"Ne, to jsi neudělala," ujistil ji. "Jsi lékařka a,...

"

Michaeli, ty jsi anděl seslaný mi shůry. Dobře mě poslouchej. Máš jistou schopnost ve svých rukách a víš, že je skutečná. Já to taky vím. Cestou jsi mi to dokázal. I já mám stejně silnou schopnost. Zabíla jsem ho. Zabíla jsem už předtím dva lidi - neznámého muže a před mnoha lety malou holčičku na hřišti. Četla jsem zprávy o jejich pitvě. Dokážu zabít, musíš mi to věřit!

Dnes

jsem lékařka, protože se tuto schopnost snažím potlačit. Vybudovala jsem si život tak, abych to zlo vyvážila!"

Zhluboka se nadechla. Prsty si prohrábla vlasy. Vypadala opuštěně, ztrac-

189

ná v tom velkém volném županu utaženém v pase, Ganymedes s hebkými rozčuchanými vlasy pážecího účesu. Chtěl jít k ní, ale gestem mu naznačila, aby zůstal, kde je.

"Je toho ještě tolik. Víš, snila jsem o tom, že ti to všechno řeknu, tobě jedinému..."

"Jsem přece tady a poslouchám," ujistil ji. "Prosím tě, řekni mi..." Copak šlo vyjádřit slovy, jak ho fascinuje a naprosto pohlcuje a co to pro něj po těch týdnech zuřivosti a šílenství znamená?

Ted' mluvila tichým hlasem o tom, jak se to všechno seběhlo, jak vždycky byla zamilovaná do vědy, věda se pro ni stala poezí. Nikdy neuvažovala o tom, že se stane lékařkou. Přitahoval ji výzkum a neuvěřitelný, téměř fantastický pokrok v neurologii. Toužila strávit život v laboratoři, protože se domnívala, že tam má příležitost ke skutečnému hrdinství. A měla pro to vrozené vlohy, to jí musí věřit. Opravdu je měla.

Ale pak zažila tu příšernou zkušenost, ten strašný Štědrý večer. Rozhodovala se, zda má přejít na celý úvazek do Keplingerova institutu a pracovat tam na postupech zásahů do mozku, které nevyžadují chirurgický zákrok - využití laseru, gama nože, zázraků, jež lze velmi těžko laikovi popsat. Koneckonců, nikdy to neměla s lidskými bytostmi snadné, nepatřila tedy do laboratoře?

Chtěla by ho ujistit, že nejnovější vědecký vývoj je plný zázraků. Její učitel i rádce - nezáleží na tom, jak se jmenoval - ironií osudu zemřel na cestě řadu malých záchvatů mrtvice a žádný lékař na světě nedokázal spojit a sešit ty smrtelné trhliny... to zjistila až později. Aby se vrátila ke svému pří-

běhu. Ten člověk ji vzal do Keplingerova institutu na Štědrý večer, protože tento jediný večer tam nikdo nebyl. Porušil tím předpisy jen proto, aby jí ukázal, na čem pracují. Prováděli tam výzkum na živých lidských zárodkách.

"Ukázal mi jeden malinký zárodek v inkubátoru a víš, jak tomu říkal? Říkal tomu potrat. Strašně nerada ti to říkám, protože vím, jaký vztah máš ke Kryštůfkovi, já vím..."

Nevšímla si, jak ho to vyděsilo. Vůbec jí o Kryštůfkovi nevyprávěl, nikomu se o tom jménu ani nezmínil! Ona si to zřejmě neuvědomovala, takže tam

jen tiše seděl a poslouchal. Nejasně si přitom vybavoval všechny ty filmy, v nichž viděl příšery v podobě embryí, ale neměl v úmyslu ji přerušit. Prál si, aby pokračovala.

"Tehle zárodek udržovali při životě," vyprávěla dál, "i když mu v době přerušení těhotenství byly čtyři měsíce. Víš, můj učitel vymýšlel způsoby, jak udržet při životě ještě mladší zárodky. Mluvil o pěstování embryí ve zkumavkách, Tato embrya by se nikdy neměla vrátit do dělohy; a to jenom proto, aby

190

mohl produkovat nejrůznější orgány lidského těla. Měl jsi slyšet jeho tvrzení, že fetus hraje nesmírně důležitou úlohu v řetězci lidského života, věřil bys tomu? A teď ti řeknu něco strašného, nejstrašnějšího - fascinovalo mě to, byla jsem nadšená. Představovala jsem si pravděpodobná využití toho, co mi popisoval. Věděla jsem, že jednoho dne bude možné vytvořit nový a nepoškozený mozek pro lidi v kómatu. Prosím tě, umíš si představit, co všechno by se dalo udělat, co všechno bych já se svým talentem mohla dokázat

Přikývl. "Umím," ozval se tiše. "Umím si představit tu hrůzu. A přitažlivost taky."

"Ano, přesně tak," zareagovala. "Věříš mi, když říkám, že jsem ve výzkumu mohla udělat skvělou kariéru a moje jméno se mohlo objevit v učebnicích? Dalo by se říct, že jsem se pro to narodila. Když jsem objevila neurologii, když jsem ji po všech těch přípravách tak říkajíc zvládla, bylo mi, jako bych vylezla na vysokou horu, ale byla jsem někde, kam jsem patřila.

vycházelo slunce. Jeho světlo dopadlo na prkna podlahy v místě, kde stála. Ona to zřejmě nevnímala. Znovu se rozplakala, tentokrát potichu, jen slzy jí stékaly k ústům, odkud je hřbetem ruky stírala.

Vylíčila mu, jak z té laboratoře utekla, utekla od výzkumu a všeho, čeho v něm mohla dosáhnout, utekla od své bezcitné touhy po moci nad malými buňkami zárodků s jejich udivující plasticí. Chápe Michael vůbec, že se dají použít k transplantacím a na rozdíl od ostatních transplantátů se mohou nadále vyvíjet? Že navíc nevyvolávají obvyklou imunitní reakci hostitelského organismu a že se zde otvírá velmi slibné pole působnosti? "Přesně o to jde, poskytuje to nekonečné možnosti. A představ si to množství použitelného materiálu, celý milionový národ malinkých ne-lidí. Samozřejmě že proti tomu existují zákony. Víš, co na to řekl? Ty zákony jsou tu proto, protože všichni vědí, že se něco takového děje."

"To mě nepřekvapuje," zašeptal. "To mě vůbec nepřekvapuje."

"Tehdy to byli jenom dva lidé, které jsem zabila. V hloubi duše jsem věděla, že jsem to udělala. Souvisí to se základním rysem mé povahy, se schopností se pro něco rozhodnout a neschopností přijmout porážku. Říkej tomu povaha, charakter nebo třeba zuřivost. Ale umíš si představit, jak bych se při výzkumech dovedla okamžitě rozhodnout, rozhodnutí uskutečnit a nepodléhat autoritě? Prostě bych šla za svým cílem, i kdyby byl nemorální, nebo dokonce měl katastrofální následky. To není jenom pouhá vůle, je v tom příliš mnoho vášně."

"

Odhodlání," napověděl.

Přikývla. "Chirurg je intervencionista, musí být velmi odhodlaný. Zajede do hlavy nožem a říká: 'Uříznu vám půlku mozku a bude vám líp. Kdo si ně-

191

co takového troufne? Jenom ten, kdo si naprosto věří a řídí se svým vnitřním přesvědčením."

"Díky bohu," přerušil ji.

"Možná: Trpce se usmála. "Ale jistota chirurga není nic ve srovnání s tím, co bych byla dokázala ze sebe vydat v laboratoři. Chtěla bych ti říct ještě-

tě něco, protože si myslím, že tomu vzhledem k schopnosti svých rukou a svému vidění budeš rozumět. Nikdy bych se nesvěřila jinému lékaři, protože by to nebylo k ničemu.

Při každé operaci si představuju, co dělám. Chci říct, že mám před očima

celou soustavu účinků svých zákroků. Moje mysl pracuje v detailních obrazech. Když jsi ležel mrtvý na palubě a já ti vdechovala vzduch do úst, představovala jsem si tvoje srdce, tvoje plíce i vzduch, který ti tam proniká. A když jsem zabila toho člověka s džípem a tu holčičku, nejdřív jsem si představila, že si zaslouží trest. Představila jsem si, jak plivou krev. Neměla jsem tenkrát dost znalostí, abych to před sebou viděla do podrobností, ale probíhalo to stejně jako při operacích."

"Prosím tě, Rowan, ty lidi mohli docela dobře umřít přirozenou smrtí. Zavrtěla hlavou. "Způsobila jsem to já, Michaeli. A stejnou silou, která mě vede při operacích. Silou, jež mě vedla, když jsem tě zachránila."

Neřekl na to nic. Čekal, až bude pokračovat. Rozhodně si nepřál s ní polemizovat. Vždyť to byla jediná osoba na světě, která ho skutečně vyslechla, a právě teď nejmíň ze všeho potřebovala, aby se s ní hádal. Přesto nebyl úplně přesvědčen, že má Rowan pravdu.

"Tohle nikdo neví," přiznala. "Stála jsem v prázdném domě, brečela a nahlas mluvila sama se sebou, Nejbližší osobou na celém světě mi byla Ellie, ale ani jí jsem to nemohla říct. A jak jsem to vyřešila? Pokusila jsem se prostřednictvím chirurgie dosáhnout spasení. Zvolila jsem si nejpříjemnější a nejbrutálnější způsob intervence. Nicméně přes všechny veleúspěšné operace na světě mi je jasné, čeho jsem schopná. Grahama jsem zabila já."

Víš, mám pocit, že ve chvíli, kdy jsme se tam s Grahamem v kuchyni hádali... vzpomněla jsem si na Mary lane na hřišti a na muže v džípu a asi jsem se rozhodla použít tu svou schopnost. S jistotou si však vzpomínám jen na to, že jsem v duchu viděla tepnu. Viděla jsem, jak praská. Opravdu jsem přesvědčena, že jsem ho zabila. Prostě jsem si přála, aby zemřel, aby nemohl ubližovat Ellie. Donutila jsem ho umřít."

Na chvilku se zarazila, jako by ještě přemýšlela o tom, co právě řekla, nebo jako by právě zjistila, že je to pravda. Odvrátila oči a zadívala se na moře. V jeho modři se odráželo slunce oslnivými záblesky. Na hladině se pohupovalo nespočet plachetnic. Celý dům nabízel plno krásných vyhlídek na tmavě

192

olivové kopce s roztroušenými bílými staveními a Rowan připadala Michaelovi o to osamělejší a ztracenější.

"Když jsem se dočetla o schopnosti tvých rukou," pokračovala, "věděla jsem, že je skutečná. Rozuměla jsem tomu. Chápala jsem, čím asi procházíš. Existují tajemství, která nás oddělují od ostatních. Nečekej, že ti lidé budou věřit, i když v tvém případě to viděli na vlastní oči. V mém případě to nikdo neuvidí a nedovolím, aby se to opakovalo.,."

"A toho se bojíš, že se to bude opakovat?"

Nevím: Podívala se na něj. "Pomyšlení, že tři lidé zemřeli mou vinou, je

"

nesnesitelné. Nemám ani cíl, ani plán. Stojí to mezi mnou a životem. Přesto žiju, a žiju lépe než většina lidí, které znám." Tiše a trpce se zasmála. "Každý den operuju. Můj život je vzrušující. Ale není takový, jaký mohl být,..". Znovu jí vyhrkly slzy, dívala se na něj, i když ho pravděpodobně neviděla. Slunce ozařovalo celou její postavu, její světlé vlasy.

Chtěla se mu sevřít do náruče. Nemohl snést její utrpení. Nemohl se dívat na její šedé oči, zarudlé a plné slz. Bylo pro něj strašné sledovat napětí v jejím obličeji, jehož rysy se náhle změnily mučivou úzkostí. Slzy jí znovu vstoupily do očí; pak se její obličej uklidnil.

"Chtěla jsem ti to všechno povědět," řekla. Vypadala zmateně, nejistě. Hlas se jí zlomil. "Chtěla jsem... být s tebou a říct ti to. Měla jsem ten pocit asi proto, že jsem ti zachránila život, moiná..."

Tentokrát ho už nic nemohlo zastavit, aby k ní nešel. Pomalu vstal a objal ji. Držel ji a slíbil jí slzy. "Měla jsi pravdu; ujistil ji. Trochu se odtáhl, ne-

trpělivě si sundal rukavice a odhodil je stranou, Na okamžik se zadíval na syé ruce, potom se podíval na ni.

Navzdory slzám, které se trpytily v odlesku ohně, měla v očích mírně udivený výraz. Pak jí položil ruce na hlavu, dotkl se jejích vlasů a tváří a zašeptal: "Rowan:" vůlí přiměl všechny nahodilé bláznivé představy, aby zmizely, vši silou se zaměřil prostřednictvím svých rukou jenom na ni, Znovu ho obklopila její přítomnost, podobně jako se mu to na prchavý okamžik stalo předtím v autě, a v náhlém záblesku poznání mu žilami jakoby proběhl elektrický proud. Zjistil, že ji zná, zná nezáludnost jejího života, jeho

intenziv-

nost, zná její laskavost, její nepopíratelnou dobrotu, Poskakující a měnící se představy na tom nic neměnily. Odpovídaly celku, jak ho pochopil, a právě na tom celku a jeho odvaze záleželo.

Vklouzl rukama pod její koupací plášť a dotýkal se toho křehkého, štíhlého těla, tak horkého, tak příjemného jeho prstům bez rukavic. Sklonil hlavu a políbil hroty jejích prsů. Vždyť je to sirotek, je úplně osamělá,

vystrašená,

ale přitom tak neuvěřitelně silná. "Rowan," pronesl tiše, "ted' záleží už jenom na tomhle."

193

Ucítil, jak si vzdychla a opřela se jako nalomený stvol o jeho hrud', a v narůstajícím žáru ji všechna bolest přešla.

Ležel na koberci, levou ruku pod hlavou, v pravé líně držel cigaretu nad popelníkem, u hlavy hrnek kouřící kávy. -uselo být nejméně devět hodin. Už volal na aerolinie. Jistě, přesunou ho na polední let.

Jakmile pomyslel na to, že ji opustí, pocítil úzkost, Měl ji rád. Měl ji raději než většinu lidí, které v životě poznal, a co víc, okouzlovala ho svou zřejmou inteligencí a téměř morbidní zranitelností, která v něm neustále vyvolávala intenzivní pocit, že ji musí chránit, což mu přinášelo potěšení, za něž se téměř styděl.

Po druhém milování spolu dlouho mluvili.

Tiše si povídali o svých životech, bez naléhavosti nebo projevů emocí. Vyprávěla mu, jak vyrůstala v Tiburonu, o téměř každodenních vyjížd'kách na lodi, jaké to bylo chodit do nejlepších škol. Mnohem podrobněji a soustředěněji se ale zaměřila na svůj život s medicínou, na svou lásku k výzkumu, na sny o pokusech jako z Frankensteinu, Pak objevila své schopnosti na operačním sále. Bezpochyby byla neuvěřitelně dobrý chirurg. Neměla potřebu se tím vychloubat, prostě popisovala své vzrušení i okamžité uspokojení; od smrti rodičů se snažila co nejčastěji operovat, strávit co nejvíc času na nemocničních odděleních, stále pracovat. Některé dny skutečně operovala tak dlouho, že už nemohla stát na nohou. Pripadalo jí, že mozek, ruce a oči nejsou součástí jejího těla.

On jí krátce a s jistou dávkou sebeironie vypověděl o svém světě, odpovídal na její otázky, potěšený jejím zájmem. "Dělnická třída," řekl. Byla strašně zvědavá. Jaké to je tam na Jihu? Mluvil o velkých rodinách; velkých pohřbech, o malém domku s linoleem na podlaze, o svačinách ve čtyři hodiny odpoledne na zahrádce jako dlaň, Pripadalo jí to lákavé? Možná že jemu ted' také, i když to bolelo, protože se tam strašně chtěl vrátit. "Nejsou v tom jenom oni a moje vidění. Chci se tam vrátit, projít se po Annunciation Street.. "

"To je ulice, kde jsi vyrostl? Zní to moc hezky."

Nevyprávěl jí o zaplevelených příkopech, o mužích sedících na schodech s plechovkami piva v ruce, o pachu vařené kapusty, který nikdy nevyprchal, o vlacích řítících se podél pobřeží a rozechvívajících okenní tabulky.

Trochu snadněji se mu popisoval jeho život tady. Vysvětlil jí, jak to bylo s Elizabeth, s Judith a potratem, který zničil jejich vztah. Snažil se jí vylíčit, jak žil posledních pár let, popsal jí podivnou prázdnotu a pocit, že na něco čeká, i když nevěděl na co. Vyprávěl jí o domech a své lásce k nim, o různých

194

stylech, které se vyskytují v San Francisku, o velkých domech ve stylu královny Anny a o těch podle italského vzoru, o penzionu na Union Street, který tak moc chtěl rekonstruovat. Pak přešel k domům, jež skutečně miloval: k domům tam v New Orleansu. Měl porozumění i pro bytosti, které je obývaly, protože dům je víc než jen obydlí a není proto divu, že může ukrást člověku duši.

Byl to příjemný rozhovor. Znásobil pocit důvěrnosti, který už předtím měli, a hodně se toho jeden o druhém dozvěděli. Bavilo ho, co říkala o vyjížd'kách po moři, jaké to je stát sama na můstku se šálkem kávy v ruce, zatímco kolem kormidelny fičí vítr. Pro něj to nebylo příliš přitažlivé, ale líbilo

se mu, jak o tom mluví. Obdivoval výraz jejích šedých očí, prostotu jejích

jednoduchých klidných gest.

Dostal se dokonce do hektického líčení svých filmových zážitků, vracejících se představ o pomstychtivých embryích i dětech, svěřil se jí, jak na něj působilo, když se tyto náměty snažil pochopit - jako by ho všechny nějak oslovovaly. Někdy si říkal, že skončí v blázinci, a zajímalo ho, jestli se tam někteří lidé neocitli jen proto, že vzali náměty, jimiž se zabývali, příliš vážně.

Co si o tom myslí? A smrt? Často myslíval na smrt, ale především na to (což ho napadlo před časem, ještě před jeho nehodou), že smrt někoho jiného je jediný skutečně nadpřirozený jev, který kdy prožijeme.

"Ted' nemluvím o lékařích, Mluvím o obyčejných lidech v současném světě. Chci říct, že když se podíváš na tělo a uvědomíš si, že z něj vyprchal všechny život a ty na něj můžeš křičet, bušit do něj; snažíš se ho posadit a zkoušíš všechny triky popisované v knihách, ale on je mrtvý, neodvolatelně mrtvý."

"Vím, o čem mluvíš,

"

"A nesmíš zapomenout, že většina z nás prožije tuhle zkušenost jednou nebo dvakrát za dvacet let. Možná nikdy. Vždyť přece dnešní Kalifornie je civilizace lidí, kteří nikdy nebyli svědky žádného úmrtí. Dokonce ani nikdy neviděli mrtvolu! Když zaslechnou, že někdo umřel, nejspíš je napadne, že zapomněl jíst zdravou stravu nebo neprovozoval jogging předepsaným způsobem..."

Jen tak pro sebe se zasmála. "Každá smrt je vražda. Proč si, k sakru, myslíš, že pak za námi doktorky chodí se svými právníky?"

"Přesně tak, ale je tu ještě něco navíc. Oni totiž nevěří, že umřou!

A když zemře někdo jiný, stane se tak za zavřenými dveřmi a rakev je taky zavřená, pokud ten chudák měl tak málo vkusu, že si vůbec přál rakev a pohřeb, což si samozřejmě neměl přát. Lepší je vzpomínková slavnost někde v elegantním prostředí, s exotickým jídlem, bílým vínem a lidmi, který

195

odmítají udělat nahlas třeba jenom poznámku o tom, proč tam vlastně jsou. Kolik takových slavností jsem tady v Kalifornii viděl! Na toho mrtvého nikdo ani nevzpomněl. Ale když ti to opravdu dojde... a nejsi doktor, sestra ani funebrák..., je to nadpřirozená událost prvního řádu a taky asi jediná nadpřirozená událost, kterou vůbec zažiješ."

"Tak mi dovoľ, abych ti připomněla jinou nadpřirozenou událost," poznamenala šibalsky. "Například když jedno z těch mrtvých těl leží na palubě tvojí lodi a ty ho plácáš a mluvíš na něj a ten chlap najednou otevře oči a je živý. Přitom se na něj neobyčejně krásně usmívala. Začal ji líbat, a tak se zakončila tato část jejich rozhovoru. Důležité bylo, že ji přes své nesouvislé, překotné vyprávění neztratil. Ani jednou se na něj neoborila."

Proč se musí odehrávat i ta druhá věc? Proč mu připadá, že si tento čas pro sebe ukradl?

Ted' leží na koberci, přemýšlí o tom, jak moc ji má rád, jak ho zneklidňuje její samota a smutek a jak se mu nechce odejít, nicméně že to musí udělat.

V hlavě měl pozoruhodně jasno. Celé léto nevydržel takhle dlouho bez pití. A docela se mu líbilo jasně uvažovat. Právě mu dolila kávu, byla dobrá. Ale už si obfekl rukavice, protože se mu vybavovaly hloupé a nahodilé představy všeho možného - Grahama, Ellie, jakýchsi mužů, celé řady pohledných mužů, Rowaniných mužů, to bylo nad vši pochybnost zřejmé. Přál si, aby nebylo.

Slunce dopadalo dovnitř vysokými okny. Slyšel, jak Rowan něco dělá v kuchyni. Uvědomoval si, že by měl vstát a s něčím jí pomáhat, ať protestuje, jak chce, ale v tomhle bodě byla nesmlouvavá: "Ráda vařím, je to jako chirurgie. Jen zůstaň tam, kde jsi."

Přemýšlel o tom, že Rowan je po mnoha týdnech prvním tvorem, na němž mu skutečně záleží - díky jí se přestal zaobírat jen svou nehodou a sebou samým. A jaký měl pocit úlevy, že mohl myslet na někoho jiného než na sebe! Když o tom ted' uvažoval se znovu získanou střízlivostí, uvědomoval si, že od chvíle, kdy je tady, se dokáže soustředit, soustředit se na jejich kon-

verzaci, milování a vzájemné poznávání. To bylo něco úplně nového, protože

celé ty týdny ho jeho nesoustředěnost - neschopnost přečíst víc než jen pár stránek, sledovat z filmu víc než jen několik okamžiků - zanechávala trvale podrážděného. Bylo to stejně nepříjemné, jako když nemohl spát,

Zjistil, že ještě nikdy se jeho znalost jiné lidské bytosti neodvívěla s takovou rychlostí a intenzitou a nepronikla tak hluboko. U sexuální touhy by to

196

člověk mohl očekávat, ale i to se stávalo jen zřídka, pokud vůbec. Úplně zapomněl na skutečnost, že Rowan je ta žena, která ho zachránila, což znamenalo, že síla jejího charakteru zakryla nejasné neosobní vzrušení, jež cítil, když se s ní poprvé setkal. Ted' si o ní v duchu vymýšlel divoké fantazie.

Jak se s ní mohl nadále stýkat, možná se do ní i zamilovat, mít ji, a přitom splnit onen úkol, který mu byl uložen? Musel ho splnit. Musel se vrátit domů a naplnit své poslání.

Fakt, že se narodila dole na Jihu, s tím nesouvisel, Hlavu měl plnou obrazů ze své minulosti a jeho vědomí čehosi osudového, jež sjednocovalo všechny obrazy, bylo příliš silné, aby je mohl odvozovat od náhodné zmínky o domově, byť vyšle z jejích úst. Kromě toho včera na palubě jachty nic takového nezachytil. Poznal ji, to ano, ovšem ani to se mu nezdálo zcela přesvědčivé, protože když mu vyprávěla svůj příběh, nerozpomenul se na nic. Vyvolalo to v něm jen mimořádný zájem. Na jeho schopnosti nebylo nic exaktního, snad je fyzická, možná změřitelná, a dokonce s pomocí nějaké otupující drogy ovladatelná. Rozhodně nemá nic společného s vědou. Připomíná spíš umění nebo hudbu.

Problém spočíval v tom, že musí odejít, a to se mu nechtělo. Najednou zesmutněl a téměř si zoufal, jako kdyby byli odsouzeni ke zkáze, on i ona.

Kdyby ji tak mohl během těch dlouhých týdnů vídat, být s ní! Vtom ho napadla velmi podivná myšlenka. Přál si, aby se mu nestala ta strašná nehoda a on se s ní setkal za normálních okolností na nějakém normálním místě a začali by se spolu bavit. Ale Rowan tvořila nedílnou součást toho, co se stalo, její neobyčejnost i síla k tomu patřily. Úplně sama na té děsivé jachtě v okamžiku, kdy padala tma. K sakru, kdo j iný by se tam ocitl? Kdo jiný by ho dokázal vytáhnout z vody? Jistě, mohl docela klidně věřit tomu, co říkala o předurčení, o svých schopnostech.

Když mu podrobněji popisovala, jak ho zachránila, řekla zajímavou věc: člověk téměř okamžitě, jakmile se ponoří do ledové vody, ztrácí vědomí. Ona do ní skočila a vědomí neztratila. Poznamenala pouze: "Jenom nevím, jak jsem dosáhla na žebřík, to tedy nevím,"

"Myslíš, že to byla ta tvoje schopnost?" zeptal se.

Chvilku o tom přemýšlela. Pak řekla: "Ano a ne. Možná jenom štěstí."

"Pro mě to bylo v každém případě štěstí," zareagoval a pocítil zvláštní blaho, když to říkal, i když mu nebylo jasné proč.

Snad to věděla ona, protože dodala: "Máme strach z toho, čím se odlišujeme: A on souhlasil."

"Ale spousta lidí má podobné schopnosti," pokračovala. "Neumíme je však určit ani změřit, prostě jsou součástí toho, co se mezi lidskými bytostmi

197

odehrává. Setkávám se s tím v nemocnici. Existují lékaři, kteří něco vědí a nedokážou vysvětlit proč. Máme tam i sestry, které jsou na tom stejně. Představuji si, že existují také právníci, kteří neomylně poznají, když je někdo vinen, nebo jestli porota bude hlasovat pro nebo proti, a taky nedokážou vysvětlit, jak to vědí.

Pravda je, že i když se snažíme sami sebe poznat, popisujeme se, zařazujeme a určujeme, zůstávají tu obrovská tajemství. Vezmi si genetický výzkum. Člověk toho tolik zdědí - například ostýchavost-, může zdědit také oblibu určitého druhu mýdla, zálibu v určitých křestních jménech. Co ještě může být dědičné? Jaké neviditelné síly na lidi přecházejí? Proto mě tak trápí, že neznám svou rodinu. Nevím o ní, ani co by se za nehet vešlo. Ellie byla moje sestřenice z třetího kolena. To snad už ani není sestřenice..."

Ano, ve všem s ní souhlasil. Trochu jí vyprávěl o svém otci a dědečkovi a že se jim podobá víc, než by si chtěl připustit. "Ale musíš věřit tomu, že dědičný rys můžeš změnit," dodal. "Musíš věřit, že se s těmi přísadami dají dělat kouzla. Když to neumíš, nemáš šanci."

"Samozřejmě že změnit se to dá," ujistila ho. "Tobě se to přece povedlo!"

Chci věřit, že mně se to taky podaří. Zní to asi šíleně, přesto myslím, že bychom měli..."

"

Řekni mi..."

"Měli bychom se snažit o dokonalost," dokončila tiše. "Proč ne?"

Zasmál se, ale ne výsměšně. Vzpomněl si na něco, co mu kdysi řekl jeden přítel. Ten přítel poslouchal celý večer Michaelovo vyprávění o historii, jakjí nikdo nerozumí a kam vlastně směřujeme, když o ní nic nevíme. Nakonec mu ten přítel řekl: "Jsi opravdu extravagantní kecal, Michaeli," a pak mu prozradil, že to označení je ze hry Sestup Orfeův Tennessee Williamse. Vážil si toho jako poklony. Doufal, že i ona to ocení.

"Jsi extravagantní kecal, Rowan," řekl a podal jí stejné vysvětlení jako tenkrát jeho přítel jemu.

To ji rozesmálo, doslova se zalykala smíchem. "Možná proto jsem tak málomluvná," řekla. "Ani se mi s tím nechce začínat. Myslím, žeš to vyjádřil za mě. Jsem extravagantní kecal, a proto nemluví vůbec."

zhluboka vdechl kouř z cigarety a znovu to ušecho probíral. Líbilo by se mu s ní zůstat. Jen kdyby se zbavil pocitu, že musí domů.

"Přilož ještě jedno poleno do krbu," přerušila jeho zadumání. "Snídaně je hotová."

Prostřela na jídelní stůl blízko oken. Míchaná vajíčka, jogurt, plátky čerstvého pomeranče třpytící se na slunci, slanina, klobásky a horké vdolečky právě vytažené z trouby.

198

Oběma nalila kávu a pomerančovou šťávu. Dobrých pět minut bez jediného slova jenom jedl. Snad ještě nikdy neměl takový hlad. Zadíval se na kávu. Ne, nechce pivo, a taky si ho nedá. Dopil šálek a ona mu znovu dolila.

"Bylo to báječné," řekl.

"Drž se mě a já ti uvařím večeri a zítra ráno navíc i snídani:"

Nedokázal odpovědět. Chvilí ji pozoroval. Snažil se nevidět jenom půvab a předmět své touhy, ale její skutečnou podobu. Přírodní blondýna, pomyslel si, celá hlad'ounká, na obličejích ani na pažích nebylo nic nadbytečného. Tmavě popelavé obočí a tmavé rasy, pod nimiž její oči vypadaly ještě šedivější. Vlastně měla obličej jako jeptiška. Ani náznak líčidla. Její velká plná ústa nesla pečeť čehosi čistého jako ústa děvčátka, které ještě nepoužívá rtěnku. Prál si, aby tu takhle s ní mohl sedět navždy...

"Ale stejně odjedeš," řekla.

Přikývl. "Musím:"

Zamyslela se. "A co tvoje vidění?" zeptala se. "Chceš o něm mluvit?"

Zaváhal. "Pokaždé, když se to snažím popsat, zažiju zklamání," vysvětloval. "Takže to lidi odradí."

"p x' , ,

"Mě ne, prohlásila. Při adala mu teď docela rovnaná ruce založené vlasy pěkně upravené, šálek kouřící kávy před sebou. Působila jako ta energická a odhodlaná žena, s níž se včera večer seznámil.

Věřil tomu, co řekla. Ale byl už svědkem nedůvěry a pak lhostejnosti na tolika tvářích! Usadil se na židli a chvílku se jen tak díval ven. Po zálivu se projížděly snad všechny lodě světa. Racci poletující nad přístavem v Sausalitu mu připadali jako malinké útržky papíru.

"Vím, že ten zážitek trval poměrně dlouho," začal vyprávět, "a že čas nebylo možný určit." Podíval se na ni.

"Víš, co tím myslím?". zeptal se. "Jako v dávných dobách, když někoho k sobě přilákali skřítci. Člověk odešel a strávil s nimi jediný den, ale když se vrátil, zjistil, že mezitím uteklo padesát let."

Tiše se zasmála. "To je irská pověst?"

"Jo, slyšel jsem ji od jedny staré irské jeptišky. Vždycky nám vyprávěla naprosto neuvěřitelné příběhy. Říkala, že v Zahradní čtvrti v New Orleansu žijou čarodějnice a že nás chytí, když tam budeme chodit..." vybavily se mu tmavé ulice, tak temně krásné jako verše z Ódy na slauika: Temnu nasloučám... "Promiň, vzpomatoval se, "trochu jsem se zasníl."

Čekala.

"V tom vidění se objevilo mnoho lidí," pokračoval. "Nejvíce se pamatuju na tmavovlasou ženu. Ted' si ji nedokážu vybavit, tehdy jsem ji poznal jako někoho, koho jsem znal celý život. Věděl jsem její jméno a všechno ostatní."

A teď mi došlo, že jsem věděl i všechno o tobě. I tvoje jméno. Jestli to bylo někde uprostřed nebo na konci té zkušenosti, to nemůžu říct; nejspíš těsně předtím, než jsi mě vytáhla z vody, jsem možná nějak věděl, že přijíždí lod' s tebou na palubě." Ano, to je opravdu záhada, pomyslel si.

"Pokračuj."

"Myslím, že bych se mohl vrátit a žít dál, i kdybych odmítl udělat, co po mně chtěli. Dalo by se říct, že jsem ten úkol přijal. Poslání jsem chtěl splnit. Zdálo se... zdálo se mi, že všechno, co ode mne žádali a co mi odhalili, nějak souviselo s mou minulostí, s tím, kdo jsem byl. Připadalo mi to všeobjímající. Rozumíš tomu?"

"Museli mít důvod, že si vybrali tebe."

"Ano, přesně tak. Taky mi to tak připadá. Ale nechci, aby došlo k omylu. Víím, že mluvím jako cvok, to já umím. Uvědomuju si, že takhle mluví schizofrenici, co slyší hřasy. A ty je nabádají, aby zachránili tenhle svět. Víš, na mě si kamarádi vymysleli takový úsloví."

"Jaký?"

Upravit si brýle a vrhl na ni svůj nejzářivější úsměv. "Michael není tak blbej, jak vypadá."

Půvabně se zasmála. "To určitě ne, řekla, "Člověku je s tebou tak dobře, že to snad ani není pravda." Odklepla popel z cigarety. "A nemusím ti ani říkat, jak dobře vypadáš. Na co si ještě vzpomínáš?"

Chvilí váhal, ta poslední poklona ho vzrušila. "Není vhodná doba jít znovu do postele? Ne, není. Jen taktak má čas chytit letadlo."

"Na nějaký vstupní dveře," pokračoval. "To bych mohl odpřisáhnout. Ale to teď už nevidím jasně, a je to pořád mlhavější a mlhavější. Víím určitě, že s tím souviselo nějaký číslo. A drahokam. Nádhernej drahokam. Nemůžu to ani nazvat vzpomínkou. Spíš tomu jen věřím. Věřím, že všechny ty věci spolu souvisely. A k tomu návratu domů; mám tam udělat něco nesmírně závažného, co se týká i New Orleansu a ulice, kudy jsem jako dítě často chodil."

"Ulice?"

"First Street. Táhne se přes pět ulic od Magazine Street k St. Charles Avenue. Blízko odtamtud jsem vyrůstal. Je to hodně stará část města, říká se jí Zahradní čtvrť."

"A žijou tam čarodějnice," poznamenala.

"Přesně tak, čarodějnice ze Zahradní čtvrti, aspoň podle sestry Bridget Marie."

"A vypadalo to tam podle toho?" zeptala se.

"Vůbec ne. Spíš jako kus tmavýho lesa uprostřed města. Vysoký stromy, neuvěřitelně vysoký. Tady není nic, co by se s tím dalo srovnat. Snad ani nikde v Americe. A víš, jsou to spíš vily, velikánský, postavený blízko chodníku, ohklopený kolem dokola zahradami. Ie tam jeden dům, vysoko a úzkej, kolem toho jsem vždycky chodil. Často jsem se zastavil u železnýho plotu a prohlížel si ho. Mříže plotu mají tvar růží. A ten dům vidím od té nehody pořád před sebou a myslím na to, že musím zpátky, že to je naléhavý. Například teď tu sedím, a cítím se provinile, že už nejsem v letadle."

Přes obličej jí přelétl stín, "Chtěla bych, abys tu ještě zůstal," pronesla hlubokým sametovým hlasem, "Nejen proto, že bych si to přála. Víš, nejsi na tom ještě dobře. Potřebuješ si odpočinout, skutečně odpočinout, bez chlastu."

"Máš pravdu, Rowan, jenomže to nemůžu. Nedokážu ti nijak vysvětlit na-pětí, který v sobě mám. Budu ho cítit, dokud se nedostanu domů."

"To je další věc, Michaeli. Proč je to pro tebe domov? Vždyť tam už nikoho neznáš."

"Ale ano, miláčku, je to můj domov. Víím to." Zasmál se. "Byl jsem ve vyhnanství příliš dlouho. Věděl jsem to i před tou nehodou. Je legrační, že ten den ráno jsem se vzbudil a myslel jsem na domov. Vzpomínal jsem, jak jsme všichni jeli na pláž na Floridu, zapadalo slunce a bylo teplo, krásně teplo..."

"Myslíš, že začneš zase pít, až odjedeš?"

Vzdychl. Záměrně k ní vyslal jeden ze svých nejlepších úsměvů - ten, co v minulosti vždycky zabrahl - a mrkl na ni. "Přejete si, dámo, slyšet irský povídačky nebo pravdu?"

"Michaeli..." v jejím hlase se neozýval jenom nesouhlas, ale i zklamání. "Já vím, já vím," přerušil ji. "Máš ve všem pravdu. Podívej, udělalas pro mě strašně moc, když jsi mě vytáhla z domu a pak mě pozorně poslouchala. Chtěl bych se řídit tím, co mi říkáš..."

"Pověz mi ještě něco o tom domě," vybídla ho.

Znovu se na chvíli zamyslel, než začal. "Je postaven v klasicistním stylu - víš přece, co to je -, i když ne úplně. Má verandy vepředu a po stranách, pravý neworleanský verandy. Těžko se takový dům popisuje někomu, kdo nikdy v New Orleansu nebyl. Vidělas aspoň obrázky?"

Zavrtěla hlavou. "Ne, Ellie o tom vůbec nemluvila, řekla.

"To je škoda."

Pokrčila rameny.

"Myslím to vážně."

"Ellie chtěla věřit tomu, že jsem její dcera. Když jsem se jí zeptala na své biologické rodiče, měla dojem, že nejsem šťastná, že mi nedala dost lásky. Marně jsem se snažila ji přesvědčit, že tomu tak není." Upila trochu kávy.

"Než šla naposled do nemocnice, spálila věci ze svého psacího stolu. Viděla

201

r;N7x.fi.

jsem ji. Spálila to v krbu. Fotografie, dopisy... Netušila jsem, že spálila všech-

no. Nebo jsem o tom možná moc nepřemýšlela. Věděla, že se sem už nevrátí: Odmlčela se a dolila sobě i Michaelovi do šálků kávy.

"Když zemřela, nemohla jsem najít ani adresu její rodiny tam na lihu. Právník mi neposkytl žádné informace. Řekla mu, že si nepřeje, aby se kdokoliv z nich dozvěděl o její smrti. Všechny peníze jsem zdědila já. Nicméně jezdila do New Orleansu k příbuzným na návštěvu. Telefonovala si s nimi. Nikdy jsem to nepochopila."

"To je mi líto, Rowan.

"Ale namluvili jsem toho o mně už dost. Vraťme se k tomu domu. Čím to je, že si ho tak pamatuješ?"

"Domy tam nejsou jako domy tady," vysvětloval. "Každý dům má svou osobnost a charakter. A tenhle je navíc tajemný, masivní a tak nějak tě ohromí, jak je temný. Stojí přímo na rohu a zčásti se dotýká chodníku postranní ulice. Bože můj, jak jsem ten dům miloval! Bydlel tam jeden muž, který vypadal jako postava z Dickensových románů, na mou duši. Tak bych si asi představoval dokonalého gentlemana, jestli mi rozumíš. Vídal jsem ho na zahradě..." Zaváhal, cítil, že má něco na dosah ruky, něco velmi důležitého...

"Co je?"

"Zase jsem měl pocit, že to všechno souvisí s ním a s tím domem." Zachvěl se, jako by mu byla zima. "Nedokážu to dát dohromady," stěžoval si.

"Ale vím, že ten muž k tomu patří. Nemyslím si, že ty osoby v mém vidění chtěly, abych zapomněl. Myslím, že chtěly, abych jednal rychle, protože se něco má stát:

"Co by to mohlo být?" zeptala se jemně.

"Něco v tom domě, odpověděl.

"Proč by chtěli, abys tam znovu šel?" Její otázka opět znělajemně, bez náznaku vyzývavosti.

"Protože mám schopnost tam něco udělat, mám schopnost něco ovlivnit." Podíval se na své ruce, téměř hrozné v černých rukavicích. "Měl jsem zase dojem, že to všechno do sebe zapadá. Představ si, že celý svět je poskládaný z malinkých kousíčků - a najednou se některý kousíčky stanou světem a ty vidíš... vidíš..."

"Jako nějaký vzorec?"

"Jo, přesně, vzorec. A můj život je součástí jednoho složitějšího vzorce." Upil trochu kávy. "Co myslíš? Blázním?"

Potrásla hlavou. "Na to je to příliš mimořádné:"

"

Cože?"

"Myslím tím zvláštní."

202

Udiveně se zasmál. Za celé týdny mu nikdo něco takového neřekl.

Zamáčkla cigaretu.

"Vzpomněl sis během posledních let na ten dům často?"

"Skoro nikdy. Nikdy jsem na něj nezapomněl, ale ani jsem na něj nemyslel. Tu a tam jsem si vzpomněl, když jsem přemýšlel o Zahradní čtvrti. Dá se říct, že mě to místo pronásledovalo."

"Ta posedlost začala až po tvém vidění, že?"

"To určitě," řekl. "Mám na domov i jiný vzpomínky, jenomže vzpomínka na ten dům je nejsilnější."

"Když si vybavuješ to vidění, přesto si nepamatuješ, že by se mluvilo o domě..."

"Ně moc jasné. I když..." Znovu se mu vrátil ten pocit. Najednou měl strach ze síly sugescí. Zdálo se mu, že všechno trápení uplynulých měsíců se vrací. Přesto bylo příjemné, že mu Rowan věří, že slyší její hlas. Líbila se mu její samozřejmá autorita, které si u ní všiml ze všeho nejdříve už včera večer.

Dívala se na něj, jako kdyby ho stále poslouchala, přestože přestal mluvit. Přemýšlel o podivných nestálých schopnostech, které dokáží něco úplně zamat, místo aby to vyjasnily.

"Co tedy se mnou je?" zeptal se. "Co si myslíš jako doktorka, jako specialista na mozek? Co mám dělat? Proč pořád vidím ten dům a toho muže? Proč mám pocit, že jsem tam už měl dávno odjet?"

Zamyslela se. Seděla tiše, bez pohybu, velké šedé oči upřené na jakýsi bod na skle, dlouhé štíhlé paže složené. Nakonec se ozvala:

"Měl bys tam jet, o tom se nedá pochybovat. Nebudeš mít klid, dokud to neuděláš. Jed' se podívat na ten dům. Kdo ví? Třeba tam není. Nebo nepocítíš nic zvláštního, až ho uvidíš. V každém případě se tam podívej; Pro tvou fixní ideu, jak se tomu říká, může existovat nějaké psychologické vysvětlení, ovšem já si to nemyslím. Domnívám se, že jsi opravdu něco viděl, někam šel. Víme, že se to stává mnoha lidem, aspoň to prohlašují, když se vrátí. Taky je možné, že si to špatně vykládáš."

"Není toho moc, z čeho můžu vycházet," připustil. "To je fakt."

"Myslíš, že oni způsobili tvoji nehodu?"

"Na to jsem teda nikdy nepomyslel."

"

vážně?"

"No, když se to stalo, najednou se tam objevili a nakonec mi dali tu příležitost, Pomyšlení, že nehodu způsobili, je děsivé. Tím by se všechno změnilo, ne?"

"Nevím. Trápí mě něco jiného. Podívej, ať už je to kdokoliv, má takovou moc, že ti sdělil něco významného o tvém poslání, udržel tě při životě, i když

203

jsi už dávno měl být po smrti, a navíc ti dokázal zařídit záchranu. Tak proč by nemohl způsobit tu nehodu i tvou současnou ztrátu paměti?"

Zůstal jako ochromený.

"Skutečně jsi o tom takhle nikdy nepřemýšlel?"

"Je to strašný pomyšlení," zašeptal. Chtěla ještě něco říct, ale zdvořilým gestem ji požádal, aby počkala. Snažil se najít vhodná slova, jimiž by vyjádřil svou myšlenku. "Moje představa o nich je jiná," řekl. "Věřil jsem, že existují v jiný sféře, víš, spirituálně i fyzicky. Že to jsou..."

"Vyšší bytosti?"

"Ano. A že ke mně můžou přijít a poznat mě nebo se mnou jednat, jenom když jsem blízko nich, tedy mezi životem a smrtí. Snažím se říct, že jsem to vnímal jako mystický prožitek. Ale chtěl bych najít lepší slovo. Ke kontaktu mezi námi mohlo dojít jen proto, že jsem byl fyzicky mrtvý."

Čekala.

"Domnívám se, že to je jiný druh bytostí. Nemohly by zařídit, aby člověk

spadl ze skály a utopil se v moři. Protože kdyby dokázaly takové věci v materiálním světě, proč by k tomu, proboha, potřebovaly mé?"

"Rozumím ti," přerušila ho. "Ale přesto..."

"

Co?"

"Předpokládáš, že to jsou vyšší bytosti. Mluvíš o nich jako o dobrých bytostech. A taky předpokládáš, že musíš udělat to, co po tobě chtějí."

Znovu nebyl schopen slova.

"Podívej, třeba dobře nevím, o čem mluvím, dodala.

"Ne, myslím, že víš," odpověděl. "A máš pravdu. Všechno jsem to jen předpokládal. Víš, Rowan, to je věc dojmů. Probudil jsem se s tím, že je v nich dobro, a že moje poslání je něco, s čím jsem souhlasil. To, k čemu jsem došel, jsem nezpochybňoval. Ty mi naznačuješ, že jsem asi měl."

"Třeba se mýlím. Možná bych si to měla nechat pro sebe. Ale vzpomínáš si, co jsem ti říkala o chirurgích. Vrháme se na všechno, co se nám dostane pod ruku, jenomže na to jdeme nožem, ne pěstí."

Zasmál se. "Ani nevíš, co pro mne znamená, že o tom můžu mluvit, takhle o tom nahlas přemýšlet." Pak se přestal usmívat, protože ho rozhovor velmi rozrušoval a ona o tom věděla.

"Je tu ještě něco," poznamenala.

"A co?"

"Pokaždé, když mluvíš o svých rukách, dodáš, že to není důležité. Říkáš, že důležité je tvoje vidění. Ty si myslíš, že to spolu může nesouviset? Proč tě nenapadlo, že tu schopnost ti dali oni?"

"Nevím," přiznal. "Přemýšlel jsem o tom. Přátelé mi to taky naznačovali."

204

Mně to tak stejně nepřipadá. Mám pocit, že ty ruce mají odvést mou pozornost. Vždyť víš, jak lidé po mně chtějí, abych tu schopnost pořád používal. Kdybych s tím začal, tak bych se domů nikdy nedostal."

"Rozumím. A až přijdeš k tomu domu, dotkneš se ho rukama?"

Dlouho o tom uvažoval. Musel si přiznat, že si to tak nepředstavoval. Představoval si okamžité a skvělé vyjasnění celé záležitosti. "Jo, asi jo. Sáhnu si na branku, když to půjde. Vyjdu nahoru po schodech a dotknu se vstupních dveří."

Proč z toho měl strach? Dívat se na ten dům bylo báječné, ovšem dotýkat se ho... Zavrtěl hlavou, složil ruce do klína a opřel se. Dotknout se branky. Dotknout se dveří. Jistě, mohli mu dát tu schopnost, ale proč byl přesvědčen, že to není pravda? Zvláště když to bylo všechno...

Mlčela, zřejmě udivená, možná dokonce zneklidněná. Dlouho ji pozoroval a uvažoval, proč se mu tak strašně nechce odejít.

"Nechod' tak brzo, Michaeli, řekla neočekávaně.

"Rowan, můžu se tě na něco zeptat? Ten dokument, co jsi podepsala, slib, že nikdy nepojedeš do New Orleansu. Věříš, že ten slib, který jsi dala Ellie, tedy někomu, kdo už nežije, stále platí?"

"Samozřejmě že věřím," odpověděla sklesle, skoro smutně. "Ty tomu přece taky věříš."

"Myslíš?"

"Protože jsi čestný člověk, a na to si tu potrpíme. Říká se tomu správný chlap."

"Doufám, že máš pravdu. Asi jsem se špatně zeptal. Jak je to s tvým přáním vidět místo, kde ses narodila? Ale teď nejsem upřímný, víš, protože se tě chci zeptat, jestli je nějaká možnost, že bys tam jela se mnou? A vůbec, co by udělal správný chlap?"

Mlčení.

"Vím, že je to ode mě drzost," pokračoval. "Taky vím, že tímhle domem prošlo několik mužů. Proč bych si měl myslet bůhvíco?"

"

Přestaň. Mohla bych se do tebe zamilovat, a ty to víš."

"Tak, prosím tě, poslouvej, co říkám, protože se to týká nás obou. A možná já už... no, chci říct... jestli se tam chceš podívat, jestli potřebuješ zjistit,

kde ses narodila a kdo byli tvoji rodiče... Tak proč, k sakru, nejedeš se mnou?" Vzdychl, pohodlněji se posadil a strčil ruce do kapes kalhot. "To chci asi moc a je to ode mě sobecký. Strašně bych chtěl, abys jela se mnou. Správněj chlap, to určitě."

Odvrátila pohled a jakoby ztuhla. Ústa se jí zachvěla. Uvědomil si, že má na krajíčku pláč. "Ráda bych jela," řekla. V očích se jí objevily slzy.

205

"Ach bože, Rowan, promiň. Neměl jsem právo se té ptát."

Přemohl ji pláč. Stále se dívala ven směrem k vodě, jako by to byl jediný způsob, jak se vzpamatovat. Přesto plakala a on pozoroval drobný pohyb jejího hrdla a stažená ramena. Hlavou mu projela myšlenka, že tohle je ta nejosamělejší osoba, jakou kdy poznal. Kalifornie jich byla plná, ale ona je opravdu sama a on se o ni zcela nesobecky bál, bál se ji nechat samotnou v tomto domě.

"Rowan, strašně mě to mrzí. Už to nikdy neudělám, řekl. "Je to mezi tebou a Ellie. Až budeš připravená, tak pojeděš. Já to musím udělat teď, a to z úplně jiných důvodů. Musím odsud a strašně mě to štve."

Po tvářích jí znovu začaly stékat slzy.

"

Rowan..."

"Michaeli," zašeptala. "Mě to mrzí víc. Do náruče jsem se ti vrhla já. A teď si přestaň o mě dělat starosti."

"Ne, to neříkej." Chtěl vstát a obejmout ji, ale nedovolila mu to. Vzala ho přes stůl za ruku a držela ji.

Něžně na ni promluvil: "Když si myslíš, že se mi nelíbilo držet tě v náručí, otírat ti slzy, pak asi nepoužíváš správně své schopnosti, Rowan. Nebo mi prostě jenom nerozumíš."

Zachvěla se, ruce si pevně přitiskla k hrudi, pramen vlasů jí spadl do očí. Vypadala tak ztracená, že ji zatoužil přitisknout k sobě a políbit.

"Čeho se tak strašně bojíš?" zeptal se.

Když odpověděla, zněl její hlas tak tiše jako pouhý šepot, že ji téměř neslyšel. "Jsem špatná, Michaeli, jsem špatný člověk a mohla bych opravdu ublížit. Mám v sobě uložené zlo. To mi o mně říkají všechny moje schopnosti."

"Rowan, to přece není hřích, že jsi lepší, než byli Graham a Ellie. A taky není hřích, že je za svou osamělost nenávidíš. A to, že tě odtrhli od rodiny, to bych jim taky zazlíval."

"Já vím, Michaeli." Usmála se milým, vřelým úsměvem plným vděčnosti a tichého souhlasu, ale jeho slovům nevěřila. Měla pocit, že u ní přehlédl něco podstatného a je si toho vědom. Že selhal stejně, jako selhal na palubě jachty. Podívala se na temně modré moře a pak zase na něj.

"Rowan, ať už se v New Orleansu stane cokoli, my dva se zase sejdem, a to brzo. Mohl bych ti teď odpřisáhnout na bibli, že mě tu máš co nevidět zpátky. Víš, já si to nemyslím. Když jsem odcházel z Liberty Street, nějak jsem poznal, že se tam už nikdy nevrátím. Jenomže my dva se sejdem, Rowan. Jestli ty nemůžeš do New Orleansu, tak vyber jakýkoliv jiný místo, dej mi vědět a já přijedu."

Slyšíte to, vy mizerové tam nahoře, pomyslel si a podíval se na moře a na

206

špinavě modrou kalifornskou oblohu, slyšíte, ať už jste kdokoli, tohle jste mi provedli a teď vás ani nenapadne, abyste přišli a ukázali mi cestu. Pojedu do New Orleansu, nechám se vámi vést. Ale mezi touto ženou a mnou existuje něco, co patří jenom mně.

Chtěla ho odvézt na letiště, on však trval na tom, že si vezme taxík. Byla by to pro ni příliš dlouhá cesta a věděl, že je unavená. Potřebovala se vyspat.

Osprchoval se a oholil. Už dvanáct hodin se ničeho nenapil. Pozoruhodné.

Když sešel dolů, našel ji, jak zase sedí u krbu se skrčenýma nohama. V bílých vlněných kalhotách a v dalším z těch mohutných ručně pletených svetřů, v němž se její zápěstí a nohy zdály ještě delší a delikátnější, vypadala moc hezky. Slabě voněla parfémem, jehož název kdysi znával a který stále miloval.

Políbil ji na tvář a pak ji k sobě dlouze přivinul. Bolestně si uvědomil těch osmnáct let, možná víc, věkového rozdílu, uvědomil si je, když si dopřál ještě jeden polibek na její hladkou tvář.

Podal jí kus papíru, na nějž jí napsal adresu a číslo hotelu Pontchartrain.

"Mám ti zavolat do nemocnice, nebo se o to nemám pokoušet?"

"Chci, abys mi tam zavolał. Vyzvedávám si vzkazy, jakmile mám nějakou přestávku." Přesla ke kuchyňské lince, napsala několik čísel na bloček vedle telefonu, utrhla stránku a vložila mu ji do ruky. "Jen je postav do latě, kdyby byly nějaké těžkosti. Řekni, že na tvůj hovor čekám. A já jim to také řeknu."

"

Jasně."

Na krok od něj odstoupila, strčila si ruce do kapes a podívala se na něj s trochu zakloněnou hlavou. "Nezačni zase pít, Michaeli:"

"Ano, paní doktorko," zasmál se. "Miláčku, mohl bych se tady postavit do pozoru a zavázat se, že se zříkám alkoholických nápojů, ale nějak v tom okamžiku, až letuška..."

"Michaeli, nepij v letadle, ani až tam přijedeš. Zaplaví tě vzpomínky. Budeš na hony daleko od lidí, které znáš."

Zavrtěl hlavou. "Máte pravdu, paní doktorko," řekl. "Dám si pozor. Budu v pořádku."

Šel ke svému kufru, vyndal walkmana z postranní kapsy a ujistil se, že si nezapomněl vzít na cestu knihu.

"Vivaldi," poznamenal a zastrčil si walkmana i s malinkými sluchátky do kapsy saka. "A můj Dickens. Asi bych se zbláznil, kdybych si je zapomněl. Je to lepší než valium nebo vodka, to ti přísahám."

Usmála se na něj svým nejkrásnějším úsměvem a pak se rozesmála.

"Vivaldi a Dickens, jen si to představte."

207

Pokrčil rameny. "Každý máme nějakou slabost," řekl. "Proboha, proč musím takhle odcházet?" zeptal se. "Copak jsem blázen?"

"Když mi dnes večer nezavoláš..."

"Zavolám ti dřív, než bys čekala."

"Už je tu taxík," řekla.

I on slyšel zatroubení.

Vzal ji do náruče, líbal ji, tiskl k sobě. V jednom okamžiku cítil, že se nedokáže odtrhnout. Vzpomněl si, co řekla o tom, že oni způsobili jeho nehodu i amnézu a náhle jím projel mrazivý strach. Co kdyby na ně zapomněl, navždycky, a zůstal raději tady s ní? Rozhodně to byla možnost, jakási poslední šance.

"Myslím, že tě začínám milovat, Rowan Mayfairová," zašeptal.

"Ano, Michaeli Curry," odpověděla. "Zřejmě se něco takového právě děje na obou stranách."

Věnovala mu ještě jeden měkký zářivý úsměv. Zhlédl v jejích očích všechnu její sílu, která se mu posledních několik hodin zdála tak svůdná, a také všechnu něhu a smutek.

Celou cestu na letiště poslouchal se zavřenýma očima Vivaldiho. Ale nepomáhalo to. Myslel na New Orleans a pak myslel na ni a zase na New Orleans a tak pořád dokola. To, co mu řekla, bylo tak prosté, a přece ho to rozrušilo. Celou dobu se držel myšlenky svého skvělého poslání, které poslouží jakýmsi vyšším cílům, jenomže když mu položila několik jednoduchých a logických otázek, úplně to jeho vírou otrásl.

Nicméně se nedomníval, že nehodu někdo způsobil. Zkrátka a dobře ho vlna smetla ze skály a pak se dostal někam, do nějaké sféry, kterou navštívili i jiní, a tam našel ty bytosti a ony našly jeho. Přece nemohly ubližovat lidem, manipulovat s nimi jako loutkami na provázku!

A jak je to tedy s tvým zachráněním, chlapče? Jak to, že přijela sama na loď těsně před setměním právě na to místo v moři?

Ach bože, už se mu to v hlavě zase všechno mate. Může myslet jedině na to, že bude s ní, nebo na pořádného panáka bourbonu s ledem.

Teprve když čekal na letišti před nástupem do letadla, vybavilo se mu ně-

co, na co předtím ani nepomyslel.

Miloval se s ní třikrát během několika hodin a nepoužil obvyklou antikoncepci. Úplně zapomněl na kondom, který vždycky nosil v náprsní tašce. Vůbec se jí na nic nezeptal. Hrozná představa, že poprvé po mnoha letech něco takového uniklo jeho pozornosti!

208

Uždyť je koneckonců lékařka. Určitě věděla, co dělá. Ale možná by jí měl kvůli tomu zavolat. Nevadilo by mu slyšet její hlas. Zavřel Davida Copperfielda a vydal se hledat telefon.

Vtom uviděl toho muže, toho Angličana s bílými vlasy a v tvídovém obleku. Seděl jen o několik řad dál, s aktovkou, deštníkem a složenými novinami v ruce.

To ne, pomyslel si Michael sklíčeně a zase se posadil. Toho teď potřebuju ze všeho nejmně.

Už je volali do letadla. Michael netrpělivě pozoroval, jak se Angličan zvedá, sbírá své věci a míří k východu.

Ale o několik okamžiků později starý pán ani nezvedl hlavu, když ho Michael míjel, aby se posadil na sedadlo u okna v zadní části první třídy. Staroch už měl otevřenou aktovku a psal, zdálo se, že velmi zaujaté, do knihy vázané v kůži.

Michael si objednal bourbon s ledem a spláchl ho chlazeným pivem, ještě než letadlo odstartovalo. Když doletěli do Dallasu, kde měli čtyřicetiminutové mezipřistání, už měl šesté pivo a sedmou kapitolu z Davida Copperfielda a ani si neuvědomoval, že tam nějaký Angličan vůbec je.

209

SEDx'I

Na cestě z letiště do města Michael požádal taxikáře, aby zastavil u obchodu. Koupil si šest plechovek piva; chtělo se mu v teplém letním vzduchu oslavovat. A už sjeli z dálnice a ocitli se ve známém a nezapomenutelném nepořádku St. Charles Avenue. Michaelovi skoro vyhrkly slzy, když uviděl duby s černou kůrou a tmavozelenými listy a dlouhou úzkou tramvaj, rachotící po kolejích, stejnou jako ve vzpomínkách.

Bylo to jeho staré město, se svěží zelení a něžnou krásou, dokonce i tady v této části ulice plné dřevěných zapfivaných barů a špinavých hospůdek nachlých hamburgery. Vysoké moderní činžáky se tyčily nad nízkými domky s malými krámkami a nad opuštěnými benzinovými pumpami. Líbil se mu i plevel deroucí se rozpraskaným asfaltem. Všude rostla štyř zelená tráva a myrty stromy pokrývaly nadýchané květy, růžové, nachové, ale i jasně červené, jako když se rozkrojí meloun.

"Podívejte se na tu nádheru!" vykřikoval na řidiče, který bez přestání mlel cosi o kriminalitě a o tom, jak to jde s městem z kopce. "A to nebe! Je nafiálověle úplně stejně, jak jsem ho měl v paměti. A všechny ty roky v San Francisku jsem si říkal, že je to můj výmysl! Věřil byste? Vždyť já si představoval, že jsem to nebe v duchu vybarvil pastelkami."

Michael se opravdu málem rozplakal. Celou dobu, když držel pfačící Rowan v náručí, mu neukápla ani slza. Zato teď se mu chtělo brečet a strašně si přál, aby Rowan byla s ním.

Řidič se mu smál. "Zasně, nafiálovělý nebe, no, dá se tomu tak říkat.

"Sakra, je to tak," trval na svém Michael. "Že jste se narodil někde mezi Magazine Street a řekou?" dodal. "Ten přízvuk bych poznal kdekoliv."

"O čem to, prosím vás, mluvíte? A co váš přízvuk?" dobíral si ho řidič.

210

"Jen tak pro vaši informaci, narodil jsem se mezi Washington Street a St. Thomas Street. Nejmladší z devíti dětí. Takový rodiny už dneska nejsou." Taxík jel teď pomalu dolů ulicí a okny do vozu pronikal vlhký srpnový vánek. Právě se rozsvítily pouliční lampy.

Michael zavřel oči. Dokonce i řidičovy jízlivosti mu připadaly jako hudba. Po tom voňavém a všeobjímajícím teple toužil celou svou duší. Copak se někde na světě vyskytoval takový vzduch, tak intenzivně přítomný? Člověka hladil mazlivý vánek a nebe pulzovalo životem. Bože, a to vědomí, že mu už na kůži nepronikne lezavá zima!

"Chcete něco vědět? Nikdo není tak šťastnej, jako jsem teď já," ozval se znovu Michael. "Nikdo. Podívejte se na ty stromy," dodal a otevřel oči, aby mohl pozorovat pokroucené černé větve.

"Kde jste, prosím vás, byl?" zeptal se řidič, malý, podsaditý chlap v čepici s kšiltem a s loktem vystrčeným z okénka.

"V pekle, kamaráde, v pekle. A řeknu vám jednu věc. Vůbec tam není hor-ko. Je tam zima. No tak se na to podívejte, hotel Pontchartrain. Je pořád stejnej. Kruží. Pořád stejnej." Ve skutečnosti se hotel vypíнал snad ještě o něco Ihostejněji než dřív a působil elegantnějším dojmem než za starých časů. Pod modrou markýzou stáli u skleněných dveří připravení nosiči a poslíčko-vé v livrejích.

Michael se sotva přinutil sedět klidně. Chtěl vyskočit z taxíku, vyběhnout po starých dobře známých chodnících. Ale požádal už předtím taxikáře, aby nejdřív zajel do First Street, kde na něj chvíli počká, a teprve pak odjedou do hotelu.

Druhé pivo Michael dopil ve chvíli, kdy dojížděli k Jackson Avenue, a právě tam se scenerie úplně změnila. V Michaelově paměti ten přechod nebyl tak dramatický. Duby se zdály vyšší a hustší, místo činžáků se objevily bílé domy s korintskými sloupy. Celý ten ospalý svět se utápěl v soumraku a zdálo se, že se zahluje do jemné, zářící zeleně.

"Rowan, kdybych tě tu tak měl," zašeptal. Na rohu St. Charles a St. Philip Street stál nádherně zrenovovaný dům, který se jmenoval James Gallier, a přes ulici další, dům Henryho Howarda, pyšníci se novou fasádou. Železné ploty ohrazovaly trávníky a zahrady. "Panebože, jsem doma," vydechl.

Když letadlo přistálo, začal litovat, že se opil. Nebylo zrouna nejlehčí hle-dat s kufrem taxíka, ale teď mu to už nevadilo. A v okamžiku, kdy auto zah-nulo na First Street a vjelo do listím potemnělého srdce Zahradní čtvrti, dostal se do úplného vytržení.

"Všímate si, že je všechno přesně tak jako tenkrát," dorážel na taxikáře. Zaplavila ho nesmírná vděčnost. Podal řidiči otevřené pivo, ale ten ho se smíchem odmítl.

211

Až za chvíli, kámo," odpověděl. "Kam máme namířeno?" Zdálo se, že po-ma,lu plují kolem obrovských sídel. Michael se díval na cihlové chodníky, na vysoké nehybné magnolie s lesklými tmavými listy.

"Jen jed'te. Nechte toho člověka předjet, jed'te pomalu. Já vám řeknu, kde máte zastavit."

Napadlo ho, že si ke svému návratu vybral nejkrásnější večerní hodinu. O svých vizích a představách teď nepřemýšlel, ani o svém poslání. Překypoval štěstím a myslel jedině na to, co viděl před sebou, a na Rowan. Jestliže člověk nedokáže unést krásu okamžiku bez milované osoby, to je přece důkaz lásky, pomyslel si jako ve snu. Obával se, že mu už už začnou po tvářích téct slzy.

Taxikář zase začal něco vykládat. Vlastně asi ani nepřestal. Ted' povídal ně-co o redemptoristické farnosti, jak to chodilo za starých časů a jak je dnes všechno sešlé. Ano, Michael se chtěl podívat na ten starý kostel. "Vždyť jsem u svatého Alfonse ministroval," dodal.

Ale najednou nic nebylo důležité, všechno mohfo počkat, protože Michael vzhlédl a spatřil ten dům.

Uviděl ho nejprve ze strany, protože k němu došli zpoza rohu. Uviděl ne-zaměnitelný železný plot se vzorem růží. Uviděl duby stojící u domu na strá-ži, rozprostírající své mohutné větve, jako by ho chtěly chránit.

"Tady to je," řekl hlasem, který se zlomil do šepotu. "Zastavte napravo. Zastavte." Vzal si s sebou pivo, vystoupil z taxíku a došel až k rohu, kde se přímo naproti domu zastavil.

Předtím se mu zdálo, že se svět utápí v tichu. Ted' poprvé uslyšel cikády.

Ten pronikavý zvuk ho obklopoval a připadalo mu, že jím ožívají i stíny. A ještě další zvuk, na který docela zapomněl: vzrušený křik ptáků.

Je to tu jako v lese, pomyslel si a snažil se zrakem proniknout až k opuštěným balkonům, ztrácejícím se v nastalé tmě. Nespatriil žádný záblesk světla ani za jednou z vysokých úzkých dřevěných okenic.

Něžné nebe protkané nache a zlatem se třpytilo nad vrcholkem střechy a zbytky světla ozařovaly zadní sloup v nejvyšším patře, kde se po ozdobné římse pnula bougainvillee, která tam padala až ze střechy. I v šeru viděl jasně fialové květy. Rozpoznal také na starém železném plotě vzor s růžemi a zřetelně rozeznával hlavice všech sloupů, tu podivnou směsici nejružnějších stylů.

Smutně si povzdechl a na chvíli zadržel dech. Zase pocítil nevyjádřitelné štěstí, ale tentokrát smíšené se steskem. Uvědomoval si, že ho paměť v jednom bodě podvedla. Dům se mu zdál mnohem větší, než si ho pamatoval. Všechny ty staré domy na něj tak v tuto chvíli působily: jejich rozměry mu připadaly nepochopitelné.

212

A přece všude vnímal pulzující blízkost a důvěrnost: změť přerostlé vegetace za zrezivělým plotem, zpívající cikády a houstnoucí stíny pod duby.

"Ráj," zašeptal. Zadíval se na drobné listy kapradí, vyrůstajícího z kůry dubových větví, a dojetí mu opravdu vehnalo slzy do očí. Najednou bylo jeho vidění nebezpečně blízko. Ovanulo ho jako temná křídla. Ano, Michaeli, ten dům.

Stál jako přibitý, a přestože měl rukavici, plechovka piva ho studila do dlaně. Promluvila snad k němu ta žena s černými vlasy?

Soumrak zpíval. Žár zpíval. V tuto chvíli to pro něj byla jediná jistota. Zrakem spočinul i na ostatních honosných stavbách, ale neviděl nic jiného než přirozený soulad sloupů, plotů, cihel, dokonce mu neušla ani malá snítka myrty deroucí se ze sametové zelené trávníku. Zaplavil ho vlhý pocit klidu a vzpomínka na jeho vidění i neblahé poslání na vteřinu ustoupila do pozadí. Ocítl se zase zpátky v dětství, nehledal vzpomínky, ale souvislost. Tato chvíle přetrvávala a on překročil hranici, za níž nepřiměřená a nevhodná slova už nic neznamenala.

Nebe potměšilo. Ted' jeho barva připomínala ametyst, jako by do boje s nocí odvážně pronikal malý, nicméně vytrvalý oheň. Michael malinko potočil hlavu, aby se podíval ulicí dolů k řece. Tam se nebe ještě třpytilo jasným zlatem.

Vynořila se mu někde hluboko zasutá vzpomínka, kdy se jako malý chapeček jednou večer za soumraku zatoulal od domků u řeky do této ulice a zastavil se právě tady. Přítomnost však všechno překryla a jeho duše prožívala klid a mír. Nechal se unést záplavou dojmů, které na něj ze všech stran doléhaly.

A v ten okamžik, jak se pomalu a zamilovaně podíval na ten starý dům, na vstupní dveře ve tvaru obrovské klíčové dírky, se znovu rozpomněl na své vidění. Vstupní dveře. Ano, vždyť s ním mluvili o vstupních dveřích! Ale nejednalo se o skutečné dveře. Ovšem ty dveře tady, za nimiž tušil temnou chodbu... Ne, nemohli myslet skutečné dveře. Zavřel oči a zase je otevřel. Přistihl se, že zírá jako u vytržení do oken v prvním patře na severní straně. Vylekalo ho, když si uvědomil, že tam vidí probleskovat zář ohně.

Ale ne! To, co považoval za oheň, bylo jenom mihotavé světlo svící. Podivil se, že obyvatelé domu ještě používají tento druh osvětlení.

Zahrada se nořila do tmy. Měl by se probrat ze svého snění, aby byl schopen dojít až k plotu a nahlédnout do zahrady. Chtěl to udělat, ale okno, to vysoké okno na severní straně ho přitahovalo. Za krajkovými záclonami uviděl pohybující se stín ženské postavy. Přes záclony rozeznal zašlý květinový vzor nahoře v rohu pokoje.

213

Vtom se podíval na zem. Pivo mu vypadlo z ruky a pěna tekla do kanálu. Ty ses opil, ty idiote, pomyslel si Michael. Ale to nevadí. Naopak. Náhle v sobě pocítil sílu, takže se těžkými a nejistými kroky dopotácel k brance.

Prostrčil prsty železným mřížovým plotu a udiveně se zadíval na prach a třísky z drolicích se prken přední verandy. Kamélie prorostly do stromů, tyčících se nad zábradlím. Dlážděná cestička zapadala listím. Stoupl si jednou nohou na výčnělek v plotu. Přece dokáže přelézt branku!

"No tak, co to děláte

!xx

S překvapením se otočil - vedle něj stál taxikář. Ted', když neseděl v autě, mu najednou připadal malý. Takový mužíček s velkým nosem, jehož oči stínil kšilt čepice. Vypadal jako skřítek z dubu. "Co to děláte? Ztratil jste klíče?"

"Já tady nebydlím," odpověděl na to Michael. "Nemám klíče." A najednou se musel zasmát. Vždyť to bylo absurdní! Zamotala se mu hlava. Větrík vanoucí od řeky sladce voněl a ten tmavý dům byl na dosah, téměř se ho mohl dotknout.

"Nechte toho. Vezmu vás do hotelu. Říkal jste hotel Pontchartrain? Je to tak? Dovedu vás až do pokoje."

"Počkejte," ozval se Michael. "Ještě minutku." Odvrátil se od taxikáře a vydal se dolů po ulici. Najednou ho zaujaly pukliny v dlažbě, která měla temné fialovou barvu, přesně jak si to pamatoval. Copak se tady neobjeví nic, co by ho zklamalo? Otřel si tvář. Slzy. Pak se otočil a podíval se do zahrady.

Myrtové stromy vyrostly a jejich voskově bledé kmeny zesílily. Velká plocha trávníku byla prorostlá plevelem a zimostráz nikdo nestříhal, úplně zdivočel. Ale Michaelovi se líbilo. Líbily se mu dokonce napůl zborcené dřevěné žebříčky, které se prohýbaly pod tíhou popínavého vína.

Tam vždycky stával ten muž, pomyslel si, když se podíval na vzdálenou myrtu plazící se po zdi sousedního domu.

"Kde jsi?" zamumlal. Najednou tu znovu bylo jeho vidění. Ucítil, jak padá na plot, a uslyšel, jak plot pod jeho vahou zasténal. Z druhé strany k němu dolehlo jemné šustění listů. Podíval se tam. Pohyby v křoví. Povadlé květy kamélů dopadly na zem. Klekl si a skrz plot si jednu rudou kamélu přitáhl k sobě. Říká mu něco taxikář?

"To bude v pořádku. Klid, kamaráde, zamumlal Michael. Pozoroval ulomenou kamélu, kterou ted' držel v ruce, a snažil se rozkoukat v houstnoucím šeru. Nezableskla se tam na druhé straně naleštěná černá bota? A znovu zašustily listy. Panebože, co to vidí? Vždyť to jsou kalhoty. Někdo tam stojí! Lak zvedl oči, ztratil rovnováhu. Upadl na kolena a uviděl mužskou postavu, tyčící se nad ním. Muž stál jako přikovaný, nebezpečně blízko, ve střehu, za-

214

měřený jenom na Michaela. V jeho očích zachytil Michael záblesk posledního světla. Zhlédl ruku, nic víc než hílou šmouhu ve tmě. Instinktivně se od táhl. Když se znovu podíval do tmavé zarostlé zahrady, uvědomil si, že tam nikdo není.

Prázdnota mu připadala zrovna tak hrozná jako před chvílí ta tajemná postava. "Pane bože, proč mi nepomůžeš," horečně šeptal. Srdce mu divoce bušilo. Nemohl vstát. Taxikář ho tahal za ruku.

"Pojd'te pryč, prosím vás. Můžou jet kolem policajti!"

Když mu taxikář pomohl na nohy, Michael se zapotácel.

"Viděl jste to?" zeptal se potichu. "Panebože, vždyť to, byl ten muž!" Upřeně se zahleděl na taxikáře. "Povídám vám, byl to ten muž!"

"Pojd'te už, k sakru. Dovezu vás ted' do hotelu. Tohle je Zahradní čtvrt', milej pane, nemůžete se tady takhle motat."

Michael se zase zapotácel. Asi upadne. Ztěžka přešel z chodníku na trávu, otočil se a zašmátral po stromu, jenomže žádný strom tam nebyl. Taxikář ho zachytil. A pak ještě další ruce se mu snažily pomoci. Zamotal se. Jestli to je ten muž, tak bude křičet!

Avšak byl to Angličan s bílými vlasy a v tvídovém obleku, kterého potkal v letadle.

"Co tu, kruci, děláte?" zeptal se potichu Michael. I přes svou opilost však vnímal jeho laskavou tvář a uhlazené způsoby.

"Chci vám nabídnout pomoc," odpověděl mu Angličan zdvořile. "Byl bych vám povděčen, kdybyste mi dovolil, abych vás odvezl do hotelu:"

Michael se ještě vzmožil na odpověď: "Jo. Jak to vypadá, bylo by to asi řešení." Stěží dokázal artikulovat. Zadíval se znovu do zahrady, na fasádu toho domu, ted' už zcela utopenou ve tmě, i když mezi větve dubů občas pronikly záblesky posledních paprsků světla. Taxikář a Angličan se o něčem dohadovali. Zdálo se, že Angličan mu nabízí peníze za cestu.

Michael zkoušel vyndat z kapsy peníze, ale nemohl se strefit. Trochu podstoupil a zase se svalil na plot. Na trávník už žádné světlo nedopadalo a popínavé víno na zdi vypadalo jako shrbené postavy s kápěmi.

Nicméně za tou nejvzdálenější myrtou se Michaelovi podařilo zahlédnout stín lidské postavy. Zcela jasně viděl bledou oválnou mužskou tvář a jeho nevěřící oči zachytily i známý staromódní tuhý bílý límeček u košile, i hedvábnou vázanku:

Jako z románu. Vždyť viděl všechny ty podrobnosti před chvílí, když se ho zmocnila ta hrozná panika!

"Michaeli, pojd'te, prosím. Dovolte mi, abych vás odvezl," zdvořile ho požádal Angličan.

215

5::

"Jenže nejdřív mi musíte něco říct," naléhal Michael. Začínal se třást. "Podívejte se tamhle. Řekněte mi, vidíte toho muže?"

Avšak teď už se daly rozeznat jen různé odstíny tmy. A někde v duchu uslyšel matčin hlas, mladý a jasný: Michaeli, víš přece, že tam nikdo není.

216

d

Po Michaelově odchodu seděla Rowan hodiny a hodiny na západní verandě, nechala se zahřívát sluncem a poněkud zmateně a ospale přemýšlela o všem, co se stalo. Cítila se trochu zaskočená a zmožená; i když neuvěřitelně příjemně zmožená.

Nic nemohlo smazat pocit studu a viny, že na Michaela přenesla své pochybnosti a žal. Avšak to ji v tuto chvíli tolik nezajímalo.

Člověk se nestane dobrým neurochirurgem proto, že se dlouze zabývá svými chybami. Rowan instinktivně postupovala tak, že rozebrala chybu, určila si, jak se jí propříště vyhnout, a z toho pak vycházela.

A tak pochopila, že její samota, smutek a náhlé zjištění vlastních niterných potřeb způsobily, že se vrhla Michaelovi do náruče. K tomu si připočítala skutečnost, že Michaelovi dělalo dobře ji utěšovat. To všechno je přitahovalo k sobě a nepředvídatelným způsobem hluboce poznamenalo jejich vznikající vztah. Pořád o něm musela přemýšlet. Rowan nikdy předtím nemilovala muže Michaelova stáří a neuměla si proto představit takový stupeň nesobeckosti a jednoduchosti, které vyzařovaly z každého jeho gesta nebo slova. Nebyla připravená na takovou vyrovnanost, a proto ji okouzlovala, Ajak se s ní miloval! Zdálo se to téměř dokonalé. Miloval se s ní divoce, skoro jako by ji znásilňoval. Připadalo jí, že se oba dva na tom znásilnění podíleli. Prála si, aby si to mohli zopakovat teď hned.

Rowan dlouho oddělovala svůj duchovní hlad od fyzického. Duchovní potřeby uspokojovala ve své práci a fyzické ukájela s téměř anonymními partnery. Náhlé spojení obého v dobrosrdečném inteligentním Michaelovi, který byl pro ni zároveň neodolatelně přitažlivý, takže by ho chtěla neustále objí-

217

mat, bylo trochu nad její síly. A navíc ty jeho záhadné psychologické a psychické potíže... Zavrtěla hlavou a potichu se zasmála. Napila se kávy a zašeptala: "Dickens a Vivaldi. Michaeli, prosím tě, vrať se! Přijď ke mně brzy!" Ten chlap je dar moře, pomyslela si.

Ale co by se asi tak stalo, kdyby se nakrásně teď vrátil? leho utkvělá představa o vidění, o tom domě a o jeho poslání ho ničila. A navíc měla Rowan silnou předtuchu, že do San Franciska už nikdy Michael nepřijede.

Neměla nejmenších pochyb, že zatímco ona tady pokojně snila, zalitá odpoledním sluncem, Michaelovi se podařilo opít a že bude ještě opilejší, až

dojede k tomu tajemnému domu. Bylo by pro něj nekonečně jednodušší, kdyby mohla jet s ním a pomáhala mu překonávat překážky.

Najednou jí došlo, že opustila Michaela dvakrát. Jednou, když ho příliš brzy předala pobřežní polici, a podruhé dnes ráno, když ho nechala odjet do New Orleansu samotného.

Samozřejmě nikdo od ní neočekával, že by s ním měla odjet. Avšak nikdo také netušil, co k němu cítí a co cítil on k ní.

Když v duchu probírala povahu Michaelova vidění a zabývala se jím podrobně, došla ke konečnému názoru, že nebylo zapříčiněno psychickou poruchou. Zvláštnost a výjimečnost tohoto úkazu ji z nějakého důvodu děsily. Přetrvával v ní dojem z Michaelovy nebezpečné nevinности a naivity, jimiž čelil zlu. Byla přesvědčena, že dobru rozumí, ale zlu ne.

Proč jí na cestě San Franciskem položil tu podivnou otázku, jestli se ho snažila varovat?

Když se dotýkal její ruky, viděl Grahamovu smrt, protože na Grahama myslela. Při této vzpomínce ji zabolelo u srdce. Ale jak to Michael mohl považovat za varování? Musel vnímat něco, čeho si vůbec nebyla vědoma.

Čím déle seděla na slunci, tím ostřeji si uvědomovala, že už jí to nemyslí. Její touha po Michaelovi byla čím dál nesnesitelnější, až dosáhla bodu, kdy pocítila úzkost.

Šla nahoru do svého pokoje. Když se začala sprchovat, něco ji napadlo. Zapomněla na antikoncepci! Nebylo to poprvé, kdy se takhle hloupě zachovala, avšak celá léta se jí to nepříhodilo.

Ale už se stalo. Opřela se o kachlíčky a nechala na sebe dopadat vodu. Když si představí, že by s ním měla dítě! To bylo šílené. Rowan nechtěla děti. Nikdy je nechtěla. Vzpomněla si na embrya v laboratoři se všemi hadičkami, které do nich vedly. Ne, její poslání není dávat život, nýbrž zachraňovat ho. Tak co to znamená? Dva týdny bude nervózní, pak zjistí, že není těhotná, a všechno bude v pořádku.

Když vyšla ze sprchy, chtělo se jí tak spát, že si nebyla téměř vědoma to-

218

ho, co dělá. Našla u postele Michaelovu špinavou košili. Odhodil ji tam včera v noci. Byla to pracovní modrá košile, naškrobená a vyžehlená jako společenská košile. I, íbilo se jí to. Pečlivě ji složila, vzala do náručí a lehla si s ní

do postele, jako by to byl její oblíbený plyšový medvídek.

Spala šest hodin.

Když se vzbudila, věděla, že to sama v domě už nevydrží. Připadalo jí, že Michael zanechal své otisky všude. Slyšela tón jeho hlasu, smích, viděla jeho velké modré oči, jak se na ni přes brýle dívají, cítila jeho prsty v rukavicích, jak se dotýkají jejích bradavek, jejího obličej.

Bylo příliš brzo na to, aby se jí ozval. Při vzpomínce na jeho teplo a vřelost se jí dům zdál o to prázdnější.

Zavolala do nemocnice. Samozřejmě že ji potřebovali. Vždyť byla sobota, a to se pohotovost ve všeobecné nemocnici v San Francisku vždycky zaplnila. Právě přivázeli oběti hromadné nehody na dálnici číslo 101 a také se někde střílelo.

Když přijela, už čekala na operačním sále pacientka, oběť pokusu o vraždu sekýrou; ztratila velké množství krve. Byla už v narkóze. Rowan se myla a zároveň poslouchala anamnézu. Doktor Simmons už začal operovat. Jakmile Rowan vstoupila do operačního sálu, viditelně se mu ulevilo.

Natáhla ruce, aby jí mohli obléknout zelený plášť a navléknout rukavice, a přehlédla pozorně situaci. Ve službě jsou dvě nejlepší sestřičky. Jednomu asistentovi se dělá špatně, druhý je příliš vzrušený. Anesteziologové nepatří mezi její nejoblíbenější, ale není to katastrofa. Doktor Simmons si až doposud vedl velmi dobře.

A tady už je pacientka. Anonymní člověk, sedící napůl zhrouceně s předkloněnou hlavou, obličej a tělo zakryté nekonečnými vrstvami zelené látky, zpod nichž bezmocně vykukovaly nahé nohy.

Popošla k operačnímu stolu a postavila se za sesuté tělo. Anesteziologové jí rychle něco šeptali a ona jen přikyvovala. Pravou nohou sešlápla pedál ovládající chirurgický mikroskop, aby dostala do zorného pole otevřený mozek, jehož tkáň přidržovaly lesklé kovové nástroje.

"Panebože, to je ale nadělení," vydechla.

Ozval se tlumený smích.

"Tušila, že se dostane k vázn, paní doktorko," potichu pronesla starší sestra. "Tak řekla manželovi, aby jí tou sekýrou ještě jednu ránu přidal."

Rowan se pousmála, oči jí však zpozorněly. "Co myslíte, doktore Simmons?" zeptala se. "Můžeme to tady pořádně vyčistit od krve? Nevysajeme tím téhle dámě i kus mozku?"

Pět hodin na Michaela ani nepomyslela.

219

Domů dorazila až ve dvě hodiny ráno. V domě bylo chladno a tma. Očekávala to. Poprvé od smrti Ellie nepropadla smutku. Ani pomyšlení na Grahama v ní nevyvolávalo bolest a nejistotu.

Na záznamníku vzkaz od Michaela nenašla. Zklamalo ji to, ale nepřekvapilo. Živě si ho představovala, jak se opilý vypotácel z letadla. Spočítala si, že

v New Orleansu byly čtyři hodiny. Mohla by mu teď zavolat do hotelu.

Lepší na to nemyslet, říkala si, když si šla lehnout.

Lepší nemyslet na ten papír v trezoru, na kterém stálo, že nesmí nikdy jet do New Orleansu. Lepší nemyslet na letadlo a jak se s Michaellem co nejdříve setkat. Lepší nemyslet ani na kolegu Andrewa Slatteryho, který pořád ještě nedostal místo ve Stanfordu a vděčně by za ni tady v nemocnici na pár týdnů zaskočil. Sakra, proč se na to Larka ptala? Proč mu po půlnoci volala jenom kvůli tomu, aby zjistila, jestli Slattery to místo ve Stanfordu dostal? V jejím horečnatě pracujícím mozku se něco dělo.

Ve tři hodiny se probudila. Někdo byl v domě. Nevěděla, co ji vzbudilo, jestli nějaký zvuk nebo chvění, ale s jistotou věděla, že tam někdo je. Kromě vzdálené záře nad městem osvětlovaly místnost jen digitální hodiny. Na okno narazil prudký závan větru zároveň se sprškou vody.

UVědomila si, že se dům na svých pilířích hýbe. Odněkud zaslechla zvuk tříštícího se skla.

Vstala co možná nejtišeji, opatrně vyndala ze zásuvky prádelníku pistoli ráže osmatřicet, odjistila ji a vkradla se k vrcholu schodiště. Držela zbraň oběma rukama, jak ji to naučil Chase, její přítel od policie. Ani se nebála, spíš měla vztek, opravdový vztek. Našlapovala tiše a ostražitě.

Neslyšela žádné kroky. Pouze vítr hučel v komínech a skleněné stěny pod jeho nárazy slabě nařikaly.

Přímo pod sebou viděla obývací pokoj, ozářený jako vždycky namodralým měsíčním světlem. Další vodopád kapek zalil okna. Slyšela, jak sladká Christina tupě naráží na pneumatiky umístěné kolem mola.

Potichu, krok za krokem, scházela dolů a očima pečlivě zkoumala prázdné pokoje i každý ohyb schodiště. V celém domě nebylo koutečku, kromě zadní koupelny, který by z místa, kde stála, nepřehlédla. Když se ujistila, že dole nikdo není, opatrně zamířila ke koupelně.

Byla prázdná. Věci ležely na svých místech. Na policičce s toaletními potřebami stál šálek od Michaelovy ranní kávy. Vůně jeho kolínské ještě nevyprchala.

220

Opřela se o dveře a znovu se rozhlížela po předních místnostech. Znepokojovalo ji, s jakou zuřivostí se vítr opíral do skleněných stěn. V minulosti to už několikrát zažila a jen jednou se sklo rozbilo. Avšak v srpnu byla taková bouře nevídaná; normálně přicházely v zimě společně s lijáky, při nichž se déšť valil z kopců v Marinském hrabství a zaplavoval ulice bahem, někdy s sebou vzal i domy až od základů.

Téměř fascinovaně pozorovala, jak pod záplavou vody tmavnou terasu. Na oknech, Sladké Christinrx zahlédla jinovatku. Je možné, že ji tak popletla ta náhlá bouře? Vysunula svou neviditelnou anténu. Naslouchala.

Mimo skřípění dřeva a nařikání skleněných stěn neslyšela žádný podezřelý zvuk. Ale něco nebylo v pořádku. Není tu sama. A vetřelec se určitě nenachází v prvním patře. Je někde tady a pozoruje ji. Ale odkud? Nedovedla si svůj pocit vysvětlit.

Digitální hodiny v kuchyni tichounce tikaly a v okamžiku, kdy se na nich pohnula čísla, ukázaly tři hodiny a pět minut ráno.

Koutkem oka zahlédla pohyb. Neotočila se, aby viděla, co to je. Ani se ne-

pohnula, jen pomalu stočila oči směrem nalevo a uviděla postavu muže stojícího na západní terase.

Byl štíhlý, měl bledý obličej a tmavé vlasy. V jeho postoji nebylo nic výhrůžného nebo záludného. Stál tam vzpřímeně, ruce spuštěné podél těla. Zřejmě ho neviděla úplně jasně, protože jeho šaty se jí zdály neodpovídající okolnostem: elegantní, na míru šitý oblek.

Dostávala čím dál tím větší vztek, i když uvažovala velice chladně a střízlivě. Představovala si, jak se tam asi dostal. Rozhodně ne dveřmi na terasách. Projít tlustým sklem taky nemohl. Moc ráda by na něj vystřelila, jenomže to by udělala díru do skleněné stěny. On by na ni samozřejmě mohl také vystřelit. Ale proč? Vetřelci chtějí dovnitř. Mimo to věděla, že ji už určitě viděl, že ji

právě v této chvíli pozoruje.

Pomalu otočila hlavu. Přestože se mu obývací pokoj musel zdát utopený ve tmě, nebylo pochyb, že se díval přímo na ni.

Jeho drzost ji rozzuřila. Zalil ji pocit zvyšujícího se nebezpečí. Chladně pozorovala, jak se přibližoval ke sklu.

"Jen pojď, ty svině. S radostí tě odprásknu," šeptala a vlasy se jí naježily. Po těle jí přejelo nádherné mrazení. Chtěla ho zabít, ať už to byl kdokoli, lupič, zloděj nebo blázen. Prála si ho kulkou z osmatřicítky smést z terasy. Nebo ho prostě zabít svou silou.

Pomalu oběma rukama zvedala zbraň. Namířila přímo na něj, s pažema nataženými tak, jak ji to učil Chase.

Nezastrašilo ho to, stále se na ni díval.1 přes obrovský vztek Rowan udivilo,

223

co teď rozeznávala do všech podrobností: tmavé vlnité vlasy, hubený, bílý, až sinavý obličej s výrazem smutku nebo úpěnlivé prosby. Pootočil hlavu takovým způsobem, jako by se chystal promluvit, o něco ji požádat.

Kdo to, proboha, může být? pomyslela si. Pomalu jí docházela nepřiměřenost celé situace, a zároveň ji napadla nepravděpodobná myšlenka. Je to něco jiného, než jak to na první pohled vypadá. Vždyť se dívám na zjevení! Její vztek ustupoval strachu. Začala se bát.

Tmavé oči ji zapřísahaly. Zvedl bílé ruce a prsty se dotkl skla.

Nemohla se ani pohnout, ani promluvit. A pak, rozzuřená svou bezmocností a strachem, zakřičela: "Táhni zpátky! Třeba do pekla!" Její hlas zněl v prázdném domě dutě a děsivě.

Vetřelec zprůsvitněl, jako kdyby reagoval na její výkřik, a nakonec se zcela rozplynul. To ji úplně zmátlo a dorazilo. Nic po něm nezůstalo. Rowan zírala na děsivě prázdnou terasu.

Obrovská skleněná tabule zaduněla pod dalším nápoem větru. A ještě jednou. Ale moře se začalo uklidňovat a víchr se nakonec ztišil. Najednou bylo v domě ticho. I sladká Christřna se ponenáhlu usadila vedle mola na zklidněné vodě kanálu.

Rowan nemohla od prázdné terasy odtrhnout oči. Pak si uvědomila, že má ruce mokré od potu a že se jí třesou. Zbraň jí najednou připadala strašně těžká a jaksi mimo kontrolu. Vlastně se třásla celá. Nicméně si to namířila přímo ke skleněné stěně. Zase zuřila nad svou bezmocností vůči tomu podivnému vetřelci. Přejela rukou po místě, kde se zjevení dotklo skla. Sklo se tam zdálo výrazně teplejší. Bylo to jiné teplo, než jaké by zanechala lidská ruka; té by se nepodařilo studený povrch tak zahřát. Tohle teplo bylo jakoby nasměrované a určené jenom jí.

Zase pečlivě studovala holá prkna. Po chvíli se zadívala na tmavé moře a vzdálená příjemná světla Sausalita na druhé straně zálivu.

Rychle přešla ke kuchyňské fince, položila zbraň a zvedla telefon.

"Prosím vás, spojte mě s hotelem Pontchartrain v New Orleansu," požádala třesoucím se hlasem. Jak čekala na spojení, uklidňovaly ji důvěrně známé zvuky ztichlého domu. Uj ištvovala se, že je sama, přestože to už dávno věděla.

Bylo naprosto zbytečné jít zkontrolovat zámky a zástrčky, právě tak jako dívat se do zásuvek a skříní, jestli se něco neztratilo. Prostě zbytečné, k ničemu.

Když se konečně ozval hotel, celá hořela netrpělivostí. "Musím mluvit s Michaellem Currym," téměř vykřikla. "Nastěhoval se do hotelu včera večer," vysvětlovala. "Ne, to vůbec nevadí, že je u vás čtvrt na šest ráno. Přepněte mu

hovor do pokoje."

224

Zdálo se jí, že čeká věčnost. Stála sama v pokoji, příliš otřesená, aby jí připadalo sobecké, že Michaela takhle burcuje. Pak se ozval ten samý hlas. "Je mi líto, ale pan Curry nezvedá telefon."

"Prosim vás, zkuste to ještě jednou, naléhala Rowan. "Pošlete někoho k němu do pokoje. Musím s ním mluvit."

Michaela nevzbudilo nic. Pochopitelně odmítli vstoupit do pokoje bez jeho vědomí, to jim nemohla zazlívát. Nakonec tedy nechala naléhavý vzkaz, aby jí Michael, okamžitě zavolal. Zavěsila a stočila se na zemi u krbu. Pokoušela se přemýšlet.

Tím, co viděla, si byla jista. Nevymyslela si to. Zjevení stálo tady na terase, prohlíželo si ji, a dokonce se k ní i přiblížilo a zkoumalo ji! Nějaká bytost, která se dokáže zjevit a zmizet, jak se jí zachce. Ale přece viděla odlesk světla na okraji límečku košile, kapky vody ve vlasech! A to dotekem zahřáté sklo? Přemítala, jestli se bytost ve své viditelné podobě skládá z nějaké hmoty a tato hmota se ztratí, když se ta bytost rozhodne "rozplynout".

Krátce řečeno, její mozek se uchýlil k vědeckému uvažování. Tak tomu bylo vždycky, avšak teď jí to nepomáhalo zbavit se paniky. Neuměla potlačit hrozný pocit bezmoci, který přetrvával a bránil jí v tom, aby se přestala bát ve svém vlastním, bezpečném domě. To se jí nikdy předtím nestalo.

Vzpomněla si na vítr a liják: ty si přece také nevymyslela! Ovšem především ji trápila otázka, proč se ta bytost zjevila právě jí?

"Michaeli," vyklouzlo jí ze rtů jako modlitba. Potichu se zasmála: "Tak já je vidím taky!"

Vstala a pomalu obešla pevným krokem celý dům. Všude rozsvítila světla.

"Tak dobře," pronesla klidně. "Jestli se ještě vrátíš, najdeš tady všude světla." Nebylo to absurdní? Pro něco, co se může pohybovat po vodách Richardsonova zálivu, jistě nemůže být problém vyhodit pojistky.

Chtěla mít světla rozsvícená. Bála se. Odešla do ložnice, zamkla za sebou dveře a také dveře od záchodu a koupelny. Natřepala si polštáře a lehla si s pistolí na dosah ruky.

Zapálila si cigaretu, i když věděla, že kouřit v posteli se nemá, a zkontrolovala očima červené světýlko kouřového poplašného zařízení.

Strašidla, pomyslela si. No to si představte, já jsem viděla ducha! Nikdy jsem na ně nevěřila, a teď jsem jednoho viděla. Musel to být duch! Co jiného to mohlo být? Ale proč se zjevil zrovna mně? Celý zážitek se jí znovu živě odvíjel před očima. Znovu jí vyvstal před očima zapřísahající výraz v obličeji té bytosti.

Náhle jí přišlo líto, že nemůže s Michaellem mluvit. Kdo jiný na světě jí uvěří? Michaelovi jedinému důvěřovala natolik, že by mu to dokázala říct.

225

Navíc ji ta událost vzrušila. Bylo to podobné pocitu, jaký měla, když tehdy na palubě vzkřísila Michaela. Zažila jsem něco hrozného, ale úžasně ixzrušujícího. Chtěla to někomu sdělit. hežela v osvětlené ložnici s široce otevřenýma očima a přemýšlela. Proč se to zjevilo mně?

Způsob, jakým kráčel přes terasu a pak se na ni přes sklo díval, byl tak zvláštní! Kdyby to komukoliv vyprávěla, všichni by si mysleli, že s ní není něco v pořádku.

Vzrušení ji neopouštělo. Ulevilo se jí, když nakonec vyšlo slunce. Michael se přece musí ze svého opileckého spánku někdy probudit a dříve nebo později jí zavolat. Uvidí na svém telefonu blikat světýlko, signalizující vzkaz. Určitě zavolá.

"Už zase po něm něco chci. Zase se ho snažím donutit, aby mi pomohl. Potřebuju ho..."

V bezpečí slunečního světla, které k ní pronikalo okny, skoro usínala. Zavrtala se do polštářů a přetáhla si deku přes hlavu. Myslela na jeho ruce pokryté chloupky, na jeho velké oči, na to, jak si ji prohlížel přes brýle.11ž té-

měř ve snu se ptala: Mohl ten duch mít něco společného s Michaellem?

vidění. Chtěla by se Michaela zeptat, není-li ten duch součástí jeho představ. Pak se sen zhoupl do absurdity a Rowan se probudila. Jako vždycky zavrhla grotesknost, jež se jí zjevila ve spánku. Dávala přednost vědomí před podvědomím. Začala horečně přemýšlet. Samozřejmě že za ni Slattery zaskočí, a jestliže Ellie někde existuje, určitě se nestará o to, zda ftowan pojede

do New Orleansu. Aspoň tomu musí věřit. Mimo tuto snovou rovinu bylo všechno nesrovnatelně lepší. Rowan upadla do neklidného spánku.

226

v
DEYET

Michael se náhle probudil, žíznlivý a rozpálený, přestože vzduch v pokoji byl chladný. Na sobě měl spodky a košili se zapnutými manžetami a límcem. A na rukách rukavice.

Na konci chodby pokryté kobercem svítilo světlo. Přes měkké a všudypřítomné hučení klimatizace zaslechl zvuk, který připomínal šustění papíru.

Proboha, kde to jsem? pomyslel si. Posadil se. Na konci malé haly byl zřejmě salon, stálo tam na pozadí květovaných závěsů malé křídlo ze světlého leštěného dřeva. Je tedy ve svém apartmá v hotelu Pontchartrain.

Nepamatoval si, jak se sem dostal. Popadl ho strašný vztek, že se tak opil. Vzápětí se mu však vrátila euforie předešlého večera, vzpomínka na dům ve First Street pod nafialovělou oblohou.

Jsem v New Orleansu, uvědomil si. A zalila ho taková vlna štěstí, že smetla jeho zmatek i pocit viny. "Jsem doma," zašeptal. "Ať už jsem provedl cokoliv, jsem doma."

Jak se mu ale podařilo dostat se do hotelu? A kdo to sedí v salonu? Angličan. Poslední, na co se jasně pamatoval, bylo, že mluví s Angličanem před domem na First Street. Jakmile si na to vzpomněl, vybavila se mu další věc; znovu viděl hnědovlasého muže za černým železným plotem, jak si ho prohlíží. Zahlédl jeho lesknoucí se oči jen několik kroků od sebe, pak i bílý a nehybný obličej. Zmocnil se ho podivný pocit. Nebyl to přímo strach, ale něco víc fyzického. Jeho tělo ztuhlo, jako by mu hrozilo nebezpečí.

Je možné, že se ten muž za celá ta leta téměř nezměnil? Proč tam v jednu chvíli byl a vzápětí zmizel?

Michael už tušil odpověď na tyto otázky. Vždycky zněl pocit, že to není

227

žádný obyčejný člověk. Skutečnost, že najednou chápe tak nepochopitelnou zářežítost, ho skoro rozesmála.

"Už ti zase šíbe, kamaráde, zašeptal.

Ale teď se v tomhle cizím pokoji musí trochu sebrat a zjistit, co Angličan vlastně chce a proč je ještě tady.

Rychle přelétl pokoj očima. Ano, je to ten starý hotel. Zalil ho pocit klidu a bezpečí, když si prohlížel mírně vybledlý koberec, klimatizační zařízení pod oknem a navykládaném stolku těžký starodávný telefon s blikajícím světýlkem, jež upozorňovalo, že má v recepci vzkaz.

Dveře do koupelny byly otevřené a odhalovaly matný pruh bílých kachlíků.

Po levé ruce měl skříň a jeho otevřený kufr ležel opodál a zázrak zázraků!, na stolku přímo u ruky stála pěkně orosená nádoba na led, z níž vykukovaly tři plechovky Millerova piva.

I1

Není tohle dokonalost sama?"

Stáhl si rukavici z pravé ruky a dotkl se jedné plechovky. Okamžitě mu naskočil obraz uniformovaného číšníka; stále ty stejné rušivé a bezvýznamné informace. Navlékl si rukavici a otevřel pivo. Hlubokými doušky vypil polovinu chladivého obsahu. Pak opatrně vstal, přešel do koupelny a vymočil se.

Dokonce i v polosvětle přicházejícím škvírami v okenici si všiml svých toaletních potřeb, položených na mramorové desce pod zrcadlem. Vyndal si zubní kartáček a pastu a vyčistil si zuby.

Bolest hlavy byla teď o něco menší jakož i kocovina a další příznaky opilcova jitra. Učesal si vlasy, dopil zbytek piva a cítil se téměř v pořádku.

Oblékl si čistou košili, natáhl kalhoty a vybaven dalším pivem se vydal chodbou. Zastavil se a prohlížel si velký, elegantně zařízený pokoj.

Uprostřed shluku sametových pohovek a židlí seděl Angličan u malého dřevěného stolku, skloněný nad deskami plnými strojopisných stránek. Měl drobnější postavu, výrazné rysy v obličeji a téměř bujné bílé vlasy. Byl oblečen do šedivého sametového domácího kabátku, převázaného v pase, a do šedých tvídových kalhot. Pohlížel na Michaela s velmi přátelským a vlídným výrazem.

Vstal.

Už se cítíte lépe, pane Curry?" zeptal se. Vyznačoval se oním výmluvným anglickým přízvukem, jenž dodává nejběžnějším slovům nový význam, jako kdyby je předtím nikdo pořádně nevyslovil. Měl malé, ale neuvěřitelně zářivé modré oči.

"Kdo jste?" odpověděl otázkou Michael.

Angličan k němu přistoupil a napráhl k němu ruku.

228

Michael na to nereagoval, i když mu nebylo příjemné chovat se takhle nezdvořile k někomu, kdo vypadal tak přátelsky a upřímně a svým způsobem mile. Znovu si lokl piva.

"Imenuji se Aaron Lightner," představil se Angličan. "Přijel jsem za vámi z Londýna." Pronesl to tiše, skromně.

"To už mi prozradila moje teta. Viděl jsem vás potulovat se kolem mého domu na Liberty Street. Proč jste mě, k sakru, sledoval až sem?"

"Protože s vámi chci mluvit, pane Curry," odpověděl muž zdvořile, téměř uctivě. "Tak naléhavě s vámi potřebuji mluvit, že jsem ochoten obětovat své pohodlí a riskovat jakékoliv nepříjemnosti, jímž se tím mohu vystavit. Je zřejmé, že jsem už vzbudil vaši nelibost. Velmi mě to mrzí. Jen jsem vám chtěl pomoci a dovést vás sem a prosím, dovoluňte mi poznamenat, že jste se tomu nijak nevzpouzel."

"Skutečně?" Michael si uvědomil, že ho zaplavuje vlna vzteku. Přitom ho ten člověk vlastně okouzloval, to si musel přiznat. Ovšem pohled na papíry rozložené na stole ho dohnal k zuřivosti. Taxikář by mu byl za padesát dolarů také pomohl. A teď by ho tady neotravoval.

"To máte pravdu," poznamenal Lightner tím svým tichým, dobře ovládaným hlasem. "Asi jsem se měl uchýlit nahoru do svého apartmá, ale nebylo tak úplně jasné, jestli vám nebude špatně, a upřímně řečeno, zneklidňovalo mě ještě něco jiného."

Michael neřekl ani slovo. Plně si uvědomoval, že mu ten člověk doslova čte myšlenky. "Tím trikem jste mě dostal," řekl nahlas a pomyslel si: dokáže to ještě jednou?

"Jistě, jestliže si to přejete," řekl Angličan. "Člověk ve vašem stavu myslí je bohužel snadno čitelný. Obávám se, že vaše zvýšená citlivost působí oběma směry. Pokud si budete přát, mohu vám ukázat, jak své myšlenky zakrýt a vybudovat kolem nich hradbu. Na druhé straně je to téměř zbytečné, protože lidí, kteří umí číst myšlenky jako já, není mnoho."

Michael se proti své vůli usmál. Ta slova byla pronesena s takovou zdvořilou skromností, že ho to ohromilo a zároveň uklidnilo. Ten muž vypadal naprosto důvěryhodně. Jediný pocit, který z něj Michael získal, byla laskavost, což ho do jisté míry překvapilo.

Michael obešel piano a rozhnul květované závěsy. Nesnášel totiž rána v uměle osvětleném pokoji. Okamžitě se mu zvedla nálada, když se podíval na St. Charles Avenue, na široký pruh trávy a tramvajové koleje a na zaprášené listy dubů. V jeho paměti nebyly listy dubů tak tmavě zelené. Měl pocit, že všechno, co vidí, je pozoruhodně barevné. A když uviděl dole projíždějící tramvaj, pomalu směřující nahoru do vilové čtvrti, a zaslechl její známé

229

řinčení, zvuk jako žádný jiný, znovu se ho zmocnilo vzrušení. Jak ospalé a důvěrně známé mu to všechno připadalo.

Musí znovu ven, projít se okolo toho domu na First Street. Ale jasně si uvědomoval, že bo Angličan pozoruje. A opět z něj nemohl vycítit nic jiného než poctivost a jakousi všeobjímající dobrou vůli.

"Tak dobře, zkusíme to," řekl a otočil se. "I když se mi to moc nelíbí. Ale ze zvědavosti a vděčnosti vám dávám dvacet minut, abyste mi vysvětlil, kdo jste, proč jste tady a co to všechno znamená." Posadil se na sametovou pohovku naproti tomu člověku a nepořádku na stole. Zhasl lampu. "A děkuju za pivo. To jsem opravdu ocenil."

"Další pivo je tady za mnou v kuchyni v lednici," poznamenal Angličan klidně a s úsměvem.

"Děkuju za pozornost," komentoval to Michael. Cítil se v tomto pokoji na-prosto uvolněně. Z dětství si ho nepamatoval do detailů, i když to byla hezká místnost, s tmavě vytapetovanými stěnami, měkkým čalouněným nábytkem a mosa2nými lampami.

Angličan se posadil za stůl, čelem k Michaelovi. Teprve teď si Michael všiml lahvičky brandy a sklenice. Viděl, že muž má sako pověšené přes druhou židli. Aktovka, ta aktovka, kterou si pamatoval z letiště, stála vedle.

"Neměl byste chuť na trochu koňaku?" zeptal se Lightner.

"Ne. Jak to, že máte apartmá nade mnou? Co se děje?"

"Pane Curry, patřím k jedné staré organizaci," vysvětloval ten člověk. "Jmenuje se Talamasca. Slyšel jste to někdy?"

Michael chvíli přemýšlel. "Ne."

"Existovali jsme už v jedenáctém století. Dokonce i předtím. Ale v průběhu jedenáctého století jsme přijali jméno Talamasca a od té doby máme tak říkajíc stanovy a řídíme se určitými předpisy. Dnes by se řeklo, že jsme skupina historiků zájímající se především o parapsychologů. Čarodějnictví, duchové, upíři, lidé s mimořádnými psychickými schopnostmi - tím vším se zabýváme a máme obrovský archiv informací, týkající se těchto úkazů."

"Vy se tím zabýváte od jedenáctého století?"

"Ano, a ještě déle, jak jsem už řekl. V mnoha ohledech jsme pasivní skupina, neradi do něčeho zasahujeme. Vlastně bych vám měl ukázat naši vizitku a naše moto."

Angličan vytáhl vizitku z kapsy, podal ji Michaelovi a vrátil se na své místo.

Michael četl:

TALAMASCA

Pozorujeme

a jsme uždy přítomni

230

Byla tam uvedena telefonní čísla do Amsterodamu, Říma a Londýna.

"Vy máte ústředí ve všech těch městech?" zeptal se Michael.

"Říkáme jim Domovy," opravil ho Angličan. "Ovšem, jak už jsem řekl, jsme především pasivní. Sbíráme, třídíme, porovnáváme a uchováváme údaje. Ixa druhé straně jsme velmi aktivní v tom, že dáváme své údaje k dispozici každému, komu by mohly prospět. O vaší zkušenosti jsme se dozvěděli z londýnských novin i od našeho spolupracovníka v San Francisku. Domníváme se, že bychom vám mohli... poskytnout pomoc."

Michael si začal pomalu sundávat pravou rukavici, jeden prst za druhým, pak ji položil stranou. Zvedl vizitku. Okamžitě zahlédl Lightnera, jak si dává několik takových vizitek do kapsy v pokoji jiného hotelu. New York City. Vůně doutníků. Hluk z ulice. Jakási žena s britským přízvukem rychle něco Lightnerovi vypráví...

"Proč si nepoložíte konkrétní otázku, pane Curry?"

Zvuk jeho hlasu Michaela okamžitě vytrhl z myšlenek. "Dobře," odpověděl. Říká mi tenhle člověk pravdu? Znovu se ocitl uprostřed otupujícího a znechucujícího hluku, hlasy sílily, proplétaly se. Tím rámušem Michael zaslechl Lightnera: "Zaměříte se, pane Curry, na to, co chcete vědět. Stojíme na straně dobra nebo zla?"

Michael přikývl a potichu zopakoval otázku, pak už to dál nemohl snést. Položil vizitku na stůl, opatrně, aby o něj ani špičkami prstů nezavadil. Trochu se chvěl. Navlékl si rukavici. Jeho pohled se zaostřil.

"Tak co jste se dozvěděl?" zeptal se Lightner.

"Něco o řádu templářů, ukradli jste jim jejich peníze," řekl Michael.

"Cože?" Lightnera to úplně vyvedlo z míry.

"Ukradli jste jim peníze. Proto máte ty svoje Domovy všude, snad i na onom světě. Ukradli jste ty peníze, když francouzský král templáře uvěznil. Dali si je k vám do úschovy a vy jste si je nechali. Tak jste k nim přišli. Máte prachy. Odporně moc prachů. Stydíte se za to, co se templářskému řádu stalo, že byli obviněni z čarodějnictví a zničení. To taky samozřejmě vím z historických knih. Historie byla můj hlavní studijní obor. Víím, co se jim stalo. Francouzský král chtěl zlomit jejich moc. O vás zřejmě nevěděl." Michael se na chvíli zarazil. "Velmi málo lidí o vás ví."

Lightner na něj zíral s výrazem nevinného překvapení. Pak zrudl. Jeho neklid viditelně vzrůstal.

Michael se proti své vůli zasmál. Pohnul prsty pravé ruky. "Takhle jste si představoval, že se mám konkrétně zaměřit?"

"Nějak tak jsem to myslel, ano. Ovšem nenapadlo mě, že se zaměříte na takovou podivnou..."

231

"Stydíte se za to, co se stalo s templáři. Vždycky jste se styděl. Někdy se-jdete do archivů ve sklepe vašeho londýnského Domova a pročítáte si staré záznamy. Nikoli na počítači pořízená shrnutí, ale staré záznamy napsané inkoustem na pergameni. Snažíte sám sebe přesvědčit, že váš řád nemohl templářům nijak pomoci."

"Velmi působivé, pane Curry. Ale když znáte dějiny, víte, že nikdo kromě papeže v Římě nemohl templáře zachránit. My jako malá neznámá a zcela tajná organizace jsme rozhodně nebyli v postavení, abychom to dokázali. A popravdě řečeno, když pronásledování skončilo a Jacques de Molay a ostatní byli upáleni zaživa, nezůstal vůbec nikdo, komu bychom ty peníze mohli vrátit."

Michael se ještě jednou zasmál. "Mně to nemusíte vyprávět, pane Lightnere. Ale vy se skutečně stydíte za něco, co se stalo před šesti sty lety. Musíte

být podivný spolek. Mimochodem, kdysi jsem napsal článek o templářích a souhlasím s vámi. Nikdo jim nemohl pomoci, ani papež ne, aspoň si to myslím. Kdyby byla vaše organizace vystoupila na veřejnost, byli by vás také upálili na hranici."

I tentokrát se Lightner začervenal. "Nepochybně," poznamenal. "Ted' už jste spokojený? Mluvil jsem pravdu?"

"Spokojený? Udělal jste na mě ohromný dojem!" Michael si Angličana dlouho prohlížel. Znovu měl jasný pocit, že je to celistvá lidská bytost, někdo, kdo uznává hodnoty, na nichž záleží i Michaelovi. "Sledoval jste mě tedy ze studijních důvodů?" zeptal se Michael. "A snášel, jak jste říkal, nepohodlí a riskoval nepříjemnosti a moje rozhořčení?" Zvedl vizitku, což s rukavicemi nebylo úplně jednoduché, a zastrčil si ji do kapsy košile.

Ne tak úplně," odpověděl Angličan. "Chtěl bych vám pomáhat, a jestli to

zní blahosklonně nebo urážlivě, omlouvám se. Hluboce se omlouvám. Ale je to pravda a někomu jako vy nemá cenu lhát."

"Asi vás nijak nepřekvapí, když vám řeknu, že během posledních několika týdnů byly chvíle, kdy jsem se hlasitě modlil o pomoc. Ted, už je mi trochu líp, asi tak poslední dva dny. Mnohem líp. Chystám se udělat... něco, co musím udělat."

"Máte ohromné schopnosti a ještě jim doopravdy nerozumíte," poznamenal Lightner.

"Schopnosti nejsou důležité. Já mluvím o svém poslání. Četl jste články o mně v novinách?"

"Ano, všechno, co vyšlo tiskem a co se mi dostalo do ruky."

"Pak tedy víte, že když jsem byl mrtvý, měl jsem vidění, a že oni do mého návratu vložili poslání. Nějak se stalo, že mi to všechno vypadlo z paměti. Vlastně skoro všechno."

232

"Ano, chápu."

"Pak taky víte, že schopnost v mých rukách je jen okrajová záležitost," pokračoval Michael. Zneklidněl. Zhluboka se napil piva. "Nikdo nevěří v mé poslání. Ale od nehody už uplynuly tři měsíce a já mám stále stejný pocit... že jsem se sem vrátil kvůli svému poslání. Nějak souvisí s tím domem, na nějž

jsem se včera šel podívat. S domem na First Street. Každopádně se chci pokusit zjistit, co to bylo za poslání."

Muž si ho pozorně prohlížel. "Opravdu si myslíte, že ten dům souvisí s viděním, které jste měl, když jste se utopil?"

"Ano, ale neptejte se mě jak. Pořád se mi objevuje před očima. Vidím ho ve snu. Má to souvislost. Cestoval jsem přes tři tisíce kilometrů, protože tu nějaká souvislost určitě je. Musím opakovat, že nevím jaká a proč."

"A Rowan Mayfairová, jak ta s tím souvisí?"

Michael pomalu postavil pivo. Změřil si Lightnera zkoumavým pohledem.

"Vy znáte doktorku Mayfairovou?" zeptal se.

"Osobně ne, nicméně vím toho o ní hodně, i o její rodině," řekl Angličan.

"Fakticky? I o její rodině? To by ji moc zajímalo. A co víte o její rodině? Co pro vás ta rodina znamená? Neříkal jste, že jste čekal před mým domem v San Francisku, protože jste chtěl mluvit se mnou?"

Lightnerův obličej na okamžik potemněl. "Samotného mě to zaskočilo. Možná že byste mi to mohl vysvětlit vy, pane Curry. Jak se stalo, že tam byla i doktorka Mayfairová?"

"Podívejte se, těch otázek už je na mě trochu moc. Přišla, protože se mi snažila pomoci. Je přece lékařka."

"Ona tam přišla jako lékařka?" zeptal se Lightner pološeptem. "Vycházel jsem tedy z mylného předpokladu. Takže ona vás sem neposlala?"

"Jak to myslíte? To snad ne. Proč by to, proboha, dělala? Vůbec nebyla nadšená, že sem pojedou, brala to jen jako způsob, abych se z toho všeho dostal. Pravda je, že když mě vyzvedla, byl jsem úplně pod obraz a nechápu, proč mě nenechala sebrat. Ted' bych si zrovna přál v takovém stavu být! Ale jak vás něco takového napadlo, pane Lightnere? Proč by mě Rowan Mayfairová posílala sem?"

"Mějte, prosím, chvíli strpení."

"Nevím, jestli to dokážu."

"Neznal jste doktorku Mayfairovou předtím, než jste měl své vidění?"

"Ne. Poznal jsem ji až o pět minut později."

"

Nerozumím vám."

"Ale pane Lightner, vždyť to byla ona, kdo mě zachránil. To ona mě vytáhla z vody. Poprvé jsem ji uviděl, když mě přivedla k vědomí na palubě své jachty."

233

"Panebože, o tom jsem neměl ani tušení!"

"Ani já ne, až do pátku do večera. Tedy, neznal jsem její jméno, nevěděl jsem, kdo je, vůbec nic. L'obřežní policie to zpackala. Když jim zavolala o pomoc, nezaznamenali si ani její jméno, ani registraci lodi. Ale ona mi zachránila život. Má zvláštní a silný xliagnostický smysl, něco jako šestý smysl, který jí napoví, kdy pacient zemře a kdy bude žít. Okamžitě se mě pokoušela přivést k životu. Mokrát mě už napadlo, že kdyby mě místo ní našla pobřežní policie, jestli by si někdo se mnou vůbec dal tu práci."

Lightner se s pohledem upřeným na koberec hluboce zamyslel. Zdálo se, že je velmi znepokojen.

"Ano, je to skvělá lékařka," zašeptal, ovšem zřejmě nevyjádřil všechno, o čem přemýšlel. S úsilím se soustředil. "A vy jste jí vyprávěl o svém vidění."

"Chtěl jsem se dostat na tu lod'. Představoval jsem si, že když si kleknu na palubu a dotknu se jí rukama, možná něco zjistím. Něco, co mi osvěží paměť. Překvapilo mě, že mi v tom pomohla. Není to jen tak nějaká obyčejná doktorka."

"Ne, to není. V tom s vámi plně souhlasím," řekl Lightner. "A co se stalo?"

"Nic, tedy nic kromě toho, že jsem se seznámil s Rowan." Michael se odmlčel. Zajímalo ho, zda tento muž uhodne, jak to mezi ním a Rowan je. On sám to neřekne.

"Myslím, že mi dlužíte odpovědi na pár otázek," pokračoval po chvíli. "Co vlastně víte o ní a její rodině a proč vás napadlo, že mě sem Rowan poslala? Právě mě. Proč by to dělala?"

"To jsem se snažil zjistit. Myslel jsem si, že to má vztah ke schopnosti vašich rukou, že proto vás poslala sem, abyste tu pro ni něco tajně zjistil. Bylo to jediné pravděpodobné vysvětlení. Ale pane Curry, jak jste věděl o tom domě? Totiž, jak jste si dal do souvislosti své vidění a..."

"Víte, já tady vyrostl. Už jako dítě jsem ten dům miloval. Pořád jsem kolem něj chodil. Nikdy jsem na něj nezapomněl. Dokonce i před tím, než jsem se utopil, jsem na něj často myslel. Chci zjistit, komu patří, a co to vlastně všechno znamená."

"Vy opravdu..." velmi tiše pronesl Lightner. "Vy nevíte, komu ten dům patří?"

"Ne, přece jsem vám řekl, že to chci zjistit."

"Nemáte tedy ani tušení..."

"Kolikrát vám mám ještě opakovat, že to chci zjistit!"

"

včera v noci jste se tam snažil přelézt plot."

"Vzpomínám si. Ale prosím vás, můžete mi něco vysvětlit? Víte o mně. Víte o Rowan Mayfairové. I o tom domě. Znáte Rowaninu rodinu..." Michael

234

se zarazil a upřeně se podíval na Lightnera. "Rowanina rodina!" vykřikl. "To jim patří ten dům?"

Lightner přikývl.

"Myslíte to vážně?"

"Patří jim už přes sto let," řekl Lightner tiše. "A pokud se nemýlím, bude ten dům patřit Rowan Mayfairové, až její matka zemře."

"Já vám nevěřím," zašeptal Michael. Ale ve skutečnosti mu věřil. Opět ho zahálila atmosféra jeho vidění a vzápětí se rozplynula. Ostatně jako pokaždé. Zíral na Lightnera, neschopný zformulovat otázky, které se mu honily hlavou.

"Pane Curry, mějte ještě chvíli strpení. Snažné vás prosím. Proč si myslíte, že ten dům souvisí s vaším viděním? Jak jste se s ním seznámil v dětství a proč jste si ho zapamatoval?"

"Nejdřív mi ale musíte vysvětlit vy, co o tom všem víte," ohradil se Michael. "Uvědomujete si, že Rowan...?"

Lightner ho přerušil:

"O domě a o celé rodině vám toho můžu povědět hodně," řekl, "jen bych vás prosil, abyste mluvil první vy. Abyste mi řekl všechno, na co si vzpomenete, všechno, co považujete za podstatné, i když nevíte přesně důvod. Já pravděpodobně vysvětlení najdu. Pochopil jste mě?"

"Dobře, informace za informace. Ale pak mi řeknete, co víte."

"Slibuji."

Stálo to za to. Určitě. Týkalo se to události, která ho v životě nejsilněji zasáhla, s výjimkou okamžiku, kdy se Rowan objevila u jeho dveří. Překvapilo ho, že vlastně touží vyprávět tomuto muži úplně všechno do posledního detailu.

"Tak tedy," začal. "Jak jsem vám řekl, chodil jsem kolem toho domu už jako dítě. Často jsem si zašel, abych tamtudy mohl projít. Vyrostl jsem u řeky, na Annunciation Street, asi o šest ulic dál. V zahradě toho domu jsem několikrát viděl muže, toho samého jako včera v noci. Víte, sfál u plotu a pak kousek dál v zahradě a úplně mi vyrazilo dech, že vypadá přesně tak jako tenkrát. Poprvé jsem ho viděl, když mi byly čtyři roky. Když mi bylo šest, zahlédl jsem ho v kostele."

"V kostele?" Lightner se na něj znovu upřeně podíval. Jeho oči zkoumaly Michaelův obličej, zatímco poslouchal.

"Přesně tak. O Vánocích v kostele svatého Alfonse. Nikdy jsem na to nezapomněl, protože to bylo právě na svatém místě, jestli mi rozumíte. Jesličky stály u oltářní mřížky a jeho jsem viděl na schodech postranního oltáře."

Lightner přikývl. "Jste si jist, že to byl on?"

235

Michael se zasmál. "Podívejte se, vzhledem k tomu, z které části města pocházím, to vím jistě. Ale vážně, byl to tentýž muž. Viděl jsem ho i jindy, jenže už léta jsem si na to nevzpomněl. Stalo se to na koncertě ve městě. Na ten koncert nezapomenu, protože ten večer hrál Isaac Stern. Poprvé v životě jsem šel na koncert. V každém případě jsem toho muže zahlédl mezi obecností. Díval se na mě."

Michael zaváhal a aniž chtěl, obklopila ho atmosféra toho dávného okamžiku, protože to pro něj byla velmi těžká a bolestná doba. Snažil se ten pocit setrást. Věděl, že mu Lightner opět čte myšlenky.

"Když se rozčilíte, nejsou tak snadno čitelné," řekl Lightner tiše. "Avšak tohle je velmi důležité, pane Curry..."

"To mi nemusíte říkat! Všechno je to spojené s tím, co jsem viděl, když jsem se utopil. Víím to, protože jsem o tom pak pořád přemýšlel. Nemohl jsem se soustředit na nic jiného. Vždycky jsem se probudil a viděl ten dům a pokaždé mě napadlo, že tam musím zpátky. Rowan Mayfairová to označila za fixní ideu."

"Vy jste jí o tom domě vyprávěl..."

Michael přikývl. Dopil pivo. "Dopodrobna. Trpělivě poslouchala, jenomže si to neuměla představit. A řekla něco, co mě zaskočilo. Řekla, že ty moje představy jsou příliš zvláštní, aby byly jenom patologické. Myslím, že to dává smysl."

"Prosím vás, bud'te ještě chvíli trpělivý," řekl Lightner. "Můžete mi zopakovat, co si pamatujete o svých viděních? Zmínil jste se, že jste to úplně nezapomněl..."

Michaelova důvěra v tohoto člověka vzrůstala. Možná to bylo dáno jeho mírně autoritativním chováním. Nicméně se ho ještě nikdo nevyptával na vidění s takovou vážností, dokonce ani Rowan. Uvědomil si svou bezbrannost. Ten člověk s ním zřejmě cítil.

"Jistě, cítím s vámi," spěchal poznamenat Lightner. "Věřte mi to, a nejen v tom, co se vám stalo. Sdílím i vaše přesvědčení. Pokračujte, prosím."

Michael stručně popsal ženu s černými vlasy, šperk, který se tam nějak připlétl, matnou představu vstupních dveří... "Ovšem ne dveře toho domu, ty to určitě nejsou. Ale nějaká vazba tam je." A cosi o čísle, které už zapomněl. Ne, rozhodně ne adresa. Dvoumístné číslo a mělo velký význam. A samozřejmě to posláním. Jeho posláním bylo něco zachránit. Michael také věděl, že mohl odmítnout.

"Nemůžu věřit, že by mě nechali umřít, kdybych odmítl. Ve všem mi dali možnost volby. Zvolil jsem posláním a návrat. Probral jsem se s vědomím, že musím udělat něco strašně důležitého."

236

Pozoroval, že všechno, co řekl, na Lightnera silně zapůsobilo. Ani se nesnažil zakrýt své překvapení.

"Vzpomínáte si ještě na něco?"

"Ne. Někdy mám pocit, že se už už na všechno rozpomenu. Pak to přejde. Na ten dům jsem začal myslet asi až druhý den po nehodě. Ne, nejspíš to bylo ještě později. A okamžitě se to spojilo. Totéž jsem si uvědomil včera v noci. Přišel jsem na to správné místo, tam najdu všechny odpovědi. A zase jsem si nemohl vzpomenout! Je to k zbláznění."

"To si umím představit," poznamenal Lightner, ale stále se ještě nevzpamatoval z údivu nebo překvapení z toho, co mu Michael řekl. "Dovolte, abych vyslovil určitou domněnku. Jakmile jste se probral, vzal jste Rowan za ruku. Nemohla představa toho domu do vás přejít přes Rowan?"

"Teoreticky ano, jenže je tu jedna maličkost: Rowan o tom domě nic neví. Neví nic ani o New Orleansu. Nezná nikoho z rodiny kromě adoptivní matky, která vloni zemřela."

Zdálo se, že se tomu Lightner zdráhá uvěřit.

"Podívejte," pokračoval Michael. Hovor ho velmi rozrušil a on si to uvědomoval. Moc rád si s Lightnerem povídal, avšak zašlo to příliš daleko.

"Musíte mi konečně vysvětlit, jak víte o Rowan. V pátek večer, když pro mě přijela, si vás všimla. Poznamenala něco v tom smyslu, že vás viděla už předtím. Chtěl bych, abyste byl upřímný. Co víte o Rowan? Jak jste k ní přišel?"

"Všechno vám vysvětlím," řekl Lightner se svou charakteristickou jemností, "jenom mi dovolte, abych vám položil ještě jednu otázku: Máte jistotu, že Rowan nikdy neviděla ani fotografii toho domu?"

"Ne, mluvili jsme o tom. Narodila se v New Orleansu..."

"Ale hned ten den ji odsud odvezli. Dali jí podepsat slib, že se sem nikdy nevrátí. Ptal jsem se, jestli někdy viděla obrázky zdejších domů. Neviděla. Po smrti své adoptivní matky nenašla ani kousek papíru s informací o své rodině. Copak to nechápete? Rowan mi tu představu předat nemohla! I když Rowan se to týká zrovna tak jako mě."

"Jak to myslíte?"

Michael si připadal úsilím všechno obsáhnout téměř zpitomělý. "Víte, nejspíš si mě vybrali pro to, co se mi kdy stalo... kdo jsem, co jsem, kde jsem žil. Všechno to spolu souvisí. Nevidíte to? Já nejsem ústřední postava. Ústřední postava je asi Rowan. Musím jí zavolat. Musím jí to říct. Musím jí povědět, že ten dům patří její matce."
"Prosím vás, Michaeli, nedělejte to."

"
Cože?"

237

"Prosím vás, posad'te se."
"O čem to mluvíte? Vám to nedošlo? Uždyť je to zázrak! Ten dům patří Rowanině rodině! A ona o své rodině neví vůbec nic, nezná ani jméno své matky."
"Nechci, abyste jí volal!" řekl hightner nečekaně naléhavě. "Prosím, nedělejte to! Ještě jsem nesplnil svou část naší dohody. A vy jste mé dosud nevyslechl."
"Proboha, copak si to neuvědomujete? Rowan asi právě vyjížděla se sladkou Christinou, když já jsem spadl z té skály! Dostali jsme se na stejnou dráhu. Měli jsme se potkat! A vtom se ty bytosti, co všechno vědí, rozhodly zasáhnout."
"Já si to uvědomuji... Chci od vás jenom to, abyste dodržel naši dohodu, než zavoláte Rowan."
Angličan ještě něco říkal, avšak Michael už ho nevnímal. Najednou se před ním zatmělo, jako kdyby na něj šly mdlohy, a nezachytit se stolu, byl by upadl. Ale nebylo to selhání jeho těla, bylo to vědomí, které ho opouštělo; na jednu zářivou vteřinku se před ním znovu objevilo jeho vidění, žena s černými vlasy k němu promlouvala a pak z jakéhosi skvělého místa tam nahoře, krásného a vzdušného, kde si připadal bez tíže a volný, uviděl na moři pod sebou malé plavidlo a řekl: Ano, já to udělám.
Zadržel dech. V zoufalé snaze tu ženu neztratit se k ní v duchu ani nepokusil přiblížit. Nenaléhal na ni. Zůstal uzavřený v nehybnosti, zmateně cítil, jak ho znovu opouští, vnímal chlad a tíži svého těla, které ho obklopovalo, a známou touhu, hněv a hořest.
"Ach bože," zašeptal, "a Rowan nemá ani ponětí..."
Uvědomil si, že zase sedí na pohovce. Lightner ho zadržel; byl mu za to vděčný. Jinak by upadl. Zavřel oči. Ale vidění už zmizelo. Viděl jenom Rowan, něžnou a půvabnou, zachumlanou do bílého koupacího pláště, jak se skloněnou hlavou a světlými vlasy zakrývajícími jí obličej tiše pláče.
Když otevřel oči, zjistil, že Lightner sedí vedle něj. Zmocnil se ho děsivý pocit, že ztratil vteřiny, možná minuty života. Avšak Lightnerova přítomnost mu nevadila. Zřejmě je opravdu laskavý a ohleduplný, přes všechny ty neuvěřitelné věci, které mu řekl.
"Uplynula jedna nebo dvě vteřiny," uklidnil ho Lightner. /Znovu mu čte myšlenky!) "Ale měl jste závrť. Málem jste upadl."
"To je pravda. Nemáte ponětí, co je to za hrůzu, když si nemůžu vzpomenout. A Rowan mi řekla něco podivného."
"Co to bylo?"
"Že možná ani nechtějí, abych si vzpomněl."

238

"A to se vám zdá podivné?"
"Ano, protože já si myslím, že oni určitě chtějí, abych si to pamatoval. Chtějí, abych vykonal to, co mi uložili. Souvisí to se vstupními dveřmi, to vím jistě. A taky s číslem třináct. Rowan řekla ještě jednu věc, která mě zarazila. Zeptala se, jak můžu vědět, že bytosti z mého vidění jsou dobré bytosti? Dokonce se mě zeptala, jestli náhodou nemohly způsobit moji nehodu, víte, jak mě ta vlna spláchla do moře. Proboha, já se snad zblázním."
"Považuji to za velmi případné otázky," poznamenal Lightner s povzdechem. "Řekl jste, že to číslo je třináct?"
"To že jsem řekl? Opravdu? Já si... asi jsem to řekl. Ano, je to třináct, sláva bohu, teď si vzpomínám. Ano, určitě, číslo třináct."

"Poslouchajte mě konečně. Nechci, abyste volal Rowan. Chci, abyste se ustrojil a šel se mnou."

"Počkat, příteli. Docela mě zajímáte. Vypadáte v tom vašem oblečení líp než všichni filmoví herci, co jsem kdy viděl. A máte taky velmi příjemné a přesvědčivé chování. Ale jsem tady, a přesně to chci. A hned jak zavolám Rowan, vrátím se zpátky k tomu domu..."

"A co tam budete dělat? Zazvoníte na zvonek?"

"No, počkám, až Rowan přijede. Víte, Rowan chce přijet. Chce vidět svou rodinu. O to tady běží."

"A ten muž? Co si myslíte, že s tím má společného ten muž?" zeptal se Lightner.

Michael strnul. Seděl a zíral na Lightnera. "Vy jste toho muže viděl?" tiše hlesl.

"Ne. Nedopřál mi dost času. Chtěl, abyste ho viděl jenom vy. Zajímalo by mě proč."

"Ale vy o něm víte, ne?"

"Ano."

"Tak dobře, teď je řada na vás, abyste mluvil. Pokud možno hned."

"Jistě, tak zní naše dohoda," řekl Lightner. "Navíc se domnívám, že teď je nesmírně důležité, abyste poznal celou pravdu." Vstal, přešel ke stolu a začal sbírat papíry rozházené všude okolo a skládat je do velkých kožených desek.

"A tu najdete v těchto deskách."

Michael ho sledoval. Podíval se na nemožně tlustý svazek papírů, který Lightner cpal do obálky. Většinou stránky psané na stroji, i když některé byly psané i rukou.

"Podívejte, Lightnere, pořád mi dlužíte pár odpovědí," dožadoval se Michael.

"Tady máte soubor všech odpovědí, Michaeli. I'ocházejí z našeho archivu."

239

Týkají se výlučně Mayfairových. Sahají až do roku 1664. Ale musíte rni vyhovět v jedné věci. Nemohu vám ty Záznamy dát tady."

"

No a kde?"

"Máme tu nedaleko své útočiště, starý plantážnický dům, na tichém a krásném místě."

"Ne, ani nápad!" zamítl to Michael netrpělivě.

Lightner gestem ruky požádal o ticho. "Není ani tak daleko, necelou hodinu a půl cesty autem. Musím trvat na tom, abyste se oblékl a šel se mnou. V klidu a tichu Oak Haven si prostudujete ten spis a dotazy mi položíte, až ho dočtete a všechny aspekty té záležitosti vám budou jasné. Jakmile budete znát obsah záznamů, pochopíte, proč jsem vás prosil, abyste odložil svůj hovor s doktorkou Mayfairovou. Jsem přesvědčen, že budete rád, že jste mi vyhověl."

"Rowan by ty záznamy měla vidět."

"Jistě, to by měla. Budete-li ochoten předat jí je za nás, budeme vám nesmírně vděční."

Michael se snažil toho člověka odhadnout, oddělit kouzlo jeho osobnosti od překvapivého obsahu toho, co právě řekl. Na jedné straně ho Lightner přitahoval a uklidňoval svými vědomostmi, na druhé straně vyvolával určité znepokojení. A navíc ho nesmírně fascinovalo, jak jednotlivé kousky skládky do sebe zapadaly.

Uvědomil si ještě něco. Důvod, proč tak nenáviděl podivnou schopnost svých rukou, spočíval v tom, že jakmile se někoho dotkl, dokonce jenom věcí, patřící někomu jinému, vznikl vztah určité důvěrnosti. V případě cizích lidí se tato důvěrnost rychle vytratila, ale v případě Aarona Lightnera postupně sílila.

"Nemůžu s vámi jet," vysvětloval Michael. "Nepochybují o vaší upřímnosti. Ale Rowan zavolat musím, a proto chci, abyste mi ten materiál dal ta-

"Michaeli, najdete tu informace vztahující se ke všemu, co jste mi vyprávěl. Týkají se ženy s černými vlasy i velmi důležitého šperku. Pokud jde o vstupní dveře, nevím, co to znamená. Pokud jde o číslo třináct, mám jakousi představu, protože je zde určitá souvislost mezi tímto číslem a tím

mužem, černovlasou ženou a šperkem. Avšak poskytnu vám ty informace pouze za mnou stanovených podmínek."

Michaelovi se zúžily oči. "Mluvíte o té ženě, která se objevila v mém vidění?"

"To můžete rozhodnout jenom vy."

"Nesnažíte se mi něco namluvit?"

240

"Ne. Samozřejmě že ne. Ale nenamlouvejte nic ani sám sobě, Michaeli. Přece jste vždycky věděl, že ten muž není... není člověk? Cn vás napadlo, když jste ho včera v noci viděl?"

"Ano," váhavě přiznal Michael, "vždycky jsem věděl..." zachvátil ho zmatek. Projelo jím temné znepokojující vzrušení. Znovu viděl před sebou toho muže, jak na něj upřeně zírá mřížovým plotu. "Kristepane," zašeptal. A než si uvědomil, co dělá, provedl podivnou věc. Zvedl pravou ruku a rychle, téměř instinktivně se pokřižoval.

V rozpacích se podíval na Lightnera.

Vtom mu hlavou prolétla úplně jasná otázka a pocit vzrušení vzrostl.

"Myslíte, že oni mohli zařídit naše setkání?" zeptal se. "Mohla to zařídit ta žena s černými vlasy?"

"To můžete posoudit jenom vy. Jen vy víte, co vám ty bytosti sdělily. Jen vy víte, kdo vlastně jsou."

"Panebože, já to ale nevím." Michael si přitiskl ruce ke spánkům.

Uvědomil si, že zírá na kožené desky. Byl na nich anglický nápis velkými zlatými písmeny, trochu už setřenými. "Čarodějnice z Mayfairu," zašeptal.

"Není to omyl?"

"Ne. A teď už se oblékněte a pojd'te se mnou. Nasnídat se můžeme už na venkově. Tak pojd'te, prosím."

"Vy přece nevěříte na čarodějnice!" řekl Michael. Ale už tu zase byli oni. Pokoj se začal rozplývat. Lightnerův hlas přicházel odkudsi z dálky, slova pozbyla významu, zůstaly jen prázdné zvuky. Michael se zachvěl. Udělalo se mu nevolno. Vybavil si prach poletující v pokoji zalitém ranním světlem. Tehdy dávno seděla teta Vivian tamhle na křesle a maminka seděla tady. Ale to bylo tehdy. Zavolej Rowan...

"Ještě ne," řekl Lightner. "Až si přečtete ty záznamy."

"Máte z Rowan strach. Chcete mě před Rowan chránit. Máte snad nějaký důvod?" Rozeznával prach kroužící v malých vírech. Jak může něco tak konkrétního a hmotného dávat tomuto prostředí nádech neskutečnosti? V duchu viděl, jak se v autě dotkl Rowaniny ruky. fixování. A pak znovu Rowan, o něco později, v jeho náručí.

"Vždyť vy víte, co to je," řekl Lightner. "Rowan vám to řekla:"

"Ach tak, ale to je přece k smíchu! To jsou jen její představy."

"Ne, nejsou. Podívejte se na mě. Víte, že vám říkám pravdu. Nechtějte, abych za vás zkoumal vaši mysl. Vy to víte. Napadlo vás to, když jste si přečetl slovo čarodějnice."

"Nenapadlo. Přece není možné někoho zabít jenom tím, že si přejete, aby zemřel."

2x1

"Michaeli, žádám od tebe necelých čtyřadvacet hodin. Je to projev mé důvěry k tobě. Žádám jen, abys respektoval naše metody a poskytl mi čas."

Michael zneklidněně a mlčky přihlížel, jak si Lightner svléká domácí kabátek, obléká sako, úhledně skládá kabátek a dává ho spolu s koženými deskami do aktovky.

Musí se dozvědět, jaké dokumenty jsou v kožených deskách! Pozoroval, jak Lightner zavírá aktovku, zvedá ji a drží v obou rukách.

"To je nesmysl!" téměř se rozčilil Michael. "Rowan není čarodějnice! To mi neříkejte. Rowan je lékařka a zachránila mi život."

A navíc pomyšlení, že ten dům je její, ten krásný dům, který miloval od dětství! Znovu se mu vybavil ten večer, jako kdyby to bylo včera: fialovějící nebe prosvítá větvemi stromů a ptáci křičí jako někde v lese.

Po všechna ta léta věděl, že ten muž není skutečný. Věděl to celý život. I tehdy v kostele...

"Michaeli, ten muž čeká na Rowan," přerušil jeho myšlenky Lightner.

"Čeká na Rowan? Tak proč se ukázal zrovna mně?"

"Poslouchej, příteli." Angličan položil ruku na Michaelovu a vřele ji stiskl. "Nemám v úmyslu tě vylekat nebo zneužít tvé důvěry. Ale ta podivná bytost je spjata s rodinou Mayfairů už několik generací. Dokáže zabít. To ovšem dokáže doktorka Rowan Mayfairová také. Zřejmě je první z rodiny, kdo může zabít z vlastní vůle, bez pomoci toho stvoření. Ti dva se k sobě přibližují. Je

pouze otázka času, kdy se setkají. A teď se, prosím tě, oblékni a pojď se mnou. Rozhodneš-li se být naším prostředníkem a předat Rowan Záznamy o čarodějnicích rodiny Mayfairů, posloužíš našim nejvyšším záměrům."

Michael mlčel a snažil se vstřebat to, co se právě dozvěděl. Dychtivě pozoroval Lightnera, ale vnímal i celou řadu jiných věcí.

Nedokázal přesně určit své nynější pocity vůči tomu muži z First Street, jehož vždycky považoval za podivně krásného, za ztělesnění elegance, za bezkrevnou a téměř nduše vněnou bytost, která ukrytá hluboko v zahradě měla v sobě určitou čistotu, již by si byl Michael sám přál mít. Včera v noci tam za plotem se ho ten muž snažil vylekat. Nebo to tak nebylo?

Kdyby tak neměl v tom okamžiku rukavice a mohl se toho muže dotknout!

O Lightnerových slovech nepochyboval. V celé záležitosti bylo něco strašlivého, zlověstného, temného jako stíny obklopující ten dům. Přesto mu to připadalo blízké. Přemýšlel o svém vidění ne ve snaze se upamatovat, ale spíš v touze znovu se ponořit do pocitů, které v něm vyvolalo. Tak jako pokaždé předtím si uvědomil, že převažoval pocit dobra.

"Chtějí, abych zasáhl," řekl, "o tom nepochybuju. A asi bych k tomu měl použít své ruce. A Rowan se zeptala..."

242

"Ano?;x

"Rowan se zeptala, proč si myslím, že moje schopnosti nemají nic společného s mým posláním. Proč trvám na tom, že to spolu nesouvisí..." Uvědomoval si, že se toho muže chce dotknout. "Třeba je to součást celého plánu. Předtím jsem svou schopnost bral jen jako prokletí, které mě má zbavit rozumu a rozvahy."

"To sis opravdu myslel?"

Přikývl. "Vypadalo to tak. Jakn by mi to bránilo v návratu do New Orleansu. Uva měsíce jsem nevylezl z Liberty Street. Mohl jsem najít Rowan mnohem dříve..." Podíval se na své rukavice. Jak je nenáviděl! Dělal z jeho rukou cosi umělého.

Už nemohl dál. Nemohl dát dohromady všechny aspekty té záležitosti. Pocit čehosi známého zůstával a otupoval ostří Lightnerových sdělení.

"Tak dobře," povzdechl si nakonec. "Půjdu s vámi. Chci si přečíst ty záznamy, všechno, co v nich je. Ale chci být zpátky co nejdříve. Nechám tu proftowan vzkaz, že se vrátím - kdyby volala. Záleží mi na ní. Záleží mi na ní víc, než si můžete představit. A nemá to nic společného s viděním. Jde o to, že mi na ní moc... záleží. Je pro mě strašně důležitá."

"A co tvoje vidění?" zeptal se Lightner s hlubokým zájmem.

"Ani to pro mě tolik neznamena. Jenom dvakrát nebo třikrát v životě se člověku podaří, aby k někomu cítil to, co já k Rowan. Takový vztah si určuje vlastní priority a cíle."

"Rozumím," řekl Lightner. "Počkám na tebe za dvacet minut dole v hale. A přál bych si, abys mi tykal, pokud ti to vyhovuje. Máme spolu projít dlouhou cestu. Obávám se, že jsem s tykáním začal už před chvílí. Chtěl bych, abychom byli přátelé."

"Vždyt jsme přátelé," upozornil ho Michael. "Ostatně, co jiného můžeme být?" Trochu stísněně se zasmál, ale musel si přiznat, že má toho člověka rád. ovšem cítil určitý nepokoj, že má spustit Lightnera a jeho aktovku z očí.

Michael se osprchoval, oholil a oblékl za necelých patnáct minut. Vybalil z kufru všechno kromě několika nejdůležitějších věcí. Teprve když vzal kufr do ruky a chystal se odejít, všiml si, že signální světýlko na telefonu vedle postele stále ještě bliká. Proč na to, proboha, nereagoval dříve? Úplně ho to vyvedlo z míry.

Zavolal centrálu.

"Ano, volala vás doktorka Mayfairová, pane Curry, asi ve čtvrt na šest ránn." Uívka mu oznámila Rowanino číslo. "Trvala na tm, abychom ji spojili a pak dokonce chtěla, abychom na vás zakleпали."

"

A udělali jste to?"

"Ano, pane Curry. Ale nikdo nám neotevřel."

A můj přítel Aaron tu byl celou dobu, pomyslel si našťavaně Michael.

"

Nechtěli jsme použít rezervní klíč."

"To je v pořádku. Poslouchejte, chtěl bych nechat pro doktorku Mayfairovou vzkaz, kdyby ještě volala."

"Jistě, pane Curry."

"Že jsem dojel dobře a že jí zavolám během čtyřiaadvaceti hodin. Že teď musím odjet, ale vrátím se."

Položil pětidolarovou bankovku pro pokojskou na přehoz postele a vyšel z pokoje.

V malé úzké hale bylo velmi živo. Hotelová kavárna překypovala lidmi a veselými hlasy. Lightner, převlečený z tmavých šatů do bezvadného letního proužkovaného obleku, stál u dveří a velmi připomínal jižanského gent Lema-na ze staré školy.

, Taky jsi mohl zvednout ten telefon, když zvonil," řekl Michael. Nedodal

že Lightner vypadá jako staří bělovlasí pánové, které pamatoval z dětství, jak chodí večer na procházky Zahradní čtvrtí a po hlavních třídách.

"Měl jsem pocit, že nemám právo to udělat," odpověděl Aaron zdvořile.

Otevřel Michaelovi dveře a gestem přivolal šedou limuzínu k chodníku.

"Kromě toho jsem se obával, že je to doktorka Mayfairová."

"

Ovšemže to byla ona," odsekl Michael. Příjemný závan srpnového žáru. Raději by šel pěšky. Chodník ho lákal. Ale věděl, že musí tuto cestu podstoupit. Nastoupí L do auta zadními dveřmi.

"Myslel jsem si to," řekl Lightner. "Avšak ty jsi jí teď nevolal." Usadil se vedle Michaela.

, Dohoda je dohoda," povzdechl si Michael. "Ileňomže se mi to stejně nelíbí. Snažil jsem se ti vysvětlit, jak to se mnou a s Rowan je. Víš, když mi bylo dvacet, tak bych se za jeden večer nezamíloval. To určitě ne. Aspoň se mi to nikdy nestalo. A když mi bylo třicet? Taky se mi to nestalo, i když tu a tam jsem si uvědomil... snad jsem před tím utekl. Ted' mi bude padesát, a bud' jsem úplně zpitoměl, nebo konečně zmoudřel, a dokázal jsem se do někoho zamilovat zajednu noc. Už asi umím odhadnout situaci, abych si dal dohromady, když je něco téměř perfektní. Víš, o čem mluvím?"

"Myslím, že ano."

Auto nebylo právě nejnovější model, ale Michaelovi připadalo velmi pohodlné, s udržovanými šedými koženými potahy a dokonce i s malou ledničkou. Měl dost prostoru pro své dlouhé nohy. St. Charles Avenue za kouřovými skly oken proběhla příliš rychle.

244

"Respektuji tvé city k Rowan, i když se musím přiznat, že mě to překvapilo a zneklidnilo. Prosím tě, nevykládej si to špatně. Ona je mimořádná, a to podle jakýchkoli měřítek, skvělá lékařka a překrásná dívka, i když má poněkud udivující způsoby. To všechno vím. Ale chtěl bych, abys pochopil toto: Záznamy o rodině Mayfairů by se normálně nemohly dostat do rukou nikoho jiného než člena našeho řádu, nebo člena té rodiny. Tím, že ti ty Záznamy dám přečíst, poruším naše pravidla. Moje důvody jsou evidentní. Nicméně teď chci využít náš vzácný čas, abych ti vysvětlil, co je to l'alamasca, jaká je

její činnost a že od tebe budeme za projevenou důvěru očekávat loajálnost."

"Dobře, ale nerozčiluj se tolik. Najde se v tomhle vznešeném taxíku trochu kafe?"

"Samozřejmě," ujistil ho Aaron. Vytáhl termosku a hrníček z kapsy ve dveřích auta a začal nalévat.

"Pro mě černou," upozornil ho Michael. Najednou ucítil jakýsi knedlík v krku, když viděl za okny krásné výstavné domy s hlubokými verandami, se sloupy a s vesele natřenými okenicemi. Viděl i pastelové nebe protkané sple-

tí kývajících se věhčí a jemně se chvějícího listí. Napadla ho bláznivá myšlenka, že si jednoho dne koupí lehký proužkovaný oblek podobný Lightnerovu a že se bude promenovat po hlavní třídě jako gentlemani z minulých časů, celé hodiny bude procházet ulicemi, které se klikatí, jak sledují ohyby řeky, bude míjet tyto výstavné staré domy, jež tu tak dlouho přetrvaly. Omámeně plul v osamělosti tohoto auta strohou a krásnou krajinou, ubíhající za clonou oken.

"Ano, je to krásné," poznamenal Lightner. "Mimořádně krásné."

"Tak dobře, řekni mi něco o vašem řádu. Vlastně se vozíte v přepychových limuzínách díky templářům. A co ještě?"

Lightner nesouhlasně zavrtěl hlavou, ale na rtech měl náznak úsměvu.

Ovšem znovu se začervenal, což Michaela překvapilo a pobavilo.

"Já to nemyslím vážně, Aarone," uklidňoval ho Michael. "No tak, řekni mi nejdřív, jak jste na rodinu Mayfairů vůbec přišli. A co, prosím tě, znamenají ve vaší knize ty čarodějnice? Můžeš mi to vysvětlit?"

"Čarodějnice je osoba, která umí přivolávat a využívat neviditelné síly," začal Aaron. "To je naše definice. Hodí se i na kouzelníky a jasnovidce. Náš řád vznikl právě kvůli takovým jevům, jako jsou čarodějnice. Začalo to v dobách, které nyní, jak víš, nazýváme temný středověk, dávno před pronásledováním čarodějnic. U vzniku řádu stál jeden mág, sám si říkal alchymista. Začal svá pozorování na osamělém místě, kde si zapisoval do velké knihy všechny příběhy, které kdy četl nebo slyšel o věcech nadpřirozených.

V této chvíli nejsou jeho jméno ani životní příběh důležité. Ale charakte-

245

ristické pro jeho popisy bylo, že překvapivě nepodléhaly náboženským předsudkům jeho doby. Zřejmě to byl vůbec jediný historik, který psal o věcech okultních, nehmatatelných či záhadných, aniž docházel k závěrům nebo tvrzením, že tyto věci pocházejí od dábla, zlých duchů a podobně. A od hrstky svých následovníků požadoval stejnou nezaujatost. „Pouze sledujte skutky takzvaných kouzelníků,“ říkal. „Nedomnívejte se, že víte, odkud pochází jejich síla.“

Příliš jsme se od těch dob nezměnili," pokračoval Aaron. "Jsme dogmatičtí jenom tehdy, když hájíme to, že nemáme žádné dogma. A přestože jsme velká a přísně tajná organizace, stále hledáme nové členy, lidi, kteří by respektovali naši pasivitu a pomalé a důkladné metody, lidí, pro něž je studium okultních věcí stejně přitažlivé jako pro nás, lidi, kteří jsou nadáni mimořádnými schopnostmi, jako jsou například schopnosti tvých rukou..."

Musím se přiznat, že když jsem se o tobě poprvé dočetl, neměl jsem tušení o tvém spojení s Rowan Mayfairovou nebo domem na First Street. Měl jsem na mysli členství v řádu. Samozřejmě jsem neměl v úmyslu ti ho okamžitě nabídnout. Avšak jistě se mnou souhlasíš, že teď se všechno změnilo.

Ovšem ať už měl být výsledek mé cesty jakýkoliv, přijel jsem do San Franciska, abych ti zpřístupnil naše znalosti, ukázal ti - kdyby sis to přál - jak používat svých schopností. Teprve později jsem měl v úmyslu ti navrhnout členství. Díky tomu bys měl příležitost zjistit, zda náš život je natolik smysluplný nebo příjemný, abys o tom aspoň uvažoval...

Víš, na tvém životě, tedy aspoň na tom, co jsem o tobě mohl zjistit z tisku a, jak bych to řekl, ze šetření, které jsme si provedli my sami, bylo něco, co mě zaujalo. Domníval jsem se, že před tou nehodou ses ocitl na jakémsi životním rozcestí, jako kdybys dosáhl svých cílů, ale ne spokojenosti..."

"Jo, v tom máš pravdu," přerušil ho Michael. Úplně zapomněl na sceneru za oknem. Pozvedl hrnek, aby mu Lightner dolil kávu, přitom na něm visel očima. "Pokračuj."

"Navíc jsi studoval historii," ujal se slova Lightner. "Nemáš žádné blízké příbuzné kromě své milé tety. Musím se přiznat, že jsem si ji za tu krátkou chvíli našeho rozhovoru velmi oblíbil. Samozřejmě je tu i otázka tvých schopností, které jsou mnohem silnější, než jsem vůbec předpokládal..."

Ale abych dokončil své povídání o řádu. Jak si jistě umíš představit, pozorovali jsme okultní jevy po celém světě. Náš zájem o čarodějnické rodiny je jenom částí naší činnosti, i když právě tou nejnebezpečnější. Jiné oblasti našeho zájmu, například pozorování duchů a strašidel, studium posedlosti či převtělování nebo čtení myšlenek s sebou nenesou téměř žádné nebezpečí. S čarodějnicemi je to jiné... v důsledku toho jsou pouze nejzkušenější členo-

vé řádu přizvání, aby zkoumali texty podobné těm, které ti chci předložit, nebo si je četli a snažili se jim rozumět. A téměř nikdy by žádný nováček, dokonce ani mladší člen řádu, nebyl vystaven přímému kontaktu s rodinou, jako jsou Mayfairůvi, protože to s sebou nese příliš velké riziko.

Ušecho pochopíš, až si přečteš naše záznamy. Ted' bych s tebou chtěl uzavřít dohodu, že nezveřejníš, co děláme, ani co jsme ti nabídli. A kdybychom se rozešli, ať už v dobrém, nebo ve zlém, budeš respektovat soukromí osob, uvedených v historii rodu Mayfairů..."

"Ty víš, že v tomhle se na mě můžeš spolehnout. Víš, co jsem zač," řekl Michael. "A jaké nebezpečí máš na mysli? Iž zase mluvíš o tom muži a o Rowan...?"

"Na to se ted' neptej. Co ještě chceš o nás vědět?"

"Členství. V čem spočívá?"

"Začíná noviciátem jako v každém náboženském řádu. Nicméně chtěl bych znovu zdůraznit: neznámá to, že člověk, který k nám přijde, musí vstřebat celou sumu vědění. Ide o přístup k životu. V průběhu noviciátu přichází bydlet do Domova, aby se setkal a sblížil se staršími členy. Umožní mu to pracovat v knihovnách a prohlížet si tam knihy podle vlastního výběru..."

"To zní lákavě," zasněně poznamenal Michael. "Ale nechtěl jsem tě přerušit. Pokračuj."

"Po dvou letech přípravy se už dá mluvit o jistém závazku - o práci v terénu nebo o vědeckém bádání. Samozřejmě jedno po druhém. Nelze nás srovnávat s náboženskými řády, protože svým členům neukládáme úkoly, které nelze odmítnout, a nezavazujeme je slibem poslušnosti. Věrnost a spolehlivost jsou pro nás mnohem důležitější. Nejvyšším cílem Talamasky je porozumění a začlenění do naší, svým způsobem mimořádné společnosti..."

"Začínám tomu rozumět," přikývl Michael. "Ještě jsi ale nic neřekl o Domovech. Kde jsou?"

"Nejstarší je v Amsterdamu," vysvětloval Aaron. "Pak je jeden kousek od Londýna a náš největší a možná nejtajnější je v Římě. Katolická církev nás pochopitelně nemá v oblibě. Nechápe nás. Spojuje nás s d'áblem, jako s ním spojovala čarodějnice, alchymisty a templáře. Ale my s d'áblem nemáme nic společného. Pokud existuje, není naším přítelem..."

Michael se zasmál. "Myslíš si, že ďábel existuje?"

"Upřímně řečeno, nevím. Takhle ti ovšem odpoví každý správný člen Talamasky."

"Ale to jsme odbočili od Domovů..."

"Asi by se ti líbil ten v Londýně..."

Michael si téměř neuvědomil, že opustili New Orleans a uhánějí bažinatou

24?

krajinou po holé, nedávno dokončené dálnici, a že se nebe zúžilo na tenký proužek neposkvrněné modři nad hlavou. Uchváceně vnímal každé Aaronovo slovo. Ale rostl v něm temný a těžko ovladatelný nepokoj, který se snažil ignorovat. Všechno mu připadalo známé: pomalu se odvíjející historie Talamasky stejně jako hrozná slova o Rowan a o "tom muži" jakož i samotný dům na First Street. Na jedné straně ho to přitahovalo, ale na druhé zbavovalo odvahy, protože celý ten vyšší záměr, za jehož součást se považoval, přes svou neurčitost narůstal. A čím víc rostl, tím víc se svět zmenšoval, ztrácel svou nádheru a přísliby nekonečných přírodních zázraků i vrtkavé štěstý, dokonce něco ze své otřepané romantiky.

Aaron si zřejmě uvědomoval Michaelovy pocity, protože se na chvíli zarazil a než pokračoval se svým příběhem, řekl jemně, i když jaksi nepřítomně: "Michaeli, ted' jenom poslouvej. Neměj strach..."

"Aarone, pověz mi něco," ozval se po chvíli Michael.

"

Pokud to budu vědět."

"Může se člověk dotknout ducha? Myslím tím toho muže. Může se ho dotknout rukou?"

"Víš, někdy si myslím, že ano... něčeho by ses určitě dotkl. Ale jestli by to připustil, to je jiná otázka. To sám brzy poznáš."

Michael přikývl. "Všechno to do sebe zapadá. Ruce, vidění, dokonce i ty a ta tvoje organizace."

"Počkej, až si přečteš celý příběh. Všechno popořádku... počkej a uvidíš."

248

DESET

Když se Rowan v deset ráno probudila, začala pochybovat o tom, co v noci viděla. V záplavě slunečního světla prohrívajícího dům se zjevení najednou zdálo nereálné. Zkoušela si přivolat tu chvíli, hučení vody a větru. Včerejší zážitek jí začal připadat naprosto nepravděpodobný. Ulehčeně si oddechla, že Michaela nezastihla. Nerada by vypadala jako blázen, a především ho nechtěla zatěžovat. Na druhé straně, přece si něco takového nevymyslela? Muže, který stojí za oknem, dotýká se skla a přitom se na ni úpěnlivě dívá?

Ale co, nezůstala po něm ani stopa. Vyšla na terasu, procházela se po ní

i a přitom pozorně prohlížela pilíře, dívala se i do vody. Nenašla nic neobvyklého. Jaká znamení hledala? Zastavila se u zábradlí a nastavila tvář svěžímu i větru, vděčná za tmavomodré nebe. Z přístaviště půvabně vyplouvalo několik plachetnic. Za chvíli jich v zálivu bude jako naseto. Napadlo ji, že si vypluje

se Sladkou Christinou, ale nakonec se rozhodla, že to neudělá. vešla dovnitř. Michael ještě nevolal. Ted' jí zbývalo buď jít do práce, nebo se projet po moři.

(Byla už oblečená a připravená jít do práce, když zazvonil telefon.

"Michael, zašeptala. Pak si uvědomila, že telefon zvoní na starém Ellieině aparátu.

"Hovor pro paní Ellie Mayfairovou," ozvala se spojovatelka.

"Lituju," odpověděla Rowan, "ale už tady nebydlí." Říká se to tak? Nikdy jí nebylo příjemné oznamovat lidem, že Ellie zemřela.

Na druhé straně zaslechla nějaké dohadování.

"Můžete mi laskavě sdělit, kde ji lze zastihnout?" zeptala se spojovatelka.

249

xx
h "v 't' :..

?

"Můžete mi laskavě sdělit, kdo volá," dožadovala se Rowan. Položila tašku na kuchyňskou linku. Dům se zahrál od ranního slunce a v kabátě jí bylo horko. "Jestliže budou chtít mluvit se mnou, můžou volat na účet volaného."

Další dohadování, nakonec břitký, starší ženský hlas: "Já budu mluvit."

"Tady je Rowan Mayfairová. Co pro vás můžu udělat?"

"Řekněte mi, kdy a kam mohu zavolat Ellie," odvětila jí na to ta žena netrpělivě, chladně, dokonce snad s jistým vztekem.

"Jste její přítelkyně?"

"Jestli se s ní nemůžu spojit okamžitě, tak bych ráda mluvila s jejím manželem Grahamem Franklinem. Máte jeho číslo do práce?"

To je ale strašná ženská, pomyslela si Rowan a narůstalo v ní podezření, že volá někdo z rodiny.

"S Grahamem také nemůžete mluvit. Kdybyste mi řekla, kdo jste, ráda vám všechno vysvětlím."

"Ne, děkuji, o to nemám zájem," ozvalo se chladně. "Pro mne je nanejvýš důležité, abych mohla mluvit buď s Ellie Mayfairovou, nebo Crahamem Franklinem."

Buď trpělivá, opakovala si Rowan. Zcela jasně se jednalo o starou paní, a pokud je z rodiny, vyplatí se ještě chvíli to vydržet.

"Je mi líto, ale musím vám oznámit, že Ellie Mayfairová vloni zemřela.

Zemřela na rakovinu. Graham zemřel dva měsíce před ní. Jsem jejich dcera Rowan. Můžu pro vás něco udělat? Možná by vás zajímaly nějaké další podrobnosti?"

Ticho.

"Jsem tvoje teta Carlotta Mayfairová," ozvalo se konečné. "Volám z New Orleansu. Proč jsi mi, proboha, neposlala úmrtní oznámení?"

Rowan projel neočekávaný vztek.

"Já vůbec nevím, kdo jste, paní Mayfairová," nutila se do klidného tónu. "Nemám ani vaši adresu, ani telefonní číslo. Na nikoho z Ellieiny rodiny v New Orleansu. Ellie mi takové informace nikdy nedala. Než zemřela, požádala svého právníka, aby o její smrti uvědomil jen její přátele tady v San Francisku."

Rowan si uvědomila, že se začala třást po celém těle, sluchátko se jí lepi-
lo na ruku. Nemohla věřit, že byla tak nezdvořilá, ale už bylo pozdě. Také si uvědomovala, že je velmi rozčilená.

"Jste tam, paní Mayfairová?" zeptala se nakonec. "Omlouvám se. Jsem trochu nervózní."

"Možná že jsme obě trochu nervózní," zněla odpověď. "Myslím, že nemám na vybranou a řeknu ti to přímo."

250

"Moc bych si to přála."

"Je mou smutnou povinností ti sdělit, že dnes ráno zemřela tvoje matka. Domnívám se, že víš, o čem mluvím. O tvé matce. Měla jsem v úmyslu to říct Ellie a nechat na ní, aby rozhodla, kdy a jak ti zprávu předá. Je mi líto, že ti to oznamuji tímto způsobem. Tvoje matka zemřela dnes ráno v pět hodin a pět minut."

Pro Rowan to byl takový šok, že nebyla schopná vůbec zareagovat. Jako kdyby ji ta žena udeřila. Nepocítila smutek. Bylo to palčivější, ostřejší, horší.

Její matka se najednou ocitla mezi živými, dýchala, na setinu vteřiny prostě existovala. A v tu samou chvíli byla prohlášena za mrtvou.

Rowan se ani nepokoušela promluvit. Stáhla se do svého obvyklého a přirozeného postoje - do mlčení. Vybavila si mrtvou Ellie v pohřebním ústavu, obklopenou květinami; Rowanina sounáležitost s ní náhle zmizela. Nedo-
stavil se žádný sladkobolný zášleh bolesti, jako tomu bylo doposud. A ten pa-
pír leží v trezoru, leží tam už přes rok, Ellie, moje matka žila, a já ji mohla poznat! A teď je mrtvá.

"Není vůbec zapotřebí, abys jezdila na pohřeb," poznamenala ta žena bez jakékoli změny tónu v hlase nebo způsobu řeči. "Avšak měla by ses bez pro-
dlení spojit se svým právníkem a mně s ním umožnit kontakt, Je naléhavě
nutné projednat majetkové záležitosti."

"Ale já chci na pohřeb přijet," bez zaváhání prohlásila Rowan. "Chci přijet
hned. Chci matku vidět, než ji pohřbí." Čert vem ten prokletý papír a tuhle
protivnou ženskou taky.

"To by nebylo příliš vhodné," řekla ta žena unaveně.

"Trvám na tom," ujistila ji Rowan. "Nechci vám působit nějaké starosti,
ale chci svou matku vidět, než ji dají do hrobu. Nikdo se nemusí dozvědět,
kdo jsem. Prostě chci přijet."

"Byla by to zbytečná cesta. Jsem si jista, že Ellie by si to nepřála. Ellie mě
ujistila, že..."

"Ellie je mrtvá!" Rowan šeptala, vyvíjejíc velké úsilí, aby udržela hlas pod
kontrolou. Ještě stále se třásla po celém těle. "Podívejte, je pro mě důležité
aspoň jednou ji uvidět. Ellie ani Graham tu už nejsou. Řekla jsem vám to
a..." Nemůže to vyslovit. Kdyby se svěřila, jak je osamělá, znělo by to příliš
sebelítostně a důvěrně.

"Musím trvat na tom, abys zůstala tam, kde jsi," opakovala ta žena unave-
ným hlasem bez náznaku jakéhokoli citu.

"Proč?" neustupovala Rowan. "Proč by vám mělo vadit, když přijedu?
vždyť jsem vám říkala, že nikdo nemusí vědět, kdo jsem."

"Nebude to veřejný pohřeb," odpověděla jí na to ta žena. "Nezáleží na

253

tom, jestli někdo něco ví, nebo neví. Tvoje inatka hu-
de pohřbena hned, jak to
Stránka 156

bude možné. Na mou žádost by to mělo být zítra odpoledne. Snažím se té ušetřit zbytečných emocí. Vřele ti doporučuji, abys nejezdila. Ovšem pokud mě nechceš poslechnout, udělej, co považuješ za vhodné."

"Přijedu," oznámila jí Rowan. "V kolik hodin zítra odpoledne?"

"O pohřeb tvé matky se stará Loniganův pohřební ústav na Magazine Street. Žádušní mše bude v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Josephine Street. Pokusím se to zařídit tak, aby obřad začal co nejdřív. Je naprosto nesignifikační, abys cestovala téměř tři tisíce kilometrů..."

"Chci vidět svoji matku. Musím vás požádat, abyste s obřadem počkali, než přijedu."

"To je absolutně vyloučeno," trvala na svém ta žena a v hlase jí zase zazněl náznak vzteku nebo netrpělivosti. "Pokud se však chceš obřadu zúčastnit, radím ti, aby ses okamžitě vydala na cestu."

A prosím, neočekávej, že strávíme noc pod stejnou střechou. Nemohla bych se o tebe patřičně postarat. Dům je samozřejmě tvůj, vyklidím ho, jak jen to bude možné, pokud si to budeš přát. Musím tě však požádat, aby ses do té doby, než to budu schopná udělat, ubytovala v hotelu. Opakuji, nemám prostředky k tomu, abych ti zajistila patřičné pohodlí."

Pak ta žena unaveně sdělila Rowan adresu.

"Říkala jste First Street?" ujišťovala se Rowan. To přece byla ta ulice, kterou jí Michael popisoval! Určitě. "Ten dům patřil mé matce?" zeptala se.

"Budu vzhůru celou noc," oznámila ta žena, pomalu a nevzrušeně.

"Jestliže přijedeš, všechno ti bude vysvětleno na místě."

Rowan se chtěla ještě na něco zeptat, avšak k jejímu nezměrnému údivu ta žena zavěsila.

Na chvíli měla takový vztek, že zapoměla na bolest, ale bolest ji nakonec přece jen přemohla. "Kdo si myslí, že je," zašeptala a slzy jí vhrkly do očí. Ještě neplakala. "A proč, proboha, se mnou takhle mluvila!" Práskla telefonem, kousla se do rtu. "To musí být strašná ženská. Strašná," ulevila si.

Jenomže teď nebyl čas ani na pláč, ani na Michaela. Rychle vytáhla kapesník, vysmrkala se, utřela si oči a sáhla po bloku a tužce ležící na kuchyňské lince. Spěšně si zapsala informace, které jí ta žena sdělila.

First Street, pomyslela si, když se podívala na to, co napsala. Možná to není nic víc než náhodná shoda okolností. A pohřební ústav Lonigan. Tato jména mumlala Ellie v agonii, když se jí vybavovalo její dětství a domov. Rowan si na informacích zjistila číslo pohřebního ústavu v New Orleansu a pak tam zavolala.

Ozval se pan Jerry Lonigan.

254

"U telefonu doktorka Mayfairová. Volám vám z Kalifornie kvůli pohřbu."

"Ano, paní doktorko," promluvil muž příjemným hlasem s přízvukem, který jí hned připomněl Michaela. "Vím, kdo jste. Vaše maminka je teď u nás."

Díky bohu, že nebylo zapotřebí nic dlouze vysvětlovat ani předstírat. Nicméně ji udivilo, že ten člověk o ní ví. Copak se ta záležitost s adoptí neutulala?

"Pane Lonigane," snažila se mluvit zřetelně a ignorovat selhávající hlas. "Pro mě je opravdu důležité zúčastnit se pohřbu. Chci vidět svou matku, než ji uložíte do země."

"Chápu vás, paní doktorko. Ale slečna Carlotta právě volala a řekla, že když nepohřbíme vaši matku zítra... No víte, ona na tom trvá. Můžu přeložit obřad na tři hodiny odpoledne. Myslíte, že to stihnete? Budu se snažit co nejvíce to zdržet."

"Stihnu to, určitě, ujistila ho Rowan. "Odletím dnes v noci nebo nejpozději zítra ráno. Jenomže, pane Lonigane, když se opozdím..."

"Paní doktorko, když vím, že jste na cestě, nezavřu rakev, dokud nedorazíte."

"Děkuju vám, pane Lonigane. Dozvěděla jsem se o tom před chvílí. Právě..."

"Víte, paní doktorko, jestli to můžu říct, ono se to vlastně stalo před pár hodinami. Přijel jsem si pro vaši maminku dneska v šest ráno. Myslím, že s tím slečna Carlotta nějak spěchá: No, je už prostě stará."

"Poslyšte, dám vám své číslo do nemocnice. Kdyby něco, tak mi, prosím vás, zavolejte."

Číslo si zapsal. "Nedělejte si starosti, paní doktorko. Svoji maminku uvidíte."

Zase jí hrozily slzy. Mluvil tak jednoduše a tak neuvěřitelně upřímně. "Pane Lonigane, můžete mi něco prozradit?" zeptala se třesoucím se hlasem.

"

"listě, paní doktorko.

"Kolik bylo mamince let?"

"Čtyřicet osm, paní doktorko."

"Jak se jmenovala?"

To ho zřejmě překvapilo, ale nedal to na sobě znát. "Jmenovala se Deirdre, paní doktorko. Moje paní se s ní kamarádila. Měla ji hrozně ráda a chodila ji navštěvovat. Stojí vedle mě. Má velkou radost, že jste zavolala."

Z nějakého důvodu to Rowan dojalo. Stejně jako ostatní kusé informace. Přitiskla si pevně kapesník k očím a polkla.

255

"Můžete mi, pane Lonigane, říct, na co maminka zemřela? Co napsali na úmrtní list?"

"Přirozená smrt. Ale vaše maminka byla dlouho nemocná. Moc nemocná. Jestli chcete, dám vám jméno jejího doktora. Myslím, že by s váma promluvil, když jste doktorka."

"

Vezmu si ho od vás, až přijedu," souhlasila Rowan. Nemohla v tom rozhovoru už pokračovat. Potichu a rychle se vysmrkala. "Pane Lonigane. Zamluvila jsem si hotel Pontchartrain. Je to odtamtud do pohřebního ústavu a do kostela daleko?"

"Kdepak. Mohla byste jít pěšky, jen kdyby nebylo to vedro."

"Zavolám vám hned, jak dorazím. Ale prosím vás, slibte mi, že maminku nepohřbíte, dokud..."

Bez starostí, paní doktorko. A ještě něco. Moje paní chce, abych vám to řekl,..."

"Jistě, pane Lonigane."

"Víte, vaše teta, slečna Carlotta, nechce žádné oznámení. Na oznámení v ranních novinách je stejně teď už pozdě. Jenomže, paní doktorko, je hodně Mayfairů, co by chtěli o pohřbu vědět. Chci říct, že bratranci a sestřenice se pěkně namíchnu, až se dozvědí, jak to všechno bylo narychlo. Abyste to dobře pochopila, záleží to jenom na vás. Udělám, co řeknete. Víte, moji paní napadlo, že kdyby vám to nevadilo, dala by vědět pár příbuzným. Oni si to mezi sebou povědí. Jestli nechcete, tak to neudělá. Ale Rita, tedy moje paní, si myslí, že pohřbít Deirdre jen tak bez účasti rodiny je škandál. A taky, víte, možná by nebylo od věci, kdybyste všechny ty příbuzné viděla. Panebože, kolik se jich vloni sjelo na pohřeb slečny Nancy! Vždyť paní Ellie tady byla taky, to ale víte..."

Ne, Rowan o tom nevěděla. Zase pro ni vyslovení El Lieina jména znamenalo tupý šok. Strašně ji bolelo, když si Ellie představila mezi nespočetnými bratranci a sestřenicemi, kteří pro Rowan neměli ani jména a s nimiž se nikdy nesetkala. Zaskočila ji prudkost jejího vzteku a hořkosti. Ellie, příbuzní. A Rowan je tady sama v opuštěném domě. Opět se pokusila uklidnit. Připadalo jí, že tato chvíle byla jedna z nejtěžších, které od Ellieiny smrti prožila.

"Pane Lonigane, budu vaší ženě moc vděčná, když udělá to, co pokládá za nejlepší. Chtěla bych všechny potkat..." Na chvíli se odmlčela, protože nemohla mluvit. "A pane Lonigane, pokud jde o Ellie Mayfairovou, moji adoptivní matku, tak ta už také nežije. Zemřela vloni. Jestli si myslíte, že by to příbuzní měli vědět..."

"Ale samozřejmě, paní doktorko, oznámíme jim to. Aspoň jim to nebude muset říkat vy. Neměli jsme o tom ponětí,"

256

Znělo to tak upřímné! Opravdu mu věřila, že je mu to líto. Takový člověk - jako ze starých časů.

"Tak na shledanou, pane Lonigane. Zítra odpoledne."

Když položila telefon, na chvíli se jí zdálo, že jakmile se rozpláče, nikdy nepřestane. Její emoce byly tak prudké, až se jí z toho zatočila hlava. Podivná

bolest vyžadovala, aby něco udělala, něco rozbila. Před očima se jí honily roztodivné, hízarní obrazy.

Polykala slzy a viděla se, jak po Ellieině smrti běží do jejího pokoje. Viděla se, jak vytahuje ze skříní šaty, strhává je z ramínek a v téměř nekontrolovatelném vzteku je trhá na cáry. Viděla se, jak rozbíjí Ellieino zrcadlo a lahvičky stojící v řadě najejí toaletním stolku. Všechny ty voňavé lahvičky, které už za tu dobu stačily vyschnout. "Umřela, umřela, umřela," opakovala si šepetem. "Včera byla ještě živá a předevcírem taky a já tady byla a vůbec nic jsem neudělala! Umřela!"

A pak se scéna před jejíma očima změnila a tragédie jejího strašného vzteku vstoupila do druhého dějství. Viděla se, jak pěstmi mlátí do stěn, jak se jí z rukou pokrytých modřinami řine krev. Z těch rukou, které operovaly tolik lidí a zachránily tolik životů.

Avšak teď Rowan nic takového neudělala.

Sedla si do kouta v kuchyni na stoličku, celá zhroucená, ruce na tvářích, a začala v tom prázdném domě hlasitě vzlykat. Hlavou se jí honilo všechno možné. Nakonec položila obličej na složené ruce a plakala a plakala, až se skoro dusila. Zcela ji to vyčerpalo a pak už jenom pořád dokola šeptala: "Deirdre Mayfairová, čtyřicet osm let, umřela, umřela, umřela."

Utřela si tvář hřbetem ruky, došla ke koberečku před krbem a lehla si. Bolela ji hlava a celý svět byl prázdný, nepřátelský, bez sebemenšího záblesku hřejivého světla.

Přejde to. Musí to přejít. Takhle zoufale se cítila v ten den, kdy Ellie pohřbili. Cítila se takhle i předtím, když stála na chodbě v nemocnici a Ellie křičela bolestí. Ted' se jí však zdálo, že už to nikdy nebude lepší. Když pomyslela na papír v trezoru, který jí bránil jet do New Orleansu, nenáviděla se za to, že ho měla v takové úctě. Nenáviděla Ellie, že ji přinutila ho podepsat.

Myšlenky se jí honily hlavou, zoufalé a beznadějně, a zbavovaly ji rozhodnosti a sebedůvěry.

Musela tam ležet nejméně hodinu. Sluneční paprsky dopadaly na prkna i na její tváře a paže. Styděla se za svou samotou. Styděla se, že se cítí jako oběť této samoty. Před Ellieinou smrtí byla Rowan nesmírně šťastná a bezstarostné stvoření. Naplno se věnovala své práci, chodila si domů, kdy chtěla, věděla, že tam vždycky najde lásku a přátelství. Sama je opětovala. Když si

257

,

s"x x sx`
t

uvědomila, jak jí na Michaelovi záleží a jak moc ho teď chce a potřebuje, cítila se ještě opuštěnější.

Bylo to opravdu neomluvitelné, že ho kvůli tomu zjevení tak vytrvale sháněla. Pomalu se uklidňovala a začalo jí něco docházet. Ten duch včera v noci a smrt její matky...

Sedla si na zem se zkříženými nohama a pokoušela si vybavit i ty nejmenší podrobnosti. Podívala se na hodiny jenom chvilíčku předtím, než uviděla toho podivného muže. Byly tři hodiny a pět minut. A nezmínila se ta strašná ženská, že její matka zemřela v pět hodin a pět minut?

Tři hodiny a pět minut v San Francisku je přesně na minutu pět hodin pět minut v New Orleansu! Ale to, že by ty dvě události měly nějakou spojitost, považovala za přitažené za vlasy.

Kdyby se jí zjevila její matka, to by bylo neuvěřitelně krásné. To by asi byla ta chvíle, kterou lidé označují za posvátnou, a mluví o ní do konce života třeba i v otřepaných klišé, jako že "změnila jejich život, stal se zázrak, prožili

li něco nádherného". Rowan si představovala, že v takové chvíli se člověku musí dostat nekonečné útechy. Ale jí se nezjevila matka, zjevil se jí muž, ten podivný a zvláště elegantní muž!

Když si vzpomněla na jeho úpěnlivý výraz, připomnělo jí to její včerejší úzkost. Znepokojeně se podívala ke skleněné stěně. Samozřejmě tam nikdo nestál, vidělajen modré nebe nad vzdálenými kopci, zářící panorama zálivu.

Již s chladnou myslí se snažila rozpomenout na nejruznější mýty o podobných úkazech, ale po chvilce její krátké vzrušení opadlo úplně.

Ať už to bylo cokoli, teď už se jí to zdálo nepodstatné, dokonce zanedba-

telné ve srovnání se skutečností, že jí zemřela matka. S tím se musí vyrovnat. Tohle musí řešit, a ne zbůhdarma ztrácet čas.

Vstala a šla k telefonu. Zavolala doktora Larkina domů.

"Larku, musím si vzít na nějaký čas neplacené volno," oznámila mu.

"Nedá se nic jiného dělat. Můžeme uvažovat o tom, že mě zastoupí Slattery?"

Její hlas zněl chladně a jasně - už zase připomínal tu starou Rowan. Ale byla to lež. Jak mluvili, zírala vytrvale na skleněnou stěnu, na prázdnou terasu, kde se včera objevil ten vysoký a štíhlý přízrak. Znovu uviděla jeho tmavé oči zkoumající její tvář. Sotva vnímala, co jí Lark vykládal. Věděla, že si tu zatracenou věc nevymyslela.

258

JEDENACT

Jízda do Domova Talamasky trvala asi hodinu a půl. Limuzína najela na nudnou dálnici a pár kilometrů před Domovem sjela na silnici podél řeky.

Nicméně Michaelovi ta cesta nepřišla dlouhá, jelikož se zcela zabral do konverzace s Aaronem.

Než dorazili k domu, Michael stačil pochopit smysl činnosti Talamasky, již se zabývají její členové, a ujistil Aarona, že nevyzradí, co si přečte ve spi-

sech. Michaelovi byla Talamasca a její činnost sympatická. Lixbil se mu civilizovaný způsob, kterým Aaron vysvětloval všechno, co bylo zapotřebí. Dokonce si pomyslel, a to víc než jednou, že kdyby nebylo jeho "poslání", rád by do Talamasky vstoupil.

To ale byl pošetilý nápad, protože nejdřív se mu přece stala nehoda, a z ní teprve vyplynulo poslání. Jeho schopnosti se objevily až potom, což přivedlo Talamasku k němu.

Michaelova láska k Aowan ještě zesílila - byla to láska, proč si to nepřiznat-, a to nezávisle na jeho vidění a poslání, i když teď věděl, že Rowan se to týká také.

Právě když přijížděli k bráně vedoucí do zahrady Domova, snažil se to Aaronovi vysvětlit.

"Všechno, o čem mluvíš, zní povědomě. Jako bych se rozpomínal. Zrovna takový nejasný pocit jsem prožíval včera před tím domem. A nemusím ti ani zdůrazňovat, že o Talamasce jsem neměl ani tušení. Mohli mi o ní říct jediné oni, když jsme se setkali. Prosím tě, snaž se ale pochopit, že moje city k Rowan nevycházejí z minulosti, a vůbec se mi nezdá, že jsou součástí nějakého plánu; znamenají pro mě vzpouru. Vždyť si moc dobře pamatuju, jak

259

jsem byl s ní a u snídaně jsme si povídali. Podíval jsem se na nebe nad mořem a v duchu jsem na ty bytosti zakřičel: Roxvan je pro mě důležitá a patří jenom mně."

Aaron Michaela pozorně poslouchal celou dobu, at' už Michael hovořil o čemkoliv.

Michaelovi se stále zdálo, že se s Aaronem znaú odjakživa. Bylo tím spolu dobře.

Od té doby, co odjeli z New Orleansu, Michael pil jenom kávu. Neměl v úmyslu se opíjet, aspoň dokud si nepřečte, co mu Aaron přichystal.

Z rychlé jízdy autem padla na Michaela únava. Projížděli krajinou močálů a jemu se zachtělo nadýchat se čerstvého vzduchu.

Odbočili doleva ze silnice vedoucí podél řeky, nechali za sebou říční hráze a jakmile vjeli do brány, Michael to místo poznal. Viděl je v obrazových publikacích. Cestu vedoucí k domu lemovaly duby. Existoval bezpočet fotografií, zachycujících jižanskou, jakoby snovou krásu stromů s černou kůrou, jejichž mohutné pokroucené větve se doširoka rozpráhaly a tvořily klenbu s nepravdělnými oblouky. Alej se táhla až k domu.

Obrovské trsy mechu visely dolů z mozočnatých loktů větví. Kořeny se

draly z obou stran do příjezdové cesty, vysypané drobnými kamínky.

Michaelovi se tu na první pohled zalíbilo. Krása toho místa se dotkla jeho srdce stejně jako krása zahradní čtvrti. Vzkličila v něm víra, že ať už se mu přihodilo cokoli, teď je doma a všechno se zase dá do pořádku.

Auto se nořilo do tunelu nazelenalého světla. Ien tu a tam k němu pronikly paprsky slunce. Po obou stranách silnice se rozprostírala louka s vysokou trávou. Přerostlá beztvará křoviska se tyčila k nebi a obepínala i dům.

Michael zmáčkl tlačítko, aby si otevřel okénko. "Pane bože, ten vzduch! Ano, myslím, že se tady dobrý vzduch," souhlasil Aaron. Potěšeně se na Michaela usmíval. Vedro bylo úmorné, ale Michaelovi to nevadilo.

Když auto zastavilo, zdálo se, že na svět padlo ticho. Vystoupili před prostorným jednopatrovým domem. Dům pocházel ještě z doby před občanskou válkou; jeho konstrukce byla vznešeně jednoduchá, masivní, a přesto vhodná do tropů. Vypadal jako krychle, půvab mu dodávala francouzská okna, verandy kolem dokola a silné hladké sloupy nesoucí plochou střechu.

Celá stavba působila dojmem, že všemi prostorami proniká osvěžující větrík a z jejích oken se příjemně pozorují louky a řeka, Zároveň bylo jasné, že pevná cihlová stavba odolá hurikánům a přetrvá i nekonečné deště.

Těžko uvěřit, pomyslel si Michael, že za vzdálenou hrází po řece plují remorkéry, nejruznější lodě a lod'ky, jež zahlédli z pobíhávajícího trajektu, který je převážel na jižní břeh řeky. Svěží vánek a cihlová podlaha, na níž stáli,

260

mu v tuto chvíli připadaly jako jediné skutečné věci na světě. Široké dvoukřídle domovní dveře byly pohostinně otevřené. Ve skle jednoho okna zakaleného nádherným vějířovitým obloukem se občas zatřpytilo slunce.

Kam zmizel ostatní svět? Vždyť je to jedno. Michael znovu zaslechl ten nádherný zvuk, který ho ukoľébával na First Street: bzúčení hmyzu a divoký, někdy jakoby zoufalý křik ptáků.

Aaron ho vzal za paži a vedl ho dovnitř, nedbaje na možný šok z přechodu do klimatizace. "Pojď, rychle se porozhlédneme po domě," vyzval ho.

Michael ho sotva zaslechl. Ten dům mu učaroval, což se mu s domy stávalo. Miloval takové domy jako tento - s velkou halou uprostřed, jednoduchým schodištěm a velkými čtvercovými místnostmi po obou stranách, což vyvolávalo dojem vyváženosti celého prostoru. Renovace byla provedena velmi pečlivě: přepychové zařízení s tmavozelenými koberci, mahagonovými knihovnamí až do stropu ve všech velkých místnostech navozovalo představu Anglie. Období před občanskou válkou připomínalo jen několik ozdobných zrcadel a harfa odsunutá do rohu. Všechno ostatní bylo veskrze viktorianské a nanejvýš příjemné.

"Vypadá to jako nějaký soukromý klub," zašeptal si jen tak pro sebe Michael. Připadalo mu skoro komické, že když s Aaronem neblučně procházeli okolo lidí sedících v křeslech, ti od svých knib a papírů ani nevzhlédli. Nicméně něco v atmosféře celého domu člověku umožňovalo cítit se tu jako doma. Bylo mu dobře. Líbilo se mu, jakým způsobem se na něj usmála nějaká žena, spěchající po schodišti, a umínil si, že si později křesel a knihovny taky musí užít, Francouzskými okny zahlédl zeleň zahrady, bující a zdánlivě nekonečnou, která do sebe jako síť zatahovala modré nebe.

"Pojď, půjdeme do tvého pokoje," vyzval ho Aaron.

"Aarone, já se tady nebodlám ubytovat, kde jsou ty Záznamy?"

"Samozřejmě, dostaneš je," odpověděl mu Aaron, "ale musíš mít na to klid."

Zavedl Michaela chodbou v prvním patře do ložnice na východní straně domu. Francouzská okna se otvírala na přední i postranní balkony. I když tam byl koberec, tmavý a vysoký jako všude jinde, zařízení ložnice kapitulovalo před plantážnickým stylem. Sekretář, toaletní stolek s mramorovými deskami a obrovská postel se sloupky vypadaly, jako by je někdo vyrobil pro tento dům přímo na zakázku. Několik vrstev ručně šitých přikrývek pokrývalo měkce vypadající matraci naplněnou peřím. Přes dva metry vysoké sloupky nebyly zdobené vyřezáváním.

Avšak pokoj překvapivě obsahoval několik moderních vymožeností jako ledničku a televizi, zabudovanou do starožitné skříňky. Psací stůl a židle stá-

261

ly v rohu u předních oken. Na telefonu Michael viděl spoustu tlačítek a drobným písmem vyplněný seznam domácích linek. Před krbem majestátně trůnily dvě židle s opěradly z doby královny Anny. Dveře do přilehlé koupelny byly otevřené.

"Dobře, stěhuju se sem," řekl Michael a zeptal se: "Kde jsou ty záznamy?"

"Měli bychom si dát něco k jídlu," podotkl Aaron.

"Já si vezmu jen obloženou housku a budu jíst při čtení. Prosím tě, slíbil jsem ti to."

Ale Aaron trval na svém, a tak se přesunuli na krytý balkon v prvním patře, z kterého bylo vidět do francouzské zahrady s cestičkami vysypanými kamínky a omšelou fontánou. Usadili se tam a začali jíst. Přinesli jim obrovskou snídani v jižanském stylu. Nechyběly ani sušenky a klobásky. K tomu pili velké množství silné kávy s mlékem.

Michael měl hlad jako vlk. Zase se dostavil ten pocit, který zažil s Rowan, že abstinence mu dělá dobře. Užíval si jasnou hlavu a díval se na zelenou zahradu, kde se větve dubů dotýkaly země. Vychutnával teplo a všechno se mu zdálo přímo božské.

"Stalo se to tak rychle," ozval se Aaron, podáváje mu ošatku s teplými sušenkami. "Mám pocit, že bych ti měl sdělit ještě něco, a nevím co. Práli jsme si, abychom se poznávali pomalu."

Michael si vzpomněl na Rowan. Najednou mu strašně vadilo, že jí nezavola. Ale Aaronovi by stejně nedokázal vysvětlit, proč o ni má takové obavy,

"kdyby se mi podařilo se s tebou spojit dřív," pokračoval Aaron, "tak jsem tě pozval do londýnského Domova, kde bych tě do celé záležitosti pozvolna zavedl a seznámil tě s řádem. Ani po letech studia by tě nikdo nepoznal, aby ses podílel na tak nebezpečném úkolu, jako jsou mayfairské čarodějnice. Kromě mě v řádu nikdo nemá dostatečnou průpravu, aby se toho kvalifikovaně ujal. Ale jak se říká, jsi v tom až po uši:"

"Lítám v tom," dodal Michael, který poslouchal a zároveň neúnavně jedl, "Asi vím, o čem mluvíš. Jako kdyby mě katolická církev poslala, abych šel vymítat d'ábla, a já nebyl kněz. A oni to věděli."

"Dá se to k tomu přirovnat," povzdechl si Aaron. "Někdy si myslím, že jsme mnohem přísnější, protože nemáme dostatečně definované dogma a rituály. Naše pojetí dobra a zla je příliš vágní a ti, kdo se nám nepodvolí, v nás vzbuzují nelibost."

"Podívej se, Aarone, o těch záznamech neřeknu živý duši. Jenom Rowan. Domluveno?"

Aaron se na chvíli zamyslel, "Michaeli, až si ty materiály přečteš, musíme se dohodnout, co přesně bys měl dělat. Neříkej předem ne. Aspoň se přinuf vyslechnout moje rady."

2G2

"Řekni mi, ty se Rowan bojíš?"

Aaron se napil trochu kávy a upřeně se zadíval na talíř. Kromě půlky sušenky se ničeho ani nedotkl. "Nevím," odpověděl po chvíli. "Setkal jsem se s ní jenom jednou a bylo to dost zvláštní. Mohl bych přísahat..."

"Cože?"

"Zoufale se mnou chtěla mluvit. Nebo s někým jiným. Nicméně jsem v ní vycítil nepřátelství, víš, jakési neosobní nepřátelství, jako by v ní bylo něco ji-

ného než v normálních lidech. Zdálo se mi, že má cosi navíc, co běžně lidé nemají. Já vím, že Rowan je normální lidské stvoření. To, co říkám, zní přehnaně. Nicméně když začneme uvažovat o našich psychických silách jako o mutacích, dá se člověk jako Rowan považovat za něco odlišného. Je to stejné, jako se jeden druh ptáků liší od druhého. Abych tak řekl, cítil jsem její, ji-

nost'."

Zarazil se. Zřejmě teprve teď zjistil, že si Michael u jídla nesundal rukavice. "Nechceš to zkusit bez nich? Mohl bych tě naučit, jak některé představy zablokovat. Není to tak těžké, jak by sis..."

"Chci ty záznamy," přerušil ho Michael. Utřel si ústa ubrouskem a dopil poslední doušek kávy.

"Samozřejmě, máš je mít," dost nerad souhlasil Aaron.

"Můžu už jít do pokoje? A prosím tě, kdyby mi mohli přinést ještě jednu konvici kávy a svařené mléko. Ta káva je úžasná. Jako černý sirup."

1, jistě."

I "

Aaron odvedl Michaela zase zpátky do ložnice. Cestou objednal v kuchyni

kávu a pak šli rovnou nahoru.

Tmavé damaškové závěsy zakrývajících francouzská okna byly roztaženy a místnost ozařovalo jemné letní světlo tlumené zelení stromů.

V aktovce, která ležela na velké posteli, bylo vidět hromadu záznamů napěchovaných v kožených deskách.

I "Tak dobře, kamaráde," prohodil Aaron. "Přinesou ti sem kávu bez klepání, aby tě nevyrušovali. Jestli se ti bude chtít, sedni si na balkon. A čti to po-

zorně. Kdybys mě potřeboval, tady je telefon. Řekni telefonistce, že chceš se mnou mluvit. Budu dole v hale. Možná že si tam zdřímnu."

Michael si sundal kravatu a sako, šel do koupelny, kde si umyl obličej.

Právě vytahoval cigarety z kufru, když přinesli kávu.

Vtom se znovu objevil Aaron. Michaela to překvapilo. Zdálo se mu, že neuplynulo ani pět minut od okamžiku, kdy odešel. Na Aaronově tváři se zračilo velké znepokojení.

Aaron požádal chlapce, aby položil táč s kávou na stůl v rohu a počkal, až odejde.

263

"Nesu špatné zprávy, Michaeli."

"Jak to?"

"Volal jsem do Londýna, jestli tam nemám nějaké vzkazy. Dozvěděl jsem se, že se mě snažili zastihnout v San Francisku, aby mi sdělili, že Rowanina matka umírá. Jak víš, nepodařilo se jim to."

"Rowan o tom bude chtít vědět, Aarone."

"Už je po všem, Michaeli. Deirdre Mayfairová zemřela dnes ráno kolem páté hodiny." Hlas mu přiskočil. "Právě v tu dobu, kdy jsme my dva spolu mluvili."

"Pro Rowan to bude šok," zamyšleně řekl Michael. "Neumíš si představit, co to s ní udělá. Prostě neumíš."

"Rowan se rozhodla přijet sem, Michaeli," oznámil mu Aaron. "Spojila se s pohřebním ústavem a požádala je, aby odložili obřad. Oni souhlasili. Zároveň volala do hotelu Pontchartrain. Samozřejmě si ověříme, zda si také objednala pokoj. Nicméně se domnívám, že můžeme počítat s jejím příjezdem. Určitě přiletí co nejdřív."

"Víš, že jste horší než FBI?" Michael ale nepocíťoval vztek. Dostalo se mu přesně té informace, kterou potřeboval. V duchu si vzpomínal na svůj přílet, návštěvu u toho domu a na probuzení druhý den ráno. Trochu se mu ulevilo, když si uvědomil, že opravdu nebylo v jeho silách pro setkání Rowan s její matkou něco udělat.

"Máš pravdu. Pracujeme pečlivě," s lehkou ironií souhlasil Aaron. "Snažíme se myslet na všechno. Ale někdy se ptám, je-li Bůh při sledování lidských životů tak Ihostejný jako my." Na jeho tváři se objevil nepřístupný výraz. Zcela zjevně se uzavřel do sebe a zdálo se, že chce odejít, aniž cokoliv dodal.

"A ty jsi Rowaninu matku znal?" nepustil ho Michael.

"Ano," s trpkostí v hlase odpověděl Aaron. "Znal, a nikdy jsem neudělal ani jedinou věc, která by jí pomohla. Avšak právě to se nám často stává. Snad to tentokrát bude jiné. I když, kdo ví." Sáh po klice. "Máš to všechno tam "

ujistil Michaela a ukázal na desky. "Ted' už jsou jakékoliv řeči zbytečné."

Odešel a Michael se za ním jen bezmocně díval. Aaron neměl ve zvyku dávat najevo své pocity, a Michaela to, co ted' viděl, úplně zaskočilo a zároveň rozesmutnilo. Nemohl Aarona nijak utěšit a bylo mu to líto. Avšak když pomyslel na to, že by Rowan uviděl a sevřel do náručí a že by se jí snažil všechno vysvětlit, připadalo mu, že se zblázní. Ne, nesmí ztrácet čas.

Sebral kožené desky z postele a sedl si s nimi k psacímu stolu. Uvelebil se v pohodlném koženém křesle, ujistil se, že má po ruce cigarety, bezmyšlenkovitě sáhl po stříbrné konvici a nalil si kávu a svařené mléko.

Místnost naplnilo příjemné aroma.

264

Otevřel desky a vyndal z nich složku jednoduše nadepsanou: Čarodějnice z Magfairu -I. Složka obsahovala tlustý svázaný rukopis a obálku s označením Fotokopie původních dokumentů.

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1
S úzkostí v srdci pomyslel na Rowan.
Začal číst.

265

DIXANACx'

O hodinu později Rowan zavolala do hotelu. Zabalila těch pár letních věcí, které vlastnila, a když se jakoby s odstupem pozorovala, trochu ji její výběr překvapil. Házela do kufru hedvábné šaty a blůzy, koupené před lety na dovolenou a od té doby nikdy nenošené, neotevřené lahvičky s parfém, spoustu bižuterie, které se nedotkla od univerzitních let, boty na vysokém podpatku, jež nikdy nebyl čas ani vybalit z krabic. Léta s medicínou jí neposkytla čas na takové zbytečnosti. Některé plátěné kostýmky na sobě měla párkrát na Havaji. Ale co, myslela si, teď mi ty věci přijdou vhod. Do kufru také přidala taštičku s kosmetikou - ta ležela neotevřená někde stranou déle než rok.

Měla odletět dnes o půlnoci, Pojede do nemocnice autem, přijde se slatterym, který za ni bude zaskakovat, do podrobností statusy svých pacientů a i: a letiště odjede rovnou odtamtud.

Ted' si musí rezervovat hotel a oznámit Michaelovi, kdy přiletí, V hotelu se ozval přátelský hlas s jižanským přízvukem. Ano, rnají volná apartmá. Ne, pan Curry momentálně není přítomen, avšak nechal pro ni zprávu, že jí během čtyřadvaceti hodin zavolá. O tom, kdy se vrátí, se bohužel nezmínil.

y
"Tak dobře," povzdechla si Rowan unaveně. "Bud'te tak laskava a v říd'te mu, že přijedu a že mi zemřela matka. Pohřeb zařizuje Lonigan a synové. Máte to?"

"Ano, mám. A ráda bych vám za pracovníky hotelu vyjádřila upřímnou soustrast. Víte, zvykla jsem si vaši matku vídat na verandě; chodila jsem často kolem domu, kde bydlela."

266

Rowan téměř oněměla údivem.

"Můžete mi něco říct?" zeptala se nakonec. "Ten dům, kde žila, je na First Street?"

"Ano, paní doktorko."

"A je to v Zahradní čtvrti?"

, "Přesně tam, paní doktorko."

Rowan zamumlala nějaká slova díky a zavěsila. Určitě to je to místo, o němž mi Michael vyprávěl. A jak je možné, že ta recepční všechno ví? Uždyť jí vůbec jméno své matky neřekla, podivila se.

Avšak teď nebyl čas na přemítání. Šla zkontrolovat, zda je sladká Chris(ina bezpečně zakotvená a zaji"stěná proti nepřízní počasí. Pak zamkla kormidelnu a vrátila se do domu. Zapnula nejruznější poplašná zařízení, od Ellieiny smrti nepoužívaná.

Teště se naposledy rozhlédla.

Vybavil se jí Michael, jak stojí před půvabným viktoriánským domem na Liberty Street a hovoří o předtuše, že se tam nikdy nevrátí. Tak přesvědčivý pocit ona neměla, Nicméně když se dívala kolem sebe, posmutněla. Náhle jí připadlo, že dům dosloužil a Sladká Christina také.

Na Sladké Christině zažila Rowan spoustu věcí, ale dnes to už bylo jedno. Všichni ti :nuži, se kterými se milovala v teple útulné kabiny, se zdáli nedůležití. Michaela do té kabiny nevzala, ani na to nepomyslela. Michael patřil do jiného světa.

Náhle ji napadlo, že by měla Sladkou Christinu spolu se všemi vzpomín-

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 1

kami potopit. Ale proč? Vždyť právě ona ji dovedla k Michaelovi! Už asi z to-
ho všeho blázní.
Díky bohu, že jede do New Orleansu. Díky bohu, že uvidí svou matku, než
ji pohřbí. A Michaela. Bude u něj a všechno mu vypoví. Musela tomu věřit,
, vůbec přece nevadilo, že nevolal. S hořkostí pomyslela na podepsaný doku-
ment v trezoru. Ted' jí nestál ani za to, aby se na něj šla podívat, nebo aby
ho
roztrhala.
Bez ohlednutí zabouchla dveře.

267

x
ceova

Z anglického originálu The Witching Hour,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 1991,
přeložily A. a Z. Freugerovy
Obálka, ilustrace a grafická úprava Zdeněk Netopil
Roku 1998 vydala společně nakladatelství
Ladislav Horáček - Paseka v Praze a Litomyšli
a Knižní klub v Praze
Vydání druhé
Redaktorka Jiřina Tejkalová
Technická redaktorka Jana Marešová
Sazba a reprodukce studio Duše
Tisk Tlačiarne B, B., s. r. o., Banská Bystrica